

GIÀ
DÂN
CHỨC

KINH

CHÍNH
CHỨC

*Tìm người trong sáng, tìm ngọc trong tối.
Hôm nay hiểu rõ, em mới là ngọc núi Kinh tôi không nỡ nhất*

**Kinh sơn chi ngọc: Ngọc núi Kinh*

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 1

KSCN – Chương 1

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

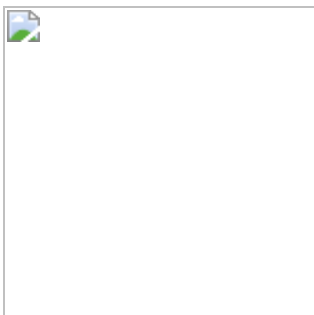
Vẻ ngoài này của anh ta, thích hợp nhất với việc vừa gặp đã yêu

Đieu Tranh Kha từ xe taxi bước xuống, đi đến nơi đã hẹn.

Sau cơn mưa, bầu trời vừa buồn tẻ lại u ám.

Trên con phố mưa sấm khá vắng vẻ, một tấm biển quảng cáo ương ngạnh vắt ngang cột đèn. Dòng chữ OneFool trông sống động như thật, dường như đang nhạo báng sự ngu xuẩn của con người.

Trước cửa hàng treo một tấm bảng hiệu nghiêng ngả. Trên chiếc bảng đen là hình vẽ mũ bảo hiểm của nhân vật Stormtrooper trong Star Wars^[1], bị nước mưa tạt nên hơi loang lổ, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu.

[1]

Đó chính là chỗ Lão Chu đã nói. Không đón khách đến, không tiễn khách đi. Ở khu vực có tiền thuê đất đỏ thế này, một nơi như thế làm sao có thể tồn tại được đến tận bây giờ?

Đieu Tranh Kha bước nhanh tới, đôi giày da màu sáng giẫm lên một viên gạch lỏng lẻo trên quảng trường, nước dơ bắn lên, làm bẩn đôi giày mới của anh ta.

Anh ta đẩy cửa kính của OneFool ra thì nhìn thấy quầy bar thật dài không có một ai. Trong tiệm cũng không thấy bóng dáng của nhân viên phục vụ, chỉ có một cô gái trẻ tuổi đang ngồi phía trước cửa sổ.

Anh ta tiến lên hỏi thăm, “Cô Kinh Mịch Ngọc?”

“Là tôi.” Cô gái trẻ tuổi nhìn về phía Điều Tranh Kha.

Lúc này, anh ta mới thấy rõ gương mặt của cô.

Gương mặt trái xoan gầy gò, đôi mắt màu nâu đậm không khác gì tương ử lâu năm, còn làn da trắng nõn thì giống hệt như muối ăn. Chỉ trách giữa trưa bản thân đã ăn sủi cỏ quá no, bây giờ trong đầu chỉ toàn là gia vị.

Anh ta nhìn ly cà phê size lớn trên bàn gỗ, khách khí đưa danh thiếp qua, “Chào cô, tôi là Điều Tranh Kha – người hôm qua đã liên lạc với cô.”

Cô đưa tay nhận lấy. Danh thiếp cũng giống như của lão Chu, dùng màu sắc có độ bão hòa cao^[2], trông thật quê mùa.

Điều Tranh Kha khom lưng ngồi xuống, lấy một tập tài liệu từ cặp công văn ra, đẩy đến trước mặt cô, “Đây là tư liệu mà cô muốn.”

Kinh Mịch Ngọc tháo sợi dây, vài tập tư liệu liền trượt ra. Đập vào mắt cô đầu tiên là ảnh chụp của một người đàn ông, mày kiếm mắt sáng, miệng cười như không cười.

Cô nở nụ cười, “Ảnh hộ chiếu đẹp trai đến vậy ư?”

“Đẹp trai, hơn nữa còn rất đào hoa.”

“Ồ?”

“Cột số hai của trang thứ hai, là kinh nghiệm tình trường của anh ta. Từ lúc mười tám tuổi đến nay, đã qua lại với hai mươi bốn người bạn gái, còn trước năm mười tám tuổi thì có hai người.” Điều Tranh Kha nói với giọng điệu công thức hóa.

Ánh mắt của Kinh Mịch Ngọc chuyển đến tư liệu sau ảnh chụp ở trang đầu tiên.

Yến Ngọc, nam, 28 tuổi, chiều cao 1m82, cân nặng 74 kí, nguyên quán ở thành phố Phúc Chúc.

Cô nhìn vào thông tin quê quán, nhấp một ngụm cà phê đá, “Thành phố Phúc Chúc?”

“Đúng, là đồng hương của cô Kinh.” Điều Tranh Kha tự nhiên tiếp lời.

Cô ngược mắt, “Anh điều tra tôi?”

Anh ta run lên, phủ nhận, “Không không không, tình huống của cô Kinh là do lão Chu nói cho tôi biết.”

“Thật ư?” Kinh Mịch Ngọc bình tĩnh nhìn anh ta, khuỷu tay chống trên lan can, đầu ngón tay trái vuốt lên khóe môi bên trái.

Lúc này Điều Tranh Kha mới phát hiện, đường khóe môi của cô dài hơn so với người bình thường một chút. Nghe nói những người sở hữu đặc điểm này, khi cười lên rất đẹp, “Chúng tôi không điều tra khách hàng.”

Cô không tiếp tục truy vấn anh ta, chỉ thuận miệng hỏi, “Khi nào lão Chu về?”

“Có lẽ là tháng sau.”

Sự chú ý của cô quay về trên tư liệu của Yến Ngọc, ngón tay ngọc thon dài gõ nhẹ hai lần lên tấm hình, “Có hình chụp những cô bạn gái kia của anh ta không?”

“Có, bắt đầu từ trang thứ ba.”

“Chuyển khoản theo quy định cũ.” Kinh Mịch Ngọc khép tư liệu lại, một tay cầm áo khoác màu vàng nhạt trên ghế, “Tôi đi trước.”

Điều Tranh Kha nhìn cô rời đi.

Mái tóc dài màu nâu hơi xoắn xõa trên lưng, đôi giày cao gót màu trắng vang lên tiếng “cộp cộp” trong không gian yên tĩnh ở OneFool.

Anh ta lại có một phát hiện mới.

Đế giày của cô rất sạch sẽ. Cũng giống như của anh ta, là giày mới.

—

Kinh Mịch Ngọc kéo cửa thủy tinh của OneFool.

Mây đen vắt ngang bầu trời, mưa phùn rả rích rơi.

Cô bước về phía bãi đỗ xe.

Vừa xoay người lại, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục, mang giày da đang đứng trước xe của mình.

Người đó dựa vào đèn trước xe cô, như đang quan sát điều gì đó. Vóc dáng cao lớn đứng trong ngày mưa âm u, nhìn về phía xa, những tòa kiến trúc trên đường đi đều khoác trên mình một màu xám xịt.

Cô dừng bước, suy nghĩ nên chờ người đó rời đi, hay vẫn nên hào phóng đi đến chào hỏi.

Một giây sau, anh ta phát hiện ra cô.

Kinh Mịch Ngọc khẽ mấp máy môi một chút. Lần này thì không thể giả bộ không thấy rồi.

Đi đến trước mặt anh ta, cô mỉm cười.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, trầm giọng nói, “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, khi đậu xe ở phía bên phải thì không được đậu quá sát, phải chừa không gian cho xe bên cạnh mở cửa.”

Lúc này cô mới thấy rõ, bên phải xe cô là chiếc Land Rover của anh ta. Cô lễ phép gật đầu, “Để tôi lái ra.”

“Còn nữa,” Ánh mắt của người đàn ông dời xuống dưới chân cô, “Khi lái xe đừng mang giày cao gót.”

“Trong xe của tôi có chuẩn bị giày đế bằng.” Cô đi về phía xe mình.

“Kinh Mịch Ngọc.” Người đàn ông ngăn cô lại, “Em đến Bắc Tú từ khi nào?”

“Một năm trước, chuyển đến đây làm việc.” Cô nhìn cánh tay đang đưa ra trước mặt mình. Đôi bàn tay dày rộng này, đã từng cho cô sự ấm áp trong mùa đông lạnh giá.

Thành phố này rất kì quái.

Rõ ràng là ở phía nam, lại được gọi là thành phố Bắc Tú.

Rõ ràng là nằm ở phía nam, lại còn lạnh hơn ở phương bắc. Nhất là giờ phút này, gió rét xen lẫn mưa bụi, rơi trên mặt cô, lạnh thấu xương.

Người đó hỏi, “Vì sao tới đây cũng không nói với anh một tiếng?”

“Kỳ Ngọc Phong.” Kinh Mịch Ngọc nhìn về gương mặt tuần dật trước mặt mình, “Trời mưa quá lạnh, để tôi vào xe rồi nói.”

Mưa phùn rơi trên tóc cô giống như một lớp mũ sa. Kỳ Ngọc Phong nhìn cô, rồi tránh sang một bên.

Kinh Mịch Ngọc lên xe, nhanh chóng thay giày. Nổ máy xe, chậm rãi lái khỏi bãi đậu xe. Cô mở cửa kính ra, nghiêng người ló đầu về phía Kỳ Ngọc Phong nói, “Thật có lỗi, lúc này đậu xe không chú ý.”

Kỳ Ngọc Phong cúi người, “Số điện thoại vẫn như cũ sao?”

“Đúng vậy, không đổi.” Cô cười, “Tôi đi trước.”

Lúc này, phía bên trái có tiếng xe truyền đến.

Cô quay đầu nhìn một cái, hoảng sợ hăm phanh.

Một chiếc xe thể thao màu trắng đang vọt về phía bên này. Một nửa chiếc xe của cô đang ở trên đường, nếu chiếc xe thể thao không dừng lại, thì hai xe chắc chắn sẽ trực tiếp va chạm. Mà vị trí mà chiếc xe thể thao sẽ đâm thẳng vào, chính là ghế lái cô đang ngồi.

Kinh Mịch Ngọc lập tức quay đầu xe, nhưng thời gian đã không còn kịp.

Kỳ Ngọc Phong lùi đến ven đường, gấp gấp hô to, “Quay xe! Mịch Ngọc, quay xe lại!”

Cô nghe thấy, nhưng tốc độ xe thể thao quá nhanh, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Xe thể thao thẳng gấp, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai. Người đàn ông ngồi trên xe đánh tay lái qua bên phải, đầu xe gần như kề sát thân xe của Kinh Mịch Ngọc, đụng phải chiếc Mercedes đang đậu bên phải xe cô.

Xe thể thao đã chịu va chạm, mỗi nguy hiểm cũng dừng lại.

Kinh Mịch Ngọc còn chưa hoàn hồn. Phía bên trái của chiếc xe thể thao chỉ cách cửa xe trái của cô vền vẹn một tấc.

Một nam một nữ ngồi trên xe cũng bất động.

“Mịch Ngọc, em có bị thương hay không?” Kỳ Ngọc Phong kéo cửa xe bên phải ra, cúi người xuống xem xét.

Cô thở dốc một hơi, “Tôi không sao.”

Người đàn ông trên xe thể thao mở mui xe ra, nhảy xuống.

Kỳ Ngọc Phong ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc nói, “Yến Ngọc?”

Yến Ngọc đứng trước đầu xe của Kinh Mịch Ngọc, ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu qua cửa sổ xe, bắn về phía cô, “Xuống xe.”

“Yến Ngọc.” Kỳ Ngọc Phong gọi anh một lần nữa.

Yến Ngọc nhướn mày, “Bạn gái cũ của anh?”

“Là bạn của tôi.” Kỳ Ngọc Phong tựa một tay vào cửa xe, đứng thẳng người.

Yến Ngọc hừ một tiếng, rõ ràng không tin lời giải thích của Kỳ Ngọc Phong. Anh nhìn Kinh Mịch Ngọc chăm chú.

Cái nhìn sắc bén này khiến cô nhú mày, sau đó hạ cửa xe xuống.

Từ thời khắc Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy tư liệu của Yến Ngọc, ở trong lòng đã cân nhắc những trường hợp bất ngờ gặp mặt. Về ngoài này của anh ta, thích hợp nhất với việc vừa gặp đã yêu. Những người bạn trai cũ của cô, phần lớn đều xuất hiện khi Kinh Mịch Ngọc đã chuẩn bị tốt tâm lý. Còn vụ va chạm với Yến Ngọc này, khiến cô có chút trở tay không kịp. Nếu như nói ở đây mà cô nhất kiến chung tình với anh ta, thì ngay cả cô cũng không tránh khỏi cảm thấy bản thân mình bị mắc chứng Stockholm^[3].

Cô từ cửa sổ xe nhìn ra thăm dò, làm ra vẻ bản thân không hề nhìn thấy vạch đen đang chảy xuống từ mặt anh ta, “Xe anh đang chặn ngay trước cửa xe tôi.”

Kỳ Ngọc Phong khom lưng xuống lần nữa, ra hiệu Kinh Mịch Ngọc đi ra từ cửa ghế phụ.

Cô nhìn Yến Ngọc. Anh ta cũng không có ý định di chuyển chiếc xe thể thao của mình. Kinh Mịch Ngọc thay giày, bước qua phía ghế phụ.

Đột nhiên, bàn tay đang vịn vào ghế ngồi bị Kỳ Ngọc Phong bắt được.

Bàn tay ấm áp của anh ta bao bọc năm ngón tay lạnh buốt của cô.

Ngón trỏ của cô cạ vào lòng bàn tay đang nắm lấy tay mình.

Đường chỉ tay của Kỳ Ngọc Phong vừa dài vừa sâu, tạo thành một chữ xuyên^[4]. Khi còn bé cô từng nghe nói, người đàn ông có vân tay thế này, đa số đều chín chắn nhiều tiền, đáng để phó thác.

[4] Chữ Xuyên (|||)

Cô nắm lại tay của anh ta.

Anh ta kéo một phát, cô nghiêng người bước khỏi xe.

Xe đang đậu ngay vũng nước mưa, vừa bước ra khỏi xe thì giày đã bẩn.

Kỳ Ngọc Phong thuận theo tầm mắt của cô nhìn xuống, “Em luôn thích mang giày trắng vào những ngày mưa.”

Kinh Mịch Ngọc cười cười. Cô không chỉ thích mang vào mùa mưa, mà khi trời nắng cô cũng thích. Chỉ là, mỗi khi mưa liên miên không dứt, thì anh ta mới chú ý đến giày của cô.

Hai người từ từ đến gần. Từ góc nhìn của Yến Ngọc, Kỳ Ngọc Phong tựa như đang ôm Kinh Mịch Ngọc, tuyên bố quyền sở hữu của mình. Anh ta gõ

gỗ mui xe cô, “Quý cô này, đến đây chúng ta nói một chút về việc bồi thường.”

Kinh Mịch Ngọc vén phần tóc dài về sau vai, nhẹ giọng nói, “Xe anh cũng không đụng vào xe tôi. Anh với chủ xe Mercedes bàn bạc với nhau về việc bồi thường là được rồi.”

Sau khi chiếc xe thể thao trực tiếp đâm vào chiếc Mercedes, đã đẩy nó sát đến sát tường, đầu xe bị nát hết, cũng đủ thấy được sự ngông cuồng của Yến Ngọc.

“Nhưng nguyên nhân gây ra sự cố là cô.” Yến Ngọc cười khê, “Kết quả cô và xe cô đều bình an vô sự, còn tôi và chủ xe Mercedes lại tổn thất nặng nề. Cô nói xem ai mới là người bồi thường cho ai?”

Kinh Mịch Ngọc nhấp môi dưới. Tập tư liệu mà Điều Tranh Kha đưa cho đang đặt ở ghế sau. Mà Yến Ngọc trước mắt so với tư liệu miêu tả càng sống động hơn nhiều lần.

Kiêu ngạo vô lễ, ngang ngược ngông cuồng.

Có thể thấy tư liệu đã thiếu một thông tin: Yến Ngọc không chỉ đào hoa, mà còn rất xấu xa.

“Yến Ngọc,” Lòng mày Kỳ Ngọc Phong nhú chặt thành một đường, “Cậu náo loạn đến như vậy, bảo vệ chẳng mấy chốc nữa sẽ đến. Cậu nói xem, nếu có người đang theo dõi camera ở bên trong, thì sẽ cảm thấy ai mới là nguyên nhân chính?”

“Lỡ như...” Yến Ngọc quét sạch vẻ u ám trên mặt, vui vẻ cười một tiếng, “Camera bị hư thì sao?”

Kinh Mịch Ngọc trầm nghĩ: Anh ta đã nói như thế, chỉ sợ là camera thật sự đã hư.

Bãi đậu xe ngoài trời này nằm ở phía Bắc quảng trường của khu trung tâm thương mại. Đường sá ở cánh Bắc thành phố vẫn đang thi công. Mọi người đa số đều không đi qua nơi này, ngoại trừ khi phải đến bãi đậu xe. Người đi đường đều vội vã đi về hướng Đông và hướng Tây, căn bản cũng không có ai chú ý đến cửa phía Bắc.

Cô quay sang Kỳ Ngọc Phong, “Anh sẽ làm chứng cho tôi chứ?”

Kỳ Ngọc Phong cười cười trấn an.

Yến Ngọc hừ một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, “Về việc bồi thường, luật sư của tôi sẽ làm việc với cô sau.”

Kỳ Ngọc Phong vỗ vỗ bả vai Kinh Mịch Ngọc, “Em về trước đi, để anh nói chuyện với cậu ta.”

Cô không thể đoán được quan hệ giữa Kỳ Ngọc Phong và Yến Ngọc, nên chỉ cảm ơn một tiếng rồi rời đi, quay về xe. Xe vừa khởi động, cô chỉ thấy Yến Ngọc nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Cô đạp chân ga, lái ra khỏi bãi đậu xe.

Nơi ở của Kinh Mịch Ngọc rộng 60m², được công ty hỗ trợ một nửa số tiền thuê.

Cô ở lầu chín. Kinh Mịch Ngọc không thích ở lầu cao, mà lầu chín là nơi thấp nhất mà cô có thể chọn vào thời điểm đó.

Kinh Mịch Ngọc mở cửa, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ nhà vệ sinh.

Dì Vương cầm khăn đi tới, vừa thân thiết lại không mất đi sự kính cẩn hữu lễ, ân cần chào hỏi, “Cô Kinh đã về.”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu cười, “Vâng.”

“Nước trong bể cá vừa được thay xong.” Dì Vương là nhân viên quét dọn cố định, mỗi tuần chỉ đến một lần.

“Được rồi, cảm ơn dì.”

Kinh Mịch Ngọc nuôi bốn con cá vàng, màu sắc xinh đẹp, vây đuôi trong suốt. Ngay trước bể cá, cô còn thiết kế một cái bàn xếp để làm việc, khi mệt mỏi thì sẽ nhìn về phía đó.

Hâm mộ những con cá không có phiền não, cũng thương tiếc cho bọn nó ngày nào cũng chỉ có thể bơi qua bơi lại trong một không gian chật hẹp thế này.

Từ khi đến thành phố Bắc Tú, Kinh Mịch Ngọc đã đổi qua ba nhân viên quét dọn, chỉ có dì Vương là cẩn thận chăm sóc mấy con cá vàng của cô.

Dì Vương quét dọn xong liền rời khỏi.

Kinh Mịch Ngọc băng qua bàn làm việc, ngồi trên chiếc ghế gỗ, mở túi văn kiện, xem kỹ tư liệu của Yến Ngọc. Nội dung chủ yếu của những tư liệu này là tình sử phong phú của Yến Ngọc, những việc khác cũng chỉ rải rác qua vài câu.

Kinh Mịch Ngọc gọi điện thoại cho lão Chu, chỉ nghe được thông báo đã khóa máy.

Từ khi Điều Tranh Kha tiếp nhận việc điều tra, số điện thoại của lão Chu vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.

Cô vô thức gõ góc trên bên phải của điện thoại lên mặt bàn.

Lúc nhìn thấy phần tài liệu này, cô dựa vào ảnh chụp của một đồng bạn gái cũ, phỏng đoán rằng anh ta chính là một tên suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Nhưng sau khi trải qua sự xung đột hôm nay, ấn tượng của cô về anh ta đã có sự thay đổi.

Chính là một tên đã suy nghĩ bằng thân dưới, lại còn kiêu ngạo phách lối.

HẾT CHƯƠNG 1

[2] Độ bão hòa màu thể hiện độ thuần khiết của màu. Khi có độ bão hòa cao, màu sẽ sạch và rực rỡ. Khi có độ bão hòa thấp, màu sẽ đục và xỉn.

[3] Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý khi nạn nhân sinh ra cảm giác đồng cảm, quý mến, bảo vệ người bắt cóc, xúc phạm, đánh đập, đe dọa, hành hạ (tâm lý hoặc/và thể xác) của mình.

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 2

KSCN – Chương 2

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Giang hồ ngầm, thì phải bí mật

Kinh Mịch Ngọc ném tư liệu của Yến Ngọc sang một bên, gọi điện thoại cho Điều Tranh Kha.

Chuông điện thoại vừa vang lên một tiếng, Điều Tranh Kha đã nhanh chóng bắt máy, “Alo?”

“Anh không nói với tôi, Yến Ngọc và Kỳ Ngọc Phong quen biết nhau.”

Tốc độ nói chuyện của cô lúc này tương đối nhanh.

“Cô Kinh.” Điều Tranh Kha cảm thấy không biết phải làm sao, “Thành phố Bắc Tú nói lớn không lớn. Bạn trai kế nhiệm của cô quan hệ rộng, giao du với nhiều tầng lớp trong xã hội. Tôi cảm thấy nếu như anh ta quen một, hai, ba, bốn, năm, thậm chí là mười người bạn trai cũ của cô, cũng không có gì lạ.” Trong lòng Điều Tranh Kha âm thầm bổ sung thêm một câu: Nói không chừng còn có thể mở một buổi tiệc liên hoan.

“Nói như vậy...” Cô thả chậm tốc độ nói lại, “Phần tài liệu mà anh đưa tôi này, ít nhất cũng thiếu mất một nửa nội dung.”

Điều Tranh Kha không nhanh không chậm nói, “Lão Chu chỉ giao phó tôi điều tra tình sử của Yến Ngọc, những chuyện khác không nằm trong phạm vi công việc của tôi.”

“Món nợ này, tôi sẽ tạm thời ghi lại. Khi nào anh hoàn thiện nhiệm vụ của mình, tôi sẽ trả lại.” Kinh Mịch Ngọc không đợi anh ta trả lời, đã cúp điện thoại.

Cô nửa nằm sấp trên bàn làm việc, móng tay phải dừng ngay trên khoe môi của Yến Ngọc trong bức hình.

Lúc chụp ảnh có lẽ anh ta không cười. Nhưng môi Yến Ngọc có một đường cong nho nhỏ, thoát nhìn như là đang cười.

Mấy năm trước đã nghe bà ngoại nói, môi trên là tình, môi dưới là dục. Người đàn ông có môi trên mỏng, môi dưới dày, thì không có chỗ nào tốt.

Ông ngoại chính là người có tướng mạo như thế.

Lúc bà ngoại mới gặp ông ngoại, cũng đã kết luận ông là một người lạnh nhạt, bạc tình. Nhưng trốn không thoát số phận, cùng ông ngoại dây dưa cả đời. Sau khi bước qua tuổi trung niên, bà ngoại lúc nào cũng khuyên bảo phụ nữ con gái trong nhà, đàn ông phụ bạc không thể phó thác, có thể tránh được thì tránh.

Kinh Mịch Ngọc khắc sâu trong lòng.

Bây giờ cô chỉ là một vũng nước đọng, đã sớm không còn quan tâm đến việc chung thân đại sự.

“Thứ tối tăm bí mật này, tôi vẫn gọi đó là giang hồ.”

Đấu trường lớn đầy tiếng người huyên náo, bên trên là hai tuyển thủ boxing đang lần lượt tung chiêu.

Thần sắc của khán giả điên cuồng như bị ma nhập.

Người đàn ông vừa nói chuyện, tuổi chừng năm mươi, lông mày hình chữ bát, đuôi mắt cong xuống. Ngón tay ông ta kẹp một điếu xì gà, quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang mang một nửa chiếc mặt nạ kia, hỏi, “Yến tiên sinh từng chơi boxing ư?”

“Có xem nhưng không tham chiến.” Con mắt của Yến Ngọc xuyên qua lỗ thùng trên mặt nạ nhìn về phía đấu trường.”

Dưới ánh đèn sáng trưng, máu tươi phun tung tóe, theo đường vòng cung rơi xuống.

“Con mắt của tôi không ổn, không thể tiếp xúc nhiều với ánh sáng. Chỉ cần đứng dưới mặt trời lâu một chút, thì liền chóng mặt.” Có một điều gì đó ẩn trong lời nói của người đàn ông đang hút xì gà. Lông mày ông ta rũ xuống, đờ đẫn, nhưng đôi mắt lại xảo quyệt như đã đắm mình trong đầm lầy qua nhiều năm.

Yến Ngọc nhìn về phía sàn boxing, nhẹ nhàng hỏi, “Từng có án mạng sao?”

“Bây giờ là xã hội pháp trị, nếu thật sự xảy ra chuyện thì không giải quyết được.” Về mặt người đàn ông kẹp điếu xì gà cười cười, “Tôi chỉ đang kiếm tiền mà thôi.”

“Đã hiểu.”

Chiếc cầm râu ria của người đàn ông đó ngược lên, “Yến tiên sinh không gỡ mặt nạ xuống sao?”

Yến Ngọc cười, “Giang hồ ngầm, nên phải ở trong tối.”

“Ày.” Người đàn ông hút xì gà quan sát Yến Ngọc, “Phong thái này của Yến tiên sinh bị giấu đi, thật là đáng tiếc.” Người đàn ông này đã hành tẩu hơn nửa đời người, đã từng chứng kiến qua những việc biến thái, vượt quá sức tưởng tượng rất nhiều. Vì thế, trước người đàn ông ngồi trước mặt mang một cái mặt nạ quỷ dị thế này, ông ta cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Ông chủ Lữ quá khen.”

“Người mặc quần đen kia chính là người cậu muốn đo sức.” Miệng ông chủ Lữ hút xì gà, “Tên quần đỏ, thực lực rất mạnh. Nhưng trận này là cậu với tôi hợp tác, nên tôi đã cùng hắn ta chào hỏi, nhất định phải thua.”

Vừa dứt lời, hiệp một kết thúc.

Quần đen quả nhiên đã thắng như lời ông chủ Lữ nói. Anh ta khua cánh tay đầy gân xanh, đường cong cơ bụng lồi lõm tạo thành từng đường bóng mờ. Rồi lại hơi giương cằm, làm động tác thả lỏng cổ.

Những khán giả nữ đang xem ở khoảng cách gần bởi vì sự đẹp trai của anh ta mà la hét khản giọng.

Ông chủ Lữ nói, “Tên nhóc này có một vấn đề. Nếu khán giả nữ nhiều, nó nhất định sẽ thua. Nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi khi nó thi đấu, thì lại có rất nhiều khán giả nữ đến xem.”

Tuy giá của vé vào cửa tăng lên, nhưng nhiệt tình của người xem lại không hề giảm đi.

Hơn nữa, ngay cả Yến tiên sinh cũng coi trọng tên quần đen tuần tú kia. Đương nhiên, ông chủ Lữ không hỏi lí do. Giống như lời ông ta đã nói, ông

ta chỉ kiểm tiền thôi.

Quy cách của các trận đấu thương mại đều có sự khác biệt. Ví dụ, sàn thi đấu này của ông chủ Lữ, chủ yếu đều có mười hiệp.

Sau khi tiến hành được sáu trận, lại bất ngờ có cảnh sát đến kiểm tra.

Lông mày hình chữ bát của ông chủ Lữ lại treo ngược lên, “Yến tiên sinh, hôm nào lại hẹn ngài đến. Ngài đi ra từ cửa sau đi.” Ông ta quăng điếu xì gà, phát ra một tiếng “Hít hà”, nói, “Bây giờ tôi lại phát hiện, mặt nạ này thật sự không tệ.” Coi như là kiểm tra lại camera, cũng không tra ra được là ai. Mà chính ông ta cũng không muốn tìm hiểu đến cùng xem bọn họ là ai. Có một số người, biết được thân phận của họ trái lại còn tạo thêm gánh nặng cho bản thân.

Ông chủ Lữ ra phía trước đón cảnh sát.

Yến Ngọc bước ra ngoài hành lang, đi xuống cầu thang thoát hiểm.

Cầu thang này hướng thẳng xuống garage dưới tầng hầm. Một làn xe có ba hàng đèn, nhưng chỉ có vài cái đang sáng.

Anh gỡ đầu, khiến vài sợi tóc được xử lí gọn gàng rũ xuống. Sau đó lại cởi áo khoác màu đen ra, lộn trái lại rồi mặc vào. Sau đó tay phải tháo mặt nạ xuống, gấp lại, nhét vào túi áo.

Mắt đã thích ứng được với bóng tối, nên ngược lại nhà để xe cũng không quá khó đi.

Phía trước có một bóng người xuất hiện trong mắt anh. Dưới ánh đèn ảm đạm, người kia nghiêng đầu.

Yến Ngọc lúc này mới phát hiện, đó chính là người mặc quần đen vừa giao chiến khi nãy. Áo của anh ta không giống với vừa nãy, bên trên mặc một cái áo lông, bên dưới là chiếc quần thể thao lỏng lẻo. Thân hình thon gầy, chỉ mập một vòng.

Yến Ngọc không nhanh không chậm đi theo ở phía sau.

Đi qua một con đường, quần đen ngừng lại.

Qua mấy giây, anh ta đi đến một chiếc xe ở bên cạnh.

Chiếc xe kia, Yến Ngọc có chút ấn tượng. Tuần trước, anh thiếu chút nữa đã tông vào nó.

Không khí ngày càng lạnh, mưa phùn rơi nhiều, nhiệt độ lại càng thấp.
Kính Mịch Ngọc bước vào trong xe, vội vàng mở điều hòa, xoa xoa hai bàn tay.

Tiếng tin nhắn Wechat vang lên, là trưởng phòng hỏi thăm về công việc.
Sau khi tay đã ấm lên, cô mới gõ một đoạn dài để trả lời. Tiếp đó, lại nghe thấy tiếng gõ cửa xe.

Quay đầu nhìn qua, ngoài cửa xe là một khuôn mặt sâu xa khiến cô choáng váng. Đây là phong thủy đảo nghịch à? Vì sao luôn có người quen cũ xuất hiện.

Sau khi người đàn ông xác định đúng là cô, anh ta mở cửa xe ngồi vào.

Kính Mịch Ngọc hoàn hồn, kêu một tiếng, “Tôn Nhiên Ngọc.”

“Ngừng.” Anh ta ngắt lời cô, “Tôi đã đổi tên thành Tôn Nhiên.”

Cô nhìn động tác thắt dây an toàn của anh ta, hỏi, “Anh đang làm cái gì đó?”

Anh ta liếc về kính chiếu hậu bên phải, “Tôi đang bị theo dõi.”

Kính Mịch Ngọc quay đầu nhìn một cái, “Có chuyện gì?”

“Không biết.” Nhìn kính chiếu hậu không thấy người khả nghi, anh ta liền chuyển hướng sang cô, “Tôi đoán là có quan hệ với cô.”

Cô nhúm mày, “Gì?”

“Từ lúc tôi quen cô đến nay, chuyện xui xẻo không ngừng ập đến. Cô được sinh ra ngay ngày sao chổi rơi xuống Trái Đất à?” Ngữ điệu của Tôn Nhiên rất bằng phẳng, không nghe ra bất kì cảm xúc lên xuống nào cả. Ngay cả khi đang đay nghiến người khác nghe cũng hết như đang đọc thuộc lòng.

“Xuống xe.” Cô la lớn.

“Lái xe.” Anh ta không nhúc nhích.

“Xuống xe.”

“Lái xe.”

Kính Mịch Ngọc nhìn Tôn Nhiên thật lâu.

Anh ta nghiêm mặt, mắt nhìn về phía trước.

Được rồi, không thèm chấp trẻ con. Cô nổ máy xe, “Anh chộc tới xã hội đen à?”

Anh ta lạnh giọng nói, “Là Ngọc sát chú của cô hiển linh thì có.”

Cô không nói gì.

Tôn Nhiên tên thật là Tôn Nhiên Ngọc, là bạn trai thứ mười của cô. Ngày đầu tiên cô đến Bắc Tú đã quen biết anh ta, nhưng đến trước tết hai người mới hẹn hò.

Quen nhau chưa đến ba ngày, không biết anh ta từ đâu nghe được cụm từ “Ngọc sát chú”, lửa thiêu đến mông nói ra lời chia tay, sau đó còn bỏ chữ “Ngọc” trong tên mình đi, chỉ bỏ lại một câu lạnh lùng, “Từ nay đường cô cô đi, đường tôi tôi đi.”

Bây giờ lại ngồi trên xe của cô, chẳng khác nào xem những gì anh ta nói như một trò đùa.

Xe lái vào dòng xe cộ, Kinh Mịch Ngọc hỏi, “Anh về đến đâu?”

Tôn Nhiên nói, “Đưa tôi đến đường Hữu Nghị là được. Đừng đến gần nhà tôi, tôi sợ cô lây sát khí cho nhà mới của tôi.”

Âm thanh cô lạnh xuống, “Nếu thật sự sợ tôi vạ lây anh, thì bây giờ tranh thủ xuống xe đi.”

Anh ta nhìn làn đường, chỉ về phía trước bên trái, “Xe đi trái đường rồi, cô quay xe lại đi.”

Sau khi quay xe thì gặp đèn đỏ. Cô quay đầu sang hướng khác, ngoài ý muốn thấy được Yến Ngọc đang băng qua đường cái. Vài sợi tóc của anh ta lộn xộn, khí chất bạc nhược, khác một trời một vực so với lúc mới gặp.

Tư liệu của Điều Tranh Kha cho thấy, những người bạn gái cũ của Yến Ngọc không ai không phải là mỹ nữ, mà lại còn mỗi người một vẻ. Đường như anh ta không có sở thích nhất định.

Mấy ngày trước, Kinh Mịch Ngọc chạy đến nơi thường ngày Yến Ngọc đến vui đùa, nhưng lại không thấy anh ta.

Ngược lại cô gặp được bạn gái trước trước trước trước của Yến Ngọc, không nhớ tên là Abby hay Adah, đáng người so với ảnh chụp trong tư liệu còn đẹp hơn nhiều, nghe nói là thợ trang điểm có chút danh tiếng ở thành phố Bắc Tú.

Kinh Mịch Ngọc so sánh tướng mạo của những cô gái kia, cảm thấy xinh đẹp phong tình chiếm tỉ lệ hơi cao. Thế là cô đã thay đổi phong cách trang điểm của mình.

Sau khi đèn chuyển đỏ vài giây, ánh mắt cô liền dõi theo bóng dáng vội vàng lướt qua của Yến Ngọc trên lối đi bộ.

Tôn Nhiên bỗng nhiên tiến lại gần cô, “Có phải cô lại muốn phóng thích sát khí hay không?”

Kinh Mịch Ngọc lườm anh ta một cái.

“Thời điểm cô nhướng cao vành môi lên khi nhìn thấy đàn ông, nhìn thật giống nữ quý.” Tôn Nhiên nhìn kỹ môi cô. Đẹp thì đẹp, nhưng nhìn lâu, anh ta sợ đến phát hoảng.

Cô không để ý đến anh ta nữa.

Ai có thể nghĩ đến, một nhà vô địch đấu vật tự do hạng cân 80kg, trong cuộc đời lại sợ nhất là truyền thuyết quỷ quái dân gian.

Đừng nghe nói anh ta có nhiều chiến tích huy hoàng. Trong mắt Kinh Mịch Ngọc, Tôn Nhiên chỉ là một chú gà con thôi. Cho dù hai người là bạn bè hay người yêu, cô đều là con gà mái già bảo vệ gà con.

Dừng lại... Không thể so sánh bản thân mình với gà mái được.

Tôn Nhiên xuống xe ngay giao lộ Hữu Nghị.

Tôn Nhiên vừa đi, Kinh Mịch Ngọc lập tức hẹn Điều Tranh Kha.

Điều Tranh Kha vẫn nói như trước, “Cô Kinh, tôi chỉ phụ trách điều tra tình sử của Yến Ngọc. Nếu cô có yêu cầu khác, thì hãy nói với lão Chu sắp xếp cho tôi.”

Bây giờ ai có thể liên lạc với lão Chu? Chắc hẳn lão Chu đã nghỉ phép để leo Tam Sơn Ngũ Nhạc^[1] rồi.

[1] Ngũ nhạc là tên gọi cho năm ngọn núi nổi tiếng nhất, gắn liền với qua nhiều triều đại, bao gồm:),),),),).

Người quen biết Yến Ngọc, còn có Kỳ Ngọc Phong. Nhưng cô chẳng muốn có liên hệ với anh ta.

Về đến nhà, Kinh Mịch Ngọc nấu tô bún gạo, thổi “vù vù”, ngồi trước bể cá ăn. Nước bún gạo bắn lên tư liệu trên bàn làm việc, vừa vắn rơi xuống phía trên con mắt của Yến Ngọc trong hình.

Con cá vàng nhìn cô một cái, sau đó bơi đi mất.

Kinh Mịch Ngọc đặt tô xuống, cầm bút lên, vẽ lên trên mặt Yến Ngọc.

Lông mày dài, môi góc cạnh, chính là một bộ dáng phụ bạc.

Cô chống cằm tiếp tục vẽ xấu, vẽ mái tóc ngắn của Yến Ngọc thành tóc dài xõa ngang vai, hai bên lông mày trái phải dính lấy nhau, trên lỗ mũi còn vẽ thêm vài cọng lông mũi vừa thô vừa thẳng.

“Xấu quá.” Tuy nói như vậy, nhưng cô vẫn di bút xuống, vẽ cho anh ta một đôi môi lạp xường.

Bộ dáng ban đầu của Yến Ngọc đã không thể thấy rõ nữa, biến thành một mớ hỗn độn.

Kinh Mịch Ngọc lẩm bẩm một mình, “Chỉ có thể tìm Kỳ Ngọc Phong thôi ư?”

HẾT CHƯƠNG 2

Tác giả có lời muốn nói: Ông nội của Tiểu Dao nói, “Không thể chấp nhận những mê tín thời phong kiến được.” Vì thế, tướng mạo học trong chương này, chỉ là yêu cầu của cốt truyện thôi nha~

Xoài cũng có lời muốn nói: Haiz thật sự mong đừng có cảnh party của 10 anh bạn trai cũ chị Ngọc nhé =)))) Không lại Ngọc Ngọc Ngọc Ngọc hoa cả mắt TvT

Tuần này sắp cả mặt với luận, nên không hiệu suất mấy TvT

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 3

KSCN – Chương 3

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn, Xoài, bigfishhh

Liều ám hoa minh hựu nhất thôn^[1]

[1] “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ,

Liều ám hoa minh hựu nhất thôn”

(tạm dịch, nguồn: thivien.net

Núi cùng nước tận ngò hết lối,

Bóng liễu hoa tươi một thôn làng)

Ý chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Cuối cùng Kinh Mịch Ngọc vẫn liên lạc với Kỳ Ngọc Phong.

Cô đã sớm xóa số điện thoại của anh ta, nhưng mười một chữ số kia dễ nhớ khó quên. Dãy số kiểu 3838 thế này, có xóa hay không cũng không có gì khác nhau.

Giọng nói dễ nghe của Kỳ Ngọc Phong từ phía bên kia điện thoại truyền đến, “Mịch Ngọc, nhận được điện thoại của em chính là kinh hỉ lớn nhất của anh hôm nay.”

“Tôi sợ mình làm phiền anh.” Cô cười lễ phép, “Sự việc ở bãi đỗ xe kia, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Bạn bè với nhau thì khách sáo làm gì.”

“Nếu đã vậy...” Cô dừng lại một chút, “Có thể nể mặt, cùng tôi đi ăn tối không?”

“Quý cô đã mời, đương nhiên anh rất vinh hạnh” Đây chính là phong độ không bao giờ thay đổi của anh ta.

Kinh Mịch Ngọc đã thuê một gian phòng bao yên tĩnh, bài trí tao nhã để ăn cơm cùng Kỳ Ngọc Phong.

Từ khi bắt đầu đến lúc ăn xong, tuy ngoài miệng cô vẫn luôn nói chuyện với Kỳ Ngọc Phong, nhưng trong đầu chỉ luôn nghĩ đến Yến Ngọc.

“Lần cuối cùng chúng ta ăn cơm với nhau đã là rất lâu về trước rồi.” Kỳ Ngọc Phong gắp một viên khoai mật vào trong chén cô, “Em đến Bắc Tú sao không đến tìm anh?”

Kinh Mịch Ngọc nhìn anh ta chăm chú.

Ánh đèn ảm đạm chiếu lên gương mặt Kỳ Ngọc Phong, trên người cũng phủ một tầng bóng đen, lại thêm một chiếc áo vest màu nâu nhạt, làm cô liên tưởng đến loài chồn đêm ở trong rừng. “Hơi bận.” Cô đưa ra một lí do rất chính đáng, cũng đồng thời là một lời từ chối rất qua loa.

Anh ta cười nhạt, bất đắc dĩ nói, “Mịch Ngọc, anh cho rằng chúng ta vẫn là bạn bè.”

“Là bạn bè.” Cô cong cong đôi môi đỏ, cặp mắt trong như nước mùa thu, tầm năm^[2] dưới mắt cũng xuất hiện, “Nếu không phải là bạn bè thì tôi đã không mời anh ăn cơm.”

[2] Tầm năm ở đây từ người Trung Quốc sử dụng để mô một phiến hình dài có kích thước khoảng bốn đến bảy milimet kể bên cạnh dưới của lông mi, thường là ở lông mi dưới. Tầm năm có hình elip, đặc biệt đáng chú ý, làm cho cặp mắt trở nên dễ thương hơn nhiều. Về cơ bản, những người có tầm năm luôn nhìn như đang cười, và đều sở hữu cặp mắt rất đẹp. Nhiều người lại cho rằng tầm năm lại chính là túi mắt (Nguồn: Baike).

Kỳ Ngọc Phong im lặng vài giây, trả lời, “Nói cũng đúng.”

Sau đó, bầu không khí đột nhiên trở nên ngọt ngào.

Cho đến khi phục vụ lên món chính, Kỳ Ngọc Phong cũng không nói thêm gì nữa.

Kinh Mịch Ngọc nhìn anh ta vài lần, rót rượu, phá tan sự trầm mặc, “Vụ va chạm ngày hôm đó, thật sự không sao chứ?”

“Không sao, em yên tâm đi.” Anh ta mỉm cười.

“Chiếc xe thể thao đó là bản giới hạn số lượng sao?” Giọng cô trầm thấp, mềm mại, “Nhìn chủ xe vừa nhìn đã biết là một người giàu có, tôi vẫn chưa quen cuộc sống ở đây, sợ lại đụng trúng phải người không thể đắc tội.”

Kỳ Ngọc Phong trấn an, “Không phải lỗi của em.”

“May mà có anh, không thì chắc tiền bồi thường cũng phải mất cả năm tiền lương của tôi mất.”

“Yến Ngọc người này...” Kỳ Ngọc Phong dừng lại một lát, gấp đồ ăn vào chén cô, nói, “Cua Tam Điểm không có nhiều thịt, chủ yếu là ăn gạch cua.” Kinh Mịch Ngọc đang vênh tai nghe thiếu chút nữa đã phun rượu trong miệng ra. Cô miễn cưỡng nuốt xuống, “Ừm, rất ngon.”

Sau đó, Kỳ Ngọc Phong bắt đầu giới thiệu nhà hàng này.

Cô mỉm cười lắng nghe, “Tôi và đồng nghiệp cũng thường hay đến đây.”

“Anh suýt chút nữa quên mất, mỗi khi con người đến một thành phố mới, điều đầu tiên phải làm chính là tìm kiếm đồ ăn ngon.” Hai khuỷu tay anh ta chống lên mép bàn, “Đây chỉ mới là lần thứ hai anh đến đây, ngược lại làm em chê cười rồi.”

“Những nhà hàng xa xỉ anh đi kia, tôi cũng không đến nổi.” Cô dí dỏm làm mặt quỷ.

Sau đó, hai người tiếp tục nói về những món ăn ngon ở Bắc Tú.

Cho đến khi Kỳ Ngọc Phong nhận được tin nhắn Wechat của Yến Ngọc.

Là một tin nhắn thoại.

Kỳ Ngọc Phong nghe qua một lần, buồn cười nói, “Đây chính là chủ xe mà em nói kia.”

Lông mày và lông mi Kinh Mịch Ngọc nhướng lên, “Chính là người anh vừa nói... Yến Ngọc?”

“Đúng. Tên Yến Ngọc này...” Kỳ Ngọc Phong lại dừng lại.

Ánh mắt cô quét qua những cái đĩa trên bàn – Đừng nói là anh ta sẽ giảng giải về những con vi khuẩn sinh sôi trong nôi dạ dày bò hầm đó đi.

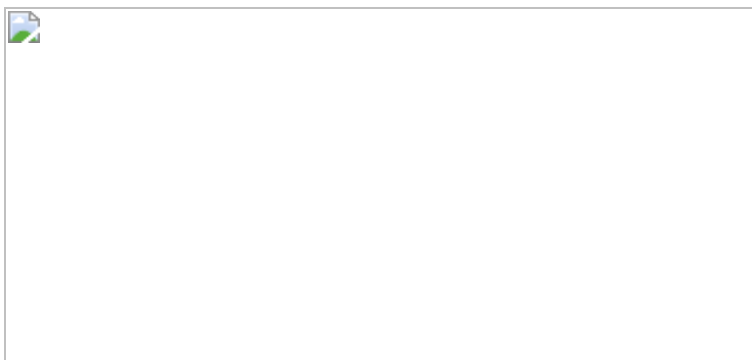
Cũng may lúc này Kỳ Ngọc Phong cũng nói hết câu, “Cậu ta là bị chiêu hư.”

Hầu như tất cả những người kiêu ngạo, đều có mở đầu như thế.

Kỳ Ngọc Phong vừa nhắn tin trên điện thoại trả lời Yến Ngọc, vừa nói với cô, “Em đã nghe qua cái tên Tourmaline chưa? Là một thương hiệu trang sức.”

Tuy tên Tourmaline nghe hơi quái dị, nhưng lại là hãng trang sức số một thành phố Bắc Tú. Món trang sức sinh lời đầu tiên cho hãng được làm từ Tourmaline^[3], nên đã lấy luôn cái tên đó làm tên thương hiệu.

[3] Tourmaline là một loại đá quý sở hữu nhiều màu sắc đa dạng nhất. Ngoài ra, trong cùng một viên đá còn có thể có từ 2-3 màu với cách phối màu khác nhau.

Kỳ Ngọc Phong nói, “Yến Ngọc chính là con trai của nhà sáng lập Tourmaline.”

“Chủ nhân của Tourmaline không phải họ Cát sao?”

“Là bà Cát, mẹ Yến Ngọc.”

Kính Mịch Ngọc cười gượng một tiếng, “Anh nói như vậy, tôi càng sợ đã đắc tội anh ta.” Khá lắm Điều Tranh Kha! Những gì điều tra được cũng chỉ toàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt ngoài rìa, thậm chí ngay cả thân thể này cũng không chịu ghi chú rõ ràng.

“Sự việc kia, anh sẽ giải quyết giúp em,” Kỳ Ngọc Phong ngả người về phía trước, trên mặt hắt ánh sáng đang lay động, “Mịch Ngọc, em không tin anh ư?”

Cô khôi phục lại dáng vẻ tươi tỉnh, cười một tiếng, “Tin. Kỳ tiên sinh mặt mũi lớn, kính anh một ly.”

Âm thanh cụng ly vang lên giòn giã, hết như thời khắc nào đó khi xưa. Nhưng hôm nay, mọi chuyện chỉ còn là quá khứ.

Tourmaline là tên một loại đá quý, cũng có ý nghĩa gần giống hai chữ “Mịch Ngọc” trong tên cô.

Kinh Mịch Ngọc lên mạng tìm thông tin về thương hiệu Tourmaline, cũng nhập vào ô tìm kiếm từ khóa: Yến Ngọc.

Kết quả hiển thị đều không phải tin tức về anh ta.

Còn trang web liên quan đến vị Cát phu nhân kia, chỉ nói bà là một nhà giám định châu báu cực kì nổi tiếng, cùng với bức ảnh chụp mơ mờ ảo ảo.

Kinh Mịch Ngọc đi dạo một vòng quanh cửa hàng flagship^[4], của Tourmaline cũng không thu hoạch được gì.

[4] Cửa hàng flagship được xem như là bộ mặt của một thương hiệu, là nơi to nhất và ấn tượng nhất so với tất cả những cửa hàng còn lại. Sứ mệnh của cửa hàng flagship không nhằm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là phải truyền tải hình ảnh, thu hút sự chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ.

Hôm nay, cô đi chân trần, thu người trong góc ghế sofa, đọc thuộc nằm lòng tư liệu của Yến Ngọc.

Thời gian hẹn hò của anh ta và bạn gái, nhanh thì vền vền vài ngày, chậm thì mấy tháng. Còn việc theo đuổi con gái nhà người ta tận nửa năm kia, đã là chuyện trước khi Yến Ngọc mười tám tuổi. Mỗi tình đầu của anh ta là con gái rệu của một gia đình nhỏ, dáng dấp rất giống kiểu mà Kinh Mịch Ngọc ưa thích.

Sau khi chia tay với mỗi tình đầu, Yến Ngọc bắt đầu bước đi trên còn đường tình muôn màu muôn vẻ. Anh ta chỉ vừa mới chia tay bạn gái gần đây nhất vào khoảng hai tháng trước.

Thật trùng hợp, Kinh Mịch Ngọc và Tôn Nhiên cũng vậy.

Nghĩ đến Tôn Nhiên, cô cảm thấy hơi đau đầu.

Bỏ qua không suy nghĩ nữa, cô xoay người, cầm điện thoại lên chơi.

Một giây sau, Kinh Mịch Ngọc bị một tấm hình dọa đến ngồi bật dậy.

Cô và Tôn Nhiên chia tay cũng không quá quyết liệt, vẫn để người kia ở trong vòng bạn bè của mình.

Mười ba phút trước, anh ta đăng một tấm hình.

Tôn Nhiên thỉnh thoảng cũng selfie vài tấm, đều rất bình thường. Anh ta vừa đẹp trai, lại sở hữu một khuôn mặt rất “baby”, rất được các chị các cô

ưa thích.

Nhưng hôm nay lại có một người đàn ông đẹp trai xuất hiện trong tấm ảnh – chính là mục tiêu mới của cô.

So với Kỳ Ngọc Phong thì Tôn Nhiên đáng yêu hơn nhiều. Cô đương nhiên càng muốn thông qua anh ta để tiếp cận Yến Ngọc. Cô nhấn like tấm hình đó.

Tôn Nhiên lập tức nhắn qua WeChat, “Quái quỷ, cô like cái gì chứ?”

“Vì anh đẹp trai.” Cô thật lòng.

“Đừng có mà phóng “sát” với tôi. Tôi đang sắp chuyển vận được rồi. Xin cô đừng thích hay bình luận gì hết, cảm ơn.”

Cô thu lại lời nói ban đầu. Tôn Nhiên người này không thể đáng yêu hơn Kỳ Ngọc Phong được bao nhiêu, lại còn lải nhải quá ngây thơ.

“Người chụp cùng anh là ai vậy?”

“Là bạn mới quen. Hôm nào nói chuyện với cô tiếp, tôi đang bận.”

Kinh Mịch Ngọc mở lại ảnh chụp đó, thì phát hiện ra Tôn Nhiên đã xóa nó. Đồ quỷ hẹp hòi.

Cô cười cười.

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Ba ngày sau, Kinh Mịch Ngọc hẹn gặp Tôn Nhiên ở OneFool.

Anh ta rất không tình nguyện.

Cô nói, “Cho dù anh không ra, tôi cũng sẽ quần lấy anh đến cùng.”

Lúc này anh ta mới đồng ý.

—

Tôn Nhiên và Kinh Mịch Ngọc rất quen thuộc với không khí quạnh quẽ của quán, đi đến chỗ ngồi thường ngày bên cửa sổ.

Kinh Mịch Ngọc gọi một ly cà phê đá size L.

Tôn Nhiên nói, “Cho cô chết cóng luôn đi.” Ngữ điệu bình thản đến mức không nghe ra bất kì cảm xúc nào, không biết là đang quan tâm hay chê cười cô. Anh ta giương mắt nhìn về phía nhân viên phục vụ, “Latte, nóng.”

Phục vụ sáng khoái đáp ứng.

Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên cười một tiếng, hỏi Tôn Nhiên, “Ảnh chụp lần trước đẹp trai như vậy, tại sao lại xóa?”

“Sợ cô yêu tôi.” Nói hết như chuyện đó sẽ xảy ra vậy.

Khóe môi cô trễ xuống một chút, “Người đàn ông chụp chung với anh rất đẹp trai.”

“Tôi đã chỉnh thêm hiệu ứng cho anh ta.” Ý chính là người thật không đẹp bằng ảnh chụp.

Kinh Mịch Ngọc thật sự muốn trễ vành môi của mình xuống thành một đường thẳng nhưng thất bại. Thế là cô lấy điện thoại ra, tìm hiệu ứng chibi mặt đỏ đầy hắc tuyến và mồ hôi lạnh, chụp một bức rồi đưa anh ta xem.

Tôn Nhiên làm như không thấy gì, “Nói đi, hẹn tôi có việc gì?”

“Quan tâm anh một chút.” Cô thả lỏng biểu lộ, “Việc anh bị theo dõi, sau đó có gì xảy ra không?”

“Không có. Từ lúc tôi ngồi trên xe của cô, cảm giác bức bách liên biến mất.” Tôn Nhiên không biết được diện mạo của người theo dõi, chỉ dựa vào trực giác tập võ nhiều năm để phán đoán.

“Anh đã chọn tới loại người nào vậy?” Cô nghiêm túc hỏi.

Tôn Nhiên nhìn về phía cô, “Này, tôi là công dân tốt số một đấy.”

Cô truy hỏi, “Khi thi đấu có đặc tội với ai không?”

“Tôi luôn thi đấu hợp pháp, chưa kể khi ra sân chỉ dùng năm phần lực, đối phương thích những tuyển thủ như tôi còn chưa hết nữa là.”

Hầu hết những trận đấu của ông chủ Lữ đều là đã được sắp đặt kết quả thắng thua, mà Tôn Nhiên lại là thành viên ông ta nuôi để nhận thua. Nhiều người vì đã từng đánh bại được quán quân cận chiến mà trở nên rất đặc ý, nhưng đối với Tôn Nhiên bây giờ, thành tích gì đó đều như mây bay, không còn quan trọng nữa.

“Lượng sức mà làm.” Kinh Mịch Ngọc đối với Tôn Nhiên có một cảm giác cùng chung chí hướng vượt qua cả sự khác biệt về giới tính, không giống như với Kỳ Ngọc Phong, luôn treo hai chữ “bạn bè” trên miệng, nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy rất giả dối.

Phục vụ đem cà phê đá đến.

Tôn Nhiên nói, “Cái này là cô muốn làm tổn thương dạ dày mình đó hả?”

Cô khiêu khích, “Chỉ có bạn trai tôi mới có thể quản tôi.”

Thế là anh ta mặc kệ.

“Người bạn mới quen đó của anh, lai lịch ra sao?” Nói chuyện với Kỳ Ngọc Phong, cô luôn phải cẩn thận từng li từng tí. Nhưng khi đối mặt với Tôn Nhiên, cô lại rất thẳng thắn.

“Là fan hâm mộ của tôi.”

“Hả?” Kinh Mịch Ngọc bị sắc cà phê đá, sau đó lại phá lên cười to.

Nụ cười của cô thật sự rất đẹp. Môi trên kéo thành một đường thẳng tắp, còn môi dưới lại nhếch lên thành hình vòng cung. Trong ấn tượng của Tôn Nhiên, cô đã lâu không thoải mái như thế. Bình thường Kinh Mịch Ngọc đều mang dáng vẻ rất tự cao tự đại, giả dối vô cùng. Anh ta bình thản nói, “Cô không hiểu được tình bạn giữa đàn ông với nhau đâu.”

Câu nói này càng làm cho cô cười đến muốn ngất đi, “VẬY anh giới thiệu người qua đường này một chút xem nào. Tên họ là gì, nhà ở đâu?”

Tôn Nhiên nói, “Hình như là cửa hàng châu báu.”

Kinh Mịch Ngọc bình tĩnh lại, nhưng câu nói tiếp theo lại làm cho cô mất hết can đảm.

“Tên là Yến Tị, sống ở đảo Tân Minh.” Nhìn thấy mặt cô lộ ra tia khác thường, Tôn Nhiên bổ sung thêm, “Là một hòn đảo nhỏ ở phía Nam Bắc Tú.”

Kinh Mịch Ngọc biết đảo Tân Minh. Nhưng mà Yến Tị là ai?

Phục vụ bưng latte nóng đến, “Mời dùng,” nói xong cũng trở về tính toán sổ sách.

“Quen biết ở đấu trường. Anh ta thường thức tôi, thuyết phục ông chủ Lữ cho tôi thắng một trận. Tôi cho dù không quan tâm đến việc thắng thua, nhưng lại có thể dùng toàn lực để thi đấu, cảm giác rất thống khoái. Đã rất lâu rồi không được đánh thẳng tay đến sung sướng như vậy.” Mí mắt Tôn Nhiên giãn ra, kéo áo lông che khuất dáng người cường tráng.

Nhìn bộ dáng anh ta thoải mái dựa vào ghế salon, thật chẳng còn chút tính công kích nào.

Đây chính là ưu điểm của việc có một gương mặt “baby”.

HẾT CHƯƠNG 3

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 4

KSCN – Chương 4

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn, Xoài, bigfishhh

Vẻ mặt của cô bây giờ, rất giống cảm giác khi sắp phải hóa trang lên sân khấu

Kinh Mịch Ngọc hỏi tiếp, “Quen nhau ở đâu?”

“Tụ Bắc.”

Là một nơi mà Điều Tranh Kha chưa từng nhắc tới. Cô nhìn về phía Tôn Nhiên đang lười nhác, “Mọi việc đều phải cẩn thận, người lạ có cho rượu hay thuốc lá gì cũng không được dùng. Đừng tưởng bản thân anh không tranh quyền thế, thì những người khác sẽ không có ý xấu.”

“Biết rồi. Cô mới mấy tuổi thôi mà đã cảm rằm giống hệt như mẹ tôi.” Tôn Nhiên khoác mũ áo lông lên, che khuất cặp mắt sáng của anh ta, làm cho nửa dưới khuôn mặt càng trở nên vô hại. Anh ta dẫn gân cốt một cái, “Ấm áp thật dễ chịu. Tôi nằm ở đây một lát, cô nhớ đi tính tiền.”

Kinh Mịch Ngọc lặng lẽ uống xong cà phê.

Tôn Nhiên đã ngủ, xoay người làm mũ tuột ra.

Cô đã đi vài bước, lại quay về kéo mũ áo lông lên, hỏi nhân viên phục vụ xem có thể chỉnh cho đèn phía bên này bớt sáng hay không.

Phục vụ thông cảm tắt đèn.

Kinh Mịch Ngọc bước ra bên ngoài, kéo khăn quàng cổ, chặn một chiếc taxi lại.

“Cô đi đâu?” Tài xế nói giọng Phục Chúc.

Cô dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn để trả lời.

Sau khi xe đã đi được một đoạn thì điện thoại của tài xế vang lên. Anh ta mở chế độ rảnh tay^[1], trong loa truyền đến tiếng trẻ con non nớt.

Tài xế và con của anh ta dùng tiếng địa phương Phục Chúc chính gốc để nói chuyện với nhau.

Kinh Mịch Ngọc cười tủm tỉm, cũng rất hoài niệm lúc bà ngoại cũng dùng giọng quê hương thế này nói xấu ông ngoại: “Tình yêu tựa như tên trộm có lòng tham không đáy, không những đánh cắp sự quyến rũ của tôi, mà còn đánh tôi đến mất hết can đảm.”

Mỗi lúc thế này, ông ngoại liền trốn đi mất.

Ông ngoại nói bà ngoại rất yêu ông.

Đã cùng dắt tay nhau đi đến lúc cả hai đều bạc đầu, thì còn nói gì đến yêu hay không yêu.

Hoạt động kinh doanh chủ yếu của Tụ Bắc là bida.

Đại sảnh ở lầu một đặt hai mươi bàn, ồn ào có, yên tĩnh có. Phía trên đại sảnh được thiết kế rộng, thế nên khách ở trên lầu hai chỉ cần đứng ở hành lang nhìn xuống thì sẽ thấy được toàn bộ khung cảnh ở đại sảnh không sót thứ gì.

Kinh Mịch Ngọc gọi một ly nước chanh, cầm lên, băng qua dãy bàn ở giữa. Hôm nay cô không muốn chạm mặt Yến Ngọc, chỉ là đến đây thăm dò hoàn cảnh mà thôi.

Phía bên trái dãy bàn giữa, một mỹ nữ mặc đầm hai dây đang lau bột chocolate, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Mỹ nữ chậm rãi cúi người xuống, nằm sấp trên bàn, cặp ngực căng tròn như chỉ chờ chờ nháy ra khỏi váy.

Kinh Mịch Ngọc nhấp một ngụm nước chanh, dùng tay trái đang trống kéo cổ áo lại. Sau khi che xong, cô mới cảm thấy bản thân mình thật chuyện bé xé ra to. Cái áo khoác cô đang mặc cực kỳ bảo thủ, thế nên lại để tay xuống.

Cô đi về phía trước, quan sát mọi người.

Quay đầu lại thì lại thấy có người đang chặn đường.

Cô nghiêng đầu.

Một người đàn ông thắt bím tóc ngắn nhìn cô cười, nói, “Người đẹp, không chơi sao?”

Cô mỉm cười, “Không biết chơi, tôi đến cùng bạn thôi.”

“Nhưng này giờ tôi vẫn chưa thấy qua bạn cô đấy.” Người đàn ông thắt bím giống như đã quan sát cô từ khắp nơi vậy.

Cô cười, “Ở trên lầu.”

Người đàn ông thắt bím lại nhìn thoáng qua ly nước chanh của cô, là thức uống chỉ bán ở lầu một. Ánh mắt anh ta hơi mở lớn, “Người đẹp không thành thật rồi.”

Cô lùi lại hai bước, “Nếu không tin thì đi cùng với tôi, làm quen với bạn tôi một chút?”

Anh ta như đang suy nghĩ cái gì, kéo dài khoảng cách với cô. Một giây sau ma xui quỷ khiến, giương mắt lên thì lại thấy được người đàn ông đứng trên hành lang lầu hai.

Kính Mịch Ngọc ngẩng đầu nhìn lên.

Yến Ngọc tùy ý dựa vào lan can, ở giữa ngón trỏ và ngón giữa tay phải đang kẹp một chai coca, ung dung lắc lắc thân chai. Anh ta cúi xuống nhìn cô, thần sắc hết như tấm hình trong chứng minh thư, nhìn như cười mà lại không phải.

Cô biết rõ, đó chính là đường cong xuất hiện trên môi lúc anh ta đang thả lỏng. Trong đầu cô chợt thoáng qua một đoạn thơ:

“Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng quay đầu lại,

Người ở ngay đó,

Nơi ánh lửa đèn tàn^[2].”

(Nguồn: hathaonguyen.wordpress.com, có chỉnh sửa đôi chút)

Không, không, không, phải đổi thành câu khác.

Chắc là, “Đi mòn giày sắt tìm không thấy

Đến tay lại chẳng tốn thời gian^[3].”

Cô nhìn anh ta thật sâu.

Yến Ngọc đoán chắc hẳn là cô không biết, vẻ mặt của cô bây giờ rất giống cảm giác lúc sắp phải hóa trang lên sân khấu. Anh trả lại cô một nụ cười bất cần đời, xoay người trở về phòng bao.

Người đàn ông thắt bím nhường đường cho Kinh Mịch Ngọc, “Đã mạo phạm, xin mời.”

Lần này cô không vội đi, hỏi, “Anh quen người bạn đó của tôi?”

“Không quen.” Anh ta chỉ vào mắt mình, “Nhưng có thể chọc vào hay không, tôi lại có thể nhìn ra được.”

Nghe lời nói mơ hồ này, cô lại hỏi, “Vậy anh nhìn giúp tôi thử xem?”

Anh ta cười, “Cô là một quý cô vô cùng xinh đẹp.”

Nói cách khác, so với cô thì Yến Ngọc nguy hiểm hơn nhiều. Đây đương nhiên không phải là một việc đáng mừng.

Bất quá, nụ cười vừa rồi của Yến Ngọc mang đến cho cô một trực giác rất kì lạ – anh ta chính là mục tiêu cuối cùng của cô. Đương nhiên, suy nghĩ chợt lóe lên này cũng không đáng tin.

Kinh Mịch Ngọc chào tạm biệt người đàn ông đó rồi bước lên cầu thang.

Đến nơi mới phát hiện, nơi cầu thang này dẫn đến không phải là khu phòng bao, mà lại là nhà vệ sinh công cộng. Một người phụ nữ bưng hơn nửa li nước chanh như cô, đứng trước nhà vệ sinh thật lớn duy trì sự bình tĩnh, nhanh chóng bước xuống cầu thang.

Ngay lập tức chạm mặt phải những khách hàng nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ.

Kinh Mịch Ngọc trở về đại sảnh, vội vàng tìm đường đi đến lầu hai.

Lúc này dưới đại sảnh đang có một màn rất náo nhiệt, người đứng xem nói rằng đang có hai người đàn ông đang tranh nhau một người phụ nữ.

Kinh Mịch Ngọc không có tâm trạng xem trò vui, đang muốn đi lên phía trước thì thấy một người đàn ông, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía bàn kia, trực tiếp đụng thẳng vào cô.

Cô tranh thủ thời gian nghiêng người né sang một bên, khuỷu tay chặn ngay lồng ngực người kia.

Người đàn ông lúc này mới thu hồi tầm mắt lại, “Thật xin lỗi, tôi quên nhìn đường.”

Giọng nói người kia hùng hồn, mạnh mẽ, khiến cô không khỏi quan sát anh ta một chút. Tướng mạo rất bình thường, cặp mắt to tròn, nhưng con người lại nhỏ, hốc mắt lõm vào, là hung tướng. Cô cười cười, “Không sao.”

Kinh Mịch Ngọc rời khỏi đại sảnh, đi thang máy lên lầu hai.

Tiếng huyên náo ở bốn phía hành lang phần lớn đều phát ra từ lầu dưới, phòng bao đã đóng cửa chỉ lộ ra một chút âm thanh. Cô đi được một đoạn, đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện truyền ra từ ngã rẽ phía trước. Kinh Mịch Ngọc bước lên trước vài bước, những âm thanh này càng rõ ràng hơn. Một giọng nữ vừa cao vừa mỏng nói, “Cô là gì của Yến Tị?”

Trả lời là một giọng nói nhẹ nhàng, dễ nghe, “Bạn bè.”

Giọng nữ thứ ba vang lên, “Bạn gái?”

Im lặng nửa ngày, giọng nữ thứ ba trong lời nói mang ý cười, “Cô tin hay không? Số bạn gái của Yến Tị nhiều như cá diếc sang sông.”

Kinh Mịch Ngọc đi lên phía trước, vừa nhìn qua đã thấy hai người phụ nữ vây quanh một cô bé.

Sở dĩ dùng từ cô bé là bởi vì cô gái kia chỉ tầm tuổi sinh viên đại học, khuôn mặt rất đơn thuần, hai con ngươi đen nhánh, sáng rõ, nhìn rất diễm đạm, đáng yêu.

Hai người phụ nữ kia đồng thời nhìn Kinh Mịch Ngọc.

Kinh Mịch Ngọc tỏ ra áy náy, “Đã quấy rầy rồi.”

Cô bé kia lúc này mới ngẩng đầu lên, “Tôi không phải là bạn gái của anh ấy.”

Một trong hai người phụ nữ còn lại đang muốn mở miệng, lại nghe được giọng một giọng nói khác –

“Đúng vậy, tôi vẫn còn đang theo đuổi cô ấy.” Chẳng biết từ lúc nào, Yến Ngọc đã xuất hiện ở chỗ ngoặt bên kia. Anh ta nghiêng mắt nhìn về phía hai người phụ nữ đó, trong nụ cười như chứa dao “Có dị nghị gì không?”

Hai người phụ nữ kia khiếp sợ thối lui, không dám lên tiếng.

Kinh Mịch Ngọc trước kia đã khẳng định, người chụp hình chung với Tôn Nhiên chính là Yến Ngọc. Nhưng mà, từ khi độ tin cậy của tư liệu Điều Tranh Kha điều tra giảm xuống, cô nghi ngờ Yến Ngọc liệu có một anh em sinh đôi tên là Yến Tị hay không.

“Ông Thành Oánh, đi về.” Yến Ngọc bước tới, nhàn nhã dựa trên bả vai cô gái kia.

Ông Thành Oánh im lặng đi theo anh ta.

Khi cả hai nhìn thoáng qua nhau, Kinh Mịch Ngọc nhướng lông mày, nhìn Yến Ngọc một cái. Ánh mắt của anh ta có chút đặc biệt, cô nhìn không hiểu, nhưng lại thấy được nốt ruồi nhỏ ngay đuôi chân mày trái.

Vui vẻ nhướng mày, là chuyện tốt.

Tại thời điểm cô vẽ nguệch ngoạc trên hình hộ chiếu của anh ta, đã đặc biệt biến nốt ruồi nhỏ này thành một vòng tròn thật lớn.

Yến Ngọc lặng lẽ cười một tiếng. Dáng vẻ của cô lúc này rất khác với ban nãy, dáng vẻ sắp lên sân khấu biến thành lời chào cảm ơn^[4], đầy nuôi tiếc.

[4] Ý chỉ lời chào cảm ơn của diễn viên trên sân khấu dành cho khán giả, khớp với cách diễn tả “hóa trang lên sân khấu” ban nãy của anh dành cho chị.

Kinh Mịch Ngọc dĩ nhiên cảm thấy tiếc nuối. Thời điểm cô trang điểm thật điểm lệ, thì anh ta lại chuyển sang khâu vị tươi mới. Những món đồ trang điểm cô mới mua đều rất đậm màu. Xem ra lần này đã lỗ rồi!

Anh ta vừa đi, hai người phụ nữ kia liền cảm thấy rất nhục nhã. Trước khi đi, hai người nhìn Kinh Mịch Ngọc một chút. Người có giọng cao, mảnh kia nói, “Đừng nhìn, không đến lượt cô đâu.”

Lời nói này mang đến một cảm giác rất đồng cảm. Đều là người lưu lạc ở dưới chân trời^[5], nên Kinh Mịch Ngọc cũng hiền lành cười lại một tiếng.

Sau khi hai người kia rời đi, Kinh Mịch Ngọc đứng bên ngoài hành lang nhìn tiết mục hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ dưới đại sảnh. Cô không thích tầm nhìn từ trên cao xuống, nên chưa đến mười giây đã rời mắt đi chỗ khác.

Sau khi uống hết nước chanh, Kinh Mịch Ngọc vào nhà vệ sinh chỉnh trang.

Trong lúc đang tiếc hận lớp trang điểm của bản thân hôm nay quá đỏ tươi, không thanh thuần như cô sinh viên kia thì bỗng nhiên một cảm giác choáng váng ập tới. Cô lão đảo một chút, son môi trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. Cô nhanh chóng bắt lấy hộp đựng giấy, trong lúc bối rối, ngón tay trái vô ý bị cạnh kim loại quẹt bị thương.

Trời đất trước mắt quay cuồng, tấm gương cũng bắt đầu trở nên vẩn vọ, ngũ quan của cô cũng vì thế mà biến dạng.

Còi báo động trong lòng cô vang lên mãnh liệt. Trong trường hợp này cô đã hết sức cẩn thận, cả đường đi li nước đều không rời khỏi tay,

Nhưng cảm giác khó chịu bây giờ là do đã xảy ra chuyện gì?

Là ai?

Lúc nào?

Mục đích là gì?

Người kia đã xuất hiện rồi sao?

Nhân lúc vẫn chưa mất hết ý thức, cô cầm điện thoại, run rẩy tìm số điện thoại của Tôn Nhiên.

Gõ tới gõ lui cũng không ra được ghép vắn “S” nên Kinh Mịch Ngọc chỉ có thể Kéo xuống dưới. Số điện thoại từng số một hiện lên, tầm mắt cô cũng dần trở nên mơ hồ. Sau khi cố gắng chớp mắt, cuối cùng cô cũng tìm được tên của Tôn Nhiên.

Lần đầu tiên, cô nhấn nhầm vào giao diện tin nhắn, bèn tranh thủ thời gian thoát ra.

Kinh Mịch Ngọc thử vài lần, cuối cùng cũng gọi được. Cô thở gấp, đầu lưỡi cứng lại, “Chỗ cũ... Nhà vệ sinh^[6], ...Cứu tôi...” (chú thích: Nhà vệ sinh ở Tụ Bắc, cứu tôi).

[6] Chỗ này chị Ngọc nói không rõ lời, nguyên văn là 哇生金, nhưng mình không biết dịch sao cho hay nên để luôn. Chú thích trong ngoặc là của tác giả.

Giọng nói mơ hồ ban đầu của Tôn Nhiên lập tức trở nên rõ ràng, “Kinh Mịch Ngọc?”

Cô nghe được giọng nói của cậu ta, nhưng lại đứng không vững. Lúc ngã xuống, khuỷu tay cô đập vào thùng rác, điện thoại bị văng ra đến dưới bồn rửa tay.

Xong rồi, cũng không biết Tôn Nhiên có nghe rõ cô nói gì không.

Kinh Mịch Ngọc cắn chặt răng, ngón trỏ trái đặt lên sàn nhà, dùng vết thương nứt miệng do va quệt vừa rồi vẽ ra từng đường vết máu.

Cơn đau xót làm cô lấy lại được chút sức lực, gắng gượng bước vào một gian phòng vệ sinh, dùng hết sức lực đóng cửa lại.

Thế giới chỉ còn lại tiếng thở và tiếng tim đập, quanh quẩn bên tai.

Xong rồi!

Thế này là đã kết thúc rồi ư?

Nhưng ngay cả bản thân mình chết thế nào cô cũng không biết.

Kính Mịch Ngọc đã mất đi khả năng suy nghĩ, đầu càng ngày càng nặng trĩu, đập vào vách ngăn trên cửa...

HẾT CHƯƠNG 4

[1] Thiết bị rảnh tay (hand-free) là những sản phẩm hỗ trợ người dùng như tai nghe, loa phóng to âm thanh... để giải phóng bàn tay, giúp lái xe rảnh rang khi đi trên đường.

[2] Đây là một trong ba câu hay nhất của bài thơ Thanh Ngọc Án – Nguyên Tịch, tác giả Tân Khí Dật.

Hán tự: 众里寻他千百度, 蓦然回首, 那人却在灯火阑珊处。

Phiên âm: Chúng lí tầm tha thiên bách độ | Mịch nhiên hồi thủ | Na nhân khước tại đăng hoả lan san xứ.

Ý thơ rất hay nhưng tiếc là không có bản dịch hay tương xứng. Đại khái là ta kiếm tìm người giữa mênh mông biển trời, bỗng quay đầu lại, liền thấy người đứng đó, dưới ánh lửa hoa đăng....

(Nguồn: phthtr.wordpress.com)

[3] Trích từ bài Tuyệt Cú thời Nam Tống:

Hán tự: 踏破铁鞋无觅处, 得来全不费功夫。

Phiên âm: Đạp phá thiết hài vô mịch xứ | Đắc lai toàn bất phí công phu.

(Google)

[5] Nguyên văn là 同是天涯沦落人-Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân (Trích trong Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị)

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 5

KSCN – Chương 5

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Xoài, bigfishhh

Ngồi ăn lẩu với bạn trai đời trước và bạn trai đời tiếp theo là một trải nghiệm như thế nào?

Trên nền gạch nhám nhà vệ sinh loang lổ vài vết đỏ, ngoại trừ đoạn son môi đứt gãy thì còn lại chính là vết máu.

Hình dạng của những vết máu đều có đầu thật dày, đuôi nhỏ mảnh, hết như phiên bản phóng đại của nòng nọc nhỏ. Vết đuôi nhỏ nhất càng lúc càng mỏng, đứt đoạn ngay trước cửa phòng.

Uông Thành Oánh vừa mới cảm thấy khó chịu trong lòng. Lúc ở cùng Yến Ngọc, cảm xúc của cô luôn sa sút, lại không thể nói ra được bản thân đang bất mãn chỗ nào. Anh thừa nhận đang theo đuổi cô, cô không vui. Nhưng thời điểm anh không thừa nhận lúc trước, cô cũng không vui.

Vì thế, cô dứt khoát trốn đi vệ sinh.

Uông Thành Oánh bước vào nhà vệ sinh.

Nhìn thấy đồng hồ đập trên đất, cô lập tức che miệng, sợ mình phát ra âm thanh chói tai. Sau khi sự kinh hoàng ban đầu trôi qua, cô lui ra ngoài hành lang, nhìn trái nhìn phải.

Một nhân viên phục vụ vừa vặn bước vào thang máy dưới lầu.

Cô cảm thấy ngoại trừ người quen, ai cũng không tin được nên không cầu cứu nhân viên phục vụ, trở lại phòng vệ sinh.

Cô né vết máu, chậm rãi bước vào phòng vệ sinh.

Dán tai ở cửa vài giây cũng không nghe được âm thanh gì, cô bèn quỳ xuống, nằm sấp trên mặt đất, thông qua khoảng trống gần mười centimet dưới cửa nhìn thấy một người phụ nữ ngồi nghiêng ngả.

Cô nhẹ giọng hỏi, “Này, cô sao rồi?”

Không ai đáp lại.

Uông Thành Oánh tranh thủ thời gian gọi điện cho Yến Ngọc. Cô không dám rời khỏi đây vì từng nghe bạn học nói, ở những chốn ăn chơi như thế này, có người chuyên môn làm những hành động thấp hèn bỉ ổi với những cô gái bất tỉnh, gọi nôm na là “Nhặt thi^[1].”

[1] Nôm na là bị cưỡng bức.

Cho dù người phụ nữ ở bên trong đã từng bị “nhặt” qua hay chưa, cũng không thể lại để cô ấy dẫn thân vào nguy hiểm.

Một lát sau, Uông Thành Oánh nghe thấy có tiếng bước chân nhè nhẹ trước cửa. Cô không chắc có phải là Yến Ngọc hay không, nên đành phải cố ý tăng âm lượng, giống như một cô gái nhỏ cố tình gây sự, “Yến Tị, anh còn chưa đến đỡ em, thì em sẽ không để ý đến anh nữa. Hừ!” Dù ngoài miệng cố tình làm ra vẻ, nhưng trong lòng lại sợ cực kì.

Giọng nói trêu chọc của Yến Ngọc vang lên, “Em muốn không để ý đến anh thế nào?”

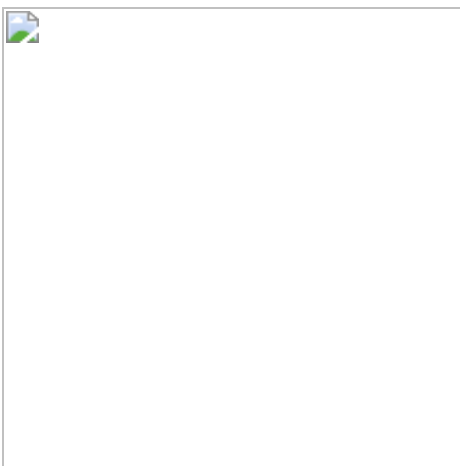
Uông Thành Oánh rớt cuống cũng thở dài một hơi, lập tức chạy đến kéo tay anh ta.

Yến Ngọc đang muốn trấn an vài câu thì Tôn Nhiên gọi điện thoại đến.

Tôn Nhiên phải mất một ít thời gian mới có thể hiểu được lời nói đó của Kinh Mịch Ngọc. Anh đi thẳng vào vấn đề, “Bạn của tôi đang gặp nguy hiểm ở phòng vệ sinh Tụ Bắc. Anh hiểu rõ nơi đó, nhất định phải giúp tôi bảo vệ cô ấy. Bây giờ tôi đang trên đường đến.”

Lượng máu trên đất không nhiều, vết thương cũng không sâu. Yến Ngọc trả lời, “Được.”

Kinh Mịch Ngọc tỉnh lại trong một căn phòng bừa bộn, mở mắt ra chỉ thấy ánh sáng vàng nhạt phát ra từ chiếc đèn đứng^[2].

[2]

Đảo đảo tròn mắt, cô nhìn thấy ảnh chụp trên tường, thở phào nhẹ nhõm, là hình lúc Tôn Nhiên tham gia và đoạt giải ở cuộc thi boxing MMA. Anh ta nói sau khi chia tay với cô, vì để xua tan vận xui nên đổi phòng ở mới, xem ra chính là nơi này.

Kinh Mịch Ngọc giơ giơ ngón tay, động đập ngón chân, đều đã hoạt động tự nhiên, lại sờ ngực trái của mình, hết thấy đều bình thường, tiếng tim đập đình tai nhức óc trước khi hôn mê cũng đã hết.

Cô ho một tiếng, vén chăn bước xuống.

Sau đó, cửa phòng bị Tôn Nhiên kéo ra, “Tỉnh?”

“...” Cuống họng cô khô khốc, muốn trả lời nhưng cuối cùng lại quyết định giữ im lặng.

“Lý Nguyên Bách đã tới.” Lý Nguyên Bách là bạn của Tôn Nhiên, là một bác sĩ. Khi tham gia thi đấu, Tôn Nhiên thỉnh thoảng cũng có chấn thương, nên Lý Nguyên Bách liền trở thành bác sĩ gia đình của anh ta.

Cô lại ho khan hai lần, khó khăn mở miệng, “Tôi sẽ bị di chứng sao?”

Tôn Nhiên cầm lấy bệnh án nhìn một chút, giải thích, “Bên trong người cô là thuốc mê, sau khi được hiệu quả hết thì sẽ không sao. Bất quá cô từng bị dị ứng nên sẽ phải tịnh dưỡng lâu hơn một chút.”

“Cảm ơn.” Lúc trước cô từng cảm thấy cái chết là một sự giải thoát, bây giờ lại phát hiện bản thân mình có chút sợ chết.

“Mẹ tôi^[3] chỉ lo nhắc nhở tôi, cuối cùng chính mình lại trúng chiêu.” Tôn Nhiên vừa nói móc Kinh Mịch Ngọc, đồng thời tay lại đưa tới, cầm chân đắp lên người cô, “Chỗ này của tôi không có thiết bị sưởi ấm.”

[3] Ở chương 4, Tôn Nhiên từng ví Kinh Mịch Ngọc như mẹ của mình.

Cô gật đầu, dùng mền bọc lấy chính mình.

“Cô nghỉ ngơi trước đi, tôi đi siêu thị mua chút đồ, đêm nay ăn cơm ở nhà tôi.” Anh ta cầm lấy ví tiền, đóng cửa phòng lại giúp cô rồi đi ra ngoài.

Kinh Mịch Ngọc nằm trên giường nhớ lại tình huống ở Tụ Bắc, khá chắc chắn rằng ngoài cô ra thì chưa có ai từng chạm qua li nước chanh kia. Đến Bắc Tú đã một năm, ngoại trừ việc đã chia tay chín lần ra thì cô luôn rất an phận thủ thường.

Cô xoay người, liếc thấy cặp bao tay rơi xuống từ bên giường Tôn Nhiên. Đồ vật của gà con^[4] đúng là mang lại cảm giác an toàn.

[4] Ở chương 2, Kinh Mịch Ngọc từng ví von Tôn Nhiên là gà con, còn mình là gà mẹ.

Chẳng hề buồn ngủ nên cô cũng nằm không nổi nữa.

Cô xuống giường, lạnh đến run rẩy một chút, rất muốn lập tức, lập tức ăn một nồi lẩu.

Cô nhìn thấy túi xách mình đang treo ở cuối giường, đi qua lấy xuống Điện thoại và cây son đã mất.

Kinh Mịch Ngọc lấy hộp phấn nền ra, trong gương thấy được một gương mặt loang lổ. Cô gỡ mi giả xuống, lại dùng bông tẩy trang lau đi lớp trang điểm.

Sau khi bước ra khỏi phòng ngủ, cô tìm ở trên tường nửa ngày cũng không chạm được chốt đèn ở phòng khách. Mượn ánh sáng hắt vào phòng, cô xác định được vị trí nhà vệ sinh, lần mò bước qua.

Không ngờ lập tức đụng phải chỗ tựa lưng ghế sofa, thế mà lại bắt được một cái đầu người.

Chẳng lẽ Tôn Nhiên có sở thích không bị muốn ai phát hiện?

Cô vội buông tay ra.

“Tĩnh?” Đầu người nói chuyện, là một giọng nam trung rõ ràng.

Cô cảm thấy mình đã từng nghe qua ở đâu đó, nhưng lại chắc chắn không quen biết, “Làm phiền rồi.” Cô ra về bình tĩnh, đi về phía nhà vệ sinh.

Đột nhiên đèn sáng.

Cô quay đầu nhìn một cái.

Dưới ánh đèn trắng mờ nhạt, anh tuần như ngọc thạch, như say như không. Kinh Mịch Ngọc lập tức điều chỉnh biểu cảm, sau đó mới nhớ đến mình lúc này đang để mặt mộc, sau khi lau đi lớp trang điểm thì cặp mắt cũng nhỏ đi một vòng. Bất quá thua người không thua trận, không có lớp đánh mắt thì cô vẫn còn nụ cười, “Chào anh.”

Yến Ngọc cười nhếch mép không nói gì, ngồi trên ghế sofa.

Cô quay người bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Mặc dù phòng ở của Tôn Nhiên không có thứ gì đáng tiền, nhưng cứ để Yến Ngọc tự do ra vào như thế là sao? Con gà con này có thể có lòng phòng bị một chút có được hay không?

Kinh Mịch Ngọc vội vàng rửa mặt. Cô hé cửa ra một chút, nhìn trộm Yến Ngọc.

Anh ta vẫn ngồi đằng kia cúi đầu chơi điện thoại.

Cô rón rén bước ra ngoài.

Ngón tay của Yến Ngọc tạm ngưng, con người nghiêng qua nhìn cô.

Cô trốn ở chỗ tựa lưng ghế sofa, nhìn anh ta một chút rồi hai bước đi một bước nhảy về phía phòng ngủ, gấp gáp đóng cửa lại.

Kinh Mịch Ngọc trang điểm lại một lần nữa.

Sau khi trang điểm xong thì Tôn Nhiên cũng về tới.

Anh ta giới thiệu với Kinh Mịch Ngọc, “Yến Tị là người đã cứu cô. May mà lúc đó anh ta cũng đang ở Tụ Bắc, nếu không tôi cũng không cách nào chạy tới kịp.”

Cô có chút giật mình.

Tôn Nhiên nói với Yến Ngọc, “Còn đây là bạn gái cũ của tôi, tên là Kinh Mịch Ngọc.” Anh ta muốn bổ sung một câu, cũng là một sao chổi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Yến Ngọc mỉm cười.

Ngồi ăn lẩu chung với bạn trai đời trước và bạn trai đời tiếp theo là một trải nghiệm như thế nào?

Là một bi kịch.

Kinh Mịch Ngọc giành không lại hai người họ, chỉ có thể gặm vài cọng rau xanh nát.

Đói quá!

Vất vả lắm mới mò được một con tôm tươi thì đĩa của Tôn Nhiên đã chắn trước mặt cô, “Cô đang bị dị ứng, Lý Nguyên Bách nói không được ăn tôm.”

Cô duy trì phong độ nhìn con tôm bị Yến Ngọc kẹp đi mất. Không đành lòng nhìn tiếp, cô không còn gì để nói, đành hỏi một câu, “Nghe nói Yến tiên sinh là fan hâm mộ của Tôn Nhiên?”

“Có thể xem là như vậy.” Tay trái Yến Ngọc cầm đĩa, nhẹ nhàng cắn con tôm tươi.

Cô khổ sở, lại nhìn thấy hai cọng rau lành bệnh trên nồi lẩu, thì càng khổ sở hơn.

Tôn Nhiên nhìn lớp trang điểm đỏ tươi của cô, rồi đến cặp lông mày nhíu chặt thì đặt thịt viên của mình vào chén cô, “Vì để phòng ngừa nên hai ngày nay cô chỉ có thể ăn thịt heo thôi.”

Kinh Mịch Ngọc nhai thịt viên, vụng trộm dò xét Yến Ngọc.

Cặp mắt hoa đào, chân mày liễu kiếm^[5], trời sinh tiêu hoa ghẹo nguyệt. Cô gặp Yến Ngọc bao nhiêu lần, thì anh ta có bấy nhiêu loại khí chất: cuồng vọng, mệt mỏi, khinh bạc, còn bây giờ lại là ôn hòa. Cô dường như đã hăm sâu vào màn sương mù dày đặc, mỗi lần đều muốn chạy ra, nhưng cuối cùng phát hiện bản thân lại dậm chân ngay vạch xuất phát.

Người đàn ông thắt bím kia nói đúng, Yến Ngọc thật sự quá nguy hiểm.

Lúc Yến Ngọc cầm chai coca, ánh mắt cũng hướng về phía cô.

Cô ra vẻ lơ đãng nhìn qua chỗ khác.

Anh ta rót coca cho Tôn Nhiên, hỏi tiếp, “Cô Kinh uống không?”

“Cảm ơn.” Cô đưa li đến, “Yến tiên sinh, tôi muốn hỏi một chuyện.”

“Mời nói.” Kinh Mịch Ngọc học theo ngữ khí nhẹ nhàng của Tôn Nhiên.

“Sự cố như tôi hôm nay ở Tụ Bắc có thường hay xảy ra không?”

Yến Ngọc gật đầu, “Có, nhưng không nhiều.”

Tôn Nhiên nói tiếp, “Nơi đó rỗng rảnh lẫn lộn, lại còn xảy ra sự việc thế này. Cô đừng một thân một mình đến đó nữa.”

“Ừm.” Vậy rõ ràng Kinh Mịch Ngọc chỉ là một trong những người vô tội bị hại, mà không phải có người cố ý nhắm vào cô, không biết nên cảm thấy vui vẻ hay thất vọng, “Nơi đó có camera không?”

Tôn Nhiên nói, “Có thể kiểm tra, nhưng ở đại sảnh nhiều người qua lại, cũng che mất nhiều chi tiết, không thấy rõ lắm.”

Yến Ngọc uống coca, “Có kết quả tôi sẽ thông báo cho cô.”

Sau khi nôi lẩu sôi, Tôn Nhiên thả mì sợi và thịt viên vào, “Tô mì này cho cô.”

Kinh Mịch Ngọc ăn xong một nôi mì thì bị Tôn Nhiên đuổi đi rửa chén.

Tiếng vòi nước chảy ào ào.

Cô đột nhiên có cảm giác khác thường, ngẩng đầu một cái, khung nhôm hợp kim của tủ đựng chén phản chiếu một nửa bên mặt của Yến Ngọc. Cô cúi đầu, dời tầm mắt.

Yến Ngọc nói, “Kinh tiểu thư, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Kinh Mịch Ngọc đã từng nghe qua loại âm điệu không có ý tốt này, là vào ngày hai người lần đầu gặp nhau. Cô xếp xong chén đĩa, quay người lại, “Không biết đây là cách anh bắt chuyện, hay anh thật sự có cảm giác đã từng gặp qua tôi.”

“Kỳ Ngọc Phong nếu biết được bản thân vì cô mà đã thanh toán một khoản bồi thường kếch xù, cũng không đổi lấy được sự quay đầu của tình cũ, thì không biết sẽ cảm thấy thiệt thòi bao nhiêu.” Anh ta cười xấu xa, sự ôn hòa lúc nãy lập tức tan thành mây khói.

Cô nhẹ nhàng chống tay, nửa dựa mông vào bồn rửa rau, “Yến tiên sinh, tôi và anh vốn không quen biết, nhưng anh đối với tôi... hình như có chút địch ý?”

Anh ta vô tội nói, “Tôi cho rằng mình là ân nhân cứu mạng của cô.”

Cô bị chặn họng một lúc.

Yến Ngọc bước vào nhà bếp, dùng tư thế hết như cô tựa vào bên kia, “Nghe nói Kỳ Ngọc Phong có một nốt ruồi chu sa^[6], là cô sao?”

[6] Ý chỉ người mà Kỳ Ngọc Phong yêu. Mình sẽ đính kèm chú thích rõ hơn ở chương 7.

“Anh đùa gì thế?”

“Thật giả lẫn lộn.”

“Tôi và anh ta chỉ đơn giản là bạn bè bình thường, chưa kể việc anh ta bồi thường tôi cũng không biết chút gì.” Lúc gặp mặt, Kỳ Ngọc Phong thế nhưng một câu cũng không nói.

“Để tôi nhớ lại.” Yến Ngọc cầm một cái chén cô đã rửa sạch lên, nhìn kĩ hoa văn trên đó, “Ngày 18 tháng trước, trời nhiều mây, mưa nhẹ, còn có sương mù. Dáng vẻ cô nhìn Kỳ Ngọc Phong, hết như nữ quý nghìn năm đang tìm lại mối nợ tình kiếp trước.”

Cái này là kiểu ví von ch* gì vậy! Cuộc đời này từng có hai người đàn ông so sánh cô với nữ quý, thật không may, bọn họ hiện tại đều ở trong căn phòng này. “Thời điểm Yến tiên sinh cướp con tôm đó, tôi cũng nhìn anh bằng ánh mắt như thế.” Nhưng anh ta vẫn tàn nhẫn ăn con tôm kia.

Yến Ngọc thả cái chén trong tay. Cô còn chưa kịp kêu lên, thì anh ta đã chụp lại. Anh ta đặt cái chén xuống, “Cho nên, tôi có thể hiểu vẻ mặt như thế là thể hiện sự khát vọng sao?”

“Là đói khát và lạnh lẽo.” Cô hơi tủi thân, nhẹ nhàng nói, “Yến tiên sinh, tôi rất cảm kích việc hôm nay anh đã cứu tôi, càng không muốn đối địch với anh. Nốt ruồi chu sa kia của Kỳ Ngọc Phong không có quan hệ gì với tôi, thật đấy!”

Anh nhìn chăm chăm không chớp mắt đôi môi mở ra khép lại của cô, cuối cùng bật ra một tiếng cười tùy tiện, “Miệng rộng thật.” Nhìn thấy cô nhanh chóng mím môi, anh lại nói, “Nhưng cười lên lại rất đẹp mắt.”

Hoặc phải nói, lúc cười lớn mới là đẹp nhất. Như lúc cô vừa trang điểm xong, nhe răng cười một cái, khóe môi dài nhướn lên, mười phần thư thái. Ánh mắt Kinh Mịch Ngọc khẽ động. Cô đây là trong lúc vô ý, đã câu dẫn được người đàn ông này ư?

HẾT CHƯƠNG 5

[5] Chân mày lưỡi kiếm: Lông mày tạo thành hình tam giác, đầu và đuôi chân mày đáng nhọn. Có hình dạng tương tự lưỡi kiếm hoặc là thanh đao, có nhiều chỗ khía cạnh nhọn hoắt, gọn gàng hơn so với lông mày tam giác. Đàn ông sở hữu đôi lông mày này thường là người thành đạt, không quyền cao chức trọng thì cũng là chủ doanh nghiệp. Đặc điểm của những người này là: nghĩa khí, tính tình ngay thẳng, trí tuệ tốt, lòng tự tôn cũng cao.

Xoài có lời muốn nói: “Gà con” Tôn Nhiên của chúng ta là thi đấu boxing, không phải cận chiến. Vì chương này có nhắc đến cuộc thi MMA nên mình đã nhận ra sự sai lầm này :< Thật xin lỗi mọi người TvT Mọi người có hài lòng về sự đánh úp ngày hôm nay không =)))) Ban đầu tính 4 chương lận đó, mà làm hong kịp nên hẹn mai nha ♥

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 6

KSCN – Chương 6

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Tự do muôn năm!”

Kinh Mịch Ngọc cười lớn, “Vậy là Yến tiên sinh không tính toán đến chiếc xe nữa phải không?”

Yến Ngọc nói, “Việc này Kỳ Ngọc Phong đã ra mặt giải quyết rồi.”

“Vậy thái độ thù địch của anh?” Đôi con ngươi dưới lớp trang điểm mắt của cô chợt lóe sáng.

“Việc này –” Anh kéo dài thanh điệu, dài đến mức trái tim của cô cũng bị kéo theo, “Phải xem quan hệ giữa cô và Kỳ Ngọc Phong.”

“Làm sao thì anh mới chịu buông tha tôi?” Cười, Kinh Mịch Ngọc gắng sức mà cười.

Yến Ngọc buồn cười hỏi, “Buông tha? Chẳng lẽ tôi giống ăn cướp lắm à?” Không phải ăn cướp, mà là giống thợ săn. Cô vẫn dùng nụ cười làm vũ khí, “Nhưng anh không tin tôi, tôi rất sợ.”

“Một người sắp trở thành anh rể của tôi, đột nhiên bị truyền ra chuyện xấu với cô. Cô không hiểu kỳ sao?”

“Không, tôi chỉ cảm thấy như một trò đùa.” Lúc này, cô kín đáo cười, “Mà trên đời này, buồn cười nhất chính là trò đùa.”

“Trò đùa gì thế?” Tôn Nhiên đã nói chuyện điện thoại xong, xuất hiện. Anh ta híp mắt, cảm thấy đôi nam nữ trong nhà bếp có chút kỳ lạ, “Hai người đang kể chuyện cười à?”

“Chuyện cười nhạt, không có gì vui đâu.” Kinh Mịch Ngọc xoay người tiếp tục rửa chén.

Yến Ngọc bước ra khỏi phòng bếp. Tầm mười phút sau, anh nhận được một cuộc điện thoại nên rời đi.

Vừa đóng cửa, Kinh Mịch Ngọc lập tức khiển trách Tôn Nhiên, “Anh chỉ mới quen biết anh ta có vài ngày mà đã dám cho người ta vào nhà.”

Tôn Nhiên không quan tâm, “Không sao, dù sao tôi cũng phải dọn nhà.”

“Lại muốn dọn đi?”

“Cô đã tới, tôi cũng không dám ở lâu.”

Kinh Mịch Ngọc lười phải thảo luận chuyện ma quỷ cùng anh ta, nghiêm mặt nói, “Trước đó tôi đã gặp qua người đàn ông kia, tên của anh ta vốn dĩ không phải Yến Tị.”

Tôn Nhiên cũng không kinh ngạc, “Tôi biết. Tên thật là Yến Ngọc.”

Cô lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Anh ta nói cho anh biết?”

“Cái tên Yến Tị này, trong tai tôi nghe vang dội hơn Yến Ngọc nhiều. Anh ta là người đầu tư của câu lạc bộ Thập Phương Bác Kích.”

Rốt cuộc là Điều Tranh Kha đã đưa cho mình phần tư liệu thế nào vậy? Là cố ý ư? Cô cố gắng đè nén sự lo lắng và nghi ngại này xuống, hỏi, “Anh rất thân với anh ta?”

Tôn Nhiên liếc cô một cái, “Vừa nghe tên thật thì đã định có ý đồ với người ta?”

Cô cười cười.

Tôn Nhiên suy nghĩ, “Cô từng bị người đàn ông trong tên có chữ ‘Ngọc’ tổn thương, có đúng không?”

Kinh Mịch Ngọc trầm mặc, không biết là thừa nhận hay phủ nhận.

“Yến Tị không phải là người mà cô có thể đối phó được.” Tôn Nhiên không truy hỏi tới cùng nữa, “Tôi muốn ngủ. Hôm nay, chi phí đi lại cộng tiền khám bệnh của Lý Nguyên Bách, tiền nguyên liệu nấu lẩu, tổng cộng là năm trăm đồng. Đưa xong thì cô có thể về.”

“...”

Ngày hôm sau là chủ nhật, nên Kinh Mịch Ngọc đi mua điện thoại mới, lắp SIM vào.

Vừa mở máy đã nhận được yêu cầu kết bạn của Kỳ Ngọc Phong trên Weibo, cô giả vờ như không thấy được, bỏ qua.

Giữa trưa Kinh Mịch Ngọc đến một nhà hàng fastfood. Tôn Nhiên nói hai ngày này cô chỉ có thể ăn thịt heo, thì ăn hamburger chắc là được nhỉ?

Từ khi bắt đầu bước vào cửa, Kinh Mịch Ngọc đã mơ hồ cảm nhận được một ánh mắt quý dị đang dõi theo cô. Cô quay đầu nhiều lần nhưng cũng không phát hiện được ai khả nghi.

Kinh Mịch Ngọc gọi món như thường lệ.

Vừa ngồi xuống, cách đó không xa có một người đàn ông liên tục nhìn về hướng cô. Anh ta để một quả đầu hình nấm ngang trán, đeo một cặp kính gọng đen bản lớn, nửa gương mặt đều bị che khuất.

Cô uống một ngụm Coca.

Người đàn ông đó bước về phía bên này.

Bây giờ cô mới nhìn rõ. Người đó mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ rộng thùng thình, bên ngoài khoác một chiếc áo len xám đen, quần jeans lỏng lẻo, số đo không vừa. Đứng quần rũ xuống tới đùi, ngay mắt cá chân là mấy tầng nếp gấp xếp chồng lên nhau.

Dáng dấp của người đó rất cao, nhưng khi đi lại cong lưng hệt như dáng đi của mèo nên cũng bị thấp đi một khúc.

Kinh Mịch Ngọc nhìn phương hướng của anh ta, xem ra mục tiêu chính là cô.

Cô nhắm mắt lại, cắn ống hút.

Anh không nhìn thấy tôi, tôi cũng không nhìn thấy anh.

Nhưng mà, người đó lại nói bên tai cô, “Kinh Mịch Ngọc.”

Ba chữ rõ ràng như thế, là tiếng phổ thông tiêu chuẩn kèm theo giọng mũi nhè nhẹ. Trong số những người đàn ông cô biết, có một người giống như vậy, nhưng người đàn ông đó tuyệt đối không có hình tượng lôi thôi như trước mắt này.

Người đàn ông nhắc quần lên, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô, thấp giọng lặp lại tên cô một lần nữa, “Kinh Mịch Ngọc.”

Đúng rồi, chính là giọng mũi này.

Kinh Mịch Ngọc nhìn miệng người đó, có chút không thể nhớ nổi ngoại hình thật sự của anh ta, chỉ nhớ rõ mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao.

Người đó năm năm mái tóc nắm, kéo cặp kính to bản xuống hơn phân nửa, ánh mắt thanh tịnh, “Trùng hợp vậy.”

Cô đáp, “Cùng Ngọc Quán.”

Đây là người bạn trai thứ sáu của cô, lúc trước là người dẫn truyện trên đài truyền hình trực tiếp, tính cách không nóng không lạnh.

Nửa năm trước, người nói chia tay là cô.

Anh ta liên tục gật đầu, hưng phấn đến mức chạy đến bên bờ biển vừa đốt pháo hoa, vừa livestream trong vòng bạn bè: “Tự do muôn năm!”

Thời điểm chùm pháo hoa đầu tiên thấp sáng cả bầu trời đêm, cô đã ẩn đi vòng bạn bè của anh ta.

Lão Chu chụp màn hình gửi cô, “Đây là chùm pháo hoa vì cháu mà nổ rộ, cũng tốn nhiều công sức. Coi như nó có lòng.”

Ăn mừng chia tay bằng một màn pháo hoa, thì thật lòng ở chỗ nào?

Về sau hai người rất ít khi liên lạc.

Không ngờ vẻ ngoài của anh ta lại trở thành như vậy.

Kinh Mịch Ngọc chỉ vào quần áo anh ta, “Anh đây là lập chí làm trạch nam rồi?”

“Suyt.” Cùng Ngọc Quán chỉnh lại cặp kính, sửa sang tóc giả, gương mặt khuất dưới kiểu đầu nắm, “Tôi bây giờ là nhân vật công chúng, không nên lộ mặt.”

Nếu như không phải vì hoàn cảnh không cho phép thì chắc chắn cô đã chống nạnh lên cười to. Kinh Mịch Ngọc tuy nhìn được, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý trêu chọc không giấu được.

Anh ta trề môi, “Không tin thì thôi.”

“Ngồi đi. Anh qua đây làm gì?” Cô vẫn bật cười.

Cùng Ngọc Quán đẩy cặp kính to lên gần sát mắt, “Đã vài tháng không gặp, ẩn đường của cô đã biến thành màu đen, là điềm xui đó!”

Kinh Mịch Ngọc đẩy phần khoai tây chiên qua, “Ăn đi, đừng nói chuyện.”

Anh ta mắc bệnh nghề nghiệp, miệng có thể nói không ngừng nghỉ ba ngày ba đêm, cô không chịu nổi anh ta lải nhải lảm điều như thế.

Anh ta phàn nàn, “Cô không biết quãng thời gian đau khổ của tôi đâu. Chỉ vừa ăn một miếng dầu chiên thôi đã bị cả đám người ngăn cản.”

Cô dứt khoát đẩy luôn hamburger về phía anh ta, “Anh ăn đi, nhân tiện chặn luôn cái miệng rộng của mình lại.”

Anh ta khẽ nói, “Miệng của tôi sao rộng bằng miệng cô được.”

“Tôi đi trước.” Kinh Mịch Ngọc cầm túi xách lên, chạy thoát thân đi mất. Vừa ra khỏi nhà hàng, cô lập tức xóa WeChat của Cung Ngọc Quán, sợ anh ta lại tìm cô tán gẫu.

Cung Ngọc Quán bắt đầu ăn rất tự nhiên. Bỗng nhiên anh ta nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn về phía cửa sổ thì đã sớm không thấy bóng dáng Kinh Mịch Ngọc đâu.

Anh ta nhắn WeChat cho cô, “Vô tình chạm mặt nên nói cho cô biết, tuần trước cảnh sát có tra hỏi một người đàn ông trong tên có chữ Ngọc.”

Tốc độ internet không tệ.

Nửa giây trôi qua, anh ta khẽ kêu, “Móa! Quen nhiều người như vậy nhưng lại chỉ cho mình vào danh sách đen. Thật quá không công bằng mà!”

Buổi chiều, Kinh Mịch Ngọc đến bệnh viện kiểm tra. Chẩn đoán của bác sĩ cũng không khác Lý Nguyên Bách là mấy, cô từng bị dị ứng, đồ ăn thức uống mấy ngày nay phải chú ý.

Cô rất cuộc cũng yên tâm.

Trên đường về nhà trời đột nhiên đổ mưa rào. Cô không mang dù, bị ướt nửa người, hôm sau thì bị cảm. Buổi sáng triệu chứng không nghiêm trọng lắm, nên cô vẫn đi làm như thường lệ.

Nhưng sau đó cổ họng cô ngày càng đau. Trong lúc nghỉ trưa, Kinh Mịch Ngọc lười phải di chuyển nên đặt thức ăn giao đến công ty.

Hai đồng nghiệp kế bên đang thảo luận về vấn đề hôn nhân.

Kinh Mịch Ngọc không còn chút sức lực nào gục xuống bàn, lúc đang ngơ ngác ngác, lại nghe được ai đó đang nhắc đến tên “Tourmaline.” Cô miễn cưỡng vực dậy tinh thần, dựng lỗ tai lên nghe.

Đồng nghiệp Giáp nói, “Tourmaline sắp có buổi trình diễn thời trang ra mắt sản phẩm mới. Tôi được bạn tặng một vé mời, thật sự muốn kéo bạn trai đi cùng để anh ấy xem nhẵn cưới nhà người ta.”

Đồng nghiệp Ất cười phì.

Đồng nghiệp Giáp nói, “Kích thước viên kim cương trên nhẫn đính hôn của đại tiểu thư Tourmaline còn lớn hơn cả trứng bồ câu.”

Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu, hỏi, “Đại tiểu thư của Tourmaline là ai?”

Đồng nghiệp Ất nói, “Là Cát Tịnh Chi đó.”

Thì ra là theo họ của nhà sáng lập.

Đồng nghiệp Ất nói, “Cô ấy đã từng hợp tác với công ty của chúng ta. Tôi đã từng gặp qua, là một bạch phú mỹ tiêu chuẩn.”

Kinh Mịch Ngọc nằm xuống lần nữa, đầu óc cực kì nặng nề, choáng váng. Buổi chiều cô thật sự không chịu nổi nên đã xin nghỉ về nhà.

Sau khi ngủ một giấc, cô bỗng nhận ra.

Kỳ Ngọc Phong thật ra vẫn còn chỗ hữu dụng.

Cô xuống giường, lên mạng tìm tin tức về buổi trình diễn thời trang của Tourmaline.

Là chiều thứ bảy tuần này, đại ngôn của nhãn hiệu là minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay, mời trên hàng trăm vị khách quý từ giới thời trang, giải trí và truyền thông. Người đang sắp cử hành hôn lễ chính là Cát Tịnh Chi, nửa mặt dưới đúng là có chút giống Yến Ngọc, là một đại mỹ nữ, cực kì xứng đôi với Kỳ Ngọc Phong.

Kinh Mịch Ngọc chấp nhận lời mời kết bạn của Kỳ Ngọc Phong, sau đó cô vào xem vòng bạn bè của anh ta.

Trên trang cá nhân của Kỳ Ngọc Phong chỉ đăng một vài câu chuyện văn nhả, thật giống với hình tượng của anh ta, hào hoa phong nhã. Việc này cũng bình thường, anh ta chỉ đơn giản là đang xây dựng hình ảnh một người mẫu mực mà thôi.

Cô nhắn cho Kỳ Ngọc Phong một icon mặt cười ☺

Nửa tiếng sau, tiếng cười của anh ta thông qua điện thoại truyền đến, “Mịch Ngọc, anh vừa tan tầm.”

“Tôi đang bị cảm nên ở nhà nghỉ ngơi.”

Vài giây sau, sự quan tâm của anh ta đã truyền đến, “Bệnh tình thế nào?”

Trong giọng nói thể hiện sự lo lắng tột độ.

“Ngủ một giấc đã tốt lên nhiều.” Cô cố ý khịt khịt mũi.

Kỳ Ngọc Phong nặng nề hỏi, “Có cần anh mua thuốc đem qua cho em không?”

Cô ở đầu dây bên này nhếch miệng cười. Bây giờ loại hư tình giả ý thế này đã không thể lừa gạt cô nữa rồi, “Không cần đâu. Nhưng mà có một chuyện khác, muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

Mũi cô bị nghẹt, chỉ có thể thở bằng miệng, “Anh biết Tourmaline sắp có một buổi trình diễn thời trang không?”

“Biết.”

“Bọn họ từng hợp tác với công ty tôi nên đã tặng hai tấm vé vào cửa. Giám đốc giao cho tôi và một đồng nghiệp nữa đi, nhưng tôi đã không cẩn thận làm mất tấm vé kia rồi. Anh có thể giúp tôi mua lại một tấm vé khác không?” Tuy là bịa đặt, nhưng lí lẽ chắc chắn, giọng điệu hùng hồn.

Kỳ Ngọc Phong trầm mặc.

“Thật áy náy quá. Vé vào cửa lần này đều là do nội bộ Tourmaline gửi đi, tôi không tìm được đường khác, chỉ có thể nhờ anh.” Kinh Mịch Ngọc từng kết giao với mười người bạn trai, mặc dù có vài lần chỉ kéo dài được mấy ngày, ví dụ như Tôn Nhiên, ví dụ như người thứ chín, thứ tám, thứ bảy, nhưng cô cũng từng nghiên cứu qua tâm lý của đàn ông. Đối phó với người như Kỳ Ngọc Phong, nhất định phải tỏ ra yếu thế, cho anh ta cơ hội thể hiện sự quan tâm, ôn nhu của mình.

Quả nhiên, anh ta đồng ý.

Cô cười, “Thật cảm ơn. Bản báo cáo công việc của tôi được cứu rồi!”

Kỳ Ngọc Phong cười cười, “Mịch Ngọc, em đã cởi mở hơn rất nhiều.”

“Bởi vì tôi có một người bạn vô cùng lạc quan mà!”

Anh ta biết cô không phải đang ám chỉ mình, “Em nghỉ ngơi thật tốt đi. Giọng nói cũng đã khàn đến mức này.”

Kinh Mịch Ngọc nằm xuống lần nữa. Một năm này, tính cách của cô có chút thay đổi. Việc không hối hận nhất từ khi cô đến Bắc Tú, chính là gặp gỡ Tôn Nhiên.

Chắc đây là niềm vui “gà mẹ bảo vệ gà con” đi.

Vào buổi trình diễn thời trang hôm đó, đồng nghiệp Giáp kinh ngạc nhìn Kinh Mịch Ngọc đang đi cùng, “Vé của cô từ đâu mà có thế?”

“Một người bạn trong nhà có việc đột xuất nên nhường vé cho tôi.” Kinh Mịch Ngọc mặc váy đen tay lỡ, trên vai choàng khăn quàng cổ thật dày. Người đã sớm lạnh cóng, nhưng lại cố giả vờ ưu nhã.

“Nếu sớm biết thì đưa vé của cô cho bạn trai tôi là được rồi, anh ấy đi hỏi khắp nơi đều không có.”

“Bạn tôi cũng vừa đưa tôi tới qua thôi.”

Đồng nghiệp Giáp đánh giá lễ phục của Kinh Mịch Ngọc, “Việc đột xuất như thế mà cô cũng có quần áo đẹp để mặc à?”

Kinh Mịch Ngọc giải thích, “Tôi chỉ có một bộ này mà thôi.”

Đồng nghiệp Giáp cũng không tin, “Tôi nhớ bộ lễ phục cô mặc ở tiệc thường niên năm ngoái cũng là của một nhãn hiệu lớn.”

“Bộ đó là hàng nhái.” Kinh Mịch Ngọc hạ thấp giọng, “Việc này tôi chỉ nói cô nghe thôi đấy.”

Đồng nghiệp Giáp không nhìn được bật cười.

Ở công ty ai cũng có thể nói chuyện phiếm vài câu với Kinh Mịch Ngọc, nhưng nhân duyên của cô cũng không thể nói là tốt.

Lúc mới thành lập, công ty Vạn Cảnh chủ yếu làm bên thị trường quảng cáo, gần hai năm nay mới bắt đầu lấn sân sang truyền thông, Kinh Mịch Ngọc chính là người phụ trách mảng này. Giám đốc trước kia đánh giá cô rất cao, khi được điều đến chi nhánh ở Bắc Tú, đãi ngộ của cô cũng tăng lên, nhà ở hay phụ cấp đều nhiều hơn so với đồng nghiệp cùng cấp.

Đãi ngộ không bằng nhau, khó tránh khỏi bị đồng nghiệp bất mãn.

Nhưng, nếu nói mọi người chán ghét Kinh Mịch Ngọc thì lại không đến mức đó. Cô thường xuyên chủ động mời trà chiều. Căn người miệng mềm, các đồng nghiệp cũng dần dần không còn ác ý với cô. Hơn nữa, trong những hội nghị có mặt các cấp trên là nữ, cô trang điểm vô cùng thanh nhã, chưa từng tranh đoạt danh tiếng với ai.

Nhưng Kinh Mịch Ngọc lại rất hạn chế tiết lộ việc riêng.

Những thứ như người nhà của cô, bạn bè của cô, đồng nghiệp Giáp đã làm việc cùng cô hơn một năm, bàn làm việc kế sát nhau cũng không nghe

ngóng được gì.

Trong suy nghĩ của đồng nghiệp Giáp, cuộc sống của Kinh Mịch Ngọc thật sự rất bí ẩn.

HẾT CHƯƠNG 6

Xoài: Đã lâu không gặp mọi người ≧'∪'≦

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 7

KSCN – Chương 7

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Đãi cát tìm vàng, xẻ núi tìm ngọc^[1]

[1] Tìm ngọc ở đây cũng là tên của nữ chính, Mịch Ngọc.

Bước vào hội trường, đồng nghiệp Giáp thấy một người đàn ông anh tuấn đang bước về phía bọn họ. Sau khi giới thiệu qua loa, Kinh Mịch Ngọc rời đi với anh ta.

“Kỳ Ngọc Phong?” Đồng nghiệp Giáp nói thầm, “Tên này mình đã nghe qua ở đâu rồi nhỉ...”

Kinh Mịch Ngọc và Kỳ Ngọc Phong đi đến lan can bên cạnh.

Anh ta nhìn kỹ sắc mặt của cô, “Khỏi bệnh rồi ư?”

“Cũng gần khỏi rồi.” Cô nhìn vào cây cọ thẳng tắp bên trong đình viện, tránh đi ánh mắt của anh ta.

“Giọng em vẫn còn hơi khàn.” Kỳ Ngọc Phong nhìn xuống bộ váy chỉ dài đến ngang gối của cô, “Em vào trong đi.”

“Ừm, cảm ơn anh.”

Vào đến trong phòng, Kinh Mịch Ngọc cứ tưởng đã có thể thoát khỏi Kỳ Ngọc Phong, ai ngờ anh ta vẫn theo sát mình. Cô không thể không nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Tôi muốn đi thu thập tài liệu cho công việc, anh...”

“Anh đã nhờ người tìm cho em một cái áo khoác rồi. Một lát phải đi ngoài trời, sợ em bị cảm lạnh.”

Anh ta vẫn luôn ga lăng như vậy, cho dù hai người đã từng trở mặt. Kinh Mịch Ngọc cười nói, “Không cần phải phiền như vậy, tôi không lạnh.” Cô tiếp tục lấy lý do bận công việc để thoát thân, nhưng lại bị một giọng nữ ngăn cản.

“Ngọc Phong.”

Ánh mắt Kinh Mịch Ngọc ngay lập tức bị một chiếc nhẫn kim cương thật lớn hấp dẫn.

Cát Tịnh Chi khẽ kéo phần lụa mỏng trên vai một chút, ngay ngón giữa là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, “Vị mỹ nữ này là bạn của anh?”

Kỳ Ngọc Phong bước về phía trước hai bước, khẽ đưa tay vòng qua cái eo nhỏ nhắn của Cát Tịnh Chi, “Đúng vậy. Cô ấy tên Kinh Mịch Ngọc, là một người bạn anh quen ở Vu Âm, năm nay vừa mới chuyển đến Bắc Tú.”

Dừng lại một chút, anh ta mềm giọng, “Hôn thê của anh, Cát Tịnh Chi.”

Cát Tịnh Chi mỉm cười rạng rỡ, “Chào cô.”

“Chào Cát tiểu thư.” Ánh mắt Kinh Mịch Ngọc xuyên qua Cát Tịnh Chi, nhìn thấy một gương mặt lạnh lẽo như đêm xuân – Yến Ngọc. Cô khẽ lui nửa bước.

Thấy anh ta đang trực tiếp đi về phía bên này, cô lại lui thêm nửa bước nữa.

“Vị khách quý đặc biệt của Ngọc Phong chính là cô sao?” Cát Tịnh Chi cười cười.

Kinh Mịch Ngọc khách sáo nói, “Không phải, tôi với Kỳ tiên sinh chỉ là trùng hợp gặp nhau thôi. Không quấy rầy hai vị nữa, đồng nghiệp của tôi đang chờ.” Cô vừa quay người muốn đi, cổ tay lại bị một nguồn sức mạnh kéo lại. Để đứng vững, cô đành phải tựa vào lồng ngực Yến Ngọc.

“Yến Ngọc?” Cát Tịnh Chi tức giận, “Em từ đâu tới vậy? Chị tìm em nửa ngày rồi đấy.”

“Trên đường bị kẹt xe nên đến trễ.” Yến Ngọc nhìn Cát Tịnh Chi nhưng tay lại vững vàng ôm eo Kinh Mịch Ngọc.

Cát Tịnh Chi nhìn chăm chú đôi nam nữ đang dính lấy nhau trước mặt, “Đây là...”

“Bạn của em, Kinh Mịch Ngọc.” Anh càng ôm Kinh Mịch Ngọc chặt hơn.

Kinh Mịch Ngọc âm thầm cùng anh phân cao thấp.

Yến Ngọc quan tâm chỉnh trang lại khăn quàng cổ của Kinh Mịch Ngọc, nói nhỏ bên tai cô, “Kinh tiểu thư không cần phải né tránh, chị tôi và Kỳ Ngọc Phong vẫn đang nhìn.”

Kinh Mịch Ngọc cố gắng ổn định bả vai đang cứng ngắc.

Anh như có như không cắn lên xương tai cô, “Tiểu Tam Nhi thật đúng là nói mà không giữ lời.”

“Tôi không phải tiểu tam.” Cô nghiêng nghiêng đầu, cổ họng bị cảm chưa khỏi nên vẫn còn khàn.

Yến Ngọc khẽ nói, “Nhìn bộ dạng của anh rể tương lai thật giống như vừa bắt gian chúng ta tại giường.”

Cát Tịnh Chi nhìn Kinh Mịch Ngọc bị em trai mình chọc ghẹo đến lỗ tai đỏ bừng, lên tiếng nói, “Đừng làm rộn nữa, theo chị vào sau hậu trường. Buổi trình diễn thời trang sắp bắt đầu rồi.”

“Tuân lệnh.” Lúc này Yến Ngọc mới buông Kinh Mịch Ngọc ra.

“Ngọc Phong, anh cũng đi cùng đi.” Cát Tịnh Chi khoác tay Kỳ Ngọc Phong.

Kỳ Ngọc Phong tỏ ra dịu dàng, đi cùng cô ấy.

Yến Ngọc quay người, nhìn Kinh Mịch Ngọc cười.

Cô cũng không rảnh để ý anh ta, bước đến nhà vệ sinh. Nhìn vào kính mới phát hiện ra, lỗ tai vừa bị Yến Ngọc chạm qua kia đã đỏ bừng.

Cô miết miết vành tai hai lần. Đừng nói là đã dính nước bọt của anh ta rồi nhé.

Cô tranh thủ thời gian rửa qua bằng nước.

Sau khi chỉnh trang xong, cửa hội trường lầu hai cũng chính thức mở ra.

Kinh Mịch Ngọc muốn trở ra tìm đồng nghiệp Giáp, nhưng phục vụ lại dẫn cô về hướng ghế ngồi dành cho khách VIP.

Kinh Mịch Ngọc hào phóng ngồi xuống.

Ánh đèn sụp tối, buổi trình diễn thời trang cũng sắp bắt đầu nhưng ghế ngồi bên phải cô vẫn còn trống.

Sau lời dạo đầu của MC, Kinh Mịch Ngọc không hiểu vì sao tâm tình rối bời, thế là không còn nhìn về phía bên phải nữa.

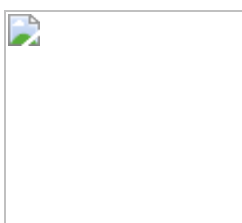
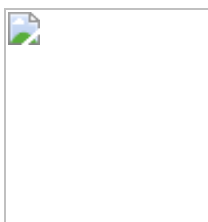
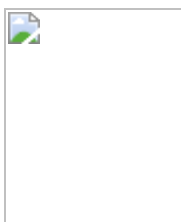
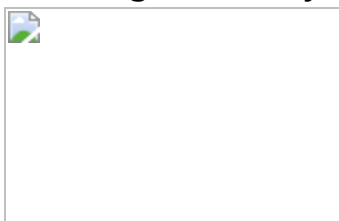
Lúc Cát Tịnh Chi phát biểu mở màn thì những vị khách VIP cuối cùng cũng đến đủ.

Người Kinh Mịch Ngọc không khỏi dịch qua bên trái một chút.

Nữ minh tinh đại ngôn cùng một dàn người mẫu ưu nhã bước lên sân khấu, mở ra những hộp đựng trang sức mới của quý này. MC cầm kịch bản, giới

thiệt, “Chủ đề năm nay của Tourmaline chính là ‘Phụ nữ thời đại mới.’ Họ tự do mà độc lập, có tín ngưỡng, có ý chí của riêng mình. Thế nên, các nhà thiết kế lấy cảm hứng từ tâm hồn của những người phụ nữ, dung hợp, đồng điệu với đá quý. Bộ sưu tập chúng ta sắp được chiêm ngưỡng lần này có thể sánh ngang với vẻ đẹp của ngọc ở núi Kinh^[2]—”

[2] Cũng là tên truyện: Kinh Sơn Chi Ngọc

Đầu Kinh Mịch Ngọc ong lên.

Sau khi lấy lại tinh thần, lại nghe MC nói, “Bộ sưu tập *Hoa Khai Cập Xuân*^[3].”

[3] Hoa nở mùa xuân

Kinh Mịch Ngọc thở mạnh một chút. Là do cô nghĩ nhiều ư? Bốn chữ kia của MC chỉ đơn giản là một tính từ? Cô cúi đầu xuống, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt. Chỉ trong nháy mắt mà lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi.

“Kinh tiểu thư.” Một giọng cười khẽ vang lên, “Cô làm sao vậy?”

Kinh Mịch Ngọc ngơ ngác một chút, quay đầu qua.

Dự cảm mơ hồ của cô đã đúng – chỗ ngồi bên phải quả nhiên là của Yến Ngọc.

Cô xốc lên mười hai phần tinh thần, “Thật khéo, lại gặp mặt.”

Anh tiến đến gần cô, “Cô thích bộ sưu tập lần này?”

“Châu báu đá quý, có người phụ nữ nào lại không thích?”

“Quả là thế. Tên của cô rất thú vị, ý giống như là, vì ngọc đẹp mà đến.”

Cô âm thầm kinh hãi nhưng trên mặt lại cười cười, “Có nguồn gốc từ Lữ Khôn thời Minh, đãi cát tìm vàng, xẻ núi tìm ngọc.”

“Là tôi đã hiểu sai.”

Kinh Mịch Ngọc nhớ lại đoạn đối thoại này mấy lần. Cô cảm thấy lúc Yến Ngọc nói chuyện, đều ngâm từng chữ trong miệng nghiền ngẫm kĩ càng, nhai, nếm, nuốt qua một lần, đến khi nếm được mùi vị mới chậm rãi nói ra. Buổi trình diễn thời trang kết thúc thuận lợi.

Yến Ngọc chậm rãi nói, “Cô thích bộ sưu tập *Hoa Khai Cập Xuân* lần này như thế, không đặt trước một bộ sao?”

Kinh Mịch Ngọc hỏi, “Anh sẵn lòng chiết khấu cho tôi?”

“Đương nhiên.” Anh nhìn vào môi cô.

Cô vui vẻ nở nụ cười thật to trước mặt Yến Ngọc, “Cảm ơn anh.”

Cát Tịnh Chi đi đến hàng ghế của Yến Ngọc, vỗ cái bộp, “Theo chị ra đây.”

Yến Ngọc nghiêng đầu, “Chị, em vừa lôi kéo cho chị được một đơn hàng rồi. Kinh tiểu thư rất coi trọng bộ sưu tập *Hoa Khai Cập Xuân* lần này.”

“Cảm ơn Kinh tiểu thư.” Nụ cười Cát Tịnh Chi vừa đúng chuẩn, lúc chuyển hướng sang Yến Ngọc thì ngay lập tức bày ra bộ dạng trưởng bối, trở nên nghiêm nghị, “Đi ra ngoài với chị.”

Kinh Mịch Ngọc thuận thế đứng dậy, “Buổi biểu diễn thời trang đêm nay quả thật châu ngọc sáng chói, thật khiến tôi phải mở rộng tầm mắt. Cảm ơn Cát tiểu thư, bây giờ tôi có việc phải đi trước.”

“Khách sáo rồi, Kinh tiểu thư đi thông thả.”

Cát Tịnh Chi nhìn Kinh Mịch Ngọc bước ra khỏi hội trường, bình tĩnh hỏi, “Cô ta là bạn của em, hay là của Kỳ Ngọc Phong?”

Yến Ngọc vui vẻ, “Ai đưa vé vào cửa cho cô ấy thì tính là người đó.”

Cát Tịnh Chi cười lạnh, “Vé của Kỳ Ngọc Phong đều là từ chị mà ra.”

“Cô ấy là bạn của em.”

Sau khi tiễn hết khách quý, Cát Tịnh Chi và Yến Ngọc bước vào phòng nghỉ.

Cát Tịnh Chi đấm một đấm lên bả vai em trai mình, chất vấn, “Lời dẫn chương trình của MC lúc này là sao?”

“Lời dẫn bị thế nào? Buổi trình diễn thời trang rất thành công, người nổi nghiệp tương lai của Tourmaline trừ chị ra thì còn có thể là ai khác đây?”

Yến Ngọc hệt như đang vuốt mông ngựa nịnh bợ.

“Bớt ba hoa đi. Cụm tính từ trước *Hoa Khai Cập Xuân*, là em đổi thành đẹp như ngọc ở núi Kinh đúng không?”

Yến Ngọc nhẹ nhàng cười một tiếng, “Cứ cho là vậy đi.”

“Thằng nhóc xấu xa này! Em có biết bốn chữ này xem hù chết chị hay không?Chị cứ tưởng là lời dẫn bị lỗi, sợ đông người như thế MC không thể xử lý được . Em dám chơi xỏ chị của mình như vậy?” Cát Tịnh Chi càng đánh càng hăng.

Năm đấm của Cát Tịnh Chi chẳng qua chỉ là gãi ngứa cho Yến Ngọc mà thôi. Anh nói, “Đây chẳng qua chỉ là khúc nhạc dạo ngắn mà các nữ cường nhân đều phải trải qua mà thôi.”

“Tại sao lại đổi? Chị rõ ràng dùng cụm *Tùy Châu Hòa Bích*^[4]”

[4] Như châu như ngọc

“Lời dẫn chị đưa em bị rơi ở trên xe. Nói chị nghe thì chắc chắn sẽ bị mắng, nên chỉ có thể tự mình nói bừa.”

“Em nói bừa thì chị sẽ không mắng à? Lừa bịp cha, mẹ, bây giờ còn dám lừa luôn cả chị.” Cát Tịnh Chi ngắt nhéo tay Yến Ngọc, rớt cuộc cũng nguôi giận, “Chị đi thay quần áo trước.”

Yến Ngọc rời khỏi phòng nghỉ.

“Yến Ngọc.” Kỳ Ngọc Phong dựa vào lan can.

Yến Ngọc quay đầu lại nhìn.

“Tôi chờ đưa Tịnh Chi về.” Kỳ Ngọc Phong hỏi, “Cậu muốn về nhà cùng không?”

“Không cần.”

Kỳ Ngọc Phong thấy Yến Ngọc xoay người muốn đi thì gọi anh lại.

Đuôi chân mày Yến Ngọc hếch lên, “Có việc gì?”

“Cậu và Kinh Mịch Ngọc là bạn bè?”

Yến Ngọc phủ nhận, “Không phải.”

“Cô ấy là bạn tôi, hi vọng cậu đừng tổn thương cô ấy.”

Yến Ngọc nhìn thoáng qua cửa phòng nghỉ đóng chặt, “Chị tôi và cô ấy, theo thứ tự là hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng^[5] ư?”

[5] Người ta nói “Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Cưới một đóa hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường còn hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng. Cưới đóa hồng trắng, nàng như hạt cơm dính trên áo còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực.” Khi chưa có hồng đỏ với người đàn ông hồng đỏ là nốt ruồi son rực rỡ, điểm lệ in hằn nơi lồng ngực gần nhất với trái tim, không thể xóa mờ. Thế nhưng khi có được hồng đỏ sự mãnh liệt ấy lại khiến bản thân mệt mỏi, nặng nề. Lúc này đối với người đàn ông ấy hồng đỏ như vết máu muối trên tường, cũng là mang sắc đỏ như nốt ruồi son, cũng bé nhỏ như nốt ruồi son, nhưng nhìn sao mà chướng mắt, dơ dáy... (Trương Ái Linh – dịch N N. Cảm ơn bạn LaCoir nhé!)

Kỳ Ngọc Phong né tránh vấn đề này, “Chị cậu đâu?”

“Kỳ Ngọc Phong.” Yến Ngọc chế giễu, “Tốt nhất cậu nên giấu kĩ thói hư tật xấu của đàn ông này của cậu đi.”

“Kinh Mịch Ngọc là một cô gái tốt, cô ấy xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn cả cậu và tôi.” Thái độ của Kỳ Ngọc Phong vẫn rất chân thành.

Lần này Yến Ngọc bật cười thành tiếng, “Cậu tự giễu cũng đừng kéo cả tôi vào.”

Kỳ Ngọc Phong than nhẹ, xúc động nói, “Tôi không biết rằng trước đó mình đã tổn thương cô ấy nhiều đến như vậy. Mấy ngày trước tôi vừa nghe nói, từ khi cô ấy đến Bắc Tú đến nay chỉ kết giao với bạn trai trong tên có chữ “Ngọc”, chỉ một năm nay mà đã quen chín người.”

Tường hành lang được trang trí bằng một giàn hoa, bên trong chậu hoa xanh biếc là một chùm lan hồ điệp tràn đầy sức sống.

Yến Ngọc nhìn về phía đóa hoa rực rỡ như thiếu nữ đang nhảy múa, “Cho nên?” Lại hướng mắt sang Kỳ Ngọc Phong, “Ngay cả việc cô ấy đổi bạn trai cũng là bởi vì cậu sao? Nghĩ nhiều quá thì sẽ trọc sớm đấy. Nam chưa cười, nữ chưa gả, cho dù quen nhiều người hay ít người thì liên quan gì đến cậu. Tôi đi trước.”

Anh bước đến đầu cầu thang.

Cát Tịnh Chi kéo cửa phòng nghỉ ra, nhìn Kỳ Ngọc Phong chăm chăm rồi gọi em trai mình lại, “Yến Ngọc, ba vừa điện thoại cho chị, nói đêm nay chị nhất định phải bắt em về.”

Yến Ngọc dừng bước, “Người đó đến Bắc Tú rồi à?”

“Buổi biểu diễn thời trang đầu tiên của chị, ba đương nhiên sẽ đến cổ vũ.”

Yến Ngọc hừ nhẹ một tiếng.

Một tiếng hừ này, Cát Tịnh Chi và Kỳ Ngọc Phong đang đứng cách một khoảng rất xa đều không nghe thấy.

Cả ba người lên xe Kỳ Ngọc Phong. Cát Tịnh Chi cười nói, “Ba nói lời dẫn đổi thành đẹp như ngọc ở núi Kinh nghe rất hay.”

Yến Ngọc trêu chọc, “Chị tranh công rồi?”

Cát Tịnh Chi thiếu chút nữa đã ra tay đánh em mình, “Nào dám, chị đã ngay lập tức tâng bốc em rồi. Những lời nói lấy lòng của chị cả đời này đều là nói giúp em đấy.”

Yến Ngọc nịnh nọt, “Vậy là em phải đa tạ chị rồi.”

Kỳ Ngọc Phong nghe hai chị em họ đùa giỡn, lẳng lặng lái xe vào Tân Minh Đảo, dừng trước một căn biệt thự ven sông.

Yến Ngọc xuống xe trước, không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Cát Tịnh Chi ngồi trong xe hôn Kỳ Ngọc Phong, “Anh lái xe cẩn thận.”

Anh nắm tay cô, “Hôm nay lúc đứng trên sân khấu, em rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Cát Tịnh Chi rút tay lại, mở cửa xe.

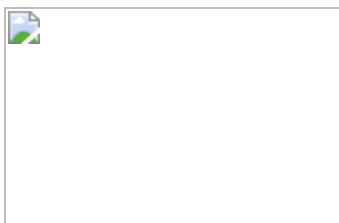
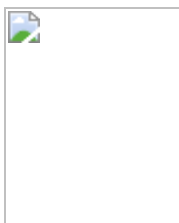
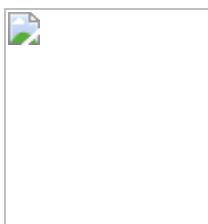
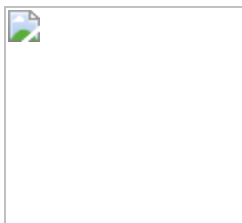
“Tịnh Chi.”

Cô quay đầu.

Kỳ Ngọc Phong điềm đạm giải thích, “Anh và Kinh Mịch Ngọc chỉ là bạn bè bình thường.”

“Em biết.” Nụ cười của Cát Tịnh Chi không một khe hở, sau khi nhìn xe rời đi thì quay người đi vào.

HẾT CHƯƠNG 7

Xoài: Chúng ta lại gặp lại rồi ($\cong \nabla \cong$). Cũng muốn gửi lời cảm ơn đến các bạn vẫn luôn ủng hộ, theo sát từng chương truyện của chị Lynn và mình dù nó rất là nhỏ giọt vì tụi mình đang quá bận ($\gg ___\ll$)

Kamsamnida ♡ ^ ▽ ^ ♡

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 8

KSCN – Chương 8

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Một gốc đào héo ngay trước cửa

Dưới đại sảnh lầu một, Yến Ngọc không thấy Yến Phong Hoa nên đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu ba.

Sau khi đóng cửa phòng, anh cởi áo vest, tháo cà vạt, mở nút áo sơ mi ra, rồi cầm gói thuốc lá trên bàn lên châm một điếu.

Vừa nhả ra một vòng khói thì tiếng đập cửa vang lên. Anh ngồi dựa vào ghế sofa, nói, “Mời vào.”

Yến Phong Hoa vừa đẩy cửa bước vào đã thấy dáng vẻ ngả ngớn, áo mở cúc đến lồng ngực của con trai. Ông trầm giọng, “Ngồi cũng không đành hoàng.”

Yến Ngọc ngồi ngay ngắn lại, “Ba, dạo này số lần người đến Bắc Tú cũng hơi nhiều đấy.”

Cặp chân mày rậm của Yến Phong Hoa chau lại, “Thì sao! Chẳng lẽ buổi trình diễn thời trang của Tourmaline mà ba cũng không thể đến à?”

“Con không có ý đó.” Yến Ngọc ngậm điếu thuốc, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, “Ba ngồi đi.”

“Cái tính cà lơ phất phơ này của con là học từ ai vậy?”

“Chắc là từ một vị tổ tiên nào đó không biết tên.” Cặp mắt sáng của anh ẩn sau làn khói trắng phiêu diêu.

Yến Phong Hoa ngồi xuống, lông mày và mí mắt của ông đều là hai đường cong. Lông mày hình cung rậm rạp, đuôi mắt cong nhẹ. Ông đã bước vào tuổi trung niên, trên người cũng toát ra phong thái quyết đoán. Ánh mắt ông nhìn quanh phòng một vòng, mở miệng nói, “Tịnh Chi nói lời dẫn ở buổi trình diễn thời trang là do con quyết định.”

“Có thể coi là thế.” Thật ra chỉ có bốn chữ “Ngọc ở núi Kinh” mà thôi.

Yến Phong Hoa bật cười, ngay khóe mắt xuất hiện ba vết chân chim, nhìn hết như những cái cánh nhỏ đang bay. Ông vỗ bả vai con trai, “Giúp chị con nhiều một chút. Trưởng thành đi, đừng qua lại với mấy đứa không đứng đắn kia nữa.”

Yến Ngọc cười cười.

Yến Phong Hoa dường như chỉ hỏi băng quơ, “Đúng rồi, người phụ nữ thân mật với con tối nay là ai?”

“Thân mật?” Khóe môi đang ngậm điều thuốc của Yến Ngọc khẽ nhếch, “Người đêm nay con thân mật nhất chính là chị gái.”

“Đừng giả ngu, ba thấy mặt con kề sát mặt người ta.”

“Ba, thông tin của người nhạy hơn con nhiều.” Cặp lông mày kiếm của Yến Ngọc chau lại chạm mắt, không nhanh không chậm nói, “Ba còn nhớ không? Lần trước ba đưa con chìa khóa xe, còn chỉ con cách dây vào cô ấy.”

Yến Phong Hoa như nhớ như không “À... Có chút ấn tượng.” Thấy con trai đang nhìn mình cười xấu xa, ông nói, “Nhớ lại, mỹ nữ ngày đó ba thấy khí chất không tệ, khiến cho con phải tạo cơ hội để đến gần. Để ba ngẫm lại...” Ông cúi đầu, ngón trỏ phải day huyệt thái dương hai lần, lại ngẩng đầu lên, “Lúc ấy ba đã nói: xô xát nhẹ, khiến cho mỹ nhân kinh hoàng, đồng thời lúc đó cũng thể hiện ra phong độ đàn ông của chúng ta. Con thì hay rồi, ngược lại dọa người ta sợ gần chết rồi lại để Kỳ Ngọc Phong làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Hai ngón tay Yến Ngọc kẹp lấy điều thuốc, gạt tàn thuốc xuống. Đốm lửa nhỏ trên tàn thuốc rơi xuống, tàn thuốc cũng theo đó mà nát ra, “Con không quen với chiếc xe thể thao mới kia của ba, vừa giẫm chân ga một cái đã bị chệch tay lái.”

“May mà con ngừng lại. Nếu quậy đến có chuyện thì cả ta và mẹ con đều không gánh nổi.” Yến Phong Hoa tạm ngừng, hỏi, “Việc con giả bị đụng này có gây ra phiền phức gì không?”

Yến Ngọc không tiếp tục hút thuốc lá, tay phải cầm điều thuốc tùy ý khoác lên tay vịn ghế sofa, “Kỳ Ngọc Phong giải quyết, không để ba mất một

chiếc xe mới đâu.”

“À...” Yến Phong Hoa như đã nhớ tới việc này, “Ánh mắt chị con không tệ. Kỳ Ngọc Phong làm việc rất chu đáo, cẩn thận.”

Khóe môi trái của Yến Ngọc cong lên, thể hiện sự khinh thường.

Yến Phong Hoa kịp thời đổi chủ đề, “Mẹ con vừa mới lái nhái với ta về những món nợ phong lưu của con.”

Yến Ngọc nhàn rỗi nói, “Mẹ chắc chắn cũng nói con là học được từ ba.”

“Tâm ba con bây giờ đã tịnh. Thời gian cũng không còn sớm, con nghỉ ngơi đi.” Yến Phong Hoa đứng dậy, đi đến cửa thì bồi thêm một câu, “Ngày mai ta trở về thành phố Vu Âm, nếu con ở Bắc Tú đã chán thì trở lại đi.”

“Đã biết.”

Yến Ngọc dập diếu thuốc, đóng cửa lại. Anh mở nút, cởi áo sơ mi, tháo dây lưng, kéo khóa kéo xuống, cởi quần ra. Sau một loạt động tác này thì bước vào nhà tắm.

Yến Ngọc nằm trong bồn tắm lớn, cầm điện thoại xem vòng bạn bè của Tôn Nhiên, nhưng bên trong không có nội dung gì liên quan đến Kinh Mịch Ngọc.

Ngày 18 tháng trước, thật sự là ngày tốt.

Ngày đó, lúc anh bước vào phòng VIP của nhà hàng, nghe thấy ba anh đang nói chuyện điện thoại, “Họ Kinh? Mịch Ngọc?”

Lúc Yến Phong Hoa nhìn thấy anh, thấp giọng, “Ừ, tôi đã biết.”

Sau đó ông cúp điện thoại.

“Ba.” Yến Ngọc cười hỏi, “Đừng nói ba lén có con gái riêng ở bên ngoài đấy nhé.”

“Nói hươu nói vượn.” Yến Phong Hoa rót ít rượu, “Lúc này ở bãi đậu xe ba gặp được một tiểu mỹ nữ, rất xứng với con.”

Mịch Ngọc, Mịch Ngọc, một người phụ nữ thú vị, ngay cả ba anh cũng chú ý đến cô ta.

Anh thân là con, đương nhiên lại càng cảm thấy hứng thú hơn.

Mấy ngày sau, Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy trong bản tin, phần giới thiệu của buổi trình đã được bên truyền thông đổi từ “đẹp như ngọc ở núi Kinh”

thành “như châu như ngọc.”

Đây là manh mối duy nhất.

Trùng hợp chính là, manh mối này trùng hợp với manh mối của người bạn trai thứ mười một của cô. Nếu Tourmaline và ngọc ở núi Kinh có quan hệ gì đó, thì cô chính là mèo mù vớ được cá rán.

Cái tên Yến Ngọc là cô ngẫu nhiên nhìn thấy. Ma xui quỷ khiến, cô đã xem anh ta là đối tượng mới của mình. Không ngờ tới, lần đầu tiên nghe được bốn chữ “ngọc ở núi Kinh” ở thành phố Bắc Tú, là từ mục tiêu chọn loạn này của cô.

Cô hỏi Tôn Nhiên phương thức liên lạc của Yến Ngọc.

Tôn Nhiên không chần chờ đưa cô tên WeChat Yến Ngọc đã cho mình.

Tên WeChat của Yến Ngọc hơi lạ, là “Một gốc đào héo ngay trước cửa.”

Lúc Kinh Mịch Ngọc gửi lời mời kết bạn còn kèm theo một biểu tượng cảm xúc rất đáng yêu.

Quá trình chờ đợi hết như chiếc thuyền trôi lững lờ trên biển. Khi tiếng chuông WeChat vang lên cũng hết như sóng lớn cuộn cuộn. Kinh Mịch Ngọc cầm lên xem, thấy không phải Yến Ngọc thì tim cũng theo đó mà hạ xuống.

Tâm trạng chìm nổi đến lúc nghỉ trưa, Kinh Mịch Ngọc mới đi xuống lầu ăn cơm với đồng nghiệp.

Thời gian nấu một bữa cơm trưa thường ước chừng khoảng hai mươi phút, bình thường chỉ cần nói chuyện phiếm với đồng nghiệp vài câu đã hết giờ, nhưng bây giờ Kinh Mịch Ngọc lại chìm trong sự nôn nóng, lộ ra một chút mất kiên nhẫn.

Đồng nghiệp hỏi, “Cô có tâm sự đúng không?”

Kinh Mịch Ngọc run lên, “Không có.” Lúc này cô mới ý thức được trong nội tâm mình đã kết Yến Ngọc và cụm “kinh sơn chi ngọc” lại với nhau.

Hơn bốn giờ chiều, sau khi Yến Ngọc đã trêu đùa đủ rồi, rốt cuộc cũng chấp nhận lời mời kết bạn này.

Kinh Mịch Ngọc như chiếc thuyền lá lênh đênh cuối cùng cũng vào đến bờ, trút hết được gánh nặng.

Cô mượn việc chiết khấu hỏi anh, “Yến tiên sinh, tôi muốn mua dây chuyền trong bộ Hoa Nở Mùa Xuân. Lần trước anh đã nói sẽ cho tôi giá ưu đãi là thật ư?”

Yến Ngọc, “Dĩ nhiên rồi. Tối nay cô có rảnh không?”

Cô lập tức hẹn gặp anh tại cửa hàng flagship của Tourmaline.

Yến Ngọc, “Công ty cô ở đâu? Cần tôi đến đón cô không?”

Cô đương nhiên tiếp nhận sự chủ động của anh ta.

Sau khi tan tầm, Kinh Mịch Ngọc tranh thủ thời gian đến nhà vệ sinh tẩy trang.

Hôm nay cô trang điểm rất nhạt, dưới ánh đèn sáng chói của tiệm trang sức thì làn da tì vết của cô sẽ bị soi đến không còn chỗ giấu, nên Kinh Mịch Ngọc lại một lần nữa trang điểm cho mình thật điểm lệ.

Lúc đi thang máy, vẻ ngoài của cô đã làm kinh diễm một đồng nghiệp nam.

Anh ta nhìn cô không rời mắt, “Cô đi hẹn hò sao?”

Kinh Mịch Ngọc cười nói, “Tôi có hẹn với bạn.”

“Là nam?”

“Đúng vậy.” Cô giả vờ cúi đầu nhìn điện thoại, né tránh ánh mắt trực tiếp của anh ta.

Bước ra khỏi thang máy, cô chỉ chạm mặt một đồng nghiệp nữ lắm chuyện đứng trước cửa công ty.

Kinh Mịch Ngọc vội vàng tránh đi.

Yến Ngọc đứng chờ đã lâu đã nhìn thấy cô.

Cô khẽ di chân qua, giống như một con vẹt nhỏ, lẩn trốn vào trong một nơi hẻo lánh.

Anh đoán được ý đồ của cô, cố ý dừng xe vững vàng trước cửa công ty.

Chiếc xe đỏ phô trương này đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Lúc này, đừng nói đến người đồng nghiệp nữ kia, ngay cả đồng nghiệp nam vừa nãy cũng chú ý tới.

Yến Ngọc nhắn biến số xe qua WeChat, “Tôi đến rồi.”

Kinh Mịch Ngọc không thể không bước ra từ trong góc. Cô cúi đầu, mặc niệm trong lòng, “Anh ta không nhìn thấy mình, ai cũng không nhìn thấy mình.”

Cô nhanh chóng mở cửa xe ra ngoài xuống.
Yến Ngọc xoay tròn tay lái về phía bên trái.
Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi.

Cửa hàng flagship của Tourmaline quả nhiên rất sáng. Châu báu, ánh đèn, mỗi góc ngách của nơi này như đều đang phát sáng.

Kinh Mịch Ngọc mượn ánh sáng từ đèn dò xét Yến Ngọc.

Dưới ánh đèn ba trăm sáu mươi độ không góc chết cực sáng, cũng chỉ nhìn thấy được khuyết điểm là chòm râu nhàn nhặt dưới cằm mà thôi.

Nhân viên cửa hàng không biết Yến Ngọc là con trai của bà chủ, chỉ biết anh là khách VIP của cửa hàng, tất cả các món trang sức qua những đời bạn gái của anh đều mua từ nơi này.

Nhân viên cửa hàng nói, “Yến tiên sinh, Hoa Nở Mùa Xuân là trang sức sản xuất với số lượng có hạn, tạm thời vẫn chưa có hàng. Buổi sáng cửa tiệm vừa mới đăng ký nhận hàng bổ sung, nhanh nhất thì phải đến ngày hôm sau mới có.”

Yến Ngọc quay đầu nhìn Kinh Mịch Ngọc, “Cô gấp không?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu. Tạm thời không có hàng càng tốt hơn, có thể kéo dài thời gian gặp mặt anh ta.

Thế nhưng Yến Ngọc lại nói với nhân viên bán hàng, “Khi nào có hàng thì phiền cô báo cho cô ấy.” Chính là có ý lần sau không muốn đi cùng cô nữa. Nhân viên cười đồng ý.

Bước ra khỏi cửa hàng, Kinh Mịch Ngọc đuổi theo Yến Ngọc, “Lần này nhờ có mặt mũi của anh, không bằng tối nay tôi mời anh ăn cơm nhé?” Từ khi Yến Ngọc khen nụ cười của cô, cô liền không tiếc vận dụng vũ khí này trước mặt anh.

Anh cười nhạt, cặp mắt trông hệt như cánh hoa đào nở rộ, “Tôi muốn ăn ở Thực^[1].”

[1] Cũng là đồ ăn, có thể hiểu là “Tôi muốn ăn ở đồ ăn.”

Ở Thực? Vậy là ăn ở đâu? Tuy trong lòng có nghi vấn, cô vẫn gật đầu, “Được, địa điểm do anh chọn.”

Kết quả là họ đến một sơn trang ở ngoại thành. Trong trang dựng những chiếc lều đơn sơ, bài trí cũng không quá bắt mắt. Điều duy nhất khiến cô thấy thích thú chính là cảnh non xanh nước biếc, không khí mát mẻ. Cảnh đẹp vốn dĩ cũng rất đặc biệt, nhưng trong màn đêm chỉ lấm tấm vài chấm đen, không nhìn thấy được bất cứ thứ gì.

Nhìn phần giới thiệu trong menu trên bàn, cô mới biết cách sơn trang không xa chính là núi Tự Thủy, nơi có lượng oxi cao gấp trăm lần so với trong nội thành.

Kinh Mịch Ngọc tán thưởng, “Nơi này rất tươi mát, nhưng vì sao không thấy nổi trên mạng nhỉ?”

“Do ông chủ lười.” Yến Ngọc vuốt một tách trà làm bằng đất.

“Vậy làm sao anh biết được chỗ này?” Cô cố ý nghiêng người qua.

“Tôi và ông chủ có chút giao tình.”

“Mỗi lần tôi gặp Yến tiên sinh, đều cảm thấy hoàn toàn khác với ấn tượng ban đầu.” Thấy anh vì lời nói này mà nhìn sang, cô lập tức nở nụ cười thật tươi, “Có đôi khi không biết ai mới thật sự là anh.”

Mặt Yến Ngọc không biến sắc, nhìn cô cầm dây thừng lên, tiếp cận anh, nhanh thì lại sợ bị anh phát hiện, chậm thì lại lo lắng không trói được anh. “Tôi thấy cô cũng thế, thiên biến vạn hóa.”

Kinh Mịch Ngọc vuốt mặt, “Là do lớp trang điểm của tôi thường xuyên khác nhau.”

Yến Ngọc đột nhiên châm trà, đưa tách trà đất đến bên miệng cô, “Trà Long Tĩnh.”

Cô nhấp nhẹ một miếng, sau đó hai tay nhận lấy cái tách. Vì cái tách nhỏ nên ngón tay của cô cũng không tránh khỏi chạm phải anh.

Anh rút tay về.

Lãng tử tung hoành tình trường như vậy mà không nhìn ra ám hiệu của mình sao? Cô uống trà Long Tĩnh, trong đầu nhớ lại kỹ xảo theo đuổi đàn ông.

Những người bạn trai cũ, sau khi cô có được tài liệu của họ, sắp xếp vài cuộc gặp bất ngờ, thêm một số thủ thuật nữa thì đối phương đã cắn câu.

Phần lớn đàn ông đều thích trà xanh biếu^[2], mà cô còn rất am hiểu việc ngụy trang.

[2] Ý chỉ những cô gái quyến rũ nhưng giả vờ thanh thuần, không theo chiều hướng tốt.

Nhưng sau người bạn trai đời thứ sáu thì thời gian quen biết càng lúc càng ngắn, nhất định là màn pháo hoa của Cung Ngọc Quán đã làm mai một kỷ xảo của cô.

Kinh Mịch Ngọc nhớ đến Uông Thành Oánh. Cũng như thế, lãng tử quay đầu đều thích bạch liên hoa.

Thế thì cô chỉ có thể đi theo con đường thanh bạch thôi vậy.

Chỉ có điều, hình như chưa từng thấy qua bạch liên hoa nào từng có mười bạn trai cũ.

HẾT CHƯƠNG 8

Xoài có lời muốn nói: 2 chương này là quà Trung thu chị Lynn và mình gửi tặng mọi người ♥ Chúc mọi người tết trung thu vui vẻ (♡´·̇·`♡)

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 9

KSCN – Chương 9

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Thâm sơn cùng cốc, cô nam quả nữ

“Trà ngon, rất thơm mùi cam.” Kinh Mịch Ngọc cầm chén trà trong tay. Trà có màu xanh đậm, sau khi rót vào tách đã biến thành màu nâu. Cô đã từng rất thích âm sắc của vở “Bi kịch”, cũng thu thập ba bộ tách^[1] có giá trị rất đẹp.

Bây giờ lại cảm thấy, cái tách xấu xấu này cũng khá đáng yêu.

Yến Ngọc tự mình châm trà, “Ông chủ là người nông thôn.”

Lúc này, phục vụ mang một vài món ăn gia đình lên, “Chúc quý khách ngon miệng.”

Kinh Mịch Ngọc dùng khăn giấy nhấp bớt son môi, múc một miếng tàu hũ, thổi thổi rồi từ từ ăn, “Ồ... Vừa vào miệng đã tan rồi.” Lúc nhìn qua Yến Ngọc, cô thấy anh cầm đũa bằng tay phải. Ngày đó, lúc giành con tôm với cô từ trong nồi lẩu ra, cô nhớ rõ ràng anh dùng tay trái. Cô lấy tay che miệng đang ăn của mình, sau khi nuốt tàu hũ xuống mới hỏi, “Anh có thể cầm đũa được bằng cả tay phải và tay trái ư?”

Yến Ngọc trả lời, “Đều cầm được.” Chẳng qua tay trái thì thuận hơn. Giành tôm thì phải nhanh, thế nên phản ứng đầu tiên của anh là dùng tay trái.

Cô cười, “Bà ngoại tôi nói lúc còn bé tôi thích dùng tay trái, nhưng khi ông ngoại thấy đã đánh tôi, nên sau này chỉ có thể cầm bằng tay phải.”

Kinh Mịch Ngọc có vẻ tự nhiên thoải mái, giống như đang đắm chìm trong một hồi ức rất hạnh phúc. Yến Ngọc bị cuốn theo, (cười) đến cong cả mắt.

Cô hỏi lại, “Anh là người địa phương ở Bắc Tú đúng không?”

“Không phải, nguyên quán tôi ở Phúc Chúc.”

“Thật trùng hợp, nguyên quán của tôi cũng ở Phục Chúc.” Cô âm thầm nhìn anh chăm chú, nghe nói cách này có thể kích thích đàn ông tiết ra chất ethylamine^[2].

[2] Phenyl ethylamine là chất tạo sự hưng phấn

Yến Ngọc hiểu được ánh mắt của cô, nhưng vẫn thờ ơ, “Cô muốn uống gì?”

Sương đêm lạnh giá, phải làm một đóa sen trắng e ấp.

Cô lắc đầu.

Yến Ngọc gọi phục vụ, “Một lon coca.”

Sau đó, có vẻ như anh rất bận rộn. Vừa uống coca vừa nghe điện thoại. Mãi mới kết thúc được cuộc điện thoại thì anh liền chuyển sang chơi game để hỗ trợ đồng đội.

Kinh Mịch Ngọc bị gạt sang một bên thì dẫu môi. Cho dù cô hỏi anh cái gì, anh cũng chỉ đáp “Ừ”, “À” cho qua.

Kinh Mịch Ngọc tự chuốc lấy nhục, không hỏi nữa.

Uống phí cho một bữa ăn tối vui vẻ.

Nụ cười giả tạo của Kinh Mịch Ngọc làm gân mặt cô căng ra, cảm thấy thà về nhà ngắm người ra còn tốt hơn ở đây nhìn người ta chơi game.

Mệt chết được.

Nụ cười của cô sụp đổ, bèn ngấm nhìn chùa Thủy Sơn giữa bầu trời đêm mù mịt.

Gió thổi chậm chậm, mang theo cả hương hoa ngọc lan.

Kinh Mịch Ngọc không biết, người như đang đắm chìm trong game là Yến Ngọc đã giương mắt nhìn cô nhiều lần, thu hết vào mắt dáng vẻ ngốc nghếch sau khi bỏ xuống nụ cười kia của cô.

Khoảng chín giờ rưỡi, Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc rời khỏi sơn trang.

Khoảng cách giữa đèn đường hai bên khá xa, căn bản chỉ dựa vào ánh sáng chiếu ra từ đèn xe để chạy.

Kinh Mịch Ngọc phát hiện xe đang chạy trên đường núi thẳng tắp. Màn đêm, cây cối, con đường chia tách thành ba bức họa, nền đều màu đen,

nhuộm cảnh vật như hòa vào một thể.

Có chút giống khi còn bé lúc băng qua chốn rừng núi.

Bàn tay bà ngoại không những lớn hơn cô mà còn rất ấm, nắm tay cô không buông. Đêm tối dài vô tận bao bọc bóng dáng của bà, bóng người cao lớn che chở dáng người nho nhỏ của cô. Kinh Mịch Ngọc ngơ ngác nhìn về phía trước, cảnh tượng hết như đang hiện ra trước mắt.

Nhìn có vẻ sợ hãi, nhưng thật ra rất bình yên

Kinh Mịch Ngọc chìm trong hồi ức, lẩm bẩm vài tiếng. Âm thanh chỉ dừng lại ở đầu lưỡi, không ảnh hưởng đến không khí.

Xe queo qua một chỗ ngoặt, cảnh vật thay đổi. Cô nheo mắt, tay phải nắm bốp vai trái.

“Mệt mỏi?”

Trong xe đen như mực, không biết vì sao Yến Ngọc phán đoán được động tác của cô. Kinh Mịch Ngọc vừa trở lại hiện thực cũng không muốn nhiều lời, chỉ đơn giản nói, “Không có.”

Sau đó trong xe yên tĩnh trở lại, nhưng phong cảnh ngoài cửa sổ cũng không có cách nào giống hết như lúc còn bé được.

Xe lái vào một đoạn đường núi chưa được khai phá. Lúc đi vào đường hầm trong sơn động, bỗng nhiên có tiếng động kỳ lạ truyền đến. Ngay lúc đó, máy đo áp suất lốp xe phát ra tiếng cảnh báo “tít tít tít”, báo hiệu lốp trái sau xe đang xẹp xuống.

Kinh Mịch Ngọc kinh ngạc, “Bể bánh xe?”

“Không bị nổ, chắc là đụng phải gì đó nên bị xì hơi.” Yến Ngọc dừng xe.

Hai người cùng nhau xuống xe.

Trong đường hầm không có đèn đường, ánh sáng của đèn xe chiếu không tới được lốp xe.

Kinh Mịch Ngọc dùng đèn pin trong điện thoại để soi cho Yến Ngọc.

Bóng hai người kéo dài, gương nanh múa vuốt, in lên vách núi gập ghềnh.

Anh nằm sấp xuống, “Bị một cây đinh đâm vào.” Yến Ngọc nhẹ nhàng nói một câu, tiếng vang vọng ra cả đường hầm.

“Chết!” Cô hạ giọng, đưa điện thoại đến gần, thấy một cây đinh lớn cắm trên lốp xe, “Anh có chuẩn bị lốp dự phòng không?”

“Chắc là có.” Yến Ngọc đứng dậy.

Cô chú ý đến cách dùng từ của anh, “Đây không phải xe của anh ư?”

“Là xe của chị tôi.” Anh mở cốp sau, nhấc lên, bên trong trống không, “Không có lốp dự phòng.”

“Á” Vách núi tạo ra tiếng vang trùng điệp chồng lên nhau, sắc mặt của Kinh Mịch Ngọc dưới ánh sáng điện thoại trông rất kinh hãi.

“Xem có thể nhờ ai giúp hay không.” Yến Ngọc đóng cốp sau lại, trở về ghế lái. Nhìn thoáng qua điện thoại, anh quay đầu hỏi người vẫn đang đứng cạnh lốp xe là Kinh Mịch Ngọc, “Điện thoại của cô có tín hiệu không?”

Cô cúi đầu xem xét, lắc đầu, “Không có.” Bây giờ cô mới phát hiện, đoạn đường núi này tín hiệu rất yếu.

Anh không ngạc nhiên với câu trả lời của cô, “Lên xe ngồi đi, chúng ta tạm thời không rời khỏi đây được.” Anh hạ kiếng xe xuống, đốt một điếu thuốc. Cô trở về chỗ ngồi kế tài xế, “Chúng ta có về lại sơn trang không?”

Anh thở ra một hơi khói trắng, “Chúng ta đã chạy được năm cây số. Đèn đường mờ quá, cô lại mang giày cao gót, không đi đường núi được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chờ một chút xem có người qua đường nào đi ngang qua hay không.”

Kinh Mịch Ngọc lại thở dài.

Bốn phía đen như mực, rừng núi im ắng. Người qua đường chắc sẽ không tới đây, cũng không biết có dã thú hay hổ gì không. Một ngày vừa mệt mỏi lại xui xẻo, cũng là vì Yến Ngọc.

“Kinh tiểu thư.” Yến Ngọc bình tĩnh, nhàn nhã hút thuốc, “Năm giờ sáng mỗi ngày, ông chủ của sơn trang đều sẽ đi qua con đường này. Chúng ta sẽ không chết được.”

“Năm giờ...” Bây giờ vẫn chưa đến mười giờ. Cô tiếp tục thở dài. Bỗng nhiên một suy nghĩ hiện lên trong đầu, khiến cho cô phải nuốt sự tức giận đã ra đến yết hầu xuống.

Thâm sơn cùng cốc, cô nam quả nữ.

Đây chẳng phải là cơ hội ông trời ban cho cô sao.

Kinh Mịch Ngọc lập tức cười đến lộ cả tám cái răng đều tăm tắp ở hàm trên, “Lúc nào cũng tiên sinh, tiểu thư thì cũng quá khách sáo rồi. Anh gọi

tên tôi là được.”

Tay trái của Yến Ngọc chống trên cửa sổ xe, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào cô.

Nường theo ánh đèn trong xe, cô thấy rõ, nét mặt của anh từ bình tĩnh trở nên ngả ngớn, một vòng xoáy chợt xuất hiện trong đôi mắt yên tĩnh, đen như mực.

Bây giờ anh càng nguy hiểm hơn cả đêm tối ngoài kia. Tay phải của cô chống trên ghế, ép mình phải duy trì nụ cười xán lạn.

Yến Ngọc đột nhiên nở nụ cười, rút ra một điều thuốc, “Gọi tôi là Yến Tị là được.”

Cô hỏi, “Vì sao không phải là Yến Ngọc?”

“Cái tên đó quá trói buộc.”

Tourmaline Yến Ngọc là người được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp hào quang, hoàn toàn không bằng một Yến Tị càng có tự do. “Bà ngoại tôi nói, cái tên chỉ là một cách gọi, Yến Ngọc hay Yến Tị thì đều là anh cả. Có lẽ...” Cô vừa xấu hổ vừa e sợ nháy mắt vài cái, “Yến Tị càng giống con người thật của anh hơn?”

Anh chỉ cảm thấy đáng điệu này của cô rất buồn cười, “Thời điểm con người ở một mình mới là lúc chân thật nhất.”

Thế nên những kẻ thích ngán người như anh rất vô vị, “Nhưng câu này của cô đã là lời thật lòng.”

“Không tính.”

Cô thấy gió lớn cuốn cả những tàn thuốc rơi ngoài cửa sổ của anh trở về, “Qua đêm ở đây có bị động vật quấy nhiễu hay không? Chúng ta có cần thay phiên nhau gác đêm không?”

“Nếu có thì cũng đã sớm bị thôn dân làm thịt ăn.”

“Nhưng khắp nơi đều đen như vậy, tôi cảm thấy hơi sợ.”

Giọng nói cô mềm mại nhẹ nhàng, mang theo âm điệu của quê hương Phúc Chúc, “Sợ bóng tối nhưng lại không sợ tôi?”

“Anh là bạn của Kỳ Ngọc Phong và Tôn Nhiên, hẳn sẽ không phải là người xấu.” Cô tiếp tục xấu hổ.

“Cũng chưa chắc.” Yến Ngọc ném điều thuốc xuống, lỗ mãng nói, “Giao tình giữa đàn ông với nhau cũng không liên quan gì đến nửa thân dưới. Giữa đàn ông và phụ nữ, không thể nhận xét tốt xấu qua loa như thế được.

“Nhưng anh đã cứu tôi, việc này chắc hẳn chỉ là ý tốt đơn thuần thôi đúng không.”

“Khó nói. Ngộ nhỡ tôi nhân cơ hội muốn làm chuyện xấu với cô, cũng không phải không được.”

Cô buồn cười, “Anh đúng là cố gắng hết sức để hủy hoại hình tượng của mình.”

Yến Ngọc nhìn cô chăm chăm, “Tôi đã từng nói với cô rằng, cô cười lên rất đẹp đúng không?” Có thể sánh với bốn chữ “nụ cười như hoa.”

“Quá khen.”

Anh đưa tay tắt đèn trong xe đi.

Trước mắt Kinh Mịch Ngọc trong chốc lát tối đen, một giây sau, cô nghe được thanh âm của anh gần ngay tai, “Cô là bạn gái cũ của Tôn Nhiên?”

“Đúng vậy.”

“Chia tay bao lâu rồi?”

“Hơn hai tháng.”

“Có quay lại không?”

“Không, chỉ có thể làm bạn bè.” Đầu ngón tay của cô đụng phải áo khoác của anh, “Tối thật.” Thật ra cũng không phải quá tối, vẫn có ánh trăng chiếu vào cửa đường hầm.

Anh lễ phép hỏi, “Có cần bật đèn không?”

“Tôi không thích tình một đêm.”

Yến Ngọc lập tức lui người lại, “Chuyện nam nữ thế này phải là hai bên đều tình nguyện.”

Kinh Mịch Ngọc đột nhiên bật cười, “Nếu đã vậy sao còn muốn tôi sợ anh?” Anh ta tuy nguy hiểm, nhưng cũng an toàn.

“Ha.” Anh mở đèn lên, lại châm một điều thuốc nữa, ngón tay đặt trên cửa sổ xe di lên di xuống, cái bóng trên vách núi cũng nhún nhảy theo. Anh nói, “Đêm nay chỉ có thể trôi qua một cách vô vị mà thôi.”

Không có cảm xúc, cũng không có sự thiếu kiên nhẫn, chỉ đơn giản là một câu trần thuật.

Kinh Mịch Ngọc xuống ghế sau để ngủ.

Quá yên tĩnh ngược lại lại không ngủ được. Chóp mũi cô ngửi thấy mùi thuốc lá, không biết đây đã là điều thứ mấy. Cô ngồi dậy, “Nếu không thì anh ngủ trước đi.”

Yến Ngọc không quay đầu lại, “Tôi không buồn ngủ.”

“Bây giờ tôi cũng không buồn ngủ.” Cô nghiêng người về phía trước, cười khanh khách, “Hay chúng ta tâm sự về lúc còn nhỏ đi.”

Anh im lặng.

“Bầu trời ở Phục Chúc là nơi lớn nhất cao nhất mà tôi từng gặp qua.” Cô nói giọng Phục Chúc, “Lớn đến mức cả mặt trời cũng không đuổi kịp, cao đến mức phải ngửa mặt lên cao mới có thể nhìn thấy mây.”

Anh khịt mũi xem thường, “Bầu trời Phục Chúc là bầu trời bản nhất tôi từng gặp qua.”

“Có người nào lại đi không khen quê hương mình chứ?”

“Tôi không phải người đó.”

“Anh như thế này, tôi lại càng hiếu kì về cuộc sống của anh ở Phục Chúc.”

“Tôi không có nhiệm vụ phải thỏa mãn sự hiếu kỳ của cô.”

Bởi vì người nghe không hợp tác, Kinh Mịch Ngọc liền nằm xuống, “Sớm biết thế, tôi đã download một bài hát ru ngủ để nghe rồi.”

Cô cảm thấy may mắn vì Yến Ngọc đã cắt ngang đề tài của mình. Trong đêm tối, tâm lý yếu ớt, cô sợ bản thân sẽ không kiểm soát được bản thân mà nói ra những gì không nên nói.

Tư thế nằm không thoải mái, lại ở một nơi xa lạ. Kinh Mịch Ngọc nhắm mắt lại, mi tâm nhú chặt, cuối cùng vẫn phải ngồi dậy.

Không lên mạng được nên cô chỉ có thể đọc một quyển sách đã lưu trong điện thoại để giết thời gian.

Mười mấy phút trôi qua, cô càng lúc càng tỉnh táo, nhưng Yến Ngọc lại dựa vào ghế ngồi ngủ thiếp đi.

Một giờ rưỡi sáng, đêm tối yên tĩnh hết như một con yêu quái đang nhìn cô chăm chăm.

Lông tơ của Kinh Mịch Ngọc dựng hết cả lên, không thể khống chế được mà tạo chút tiếng động để đánh thức Yến Ngọc.

Anh mở mắt nhìn thời gian, “Tôi chỉ mới ngủ được vài phút.”

“Tôi hơi sợ.”

Yến Ngọc xuống xe, mở cửa sau ra ngồi vào, “Vậy tôi làm gối ôm cho cô nhé?”

“Anh ngủ phần anh đi, nhưng phải dựa vào tôi.”

“Cửa xe đã khóa, ngoại trừ đầu trâu mặt ngựa ra thì có gì mà phải sợ.”

“Đừng dọa tôi.”

Thấy Kinh Mịch Ngọc nghiêm mặt, biết cô sợ thật nên anh đùa, “Sợ thì qua đây ôm tôi một chút đi.”

Kinh Mịch Ngọc giở trò xấu, nhàu nhăn quần áo của anh.

Yến Ngọc bắt lấy tay cô đặt xuống, “Tôi ngủ ở đây một lát.”

Cô yên lòng, lại đọc qua vài trang sách rồi nghiêng người dựa lên vai anh ngủ một cách xiêu vẹo.

Cuối cùng thì cũng không ngủ yên ổn.

Giống như có một ánh sáng lóe lên, sau đó đêm đen lại kéo đến.

Lúc đang nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác có một bàn tay vắt ngang mắt mình.

Khi Kinh Mịch Ngọc chỉ là một đứa trẻ, lúc muốn ngủ trưa, bàn tay ấm áp của bà ngoại sẽ che cặp mắt của cô lại như thế, miệng thì hát vài câu đồng dao Phúc Chúc để ru cô ngủ.

Bây giờ bàn tay này lớn hơn của bà ngoại, nhưng cũng ấm áp như thế. Cô muốn nhìn chỉ tay của anh, nhưng lại mở mắt không ra.

Giấc mộng và thực tại xen lẫn, có bà ngoại và ông ngoại, còn có gương mặt phụ bạc của Yến Ngọc.

HẾT CHƯƠNG 9

[1] 杯具 (bôi cụ) nguyên là chỉ cái ly/cốc/tách, nhưng mà do âm đọc của nó giống với 悲剧 (bi kịch), cả hai đều đọc là bēi jù, cho nên bôi cụ = bi

kịch dần trở thành 1 cách nói thường dùng, giới trẻ TQ ngày nay có câu “châm ngôn” là: “Nhân sinh thị trường trà kỷ, Thượng diện phóng mãn liễu bôi cụ” (tạm dịch: Đời người là một chiếc bàn trà, Bên trên chất đầy bi kịch).

Xoài: Đọc xong có ai để ý vài chi tiết thế này không?

1. Anh Ngọc hút thuốc nhiều quá (· ´ 3 ` ·) Có một đêm mà tận cả bao cỡ tầm 20 điếu. Hại phổi đó anh ơi =))) Coi chừng chưa rinh được chị về nhà đã phải vô viện rồi déi!
2. Chị Ngọc rất hay nhắc đến ông bà ngoại, nhưng chưa thấy nói qua bố mẹ bao giờ.
3. Hai ổng bả cứ vờn nhau bẫy nhau thâm sâu chết được =)))) Làm cả chị Lynn và toi vô cùng vô cùng đau đầu để hiểu được ổng bả đang nói cái gì \ (_ _ \)
4. Khúc cuối lúc che mắt là sao đấy sao đấy =)) Nhân cơ hội à hay gì :)) Nói chứ hãy soi moment đôi này nhiệt tình vô, chứ vờn qua vờn lại thế này chắc có ẩn ý hết 🤔

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 10

KSCN – Chương 10

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Khủng úy vô nhân thức, độc tự ám trung mình^[1]

[1] Trích trong bài thơ “Vịnh Huỳnh” của nhà thơ pháp Ngu Thế Nam, ý là “Chỉ sợ không ai biết, một mình âm thầm hay.”

Kinh Mịch Ngọc giãy giụa tỉnh giấc.

Trong xe đen như mực, ngoài xe lại rất yên tĩnh.

Cô xoay cổ, cảm thấy chỗ gối dựa của mình hơi lạ bèn duỗi tay mò mẫm.

Âm thanh của Yến Ngọc vang lên trên đầu, “Tỉnh?”

Lúc này cô mới phát hiện mình đang dựa vào lồng ngực của anh ta. Cô khẽ nhắc người ngồi dậy, “Mấy giờ rồi?”

Đồng hồ đeo tay của Yến Ngọc có chế độ đèn vào ban đêm, đã 3 giờ 13 phút sáng.

Kinh Mịch Ngọc vừa thức dậy nên hơi đổ mồ hôi. Cô lau qua mặt một lần, đoán chừng lớp trang điểm đã bị nhòe đi, gương mặt bây giờ chắc còn xấu hơn cả lớp trang điểm của diễn viên hát hí khúc. Cô cầm điện thoại lên, mượn ánh đèn yếu ớt tìm bông tẩy trang.

Lúc đang lục lọi trong túi, đèn trong xe chợt sáng lên, thanh âm của Yến Ngọc cũng vang lên, “Cô đang làm gì vậy?”

“Tẩy trang.” Cô quay lưng về phía anh.

Anh lại tắt đèn.

Cô cầm bông tẩy trang lau loạn xạ trên mặt, sợ không sạch nên đã lau đến ba lần. Thấy bên cạnh không có tiếng động gì, cô hỏi, “Anh lại ngủ rồi hả?”

“Không.”

“Nếu bây giờ có bài tây thì chúng ta đã có thể chơi một chút.” Cô lấy từ trong túi xách ra một bình xịt khoáng, phun lên mặt vài cái.

Một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái phiêu đẳng trong không khí.

Yến Ngọc lại mở đèn, xuống xe, “Tôi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?” Cô quay đầu. Quang ảnh trong xe giao thoa, gương mặt không trang điểm của cô, trắng hệt như một nữ quý.

Anh liếc cô một cái, đi thẳng hướng ra lối vào đường hầm, bóng dáng mờ hồ biến mất trong màn đêm.

Không có anh ở bên cạnh, cô luôn cảm thấy sẽ có răn, côn trùng, chuột, kiến sắp bò tới, nên nhanh chóng khóa cửa xe lại.

Kinh Mịch Ngọc ngồi xếp bằng, tình cờ quay đầu nhìn về phía cửa đường hầm, không thấy Yến Ngọc đâu.

Hiếm khi gặp lúc trời tối, đáng lẽ nên nói chuyện phiếm với nhau, còn có thể hỏi ra được đầu mối gì đó.

Cô nằm xuống, ngồi dậy lại nằm xuống, rồi lại ngồi dậy. Cả người mỏi mệt, nhưng lại ngủ không được, đành phải đọc sách trên điện thoại để giết thời gian.

Đọc được vài phút thì Yến Ngọc trở về, gõ gõ cửa sổ xe.

Kinh Mịch Ngọc lập tức mở khóa.

Anh mở cửa xe, xoay người hỏi cô, “Từng thấy qua đom đóm chưa?”

Mắt cô sáng lên, “Ở đâu?”

Anh chỉ về phía bên phải.

Cô đi theo Yến Ngọc. Đường núi nhiều đá vụn, cô lại mang giày cao gót nên đi khá vất vả.

Ra khỏi đường hầm, dưới ánh trăng sáng, ánh sáng huỳnh quang từ một bầy đom đóm như đang nhấp nháy sáng cả khu rừng.

Kinh Mịch Ngọc cười tươi, “Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy đom đóm, cảnh tượng và cảm giác thật không giống như trong phim.” Nhưng cũng có thể xem là một cảnh đẹp hiếm thấy.

“Mắt mỗi người đều sẽ nhìn thấy những thứ không giống nhau.” Yến Ngọc đứng trên con đường nhỏ cạnh đồng ruộng, cách cô một khoảng.

“Vậy trong mắt anh thì như thế nào?”

Yến Ngọc quay đầu nhìn cô. Trong căn hộ của Tôn Nhiên, anh đã gặp qua cô khi đã trang điểm, vô vị. Lúc này ánh trăng nhu hòa chiếu lên làn da tuy

có một chút khuyết điểm của cô, lại trở nên thanh lệ hơn không ít. Anh nhớ tới một bài thơ thời Đường, “*Chỉ sợ không ai biết, một mình âm thầm hay.*” Cô đứng dưới tàng cây, cất giọng hỏi, “Cái gì?”

“Cô chưa học qua ngữ văn à?”

“À!” Cô thật sự không nghe rõ câu thơ đó của anh, lại bày ra bộ dáng như vừa đột nhiên hiểu ra, “Là thơ sao? Tôi nghe nói những câu chuyện xưa của đom đóm đều liên quan đến tình yêu.”

“Những gì không thể tin được thì đương nhiên sẽ muốn vẽ ra một câu chuyện.” Sở dĩ lưu truyền truyền thuyết về tình yêu đến ngàn năm, chính là bởi vì con người luôn cố gắng truy cầu sự vĩnh hằng, nhưng lại không thể ở trong cả quãng thời gian dài dằng dặc đó không đánh mất đi thứ mà mình vô cùng trân trọng.

“Nghe một chút chuyện xưa để tự lừa mình dối người cũng tốt.” Kinh Mịch Ngọc đi về hướng đồng ruộng, giày cao gót giẫm trên đất, thiếu chút nữa đã bị lún xuống.

Yến Ngọc kịp thời duỗi tay, giữ chặt cô.

Cô bám vào cánh tay của anh, “Có lẽ có một chuyện xưa, có thể khiến bản thân cam tâm tình nguyện bị lừa cả một đời.”

Trong mắt Yến Ngọc ánh lên ánh sáng chiếu từ những con đom đóm, “Vậy phải chờ đến một ngày biển xanh hóa nương dâu rồi.”

Ông chủ của sơn trang lái chiếc xe van nhỏ băng qua đường hầm.

Yến Ngọc đứng ngoài xe vẫy vẫy tay với ông.

Ông chủ lập tức phanh xe dừng lại, mở cửa sổ xe, ló đầu ra ngoài hỏi, “Cậu chờ ở đây cả một đêm?”

Yến Ngọc đưa một điều thuốc cho ông chủ, “Lốp xe bị thủng.”

Đối phương nhận lấy, tay trái cầm lấy đầu lọc thuốc, tay phải thì vờn lốp sương mù dày đặc, “Để tôi đưa cậu ra ngoài.” Ông ta không nhìn lốp xe, mà nhìn vào cửa sổ nửa mở phía sau xe của Yến Ngọc, mơ hồ thấy một bóng dáng tóc dài.

Yến Ngọc gõ cửa xe, “Dậy đi.”

Kinh Mịch Ngọc vô cùng choáng váng. Suốt cả đêm ngủ không ngon, tay chân cũng không được co duỗi thoải mái. Cô nhìn thấy chiếc xe của ông chủ, run lên, “Năm giờ rồi?”

Yến Ngọc gật đầu, “Chỉnh trang quần áo lại một chút, chúng ta ngồi xe của ông chủ về.”

Ông chủ vì nửa câu đầu của Yến Ngọc mà nhắm mắt lại.

Lúc ngủ, cổ áo len của Kinh Mịch Ngọc bị tuột xuống, lộ ra chiếc áo ngực màu đỏ tía và một mảng lớn trắng nõn nà, ngay cả khe rãnh ở giữa cũng như ẩn như hiện. Cô không biết Yến Ngọc nhìn thấy được nhiều hay ít, bây giờ không phải là lúc so đo những việc này. Kinh Mịch Ngọc kéo cổ áo, mặc áo khoác vào, xuống xe, “Xe của anh để ở đây luôn hay sao?”

Yến Ngọc kéo cửa xe van ra, “Ừ, đã đốt cả một đêm nên dầu không đủ. Chúng ta đi ra ngoài trước rồi gọi công ty kéo xe đến xử lý.”

Chỗ ngồi phía sau xe của ông chủ đặt hai rổ rau xanh, cô loay hoay sắp xếp lại chỗ ngồi.

Yến Ngọc bên cạnh nhắc nhở, “Tóc bị rối.” Tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, rất xấu.

Kinh Mịch Ngọc nhanh chóng dùng tay chải qua mấy lần, hai mắt nhắm nghiền, giữa mi tâm lộ rõ vẻ mệt mỏi. Ngay lúc Yến Ngọc và ông chủ câu có câu không nói chuyện với nhau, cô thiếp đi.

Đang ngủ, lại bị đánh thức.

Cô mở mắt, mờ mịt nhìn Yến Ngọc.

Đã xấu lại còn ngốc. Anh thấp giọng nói, “Xuống xe.”

Lúc này Kinh Mịch Ngọc mới phát hiện ông chủ đã đưa bọn họ đến trạm xe buýt.

Từ lúc gặp ông chủ, cô vẫn lúc mê lúc tỉnh. Bây giờ xuống xe, cô trực tiếp dựa vào biển báo xe buýt, tránh không để mình ngã xuống.

Màn đêm ngáp một cái nhưng mặt trời vẫn chưa rời giường.

Kinh Mịch Ngọc không cho rằng bây giờ là lúc xe buýt đã bắt đầu chạy, nhất là ở nơi rừng núi hoang vắng thế này. Cô miễn cưỡng nhắc mí mắt lên, “Chúng ta phải làm sao bây giờ.”

Yến Ngọc sờ hộp thuốc lá, rút ra điếu thuốc cuối cùng, “Tôi đã gọi bạn đến đón rồi.”

Cô nhìn qua hộp thuốc lá trống rỗng kia, là một nhãn hiệu cô chưa thấy qua bao giờ, “May là bạn của anh nhiều.”

“Không lẽ cô rất cô đơn à?”

Đầu của Kinh Mịch Ngọc đập vào cột của biển báo trạm, “Không thích xã giao.”

Yến Ngọc nhả khói, “Cô có nhiều tâm sự.”

Cô khịt mũi, “Anh cũng có không ít.”

Yến Ngọc cười, “Thói xấu lúc ngủ dậy à?”

“Không phải.” Chỉ là buồn ngủ đến mức lưỡi phải ngụy trang, hận không thể một giây sau đã được nằm trên giường.

Yến Ngọc đột nhiên rút điếu thuốc ra, đặt vào trong miệng cô, “Hút thuốc không?”

Cô kinh ngạc nhìn vị trí anh đã cắn qua, không thể nói rõ cảm giác trong lòng. Thật lâu sau mới nói, “Không hút.”

Thế là Yến Ngọc lại ngậm điếu thuốc vào trong miệng mình, châm lửa. Thần sắc anh tự nhiên, hết như không ngại sự trao đổi nước bọt ban nãy.

Kinh Mịch Ngọc mím mím môi, “Anh bị nghiện thuốc nặng lắm sao?”

“Thỉnh thoảng mới hút.” Anh hít một hơi, động tác thành thạo.

Gói thuốc này của anh hình như từ lúc họ bị kẹt ở đường hầm mới được khai ra, “Đã hút một bao rồi.”

“Thời điểm dự vọng ở nửa người dưới không được giải tỏa, thuốc lá là vật thay thế rất hữu hiệu.”

Cô quả trách, “Nói hươu nói vượn.”

“Một ngày nào đó cô không chán ghét tình một đêm nữa, thì thử với tôi một chút?”

Anh nói rất rõ ràng, Kinh Mịch Ngọc lại nghe hết như đang nói đùa. Cô dùng giọng điệu y hệt trả lời anh, “Được.”

Trong phút chốc Yến Ngọc kề sát mặt cô, mùi khói nồng nặc xông vào mũi cô, “Chúc cô sớm ngày thông suốt.”

Cô phất tay quạt khói đi, “Chúc anh sớm ngày cai được thuốc.”

Anh ngậm lấy điều thuốc cười, ba phần phong lưu, bảy phần phóng đãng, đa tình nhưng cũng vô tình.

Người bạn tên Dư Tinh Hà kia của Yến Ngọc đã đến, ngũ quan rất sâu, hốc mắt hình vòng cung trông rất đẹp.

Sau khi xe dừng lại, anh ta cũng không lên tiếng.

Yến Ngọc ngồi vào chỗ ngồi kế bên ghế lái, liếc nhìn Kinh Mịch Ngọc đang ngồi ghế sau, “Cô đến công ty hay về nhà?”

“Về nhà.” Cô nói ra địa chỉ.

Dư Tinh Hà chạy xe trên đường cao tốc, mở miệng nói, “Điện thoại của ông không gọi được, Ông Thành Oánh tìm ông cả một đêm.”

Yến Ngọc chơi game trên điện thoại, “Tối hôm qua không bắt được tín hiệu.”

“Cô ta hết như vừa bị đá vậy.” Đầu lông mày Dư Tinh Hà nhíu lại, tỏ vẻ không vui, “Loại phụ nữ này chính là như thế. Lúc ông theo đuổi cô ta thì hết như một con thiên nga kiêu ngạo. Còn ngày nào ông không cung phụng, thì cô ta liền biến thành oán phụ.”

Yến Ngọc nghe ra manh mối, “Cô ấy tìm ông gây sự?”

“Chứ còn sao nữa.” Dư Tinh Hà nói, “Ông xem vòng bạn bè tối qua của cô ta một chút, tất cả đều là thờ dài rên rỉ. Cô ta đã từ chối ông, lấy đâu ra tư cách gây sự. Quay, quay đến mức này đúng là tự tìm đường chết!”

Yến Ngọc mở vòng bạn bè ra xem, quả nhiên thấy được những từ ai oán thiếu nữ của Ông Thành Oánh.

Dư Tinh Hà tiếp tục nói, “Tôi hỏi cô ta, làm hòa với Yến Tị rồi sao? Thì mắt của cô ta hết như hai vôi nước bị mở khóa, phun ra một đồng nước.”

Yến Ngọc cười.

Kinh Mịch Ngọc cũng cười theo. Lúc khóc chắc nhìn Ông Thành Oánh rất đầm đìa đáng yêu, lại bị Dư Tinh Hà giấu cợt đến mức không có mỹ cảm như vậy.

Dư Tinh Hà thấy cô cười, hỏi, “Vị tiểu mỹ nhân này là ai?”

Yến Ngọc nói, “Kinh Mịch Ngọc, Kinh trong kinh kha, chúc sơn Mịch Ngọc, là bạn gái cũ của một người bạn của tôi.”

Dư Tinh Hà ném ra một ánh mắt mập mờ.

Kinh Mịch Ngọc biết hẳn hiểu sai, nhưng Yến Ngọc cũng không giải thích. Sau khi xe đã chạy được mười một cây số, cung phản xạ của Dư Tinh Hà đột nhiên ngoặt một cái, “Chúc sơn Mịch Ngọc là gì?”

Yến Ngọc gõ ba chữ “Kinh Mịch Ngọc” trên điện thoại cho Dư Tinh Hà nhìn.

Dư Tinh Hà lăm băm nói, “Mịch Ngọc Mịch Ngọc... Tìm kiếm Yến Ngọc?”

Nghe vậy, ánh mắt của Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc chạm nhau ngay kính chiếu hậu.

Yến Ngọc dời mắt trước, cười, “Chỉ là trùng hợp thôi.”

Kinh Mịch Ngọc bị buồn ngủ đến mức mụ mị đầu óc, không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Yến Ngọc.

Dư Tinh Hà nói nhảm một câu, “Đến ngày xuất hiện người phụ nữ theo đuổi^[2] tôi, tôi nhất định sẽ không thay lòng.”

[2] Ở đây tác giả dùng từ “truy tình”, cũng chính là chữ Tinh trong tên Dư Tinh Hà. Ý anh Hà chắc là chơi chữ, giống như nãy anh nói với Ngọc Ngọc (tìm Ngọc á, vì mịch cũng có nghĩa là tìm).

Yến Ngọc, “Ông định chỉ nhìn tên để kết đôi thôi sao?”

Dư Tinh Hà, “Ông đúng là chẳng có chút lãng mạn nào hết.”

Lúc này, xe giảm tốc, dừng đèn đỏ.

Dư Tinh Hà mỉm cười quay đầu, “Tiểu mỹ nhân, tới rồi.”

Kinh Mịch Ngọc hồi hồn, cười một tiếng, “Cảm ơn anh.”

Chiếc xe bẻ lái, vững vàng dừng trước cửa chung cư.

Sau khi cô xuống xe, Dư Tinh Hà mới hỏi, “Bạn trai cũ của tiểu mỹ nhân là ai vậy?”

Yến Ngọc nhìn bóng lưng Kinh Mịch Ngọc, “Là một bạn mới quen của tôi.”

Dư Tinh Hà suy nghĩ, lại hỏi, “Ông là thật sự quen một người bạn mới, hay là vì tiểu mỹ nữ mà đi kết bạn với người ta?”

Mà lần này, Yến Ngọc không trả lời.

HẾT CHƯƠNG 10

Preview chương 11:

Kinh Mịch Ngọc nghiêng nửa người trên về phía trước, thấp giọng nói, “Tôi vẫn không thích tình một đêm.”

Yến Ngọc bỗng nhiên bật cười, che giấu sóng ngầm dưới đáy mắt, “Thế thì cứ tiếp tục bồi dưỡng, có lẽ sau này sẽ thích.”

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 11

KSCN – Chương 11

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Cô thả cần câu, anh cần câu

Kinh Mịch Ngọc vừa nằm xuống giường đã ngủ mất.

Cô xin nghỉ nửa ngày, ngủ đến giữa trưa mới đi làm.

Vừa tới công ty, cô đồng nghiệp lắm chuyện kia đã cầm ly giữ nhiệt tới, “Hôm qua chiếc xe chở cô là của Cát tiểu thư tập đoàn Tourmaline đúng không?”

Kinh Mịch Ngọc bật cười, “Là xe của bạn tôi đi mượn, trùng hợp là cùng một kiểu dáng thôi.”

Cô ta chần chừ một chút, “Tôi thấy biển số xe cũng giống nhau.”

Đồng nghiệp Giáp nghe được đề tài về Tourmaline thì đứng lên, “Đúng rồi, Kinh Mịch Ngọc, cô và Kỳ Ngọc Phong có giao tình hả?”

Kinh Mịch Ngọc giương mắt, “Hử?”

“Ở buổi trình diễn thời trang hôm đó, tôi đã cảm thấy cái tên Kỳ Ngọc Phong này rất quen.” Đồng nghiệp Giáp chỉ vào văn phòng của tổng giám đốc, hạ giọng, “Cô không biết đấy thôi, hai năm trước tập đoàn Tourmaline chính là đối tác chiến lược của chúng ta, sau này lại bị Kỳ Ngọc Phong cướp đi. Bộ phận Sáng tạo muốn hợp tác với anh ta, kết quả cũng bị sập cửa.”

Sau khi hủy hiệp ước với Tourmaline, thành tựu của công ty Vạn Cảnh đã không được như xưa. Thế là công ty liền thay đổi sách lược, từ cạnh tranh với Kỳ Ngọc Phong chuyển thành hợp tác, nhưng vẫn không thành công.

Cô đồng nghiệp lắm chuyện lại nói, “Kỳ Ngọc Phong ở rể, đương nhiên lợi ích của Tourmaline sẽ cho anh ta hưởng rồi.”

Đồng nghiệp Giáp nhìn Kinh Mịch Ngọc, “Nếu cô quen biết Kỳ Ngọc Phong, không bằng tranh thủ giúp công ty chúng ta có cơ hội hợp tác với anh ta, nếu thành công thì chẳng lẽ cô lại không được thăng chức?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Tôi không quen anh ta.”

Lúc này, tổng giám đốc bước về phía họ.

Tất cả những đồng nghiệp đang nói chuyện phiếm lập tức tản ra.

Kinh Mịch Ngọc cầm bút, vẽ một cái cần câu lớn trên giấy. Chuyện hợp tác này, ngược lại cũng là một lý do tốt để hẹn Yến Ngọc.

Cô thả cần câu, anh cần câu.

Tối thứ sáu, hai người hẹn nhau ở một tiệm cơm sáng sủa. Hai năm nay Bắc Tú có lưu hành một quan niệm mới về ẩm thực, mặt tiền các nhà hàng càng ngày càng như nhìn một tòa nhà độc lập, giống như nơi này, nhìn từ xa hệt như một phòng trưng bày nghệ thuật.

Kinh Mịch Ngọc và Yến Ngọc ngồi ở lầu hai.

Mưa xuân rơi rả rích, anh mặc quần áo phong phanh ngồi cạnh cửa sổ, còn cô thì khoác một cái áo dày, ngồi co ro trong góc.

“Quảng cáo thương hiệu?” Anh đưa tay khoác lên ghế dựa, dáng người tiêu sái, khoan khoái.

“Đúng vậy.” Hai tay cô cầm một tách trà nóng.

“Việc này tương đối khó.” Bóng của Yến Ngọc mờ nhạt dưới ánh đèn, “Sự vụ của Tourmaline đều do chị tôi xử lý. Quan hệ giữa chị ấy và Kỳ Ngọc Phong cô cũng biết rồi, phù sa không chảy ra ruộng ngoài.”

“Không phải tôi muốn nhờ anh cho chúng tôi đi cửa sau. Công ty tôi chỉ muốn tranh thủ một cơ hội đấu thầu công bằng.”

“Chị tôi đã sớm ký hợp đồng quảng cáo sản phẩm mới với Kỳ Ngọc Phong rồi.”

Kinh Mịch Ngọc múc một miếng đậu hũ non, chu môi thối nguội, “Xem ra ban lãnh đạo của chúng tôi phải tìm Kỳ Ngọc Phong thương lượng đối sách mới đúng.”

Anh nhìn về phía môi cô, “Bữa tiệc chiêu đãi này vốn nên dành cho Kỳ Ngọc Phong, cuối cùng lại mời nhầm thành tôi.”

“Lại nói hươu nói vượn.” Cô chạm phải ánh mắt sâu tựa biển của anh. Người đàn ông này quá am hiểu quan hệ nam nữ, chỉ cần một ánh mắt đã có thể dệt ra một sợi tơ tình, cổ tình muốn quấn quanh cô. Kinh Mịch Ngọc cười, “Đêm nay cứ coi như là bữa ăn liên hoan giữa bạn bè với nhau đi.”

Anh hỏi, “Liên hoan xong còn có tiết mục giải trí gì không?”

“Không có.” Thấy cặp mắt đào hoa của Yến Ngọc ngày càng trở nên mông lung, cô nghiêng nửa người trên về phía trước, thấp giọng nói, “Tôi vẫn không thích tình một đêm.”

Yến Ngọc bỗng nhiên bật cười, che giấu sóng ngầm dưới đáy mắt, “Thế thì cứ tiếp tục bồi dưỡng, có lẽ sau này sẽ thích.”

“Tối nay anh có làm gì không?”

“Có hẹn chơi bida với bạn.” Anh uống một ngụm coca cola.

“Ở Tự Bắc?” Cô phát hiện anh rất thích coca cola, đi đến đâu cũng gọi thức uống này.

“Ừm.” Anh nhìn cô, “Có muốn đi cùng không?”

Cô chống tay lên má, “Tôi đi theo anh chắc sẽ không lại bị trúng chiêu nữa chứ?”

Anh hơi mỉm cười, “Chuyện hôm bữa chỉ là sự việc ngoài ý muốn thôi.”

“Vậy Ưông tiểu thư mà anh đang theo đuổi thì sao?”

Lúc này, phục vụ bưng món hải sản khói lên.

Giữa lớp khói trắng lượn lờ, Yến Ngọc cười nói, “Theo đuổi không được nên đã từ bỏ rồi.”

Kinh Mịch Ngọc không nghe ra bao nhiêu chân tình trong lời nói của anh, mà dáng vẻ của Yến Ngọc cũng không giống như người vừa bị thất tình.

“Tôi hơi đồng cảm với Uông tiểu thư.” Dựa theo lời miêu tả của Dư Tình Hà, Uông Thành Oánh rõ ràng đã thích Yến Ngọc. Nhưng anh lại lật lọng. Yến Ngọc ném thử một miếng hải sản khô, “Tôi không phải là một người có nhiều kiên nhẫn.”

“Tôi cảm thấy lời nói này của anh nên đổi thành ‘Tôi không phải là một người có trái tim.’”

Anh buồn cười hỏi lại, “Thế thứ đang đập trong ngực trái của tôi là trái xoài?”

“...” Cô im lặng hai giây, “Tôi thích ăn xoài.”

“Cho tôi một phần sò điệp xiên xoài.”

“...”

Buổi tối ở Tự Bắc rất náo nhiệt.

Kinh Mịch Ngọc không biết là lại có nhiều người đến chơi bida đến thế.

Lúc cô xuất hiện, tất cả những người ngồi trong phòng bao đều nhìn cô, đánh giá mấy lượt.

Yến Ngọc chỉ nói một câu đơn giản, “Kinh Mịch Ngọc, là bạn gái cũ của một người bạn.”

Mọi người ngay lập tức hiểu rõ. Trong mắt những người này, việc trao đổi bạn trai bạn gái sau khi đã chia tay cũng không phải việc hiếm lạ gì, dù sao cũng không phải là đối tượng cuối cùng để kết hôn.

Nhân viên phục vụ đưa cây cơ cho Yến Ngọc.

Yến Ngọc cầm lấy, bước đi.

Kinh Mịch Ngọc cảm ơn lại.

Đuôi lông mày Yến Ngọc khẽ nhướng lên.

Cô tới gần anh, ngửa mặt hỏi, “Tôi có thể lấy lý do phải lái xe đưa anh về để từ chối tất cả các lời mời rượu không?”

“Có thể.” Anh cúi đầu. Mặt hai người chỉ cách nhau vèn vèn mười centimet, nhưng lại không có bất kì cử chỉ tiếp xúc tay chân nào. “Thế thì, tôi có thể yên tâm uống rồi.” Từng câu chữ bị anh ngâm trong miệng, quét qua tai cô, chẳng khác gì những lời nỉ non giữa các cặp tình nhân.

Cô thật sự muốn bái anh làm thầy. Sao chỉ trong một lời một câu mà lại có thể thể hiện được cả hai cảm xúc, vừa câu dẫn nhưng vẫn kiềm chế, vừa lại có chút trêu chọc.”

“Yến Tị.” Một vị mỹ nữ đứng ngay bàn bida đã không còn kiên nhẫn, đôi môi đỏ tươi nhếch lên.

Anh đi về phía bên đó.

Kinh Mịch Ngọc đứng ở một góc hẻo lánh bên ngoài để quan sát. Cô tuy không hiểu quy tắc, kỹ xảo, nhưng lại nhớ kỹ một việc trọng yếu: Không được uống bậy.

Đa số những người phụ nữ ở đây đều mặc váy hai dây, lúc xoay người, hai khỏa cầu kia có thể nói là “xuân quang vô hạn.”

Kinh Mịch Ngọc cúi đầu nhìn bản thân, âm thầm ưỡn người. Thật ra cô cũng có kém gì ai đâu!

Mỹ nữ mặc váy đen vừa mới thụt được quả bida vào lỗ thì ngay lập tức tặng cho Yến Ngọc một nụ hôn gió.

Anh cong môi, mỉm cười.

Khó trách cô gái thanh thuần như Uông Thành Oánh lại do dự. Người phụ nữ nào phải làm bạn gái anh ta thì quả thật quá xui xẻo.

Mỹ nữ áo đen bước qua, muốn vịn vào vai anh thì bị Yến Ngọc khéo léo tránh đi. Anh dùng phấn xoa lên cây cơ, cúi người, một kích đã trúng.

Kinh Mịch Ngọc đứng dựa vào tường, chợt phát hiện việc nhìn Yến Ngọc chơi bida cũng là một cách để thỏa mãn thị giác. Một người đàn ông có thể liên tục dự đoán được đường đi của quả banh tuyệt đối không phải là loại người hời hợt. Thế nhưng, sao cô lại có cảm giác mình đang bước vào một cái bẫy rập vô cùng nguy hiểm?

“Không vào... Ngồi một chút... Sao?” Bỗng nhiên có một âm thanh mơ hồ, nghe không rõ lời truyền tới.

Cô nhìn qua.

Người đàn ông mặt chữ điền, quai hàm vuông vức, một tay bưng ly rượu, một tay cầm bình rượu lão đảo đi tới. Anh ta mở mắt thật to, say khướt nhìn cô.

Ánh mắt Kinh Mịch Ngọc chuyển sang hướng Yến Ngọc, “Đứng ở đây để thấy rõ được động tác của anh ấy.”

Mặt chữ điền rót rượu vào ly, miệng nồng nặc mùi rượu đỏch nhấm rõ từng chữ, “Bạn gái mới... của Yến Tị?”

Hơi thở anh ta có mùi hôi, thiếu chút nữa đã làm cô ngạt thở.

Anh ta cười hắc hắc, “Mấy người... đều không phải... Nhà anh ta... đã sớm chọn cho anh ta... một cô dâu... tốt... cuối cùng rồi.”

Cô che mũi, “Không phải ai cũng muốn trở thành người cuối cùng.”

“Vì sao?” Mặt chữ điền đưa sát đầu qua.

Cô cảm thấy hơi buồn nôn, lui lại, “Nếu anh đã say thì sao không ngồi một lát?”

“Nói thật đi... Cô là nhân viên tiếp rượu, đúng không?” Tên mặt chữ điền ngửa mặt uống rượu, hai phần ba lượng rượu bị tràn ra. Anh ta lau miệng, hung hăng ném cái ly xuống.

Những mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe đến chân cô. Kinh Mịch Ngọc run lên.

“Người thành thật thì con mẹ nó đả đội ai? Đả đội ai hả?” Mắt anh ta đỏ ngầu, rộng to.

Nam nữ trong phòng bao ai cũng nhìn qua.

Một người đàn ông mặc áo màu lam chạy ra, nín thở chờ đợi, “Say, anh say rồi. Ngồi nghỉ chút đi.”

Mặt chữ điền đẩy anh ta ra, phản nộ trừng Kinh Mịch Ngọc, “Con ranh bẩn thỉu!”

Cô vô tội, chỉ có thể nhìn Yến Ngọc.

Anh cầm cây cơ, nửa người tựa vào bàn, thần sắc mơ hồ.

Kinh Mịch Ngọc đảo mắt nhìn mặt chữ điền, đã thấy anh ta chỉ về phía những người phụ nữ ngồi ở ghế salon, quát ầm lên, “Các cô cũng thế! Ham tiền của tôi, chỉ cần tiền đến tay thì mẹ nó chuồn nhanh lắm! Ai cũng muốn tìm một người thành thật để sống cùng đúng không? Mấy người thành thành thật thật thật mẹ nó không may mà... Người thành thật đội nón xanh là đẹp mắt nhất đúng không?” Mặt chữ điền trượt người ngồi bệt dưới đất, ngón tay run run, bỗng nhiên chuyển mục tiêu sang Kinh Mịch Ngọc, “Thật ra đều là đồ đê tiện.”

Khóe mắt anh ta nứt ra, có dòng chất lỏng chảy ra từ trong hốc mắt. Anh ta lau đi, lại quẹt quẹt mấy cái, đầu cúi thấp.

Lời nói đã tới đầu lưỡi nhưng cuối cùng Kinh Mịch Ngọc vẫn nhịn được.

Ngay lúc này, Yến Ngọc buông cây cơ xuống, chậm rãi bước đến gần cô. Anh nhìn về phía người đàn ông mặt chữ điền uể oải kia, bình tĩnh nói, “Là anh thất lễ trước, xin lỗi cô ấy đi.”

Mặt chữ điền say mèm, cũng không biết có nghe hiểu những gì Yến Ngọc nói hay không. Anh ta ợ rượu, bỗng chốc cúi phải co quắp, ngã xuống đất, cặp mắt trống rỗng không ngừng rơi lệ.

Kinh Mịch Ngọc kéo góc áo Yến Ngọc, nói nhỏ, “Thôi bỏ đi. Người say nói lời thật lòng, những lời nói này chắc hẳn anh ta đã kìm nén lâu lắm rồi.”

Yến Ngọc quay đầu nhìn cô, “Cô và tôi không có quan hệ kia, không thể để anh ta khi không chiếm tiện nghi như thế được.”

“Anh ta nói phần anh ta, chỉ là tôi ngồi không đúng chỗ thôi.”

“Nhưng tất cả mọi người đều đang hiểu lầm cô.”

“Chẳng phải có anh không hiểu lầm sao?”

Yến Ngọc kề sát tai cô, khẽ hỏi, “Cô đồng cảm với anh ta?”

Hơi thở của anh nóng hằm hập, không hề giống với tên mặt chữ điền. “Không đến mức gọi là đồng cảm, chỉ có điều là để một con ma men xin lỗi, có khi anh ta còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Tôi biết rồi.” Yến Ngọc cười cười, nói với người đàn ông mặc áo xanh lam, “Đưa anh ta về đi.”

Mặt chữ điền vừa đi, bầu không khí ngưng trệ lại một lần nữa náo nhiệt lên. Kinh Mịch Ngọc kéo ghế ngồi ở một góc vắng vẻ, nhẹ nhàng vỗ mu bàn chân. Chỉ mới rách da, không chảy máu.

Tiếng huyền náo ở đây khiến cô có hơi mệt mỏi, vừa muốn đi ra ngoài hít thở không khí thì một vị mỹ nữ mặc váy đỏ tiến lại gần, chủ động chào hỏi, “Chào.”

“Chào cô.”

“Bạn gái của tên ma men đó vừa mới bỏ chạy, so với một tên bán thịt heo thì bán thịt bò vẫn tốt hơn.”

Ba chữ “bán thịt bò” làm Kinh Mịch Ngọc run lên nhè nhẹ. Bạn trai thứ ba của cô là người bán thịt bò ở chợ. Ngày xưa cổ Tây Thi bán đậu hũ, thì anh ta ngược lại có thể xưng là Phan An bán thịt bò.

“Bây giờ anh ta hết như bị điên, ngày nào cũng chửi đồng mấy câu, những lời đó bọn tôi nghe đến phát chán luôn rồi.” Giọng nói của mỹ nữ đó du dương như chuông bạc.

“Tôi suýt nữa đã tưởng rằng anh ta là một người si tình.”

“Cắt. Si tình?” Ngón tay mỹ nữ váy đỏ vòng một vòng, “Đàn ông ở đây không có một ai si tình hết.”

“Ừm, ai cũng biết điều đó mà.”

Cặp mắt to của mỹ nữ váy đỏ lóe lên, “Đúng vậy, anh tình tôi nguyện thì không trách được ai. Chỉ có điều Yến Tị lại là một người bạn trai rất tuyệt, dù đã chia tay nhưng những người bạn gái cũ của anh ta đều không ngớt lời khen ngợi anh ấy.” Cô ấy đưa qua một ly rượu trong suốt.

Kinh Mịch Ngọc nhả nhận từ chối, “Một lát nữa tôi phải lái xe.”

“Loại rượu này là chiêu bài của Tụ Bắc.” Mỹ nữ váy đỏ thấy Kinh Mịch Ngọc không nhận thì tự mình uống một hớp, “Cô không bồi Yến Tị chơi bida ư?”

“Tôi không biết chơi snooker.”

“Thì để anh ấy dạy cô.” Cô ấy kinh ngạc, mắt tròn xoe, “Trái tim của cô cũng rộng rãi thật đó, không thấy cô gái chơi bóng đó đang ra sức nháy mắt gửi tín hiệu à?”

Kinh Mịch Ngọc nhìn Yến Ngọc một cái, “Có trách thì chỉ trách anh ấy là một cái bánh thơm ngon từ trên trời rơi xuống thôi.”

May là đã gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay, nếu không thì trong tương lai, cô làm sao có thể thoát thân đây?

HẾT CHƯƠNG 11

Xoài: Quên mất còn một chuyện quan trọng nữa, cứ bảo nói mọi người mãi mà quên. Tên truyện Kinh Sơn Chi Ngọc (Ngọc ở núi Kinh) cũng là một cách nói để chỉ “*người hoặc vật rất quý báu*,” có cả điển cố nhưng mình vẫn chưa edit được vì đang kiểm thêm thông tin cho đủ. Nói chung là chỉ như vậy thôi, còn có nghĩ sâu xa hơn nữa hay không thì đợi hết truyện mới biết được =))))

Chúc mọi người ngủ ngon :>

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 12

KSCN – Chương 12

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Nghĩ hay lắm!”

Vừa mới nói Yến Ngọc là miếng bánh thơm ngon thì anh đã đi tới.

Tay trái Yến Ngọc chống trên thành ghế cô đang ngồi, ánh mắt hạ thấp. Anh đã gặp cô mấy lần, đa số cô đều mang giày cao gót, đều có màu trắng. Bàn chân nhỏ trắng nõn, giày cao gót trắng tinh, mu bàn chân đầy đặn, mắt cá chân tinh tế, nhìn rất đẹp mắt. “Có bị thương không?”

Coi như không có thương tổn gì. Kinh Mịch Ngọc hơi cảm động, “Không sao, rách da một chút thôi.”

Anh nghiêng người, cười cười, “Có cô lái xe, đêm nay tôi có thể uống thêm vài ly.”

Giữa cô và Yến Ngọc bây giờ chỉ cách nhau một nửa cánh tay của anh, gần đến mức có cảm giác như hơi thở hai người đang quấn quýt với nhau vậy. Cô không tránh, nhìn thẳng vào anh, “Kiềm chế một chút, uống say quá thì tôi cũng không đỡ nổi anh.”

Yến Ngọc trả lời cô bằng một ánh mắt, sau đó thu tay lại, bước vào trong đám người uống rượu.

Mỹ nữ váy đỏ nhìn theo Yến Ngọc, trước khi đi còn liếc mắt đưa tình với Kinh Mịch Ngọc, “Cạnh tranh công bằng.”

Kinh Mịch Ngọc bật cười. Những hoa đào vây quanh Yến Ngọc, chỉ sợ đến già vẫn còn chưa cắt đứt được hết nữa là.

Ánh nhìn của Yến Ngọc lúc vừa mới đứng dậy kia khiến cô liên tưởng đến ông ngoại.

Trước kia cô nghe bà ngoại nói, trong thiên hạ này, không có một người phụ nữ nào mà ông ngoại không theo đuổi được.

Lúc còn nhỏ chơi đùa trong đại viện, cô còn từng thấy một vài quả phụ xinh đẹp đứng ở ngoài đường, đưa cho ông ngoại cô mấy tờ giấy nhỏ.

Bà ngoại giận dỗi cầm chổi vung ra phía ngoài đó.

Ông ngoại xé hết những tờ giấy nhỏ đó rồi nhanh chân chạy mất. Cho dù tuổi ông đã ngoài năm mươi nhưng vẫn còn rất khỏe, không hề thở gấp, chạy xa một khúc thì dừng lại chờ cây chổi của bà ngoại.

Hồi ức quá đẹp. Kinh Mịch Ngọc nhặt lại hoa tai, cúi đầu che giấu độ cong ngay khoe miệng, rồi lại đưa mắt nhìn về phía Yến Ngọc.

Đám đàn ông bọn họ bắt đầu cụng ly.

Một người đàn ông mặc áo caro hăng giọng, gào to muốn phạt rượu.

Yến Ngọc nở nụ cười yếu ớt, hết sức im lặng.

Sau khi qua vài tuần rượu, anh vẫn giữ được dáng dấp kia, dường như đang chặn hết ồn ào ở bên ngoài.

Cô không khỏi cảm thấy anh đang nhàm chán đến mức sắp ngủ thiếp đi, liền nhắn qua Wechat, “Có muốn đi ra ngoài một lát không?”

Anh cầm điện thoại lên, nhìn cô một cái rồi nghiêm túc hồi âm, “Được.”

Họ đi đến công viên quảng trường. Ở đây có vài cặp tình nhân anh anh em em cười cười nói nói, còn có một nhà máy người ngồi nghỉ ngơi trên ghế dựa.

Hai người họ trốn dưới bóng râm của tán cây đa. Sở dĩ gọi là trốn, bởi vì bên cạnh có cắm một tấm biển cấm bằng gỗ.

Tàng cây cao khoảng 1m2, một tay của Yến Ngọc đẩy một cái, nhanh chóng ngồi lên trên.

Kinh Mịch Ngọc kinh ngạc kêu lên, “Có bẩn không? Anh cũng không thêm lau qua một lần.”

Anh nói, “Lấy quần lau.”

Cô lấy khăn tay từ trong túi xách ra, lau tượng trưng mấy lần, hai tay chống thẳng, leo lên.

Đối diện cây đa là đài phun nước ngay trung tâm công viên.

“Đài phun nước ở đây, buổi tối có hoạt động không?” Chân cô không chạm đất, ở giữa không trung giầy cao gót gần như sắp rơi xuống

Yến Ngọc nhìn đồng hồ, “Mấy phút nữa.”

Cô ngồi bên cạnh, “Trước đây anh từng thấy qua rồi hả?”

“Có thể coi là vậy.”

Cô phát hiện lúc đi trên đường, anh nói rất ít, thậm chí nhất định phải là câu hỏi thì anh mới trả lời, chắc là nhàm chán đến mức buồn ngủ rồi.

Đúng lúc này, có tiếng một người phụ nữ hét lên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cách đó không xa có hai người đàn ông đang bắt đầu chửi rủa thô tục, tiếp đó thì dùng ngực húc nhau, trấn áp đối phương. Ánh mắt người đàn ông đầu đình trở nên hung ác, gương mặt dữ tợn. Miệng anh ta lầm bầm câu gì đó, tung quyền đánh về phía người đàn ông mặt dài.

Người qua đường lập tức tản ra.

Có một đứa bé bước chân không vững, ngã soài trên mặt đất, phụ huynh vội vã ôm dậy, không kịp đỡ dành mà vội vàng cách xa mấy bước mới bắt đầu xem xét vết thương.

Người đàn ông đầu đình chắc là người tập võ, những quyền tung ra đều mang theo chiêu thức rõ ràng.

Người đàn ông mặt dài đánh không lại, nghiêng người chạy về phía cây đa để trốn.

Đầu đình đuổi kịp mặt dài, rồi lại hung ác dùng chiêu khóa cổ để đối phó.

Kinh Mịch Ngọc tranh thủ thời gian vỗ vỗ Yến Ngọc, nhảy xuống. Không ngờ gót giày nghiêng một cái, chân trái treo qua một bên. Mắt thấy sắp phải té xuống đất thì Yến Ngọc đã kịp thời níu cô lại.

Lúc này, bỗng nhiên có một người đàn ông mặc áo khoác da xông ra từ trong bóng râm của cây đa. Ông ta nhanh chóng nắm chặt đầu đình, bẻ ngoặt tay anh ta không chế sau lưng.

Một người đàn ông mặc quần jean kéo mặt dài lại.

Đầu đình bị ép đến mức phải khom cả nửa người xuống, đùi phải dốc sức đá về phía sau, miệng chửi mắng liên tục.

Áo khoác da không giận mà uy, “Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích.”

Đầu đình quả nhiên không dám vùng vẫy nữa.

Bảo vệ thờ hồng hộc chạy đến, “Có chuyện gì vậy?” Khóe mắt ông ta nhìn xung quanh, quét qua bóng người dưới tán cây đa, quát to, “Cấm giẫm đạp

cây hoa!” Ông ta làm tròn chức vụ, đưa tay cản lại, “Khoan đi đã, đóng phạt 200!”

Yến Ngọc cười cười, móc bóp ra.

Bảo vệ giơ đèn pin trong tay lên, sừng sốt, “Lại là cậu à! Lần này là lần thứ mấy rồi?”

À, ra là đã từng tái phạm nhiều lần. Kinh Mịch Ngọc liếc mắt nhìn Yến Ngọc một cái.

Bảo vệ nói, “Sau này muốn nhìn đài phun nước thì đừng ngồi lên cây cỏ, ngồi ghế đi.”

Yến Ngọc không trả lời.

Phía bên kia vẫn đang xử lý việc gây rối của đầu đình và mặt dài. Bây giờ trong công viên trời đã tối, lại cách khá xa nên Kinh Mịch Ngọc không thấy rõ tướng mạo của người mặc áo khoác da. Cho đến khi người đó đi tới, cô mới mặt đối mặt với ông ta.

Trên trán người mặc áo khoác da là một đường nếp nhăn rất sâu, từ cánh mũi ra tới phía ngoài tạo thành nét phẩy trong chữ bát (八), dừng ở môi trên. Nhìn qua khoảng trên dưới 40 tuổi, nhưng cô nhớ rõ, người cảnh sát tên Ba Trí Dũng này đã ngoài 45.

Kinh Mịch Ngọc hi vọng bản thân mình không quen mặt đến mức ông ta có thể nhớ rõ cô.

Nhưng mà...

“Cô Kinh?” Ba Trí Dũng trực tiếp hỏi cô.

“Cảnh sát Ba.” Cô khiêng chân trái để mắt cá chân bớt đau.

“Trùng hợp thế à? Cháu đến Bắc Tú rồi hả?” Lúc Ba Trí Dũng suy tư, giữa lông mày luôn xuất hiện hình chữ xuyên (川).

“Vâng, là do yêu cầu của công việc nên đến đây.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Ba Trí Dũng dần trở nên hòa hoãn, thậm chí còn có chút ánh cười. “Từ Phục Chúc đến Vu Âm, từ Vu Âm đến Bắc Tú, manh mối của tôi đến đâu thì cô Kinh liền xuất hiện ở đó. Duyên phận như thế này, đến khoa học cũng không lý giải được.”

Nghe vậy, Yến Ngọc liếc nhìn Kinh Mịch Ngọc. Anh đứng ẩn dưới tàng cây, bóng đen dày đặc bao phủ nửa người trên.

“Câu nói này...” Khóe môi Kinh Mịch Ngọc rũ xuống, “Nghe giống như cháu là nghi phạm vậy.”

Ba Trí Dũng cười sáng khoái, “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi.”

Cô mỉm cười, “Thế thì cháu sẽ không để trong lòng nữa.”

Ba Trí Dũng gật đầu, “Cô Kinh đi thông thả.” Tạm ngừng một lát, ông còn nói, “Vết thương này, về nhà rửa sạch rồi mát-xa với nước ấm đi.”

Kinh Mịch Ngọc không biết ông phát hiện ra cô bị trẹo chân từ lúc nào, “Cảm ơn.” Cô đưa tay ra sau lưng, hướng về phía Yến Ngọc.

Tư thế kia giống như một quý phi chờ tiểu thái giám đến phục vụ.

Yến Ngọc phối hợp bước tới đỡ cô.

“Cảnh sát Ba, cháu đi trước.” Cô mỉm cười tạm biệt.

“Gặp lại sau.” Ba Trí Dũng nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Kinh Mịch Ngọc bước đi hơi tập tễnh, người đàn ông bên cạnh dùng sức đỡ cô.

Người đàn ông quần jean đi tới tò mò hỏi, “Anh Dũng, cô gái trẻ tuổi đó xinh thật đấy. Bạn của anh hả?”

“Không phải.” Ba Trí Dũng thu mắt lại, “Tôi từng đi xử lý bản án một tên lưu manh bắt giữ con tin, cô ấy chủ động làm con tin thay cho đứa bé kia.”

Quần jean không khỏi nhìn về phía bóng lưng Kinh Mịch Ngọc, hơi tán thưởng nói, “Rất can đảm.”

“Những gì mắt thấy chưa hẳn là thật.” Ba Trí Dũng vỗ bả vai người đàn ông quần jean, “Đi.”

Lúc đi qua trung tâm của quảng trường, đèn đường hai bên của công viên đã biến thành một quả cầu màu vàng tươi sáng, chiếu lên pho tượng càng làm nó trở nên trơn bóng và tràn trề sức mạnh. Bóng râm của cây đại thụ phủ lấp phần lớn mặt đường.

Bóng dáng của hai người nửa sáng nửa tối.

Yến Ngọc nhìn về phía chân trái Kinh Mịch Ngọc, “Bị thương hai lần rồi.”

Kinh Mịch Ngọc bày ra vẻ mặt đau khổ, dựa vào người bên cạnh, “May là không bị chảy máu.” Bị trẹo chân tuy đau, nhưng so với mảnh vỡ của mặt chữ điền văng lên chân thì đỡ hơn nhiều.

Một tay anh ôm vai cô, “Là tôi kéo cô qua đây sau bữa ăn tối lúc này, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Đợi lát nữa tôi đưa cô về.”

Cô nhìn cánh tay đặt trên vai mình. Anh không dùng lực, chỉ là tùy ý đặt lên. Cô nhún vai, “Anh đã uống rượu nên không thể lái xe, cứ để tôi chạy đi, chân phải của tôi cũng không sao.”

Anh càng ôm cô chặt hơn, “Đi.”

Cô không từ chối nữa.

Bãi đỗ xe nằm ngay cạnh công viên.

Kinh Mịch Ngọc nháy qua, ngồi lên ghế lái. Cô điều chỉnh độ cao ghế ngồi một chút, cởi giày cao gót, “Tôi đưa anh về trước rồi đón xe về sau.”

“Sao cũng được.” Yến Ngọc thả mình vào ghế, hai mí mắt khép lại, tiến vào trạng thái yên tĩnh như lúc trước.

Cô nhìn anh chăm chăm, nghiêng người hỏi, “Nè, anh muốn ngủ à?”

“Ừ.” Anh nghiêng đầu, thần sắc hơi mơ màng.

“Đọc địa chỉ cho tôi đi, khúc nào ở Tân Minh Đảo?”

“Tôi không về Tân Minh Đảo. Đến đường Cảnh Lương đi.” Thanh âm của anh dần nhỏ đi.

“Được.” Cô tranh thủ thời gian đẩy anh một cái, “Địa chỉ, khu nào ở đường Cảnh Lương?”

“Cảnh Viên.” Anh nhắm mắt im lặng.

Cô bỗng nhiên bật cười.

Thì ra tửu lượng của anh kém như vậy, rõ ràng chỉ mới uống được mấy ly.

Cô đặt tay lên mặt anh, vỗ nhẹ nhẹ.

Cặp lông mi vừa dài vừa dày kia rung lên hai lần, về sau cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Bộ dạng này của anh nhìn cũng quá ngoan ngoãn rồi.

Tình thương gà mái mẹ của Kinh Mịch Ngọc trỗi dậy, nhẹ nhàng nhéo mặt anh, “Ng ngoan thật, lại là một con gà con nữa.”

Cô cười cười nỡ máy xe, vững vàng lái đi. Sau khi chạy được năm cây số, anh đột nhiên phát ra âm thanh làm cô giật nảy mình.

Yến Ngọc hỏi, “Việc manh mối ở đâu cô ở đó là vụ án gì?”

“Cái gì?” Cô không kịp phản ứng.

“Câu mà người cảnh sát vừa nãy nói.” Yến Ngọc miễn cưỡng trả lời.

“Không biết.” Trước giờ cô luôn an phận thủ thường, không nghĩ ra đã chọc tới cảnh sát từ khi nào.

Anh cười khế một cái, lặp lại lời nói của Ba Trí Dũng, “Duyên phận như thế này, đến khoa học cũng không lý giải được.”

Cô không tiếp tục đề tài này, hỏi, “Tỉnh rượu rồi à?”

Anh nhìn về phía cô.

Cô nhin cười, “Tửu lượng kém cũng không mất mặt lắm đâu.”

“Buồn ngủ.” Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chẳng trách anh ta lại thích uống coca cola. Cô không trêu anh nữa, “Sắp tới Cảnh Viên rồi, tôi đậu xe trong hầm để xe nhé?”

“Cửa vào hầm đậu xe ở trên đường Cảnh Lương, đi thẳng rẽ phải.”

Lúc Yến Ngọc chỉ đường thì Kinh Mịch Ngọc cũng đã đậu xe trong bãi đỗ của anh.

Cô quay người cầm giày, nghe thấy anh nói, “Đã đến đây rồi thì lên ngồi một lát đi, cũng thuận tiện cho cô xử lý vết thương.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn về phía anh.

Anh nhìn thấy sự biến hóa rõ ràng trên gương mặt của cô, “Sợ?”

Cô nheo mắt, giả vờ nghịch tóc, “Anh thường xuyên mời phụ nữ lên nhà ư?”

Câu hỏi này quả thật quá nhàm chán, “Không được? Chẳng lẽ phải hẹn đàn ông à?”

Cô ôm chặt hai cánh tay, run lên, “Lạnh quá.”

“Đi lên.” Anh xuống xe, “Tôi có thảm, có mền, cô muốn đắp thế nào thì đắp.”

“Còn lạnh hơn.” Kinh Mịch Ngọc chống cửa xe mang giày vào. Giẫm lên chân ga lâu như vậy chân phải cô cũng bị bẩn, đặt lên miếng lót giày rất không thoải mái.

Yến Ngọc mở cửa xe trái ra, trực tiếp bế cô ra.

Cô vô thức níu cổ áo, khuỷu tay chống lên ngực anh, “Tôi không chấp nhận tình một đêm.”

Ánh mắt của anh lướt trước ngực Kinh Mịch Ngọc, lại quay về mặt cô, “Luôn miệng nói không chấp nhận, nhưng lúc nào cô cũng câu dẫn tôi.” Anh cúi đầu, nhẹ thở khí bên tai cô, không ngoài ý muốn thấy tai cô đã đỏ lên. Anh thối một cái, “Mục đích của cô là gì?”

Kinh Mịch Ngọc chỉ cảm thấy có một trận tê dại từ lỗ tai lan ra cả người. Cô không nhúc nhích, nếu động dậy sẽ ngay lập tức hôn trúng anh.

“Hử?” Yến Ngọc trầm trầm kéo dài âm cuối, “Để tôi đoán thử xem –”

Trong lòng cô giật mình một cái.

Anh nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt cô, cười, “Cô đang chờ tôi mạnh mẽ làm cô sao? Con vẹt bên ngoài tuy mạnh miệng, nhưng trong lòng lại mong chờ tôi ở trên cô.”

Cảm giác khẩn trương của cô biến mất.

Anh đá lên cửa xe, mĩa mai nói một câu, “Nghĩ hay lắm!”

“...” Kinh Mịch Ngọc nhin không được nghiêng rằng. Rất! Muốn! Đánh! Anh! Ta!

HẾT CHƯƠNG 12

Xoài: Mỗi lần leo cây là xì ra 200 tệ. Sở thích của nhị thiếu tiền tiêu không hết thật khác người thường =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 13

KSCN – Chương 13

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Cô ấy là bạn gái cậu, vậy tôi là người thứ ba cho cậu đội nón xanh?”

“Chân cô bị dơ, đừng đi giày.” Yến Ngọc cũng thật lợi hại, vừa ôm cô đồng thời còn có thể cởi chiếc giày cao gót bên chân phải cô ra, “Tại sao cô luôn mang giày cao gót trắng vậy?”

Kinh Mịch Ngọc vội vàng chụp được giày của mình, tức giận nói, “Giả vờ đơn thuần.”

“Rất tự mình biết mình.”

Yến Ngọc ôm cô vào trong thang máy, bước vào phòng.

Cô nhìn thấy giá sách chất đầy sách, nói với vẻ kinh ngạc, “Không ngờ anh đọc sách cũng rất có chiều sâu đấy, ‘Kẻ nghiện’, ‘Lò sinh sát số 5’, ‘Giết chết con chim nhại’, ‘Cái chết ngẫu nhiên của Anarchist’, chỉ riêng tên sách thôi cũng đã thể hiện rõ ràng được hai từ: dồn ép.

“Chưa đọc quyển nào cả.” Yến Ngọc đặt cô lên ghế sofa, Kỳ Ngọc Phong liệt kê ra một danh sách sách, tôi mua rồi để ở đây.” Anh ngừng một lát, kéo dài thanh điệu, “Đây chỉ là một cách để xây dựng hình tượng thôi.”

“...” Cái tên của những quyển sách này quả nhiên vô cùng phù hợp với khí chất của Kỳ Ngọc Phong.

Yến Ngọc đem hộp thuốc tới, ngón tay chỉ vào một chỗ trên mắt cá chân của cô, “Bị trặc ở đây?”

“Á... Đúng rồi! Anh làm nhẹ thôi!” Cô tha thiết cầu anh, “Làm nhẹ thôi.”

Anh rót rượu thuốc, nhẹ nhàng xoa bóp mấy lần.

Cô thoải mái thở ra một hơi.

Nhưng sau đó anh lại thừa lúc cô không chú ý, bẻ chân cô một cái thật mạnh.

Cô rên như heo bị chọc tiết, hai mắt nhắm chặt, dùng sức đến mức vết chân chim cũng hiện ra.

Yến Ngọc lui về sau, xoa vành tai, “May mà ở đây cách âm tốt.”

“Đau quá, càng ngày càng đau.” Chân cô giống như là đã bị phế đi vậy,

“Có phải tối nay sau khi về thì tôi sẽ không đi được nữa không?”

“Ráng chịu một chút, nắn cơ lại thì sẽ không sao nữa.”

Kinh Mịch Ngọc xem đi xem lại mắt cá chân trái của mình, “Có phải nó còn sưng hơn cả lúc trước nữa hay không?”

“Có à?” Anh vô tội hỏi.

“Không có ư?” Cô so với anh càng vô tội hơn hỏi.

Chuông điện thoại vang lên, Kinh Mịch Ngọc chỉ chỉ túi xách của mình, lại chỉ chỉ lên chân trái.

Yến Ngọc móc dây túi lên, ném cho cô.

Kinh Mịch Ngọc vội vàng lấy điện thoại ra, nhìn ba chữ trên màn hình mà cứng người lại. Nghĩ nghĩ, cô cúp cuộc gọi. Trong chớp mắt thấy được ánh mắt hứng thú của Yến Ngọc, cô giải thích, “Quảng cáo.”

Sau đó, cú điện thoại quảng cáo này bắt đầu oanh tạc.

Kinh Mịch Ngọc hít một hơi.

Thật oan nghiệt mà. Tại sao lúc trước cô không cho số điện thoại của Cung Ngọc Quán vào danh sách đen luôn cho rồi.

Bây giờ cũng chưa muộn. Cô đang muốn hành động thì Yến Ngọc liếc cái tên trên màn hình, hỏi, “Điện thoại quấy rầy sao?”

“Không phải.” Ngoại trừ hơi đông dài, những điểm khác của Cung Ngọc Quán vẫn khá tốt.

Nhớ lại quãng thời gian quen Cung Ngọc Quán, chỉ gần ngủ ba tuần lễ, trừ thời gian anh ta đắm chìm trong game “Nữ thần thứ hai” thì thời gian mà hai người họ ở cùng nhau tổng cộng là bốn ngày. Trong bốn ngày này, thời gian anh ta đi ngủ, ăn cơm, chơi game chiếm ba ngày, ngày còn lại hoạt động chính là lải nhải bên tai cô.

Nhưng Cung Ngọc Quán lại rất quan tâm cô.

Kinh Mịch Ngọc vẫn nhận cuộc gọi, “Cung Ngọc Quán, có gì không?”

“Huhuhu, cuối cùng em cũng nghe điện thoại.” Anh ta nói như đang bắn liên thanh, “Em lại chặn WeChat của anh rồi.”

“Tôi đang bận.” Cô ngoáy tai.

Anh ta vô cùng nhiệt tình, “Thứ bảy ngày mai trời nắng đẹp, đi ăn bữa cơm đi, anh mời em.”

“Tôi đang bị thương, không đi được.” Cho nên bị trặc chân cũng có thể xem là một chuyện may mắn.

“Thế thì... Anh đến thăm em nhé.”

“...” Cô thấy Yến Ngọc ngậm một miếng thuốc, bước ra ban công.

Cùng Ngọc Quán nói tiếp, “Tôi và anh Tôn sẽ cùng nhau đến.”

Anh Tôn là ai vậy? “Có chuyện gì không thể nói trên điện thoại sao?”

“Gặp mặt rồi nói.” Cùng Ngọc Quán ngừng một lát, “Anh không biết địa chỉ nhà em, anh Tôn biết không?”

Cô mệt mỏi nằm xuống ghế sofa, nghĩ Yến Ngọc đi hút thuốc cũng không về nhanh đến thế, duỗi thẳng chân trái, nâng lên, đặt xuống, nâng lên, đặt xuống, ngữ khí lúc nói chuyện cũng cao lên, “Anh trai của cháu tôi tên là Ngô Không, còn anh Tôn của anh là ai? Đánh thẳng được anh cháu tôi không?”

“Tôn Nhiên.”

“...” Kinh Mịch Ngọc kinh hãi đến mức miệng thật lâu cũng không khép lại được. Bạn trai tiền nhiệm thứ sáu và thứ mười của cô xưng huynh gọi đệ?

Bỗng nhiên có một cánh tay đưa qua, khều cằm Kinh Mịch Ngọc.

Cô kinh ngạc nhìn Yến Ngọc. Móa, anh ta vào nhà từ lúc nào thế?

Một cái tay khác của anh đưa tới, kéo cái váy đã trượt lên đến bắp đùi của cô xuống đầu gối.

May là cô có mặc quần bảo hộ. Kinh Mịch Ngọc cũng đặt chân xuống, ngồi dậy.

Người phía bên kia điện thoại nói, “Cũng không còn sớm nữa, em bị thương thì đi ngủ sớm đi. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Trong lòng cô đang suy nghĩ xem ngày mai có nên đi siêu thị mua vài bạch hạt dưa hay đậu phộng gì đó không.

Mở WeChat ra, quả nhiên có lời mời kết bạn của Cung Ngọc Quán.

Đau đầu.

Đau chân.

“Tôi về đây.” Cô đứng lên khỏi salon.

Hai tay Yến Ngọc chống ở hai bên người Kinh Mịch Ngọc, ép cô trở về,

“Màu đỏ rượu.”

Cô nhìn anh.

“Hơi nhạt.”

Kinh Mịch Ngọc trừng mắt nhìn Yến Ngọc.

“Tôi đoán.” Yến Ngọc cười.

Cô túm chặt váy. Nếu không phải do tình huống không cho phép, cô cũng muốn giở váy lên kiểm tra xem có chỗ nào bị lộ không? Đoán mò mà cũng đúng được sao?

“Lại bày ra dáng vẻ rất chờ mong bị làm rồi.” Ngón trỏ phải của Yến Ngọc đi từ cằm của cô, dọc theo độ cong của cổ, chạm vào xương quai xanh, “Đáng tiếc, mộng đẹp dễ vỡ.”

“...” Là mộng đẹp của ai hả?

Thấy mắt cô càng ngày càng trừng anh hung dữ hơn, Yến Ngọc lui người lại, “Để tôi gọi tài xế đưa cô về.”

Kinh Mịch Ngọc ngăn cấm Cung Ngọc Quán đến thăm bệnh. Cô sợ địa chỉ bị bại lộ, anh ta sẽ ba ngày hai lần tới cửa tán gẫu. Vả lại, sau một đêm, cái chân bị trặc của cô cũng tốt lên hơn phân nửa.

Họ hẹn gặp nhau ở một nơi nào đó.

Cô thích OneFool, liên đới theo những lúc gặp mặt những bạn trai trước phần lớn đều chọn ở đây.

Đã tới giờ nhưng Kinh Mịch Ngọc vẫn chậm chạp chưa tới.

Cung Ngọc Quán kéo tay áo Tôn Nhiên, “Anh Tôn, có phải cô ấy muốn cho em leo cây không?”

Tôn Nhiên hất tay, “Sao tôi biết được.”

Bàn tay Cung Ngọc Quán trống rỗng, gấp gấp tờ giấy ăn, “Anh và cô ấy chia tay nhau rồi hả?”

“Lâu rồi.” Hai người đàn ông ngồi chen chúc trên băng ghế dài cảm giác là lạ nên Tôn Nhiên dùng ánh mắt ra hiệu cho Cung Ngọc Quán đổi chỗ.

“Chia tay rồi thì tốt!” Bộ tóc giả hình nắp nồi bự ụp trên đầu Cung Ngọc Quán, che khuất khuôn mặt thanh tú của anh ta. Cặp mắt bị cản trở, anh ta hiển nhiên không nhìn ra được ám chỉ của Tôn Nhiên, cái mông ngược lại nhích tới một chút, “Cô ấy chắc chắn đang chịu lời nguyền của gia tộc, chỉ khi tìm đàn ông có chữ “Ngọc” mới có thể hóa giải được sát khí.”

“Ừm.” Tôn Nhiên di chuyển qua phía bên cửa sổ.

Cung Ngọc Quán gấp ra một con rùa đen nhỏ, “À phải rồi, cô ấy có quen bạn trai mới không?”

“Không biết.”

“Cũng không có gì, đợi đến khi em thăm dò được, em sẽ nhắc nhở đối tượng mới của cô ấy một câu: Xã hội này áp lực rất lớn, đàn ông chúng ta cần phải tay nắm tay đoàn kết với nhau.” Lúc Cung Ngọc Quán nói đến chỗ đó, giọng nói vô cùng khảng khái, muốn bắt tay với Tôn Nhiên.

Tôn Nhiên nhanh chóng né ra.

Cung Ngọc Quán hậm hực, “Anh Tôn đừng hiểu lầm. Em chỉ là đang dùng hành động để thể hiện ý tứ trong lời nói thôi.”

Gương mặt baby của Tôn Nhiên phủ đầy tầng sương lạnh.

Cung Ngọc Quán làm bộ hết nhìn đông lại nhìn tây, “Sao Kinh Mịch Ngọc còn chưa tới nữa?”

“Tới rồi.” Tôn Nhiên nhìn bóng dáng tinh tế vừa đi lướt qua cửa sổ. Cô mặc váy dài qua đầu gối, chân mang giày thể thao màu trắng.

Cung Ngọc Quán đưa mắt nhìn qua, “Haha, sát tinh giày trắng.” Anh ta nói y như thật.

Tôn Nhiên cũng cảm thấy một thân váy trắng phiêu dật này của cô rất có khí chất của một nữ quý.

Trong nháy mắt, nữ quý đã trôi dạt đến trước mặt hai người họ.

Cung Ngọc Quán nói đùa, “Em là hút nguyên thần của đàn ông nên yêu lực tăng cao à?”

“Anh là nói về quyển sách nhập ma kia đấy hả?” Kinh Mịch Ngọc định đặc chiếm đoạt một băng ghế dài.

“Anh rất nổi tiếng đó.”

“Ồ?” Cô đang tìm đồ trong túi nilon.

“Bây giờ anh đang là người nổi tiếng trên mạng đấy.”

“Ừ.” Cô lấy ra một cái túi nhỏ đựng hạt dưa.

Tôn Nhiên hỏi, “Có đậu phộng không?”

Cô quăng cái túi nilon cho anh ta.

Nghe tiếng hạt dưa và đậu phộng giòn vang, Cung Ngọc Quán hỏi, “Mấy người tới xem trò vui hay gì thế?”

Kinh Mịch Ngọc phun vỏ hạt dưa ra, “Đúng vậy, ra nghe anh nói về mấy quyển sách đó đó.” Hạt dưa và đậu phộng rất hợp để nghe chuyện xưa.

Miệng Cung Ngọc Quán há thành hình thang, muốn nói lại thôi, cuối cùng ai oán nói, “Tôi có việc muốn nhờ hai người.” Anh ta liếc về phía cô, “Chẳng phải em và anh từng tương tác trên Weibo sao? Thế nên mọi người đều biết em là bạn gái của anh.”

“Đã là chuyện của thế kỷ trước rồi.” Trần pháo hoa đó cô còn nhớ mãi chưa quên đâu. “Đừng nói là anh vẫn hàng ngày khoe khoang trên Weibo đấy nhé!”

“Đúng thế.” Cung Ngọc Quán vỗ tay, “Xin đó xin đó, giúp anh dựng cảnh đi có được không?”

Kinh Mịch Ngọc chế nhạo, “Ngay cả hai chữ độc thân anh cũng không thẳng thắn được à?”

“Vậy thì anh sẽ trở thành tên trạch nam đã chết vì không chiếm được bạn gái mất.”

“Thì anh chính là tên trạch nam đã chết vì không chiếm được bạn gái mà.”

“Đừng có nói xui xẻo như vậy chứ.”

“Vì sao anh không tìm người phụ nữ khác? Số người nguyện ý cũng không ít.” Cung Ngọc Quán mặc dù ồn ào, nhưng ngũ quan và dáng dấp như được hời, nhất là đôi mắt, sáng rờ như hòn đá quý.

“Ngộ nhỡ họ yêu anh thì sao? Phụ nữ là loài phiền toái nhất.” Nói cách khác, cũng bởi vì cô không thích anh nên anh mới chọn cô.

Tôn Nhiên nghe ra được đầu mối, “Nhân vật của cô ấy thì có rồi, còn tôi thì sao? Cô ấy là bạn gái cậu, vậy tôi là người thứ ba cho cậu đội nón xanh?”

Cô cười đến mức rơi cả hạt dưa, “Chủ ý này rất hay.”

“Anh Tôn, anh cũng xấu xa hết như cô ấy.” Cùng Ngọc Quán ho hai tiếng, “Em đã trù tính cho hai người hết rồi. Một bạn gái xinh đẹp như hoa, một anh ruột tuấn dật phi phàm. Một tình yêu đẹp và tình anh em ruột tốt chẳng phải sẽ mau chóng trở nên nổi tiếng sao? Công ty đã tuyên truyền theo chiều hướng anh ruột và bạn gái như thế rồi, em bây giờ là đâm lao phải theo lao.”

“Vậy được. Nhân vật này so với làm bạn trai cô ấy an toàn hơn nhiều.” Tôn Nhiên ném đậu phộng vào miệng, “Mời diễn như vậy có trả tiền không?”

“Tất nhiên rồi.” Cùng Ngọc Quán liên tục gật đầu, lúc nhìn qua Kinh Mịch Ngọc thì ngẩng mặt lên, cặp kính lớn cũng xém rớt xuống miệng, “Kinh Mịch Ngọc, chúng ta là bạn bè mà, chỉ chụp hai bộ ảnh thôi, hai bộ thôi, chắc chắn sẽ chụp em thật đẹp.”

Kinh Mịch Ngọc quay đầu, “Tôi không có lòng tốt như Tôn Nhiên.”

“Tôi là vì tiền, không phải vì lòng tốt.” Tôn Nhiên chỉnh lại.

“À đúng rồi.” Cùng Ngọc Quán đột nhiên vỗ vỗ trán, “Anh dùng tình báo trao đổi với em nhé?”

Cô buồn cười hỏi lại, “Anh thì có thể có tình báo gì?”

“Chú anh lúc nói chuyện phiếm có nói ra một chuyện.” Đôi mắt giấu sau cặp kính của anh ta lóe sáng, “Có một người cảnh sát đang tìm những người đàn ông tên có chữ Ngọc, cái này... rất giống với đam mê của em đấy.”

Kinh Mịch Ngọc giật mình.

Anh ta nghịch bộ tóc giả, cười hai tiếng, “Thế nào, làm bạn gái của anh vài ngày nhé.”

Cô chần chừ một lúc, “Được.”

“Người mà cảnh sát tìm đó, tên họ, tướng mạo không có, chỉ nói là nam, khoảng 28, 29 tuổi, trong tên có chữ Ngọc, bên đùi phải... có một hình xăm chữ Ngọc cao 2cm, rộng 2cm.”

Cô nhú mày, “Vì sao cảnh sát lại tìm anh ta?”

Cùng Ngọc Quán nhún vai, “Không có nói.”

Nam, 28, 29 tuổi, trong tên có chữ Ngọc, rất giống với điều kiện mà cô đang tìm kiếm. Chỉ là cô không biết về cái hình xăm bên đùi phải đó.

Đây là tình huống gì vậy?

Tạm biệt Cung Ngọc Quán xong, Tôn Nhiên lên xe Kinh Mịch Ngọc.

Sau khi đóng cửa xe, câu đầu tiên anh ta hỏi là, “Việc mà Cung Ngọc Quán nói có liên quan đến cô à?”

“Không biết.” Khi đối diện với Tôn Nhiên đáng tin cậy trước mặt, cô thật sự tỏ ra hơi do dự.

“Nếu như cô phạm pháp thì tranh thủ thời gian dừng cương trước bờ vực đi.” Tôn Nhiên điều chỉnh ghế ngồi, chừa không gian rộng rãi ở phía trên để gác vừa cặp chân dài của anh ta, “Bây giờ Tần Tu Ngọc đang ngồi xồm trong lao tù, từ sao chối này còn có thể áp dụng cho cô đấy. Nếu cô cũng vào trong đó thì chỉ còn một mình tôi ở ngoài này, thì thành ra là tôi là người đẩy hai người vào đó à.”

Kinh Mịch Ngọc nổ máy xe, lái ra đường lớn mới đột nhiên mở miệng, “Tôi đang tìm ngọc.” Đây là lần đầu tiên cô nói câu này với một người ngoài.

Anh ta quay đầu nhìn cô. Dáng vẻ tang tóc và trang nghiêm trên mặt càng khiến cô trông giống một nữ quý, trong mắt cũng ngập tràn sự mê man.

“Nhưng có khi lại lo lắng, nếu thật sự tìm được thì liệu có phải sinh mệnh của tôi cũng theo đó mà mất đi ý nghĩa không.”

“Còn sống thì đã là có ý nghĩa rồi.” Thần sắc Tôn Nhiên thả lỏng, “Ai mà không có vết nhơ trong quá khứ đâu, tôi cũng có. Cô muốn nói thì tôi vẫn sẽ ở đây nghe, nhưng nếu cô không nói thì tôi vẫn sẽ ở đây. Cô có thời gian suy nghĩ lung tung, còn không bằng tranh thủ tìm một người đàn ông tốt mà gả đi.”

Trong lòng cô xúc động, “Nếu đến lúc tôi 35 tuổi vẫn chưa kết hôn, mà anh cũng không có ai, thì không bằng chúng ta –”

“Tôi từ chối.” Anh ta lạnh lùng ngắt lời cô, “Bớt đánh chủ ý lên người tôi đi.”

HẾT CHƯƠNG 13

Xoài: Tôn Nhiên với chị Ngọc như kiểu bạn bè tốt ấy nhỉ? Cứ đâm chọt nhau mãi nhưng lúc cần bao giờ cũng thấy =)) Nhớ lần chị Ngọc bị hại trong Tụ Bắc, phản xạ cũng gọi cho ông đầu tiên =)))) Còn ông này cứ đẩy chị đi lấy chồng mãi thôi =))

Mọi người đọc truyện vui rồi ngủ ngon nhé (´∀`)♡ Moazzzz ~

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 14

KSCN – Chương 14

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Muốn chơi tình một đêm với tôi sao?”

Qua một lúc lâu, Kinh Mịch Ngọc điều chỉnh lại được cảm xúc của mình, cô hỏi lại, “Cái cụm *ngọc sát chú* này là do Cung Ngọc Quán nghĩ ra đúng không?”

“À.” Tôn Nhiên nhớ lại một chút, “Lúc tôi vừa mới kết giao với cô thì anh ta đến tìm tôi.”

“Lúc này đáng lẽ nên đập cho anh ta hai đập.” Cô bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Không biết ai là người thổi gió khiến cho những người bạn trai sau Cung Ngọc Quán của mình đều nhường bộ lui binh.

“Anh ta là có lòng tốt, sợ bọn tôi bị cô liên lụy.” Tôn Nhiên nói xong câu đó thì hỏi thêm một câu, “Cung Ngọc Quán có đáng tin không? Anh ta liệu có mật báo sự việc của cô cho cảnh sát hay không?”

“Ở Bắc Tú này, việc tôi có nhiều bạn trai như vậy, căn bản cũng không phải chuyện gì bí mật.” Phải nói là, cô chính là cố tình dùng cách này để mình bị bại lộ. Chẳng qua ý đồ của cô cũng không phải là trêu chọc cảnh sát. Lý do vì sao cảnh sát lại xen vào việc này cô vẫn nghĩ mãi không ra.

“Tại sao lại chọn phương thức kết giao bạn trai thế này?” Vấn đề này trước kia Tôn Nhiên đã từng hỏi cô nhưng cô luôn giữ im lặng.

Kinh Mịch Ngọc nhẹ nhàng nói, “Khi anh muốn lợi dụng một người khác phái nào đó thì kết giao là một phương pháp tương đối tiện lợi. Hơn nữa, cảm giác được cưỡng chiều cũng không tệ.”

“Ừ, bản thân cô cần thận một chút.” Tôn Nhiên chỉ con đường phía trước, “Tới giao lộ là được rồi, đừng chạy thẳng tới nhà tôi, mất thời gian dọn nhà.”

“...”

Lão Chu cuối cùng cũng trở về.

Ông ấy thay đổi hết cả vòng bạn bè, ai oán than vãn về kì nghỉ đã kết thúc của mình.

Kinh Mịch Ngọc lập tức gọi điện cho ông ấy.

“Đã lâu không gặp.” Thanh âm của lão Chu khàn khàn, vị trí phát âm thiên về phần quai hàm, giống như tim phổi không khỏe vậy.

Cô nửa đùa nửa thật, “Chú đi nghỉ cũng thoải mái quá nhỉ.”

Ông cười hai tiếng, hỏi, “Nói đi, có chuyện gì?”

“Là chuyện bạn trai tiếp theo của cháu.”

“Ngày mai chú đi làm, bây giờ đang dọn dẹp nhà. Hơn một tháng không có ở đây, khắp nơi toàn là bụi.” Ông hiền lành nói, “Việc tìm bạn trai cũng không gấp một hai ngày này mà.”

“Vậy chú làm trước đi.” Sự xuất hiện của lão Chu như cho cô uống một viên thuốc an thần. Lần này có thể tranh thủ điều tra thêm bối cảnh của Yến Ngọc.

Sáng ngày hôm sau đường đi kẹt cứng xe. Mặt trời như một quả cầu lửa nhức mắt, cộng thêm cơn giận của những người tài xế tắc đường càng làm không khí thêm dữ dội.

Bên chỗ lão Chu không có bãi đậu xe nên Kinh Mịch Ngọc bắt một chiếc taxi.

Sau khi bị kẹt xe, tài xế không ngừng dùng giọng thành phố Vu Âm để chửi mắng.

Âm điệu của giọng Vu Âm mềm nhũn, ngọt ngọt nhu nhu, cô từng rất thích, nhưng bây giờ nghe vào tai thì lại có hơi e ngại.

Văn phòng của lão Chu được đặt trong một tòa nhà văn phòng cũ. Thang máy bị hỏng nhìn giống như một cái thang máy vận chuyển hàng, sàn nhà phủ vài tờ giấy, mấy con số trên nút bấm cũng bị phai màu, nhìn không rõ.

Tuy nơi đây rất tồi tàn nhưng bên trong văn phòng lại rất sạch sẽ.

Lão Chu mang cặp kính lão bên cạnh vào, nhìn cái chuông lớn trên tường.

Ông nghiêng mắt nhìn cô qua cặp kính, “Sớm vậy à?”

“Cứ tưởng sáng sớm thì không nhiều xe, nhưng cuối cùng vẫn bị kẹt.” Kinh Mịch Ngọc ngồi xuống trước mặt ông.

Tuổi lão Chu đã trên 50 nhưng dáng dấp cũng không già, vầng trán đầy đặn, đậm người. Nếu nói về dấu hiệu của tuổi tác thì hẳn chính là ba nếp nhăn nông trên chân mày. Lão Chu thường đùa rằng đó là do ông thường xuyên nhíu mày.

Lão Chu nói, “Người bạn trai tiếp theo của cháu, chú vẫn chưa quyết định xong.”

“Là do cháu chọn, Điều Tranh Kha đã điều tra tình sử của người kia.”

“Là ai?” Lão Chu nhướn mày phải, “Ngày đó chú đi, Điều Tranh Kha có gọi điện thoại cho chú, nhưng chỗ đó của nó quá ồn, chú nghe không rõ, chỉ ừ ừ ứng phó cho qua. À hình như nó có điều tra ai đó cho cháu...”

Kinh Mịch Ngọc cười cười, “Cháu đã chọn một người tên là Yến Ngọc.”

Lão Chu trong phút chốc thẳng người lên, cẩn thận hỏi lại một câu, “Là ai?”

“Yến Ngọc, Yến trong chữ ngày và chữ an^[1].”

[1] Yến: 晏, ngày: 日, an: 安

Lão Chu chống hai tay nhìn cô chăm chú, “Chẳng phải chú đã nói với cháu là chờ chú về hả? Những người đàn ông trước đó đều là do chú ngàn chọn vạn tuyển chọn ra, nhân phẩm có thể tin được, nếu có chia tay thì sau này cũng không phải lo lắng gì. Nhưng đây là một người đàn ông xa lạ, sao cháu dám?”

Kinh Mịch Ngọc nhìn lão Chu một lát. Bộ dạng của ông nhìn như không biết rằng những người đàn ông mà ông chọn phần lớn đều rất hiếm thấy. “Lúc cháu ký hóa đơn ở OneFool có thấy một cái tên có chữ Ngọc, là anh ta.”

Đó đã là chuyện của tháng giêng. Vào thời điểm sắp đón năm mới thì Bắc Tú liền biến thành một thành phố trống trải, OneFool có khi cả một ngày cũng không có lấy một người khách. Ngày Yến Ngọc ký là ngày hôm trước, nét phẩy cuối cùng trong chữ Ngọc kéo hơi dài, rất giống với cách cô viết. Trong lòng Kinh Mịch Ngọc xao động. Thôi cứ quyết định như vậy đi.

Lão Chu tháo cặp kính lão xuống, lau bằng vải mềm, “Nghịệt duyên.” Lúc trước ông phí hết tâm tư tránh Yến Ngọc, không ngờ vẫn bị cô đụng phải. Lời này là lão Chu nói thầm trong miệng, Kinh Mịch Ngọc nghe không rõ, “Sao thế?”

“Không có gì. Lúc ở cùng với anh ta có thuận lợi không?” Lão Chu lại đeo kính lão lên.

“Vẫn ổn.”

Ông tra tư liệu trên máy tính, xem xét hồ sơ, “Nguyên quán Phục Chúc? Haizz, trước kia tư liệu hộ tịch của thành phố Phục Chúc quá lộn xộn, tên viết tay, sinh nhật, địa chỉ thường bị sai sót, về sau mới thống nhất sắp xếp trên máy tính nhưng cũng bỏ sót nhiều. Cuộc sống của Yến Ngọc ở Phục Chúc, hoàn toàn không thể điều tra ra được, chỉ tra được một ít thông tin, tình hình cơ bản về gia đình cậu ta.”

Lão Chu nhắm mắt lại, đọc thuộc lòng như đang đọc bài văn, “Mẹ là Cát Sơn Đào, ba là Yến Phong Hoa. Sau khi Cát Sơn Đào ly hôn thì đến Bắc Tú sáng lập ra Tourmaline. Yến Phong Hoa cưới một người phụ nữ tên là Lý Song Anh, có một người con trai, tên trước đó tra không được, bây giờ đã đổi tên thành Yến Triều. Bọn họ từ Phục Chúc chuyển sang Vu Âm. Yến Ngọc luôn đi theo Yến Phong Hoa, năm ngoài mới tới Bắc Tú, thời gian cũng khá gần cháu.” Lão Chu mở to mắt, đôi mắt sau cặp kính trong suốt sáng ngời có thần, “Thời gian này hơi trùng hợp. Cháu chân trước đến Bắc Tú, anh ta chân sau cũng tới nơi.”

Người tên Yến Ngọc này, năm ngoài lão Chu có điều tra.

Điều kiện chủ yếu của bạn trai Kinh Mịch Ngọc là đẹp trai. Về ngoài của Yến Ngọc như thế, lão Chu đương nhiên có chú ý tới.

Giao lưu quen biết với đủ hạng người thì nào phải người đơn giản. Danh tiếng của Yến Ngọc rất tốt, cho dù là với bạn bè hay bạn gái đều gần như không khác biệt quá nhiều, thế này mới càng nguy hiểm hơn.

Vậy nên lão Chu trực tiếp bác bỏ.

Kinh Mịch Ngọc trầm ngâm, “Quan hệ nhà anh ta phức tạp thế hả chú?”

“Đúng vậy.” Lão Chu dẫn dắt từng bước, “Vẫn là những đối tượng chú chọn cho cháu đáng tin cậy, ai cũng là rồng phượng trong biển người,

tướng mạo tốt, dáng người tốt, thương người, có lòng nhân ái.”

“...” Mỗi khi nhớ tới những người tiền nhiệm kia thì cô lại đau đầu. Đột nhiên nhớ tới tình báo của Cung Ngọc Quán, cô nói, “Đúng rồi, cái người bắn pháo hoa đó nói — ”

“Ai đó?” Lão Chu bỗng chốc ngồi thẳng người, chiếc ghế xoay vì động tác này của ông mà kêu két một cái.

Cô giật mình quay đầu lại.

“Lão Chu, là cháu.” Điều Tranh Kha bước vào cửa, không biết đã nghe được bao nhiêu.

Lão Chu thở dốc một hơi, ánh mắt không lời lỏng, chăm chú nhìn anh ta, “Tiểu Kha à.”

“Vẫn là lỗi tai của chú thính, cháu vừa tới đã bị phát hiện.” Đôi giày da mới của Điều Tranh Kha nhìn rất sạch sẽ, sáng bóng, “Chào buổi sáng Kinh tiểu thư.”

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc vẫn còn khúc mắc với anh ta, đứng lên, “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Kinh Mịch Ngọc ngồi trong quán cà phê dưới lầu một lát.

Cà phê ở đây kém xa OneFool, nhưng chuyện làm ăn lại vô cùng thịnh vượng. Họp hành, làm việc, nói chuyện trời đất như ong vỡ tổ đều tập trung lại đây. Chỗ ngồi lại rất sát sao, khoảng cách giữa hai bàn chỉ cỡ nửa cánh tay.

Kinh Mịch Ngọc lẳng lặng nghe bàn bên yêu đương ngọt ngào.

Đặt ly cà phê chỉ vừa uống hai hớp xuống, cô cầm chặt ly, lòng bàn tay lạnh lạnh.

Cô đã sớm quên cách làm một cô bạn gái đạt tiêu chuẩn. Trong một năm nay, bạn trai tuy đã thay rất nhiều người nhưng đều chưa từng ngọt ngào với nhau. Nếu chẳng phải từng gặp lại vài lần, chắc cô cũng không nhớ nổi mặt mũi bọn họ.

Lão Chu quả nhiên lợi hại. Những người bạn trai tiền nhiệm của cô hoặc ít hoặc nhiều đều dở hơi, nhưng lại rất thoáng trong việc chia tay, chưa từng dây dưa, bết không ít việc.

Thế nhưng khi đến Yến Ngọc thì trong lòng cô lại không chắc. Nghe lão Chu nói, quỹ đạo cuộc sống của anh ta nhất trí^[2] với cô một cách kì lạ, giống như có một cái gì đó từ một nơi sâu xa nào đó tác động lên bọn họ.

[2] Ở đây là không tách rời, không phải giống nhau.

Ba Trí Dũng từng nói manh mối của ông là từ Phục Chúc đến Vu Âm, rồi lại Bắc Tú.

Trùng hợp nhiều như thế, chắc chắn không phải là thực sự trùng hợp.

Nhưng càng trùng hợp nhiều, thì lại liên càng tiếp cận được trung tâm của sự việc.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra được nguyên do gì. Kinh Mịch Ngọc rời khỏi quán cà phê, đứng ở ngã tư đường nhìn lên đồng hồ trên tòa nhà cao tầng.

Thật sự là một ngày chủ nhật trời trong xanh, không khí trong lành.

Kinh Mịch Ngọc đến rạp chiếu phim, ăn bắp rang và tận hưởng cảm giác xem phim một mình.

Sau khi phim chiếu xong, lại một mình đi ăn thịt nướng.

Lúc xem thực đơn nước uống, nhìn thấy hai từ coca cola thì liền nhớ đến Yến Ngọc, thế là nhắn lên WeChat hỏi anh, “Ăn thịt nướng không? Tôi mời.”

Hai phút sau, anh hồi âm, “?”

“Bắc Tú là một thành phố cô độc.”

“Địa chỉ?”

Cô nhanh chóng trả lời anh, trong lòng vô cùng mong chờ, chỉnh lại bộ bát đĩa đối diện thật ngay ngắn chỉnh tề.

Kinh Mịch Ngọc vừa ăn salad vừa chờ Yến Ngọc.

Lúc cọng rau cuối cùng trong tô salad bị cô gặm xong thì anh cũng đến.

Tóc tai Yến Ngọc hơi bù xù, mặc đồng phục bóng chày, bộ dáng trở nên du côn không ít, vừa tới đã thu hút mấy ánh mắt dò xét. Anh ngồi xuống, “Tôi muốn biết, trong mắt cô thì thành phố nào mới là không cô độc?”

“Phục Chúc.” Cô ngửi được mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người anh.

“Lại nhớ quê à.” Anh nhìn đĩa salad trống rỗng trên bàn, “Gọi thêm một phần nữa đi.”

Cô vẫy tay với nhân viên phục vụ, lơ đãng hỏi, “Anh tắm rồi hả?”

“Kiểm tra tôi à?” Anh cười vô lại.

Cô cực kỳ khéo hiểu lòng người, “Lời mời cơm của tôi có quấy rầy anh không?”

“Không, ngược lại còn có cơ để tôi thoát thân. Cảm ơn sự cô độc của cô.”

Anh cười áo khoác, “Nhưng mà tôi và cô chỉ mới không gặp nhau một ngày mà cô đã cô đơn đến vậy ư?”

“Bị cặp tình nhân ngọt ngào kích thích, hơn nữa vừa mới xem phim tình cảm xong.” Cô nửa thật nửa đùa.

“Muốn chơi tình một đêm sao?” Yến Ngọc hỏi như lẽ đương nhiên.

Cô bị sặc trà, “Gọi món đi. Anh thích ăn gì?”

“Cô thích là được.” Yến Ngọc không thèm nhìn đến menu.

“Tốt vậy à?” Cô cười, “Đêm nay coi như anh bồi tôi đi.”

“Từ nay đến hừng đông sáng mai tôi rảnh, bồi ăn hay bồi ngủ đều được.”

Nửa câu nói sau, anh giảm âm lượng, tốc độ chậm lại, kéo dài thanh điệu giống như một nét móc nhỏ.

Đúng lúc nhân viên phục vụ nghe được, nhìn vẻ ngoài anh tuấn của Yến Ngọc, mặt hơi ửng đỏ.

Anh ngược mắt đối mắt, chớp mắt nhìn nhân viên phục vụ.

Mặt nhân viên phục vụ càng đỏ hơn, nhanh chóng đặt khay thịt sống lên bàn.

Kinh Mịch Ngọc chủ động xung phong làm người nướng thịt.

Yến Ngọc lấy được cây kẹp thịt trước một bước, “Để tôi làm cho. Tôi sợ phần lót trên mặt cô rớt xuống vỉ nướng.”

“...” Cô rất muốn trực tiếp nhét đầu anh ta vào khay than, nướng đến lúc không còn một vụn tro vụn trấu nào.

Điện thoại Yến Ngọc reo lên. Anh một tay nhận điện thoại, một tay gấp thịt tươi đặt lên vỉ nướng, “Mẹ nhỏ?”

Cô vì cách xưng hô này mà nhìn anh một cái.

“Sao tôi biết được ba đang ở đâu? Đàn ông ba chân, đâm sâu vào hố mà.”
Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng lưu manh, trong mắt chỉ có sự khinh bỉ, cực kì giống như phường lưu manh chợ búa, “Chắc lại ở trên giường cô tình nhân nhỏ nào đó rồi.”

Kinh Mịch Ngọc ghen hòng nhìn anh trần trối.

Tôn Nhiên từng nói cô là người tốt nghiệp học viện diễn xuất, nhưng giờ khắc này cô bái phục chịu thua.

Thần thái và khí chất của vị trước mắt này thay đổi tự nhiên như thế, sợ không chỉ là học sinh bình thường, mà đã nằm trong hội học sinh cốt cán tiêu biểu luôn rồi.

HẾT CHƯƠNG 14

Xoài: Mọi người có thể hiểu “vòng bạn bè” ở trên Weibo hay Wechat bên Trung cũng giống như newsfeed ở facebook bên mình á =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 15

KSCN – Chương 15

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Mệnh cách Sát Phá Lang^[1], thủ phạm của thói đào hoa, họa phúc không đồng nhất

[1] Sát Phá Lang là mệnh cách trong tử vi, chỉ vận mệnh có các sao Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang hội chiếu, trong đó Tham Lang trong tử vi đầu số là sao đào hoa bậc nhất. Mệnh cách Sát Phá Lang và một mệnh tương khác là Thiên sát cô tinh được gọi là hai đại tuyệt mệnh (Nguồn: lichngaytot.com).

Yến Ngọc nghe điện thoại, động tác lật thịt cũng không dừng lại.

Miếng thịt bò rất mỏng, lật vài lần thì đã chín.

Anh bỏ vào chén Kinh Mịch Ngọc, đầu ngón tay cầm kẹp đẩy chén nước chấm cách xa cô tới, cùng lúc đó nói với người bên kia điện thoại, “Hử, đem đặc sản của Bắc Tú về cho mẹ?”

Trong chén của cô chất đầy thịt bò, thấy anh lại bắt đầu gắp thịt tươi lên vì thì cô có hơi băn khoăn, chỉ cây kẹp đồ ăn trong tay anh, mấp máy môi nói, “Đưa tôi.”

Yến Ngọc đưa kẹp cho cô, nói trong điện thoại, “Bên đây hơi ồn, đợi tôi một lát.” Anh đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc trở lại, dáng vẻ lưu manh đã thu liễm lại rất nhiều.

Cô nhíu mày nhìn anh chăm chăm, “Anh đúng là nhiều người nhiều mặt.”

“Mẹ nhỏ của tôi thiên vị đàn ông bất chính.”

“Mẹ nhỏ?” Chắc hẳn là người tên Lý Song Anh mà lão Chu nói.

“Là vợ hai của ba tôi, mẹ kế của tôi.” Khi nói về mối quan hệ gia đình như thế này, thần sắc anh vẫn tự nhiên, giống như hoàn toàn không xem ra gì.

“Vây lúc này anh vừa mới ám chỉ ba mình...” Có mấy lời khó mà nói thẳng đuột ra được, chỉ có thể dùng mấy từ lấp bấp thay thế, “Ừm... Ờ...”

Yến Ngọc thản nhiên thừa nhận, “Gen di truyền thôi, ba đời tổ tiên đều không có lấy một người đàn ông tốt.”

“...” Anh kéo trường bối của mình xuống nước như vậy cũng được à? Chắc hẳn đời này của anh cũng chẳng cải chính được tới đâu đâu, “Nghe ra có vẻ phụ nữ nhà anh hơi thảm.”

“Ông tôi nói lúc còn trẻ có gặp được một vị cao tăng, ông ta nói đàn ông Yến gia bọn tôi đều có mệnh cách Sát Phá Lang, thủ phạm của thói đào hoa, họa phúc không đồng nhất.”

Kinh Mịch Ngọc hơi run lên.

Bà ngoại đã từng nói ông ngoại có mệnh Sát Phá Lang, là tuyệt mệnh, nhưng ông lại ở cùng với bà cả một đời. Bà ngoại đã giải thích thế này, “Ông ấy sát đến chỗ bà thì mệt mỏi, nên ở đây nghỉ ngơi.”

Ông ngoại cũng không giận, cười nói, “Tiểu lão thái bà mê tín.”

Sự thật là tất cả những suy luận của bà ngoại về mệnh cách của ông ngoại đều sai.

Kinh Mịch Ngọc không nhịn được nhìn nốt ruồi nhỏ ngay đuôi chân mày của Yến Ngọc, “Thực chất là bên trong đã xấu mà còn không chịu thừa nhận nên đành vịn cớ vào tử vi tướng số.”

“Mới một lát đã thông suốt rồi à?” Trong mắt Yến Ngọc như có sóng nước lóng lánh, “Ông tôi vì một người phụ nữ mà qua đời. Ba tôi có bóng ma, mời một vị đại sư đến phá mệnh, sau khi xong trận pháp thì ngay cả phần mộ tổ tiên cũng muốn dời đi.”

Cô bĩu môi, “Chẳng phải càng bớt đào hoa lại thì sẽ càng bảo toàn được tính mạng sao?”

“Ở trong đám đàn ông buồn bực quá lâu sẽ chán sống.” Anh gọi nhân viên phục vụ, “Coca cola.”

Cô cười xán lạn, “Vây tôi ở cùng anh nhiều hơn một chút nhé.” Ở cùng nhau lâu, tự nhiên sẽ trở thành người yêu.

Yến Ngọc uể oải, “Ở cùng cô với ở bên đám đàn ông cũng không khác nhau là mấy.”

Trong thâm tâm cô cực kì muốn dùng đũa chọc đui mắt anh, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên chiêu bài của cô là nụ cười, “Ăn xong thì đi xem phim với tôi đi.”

“Tôi không có hứng thú với mấy bộ phim tình cảm lãng mạn.”

“Tôi cũng không.” Bộ phim vừa này cô xem là phim về chiến tranh.

“Muốn qua nhà tôi xem một bộ phim không phải là phim tình cảm không?” Anh cười như không cười.

“Anh sẽ không nổi thú tính chứ?” Cô cười.

“Yên tâm, trong chuyện này tôi chắc chắn sẽ trưng cầu ý kiến của cô.” Anh nghiêng người, tiến đến gần cô, “Có điều đêm tối tĩnh lặng ít người, tỷ lệ thất thủ của cô sẽ rất cao.”

Cô đảo tròn mắt, “Ai sợ ai chứ.” Cứ để cô trước tiên quan sát xem Yến Ngọc đến tột cùng đáng sợ đến mức nào.

Một đôi nam nữ không có hứng thú với tình yêu chọn một bộ phim kinh dị được gắn nhãn R^[2] của Tây Ban Nha sản xuất năm 2011.

[2] R – Restricted/Phim có giới hạn người xem

Không dành cho người dưới 16 tuổi mà không có cha mẹ hoặc người giám hộ đi cùng do có thể gây hoang loạn hoặc ảnh hưởng xấu đến tư duy, đạo đức của trẻ em, Có các lời tục tĩu, dâm dục ở mức vừa, có cảnh khỏa thân nhưng không rõ ràng và không lộ ra những bộ phận nhạy cảm, Có cảnh bạo lực ở mức cao (sát nhân, bắn súng, đâm dao) nhưng không mô tả chi tiết xác chết, vết thương hoặc máu me; có cảnh sử dụng các chất kích thích bị cấm như ma túy, cần sa,... nhưng ở mức thời lượng ngắn và không đặc tả.

Chỉ mới hơn chín phút sau khi nam nữ chính vừa quen biết nhau đã hôn nhau lần thứ nhất, dưới ống kính HD, âm thanh trao đổi nước bọt chụt chụt vô cùng sống động.

Bầu không khí lập tức trở nên mập mờ.

Cảnh quay chuyển đến nhà nam chính. Dáng người lỏa thể rắn chắc, làn da màu đồng mạnh mẽ cời đồ lót của nữ chính ngay trước gương.

Nữ chính để lộ ra hai điểm nhạy cảm, dáng người mỹ lệ, ngoài trừ việc ngực hơi phẳng.

“Á?” Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên che ngực, chờ đại não kịp phản ứng lại bỏ tay xuống.

Yến Ngọc cười một tiếng. Anh đã từng thấy qua động tác này của cô ở Tự Bắc, bảo thủ đến ngây thơ.

Dáng dấp của cô cũng được xem như là xinh đẹp, có lúc lại phong tình vạn chủng. Trong mắt anh, cô lúc trang điểm có thể đạt bảy phần, sau khi tẩy trang thì đạt đến tám phần. Lúc cười ha hả, ngũ quan trông có vẻ bằng phẳng được thả lỏng, thì được mười phần.

Nhưng anh đã từng thấy nhiều mỹ nữ, cũng giống như thế.

Ban đầu, lúc trò chuyện cùng cô chưa được vài câu, Yến Ngọc cảm thấy không có gì thú vị.

Về sau lại như bị tác động bởi một lực hút vô hình.

Hết thấy con người Kinh Mịch Ngọc đều là giả. Con người thật của cô, núp trong bóng tối ra lệnh, buộc bản thân phải như một con rối mà biểu hiện cảm xúc vui vẻ, buồn bã hay giận hờn. Chỉ khi thỉnh thoảng cô không đề phòng thì mới để lộ ra một chút manh mối.

Trong phim nam nữ chính đang cùng nhau lăn giường.

Kinh Mịch Ngọc vểnh tai lên nghe tiếng thở của Yến Ngọc.

Anh vẫn tâm bình khí hòa, im hơi lặng tiếng, có thể thấy khả năng tự kiềm chế vô cùng tốt.

Cô thầm thả lỏng trong lòng, nghĩ rằng anh cũng không có can đảm “ăn” mình đâu.

Sau khi chiếu xong cảnh nam nữ chính thân mật, lực chú ý của Kinh Mịch Ngọc ngay lập tức đặt lên bầu không khí hồi hộp trong phim.

Bộ phim nhựa này rất thú vị. Mở đầu là bạn gái cũ của nam chính “mất tích”, kết cục lại là bạn gái đương nhiệm của anh ta cũng “mất tích” như cô bạn gái cũ.

Nói ra ai mà tin cho được cô nam quả nữ xem hết bộ phim cấp 3 lúc gần mười một giờ, thế mà lại cùng nhau thảo luận kịch bản.

Kinh Mịch Ngọc hỏi, “Nam chính có phát hiện ra chân tướng không?”

Yến Ngọc cười, “Anh ta đã phát hiện ra từ lâu rồi.” Trong lời nói của anh có ẩn ý, không chỉ đang nói về bộ phim. Chỉ có điều cô nghe không ra.

Đến 11:30, Kinh Mịch Ngọc dãn gân cốt một cái, thoải mái ngồi trong góc của ghế sofa, “Tôi phải về.”

Yến Ngọc tựa vào giá sách bên cạnh, thành ý mời, “Không ở lại một đêm sao?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Nếu chúng ta tiến tới quan hệ ổn định lâu dài thì tôi cũng có thể suy nghĩ một chút.”

Anh cười hỏi, “Bao lâu mới được gọi là lâu dài?”

“Dù sao cũng không phải chỉ một đêm.”

“Thật đáng tiếc.” Nhưng ngữ khí của anh lại không nghe ra được sự tiếc nuối nào. Yến Ngọc đứng thẳng người, “Tôi không tiền cô được, sáng mai tôi phải đi sớm.”

“Đi đâu vậy?”

“Trở về Vu Âm, mẹ nhỏ của tôi đã giận dữ rồi.”

Lá gan của cô lớn lên, đi đến trước mặt anh, “Vậy là mấy ngày này tôi không gặp được anh ư?”

Yến Ngọc cúi đầu xuống, chóp mũi của hai người gần như kề sát nhau, “Nếu cô chấp nhận việc hoan ái trong thời gian ngắn, thì tôi sẽ theo cô.”

Kinh Mịch Ngọc ngồi xe taxi về nhà.

Người thấy trong xe có mùi khói nồng nặc, cô hỏi, “Chú mở cửa sổ được không?”

Tài xế gật đầu, mở cửa sổ xe, “Ban này có một người khách hút thuốc liên tục, tôi khuyên anh ta một câu, anh ta lại ném tàn thuốc vào xe tôi. Lừa manh của xã hội đúng là phần tử không thể trừ chọc.”

Cô cúi đầu, mắt nhìn chỗ ghế ngồi trên xe bị cháy sém một lỗ nhỏ.

Một câu chuyện cũ thời tuổi thơ bỗng xuất hiện trong đầu.

Lúc này, làn gió xuân nghịch ngợm vượt qua cửa sổ xe, nhẹ nhàng thổi lên mặt cô hệt như bàn tay của bà ngoại.

Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, đèn đường neon mờ hồ như những điểm sáng lộng lẫy.

Vào ngày tết nguyên tiêu lúc cô còn bé, các sạp hàng trong chợ phiên đều được trang trí bằng những cái đèn lồng đủ màu sắc.

Bà ngoại nắm bàn tay nhỏ của cô đi qua biển ánh sáng.

Thình thoảng quay đầu lại thì có thể nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của ông ngoại, tới gần thì sợ bị bà ngoại ghét bỏ, đi xa thì lại lo sẽ bị lạc.

Sau khi cô trưởng thành thì mới hiểu được, khi đó trong mắt ông ngoại có chứa biển cả gợn sóng, có nương dâu trùng điệp, mà chỉ khi nhìn bà ngoại thì ông ngoại mới có ánh mắt như thế.

Kinh Mịch Ngọc về đến nhà, đá giày cao gót ra khỏi chân, đổ người vào ghế sofa. Cô ôm con gấu bông thật to bên đầu kia của ghế sofa qua, vọng tưởng bản thân mình vẫn còn được bà ngoại ôm trong ngực.

Thật muốn được yên giấc nghìn thu như thế.

Cô choáng váng, ngủ say sưa đến hơn hai giờ mới tỉnh dậy đi tắm rửa.

Cô nhìn người phụ nữ trong gương nhếch nhếch miệng, lộ ra chiêu bài của mình, một khuôn mặt tươi cười đã luyện từ lâu.

Thật mệt mỏi.

Đều tại lão Chu, lại nghĩ ra cách “tìm ngọc mà yêu thì sẽ không lầm” rồi theo hướng đó để tính toán.

Lúc ấy ông nói rất dễ nghe, “Cháu nghĩ đi, năm đó ba nhà đã lập nên lời thề, hễ những ai biết về ngọc ở núi Kinh thì đều phải đặt tên con có chữ Ngọc. Đến thế hệ này, họ Kinh chỉ sinh con gái, mà mặt khác hai gia đình kia đều chỉ có con trai. Cháu chỉ cần tìm người đàn ông trong tên có chữ Ngọc, càng về sau tỉ lệ bại lộ sẽ càng cao vì mọi người luôn rất nhạy cảm với những hồi ức kỳ quái. Nói đến đây, ông còn cười cười, cười đến mức kính lão cũng trượt xuống cánh mũi, “Nhân cơ hội này chú sàng lọc mấy thằng nhóc đẹp trai, nói không chừng lại bắt được một mối nhân duyên tốt.”

Đã một năm trôi qua, cách “tìm Ngọc để yêu” lại không có thu hoạch gì.

Có lẽ lão Chu chỉ đơn giản muốn đổi sang nghề mai mối nên mới đem cô ra làm thí nghiệm mà thôi.

Vu Âm là thành phố ven biển, khác với Bắc Tú đông lạnh hè nóng, ở đây bốn mùa đều như mùa xuân.

Tài xế Lý Hòa Chí của Yến gia đã đợi ở sân bay từ sớm.

Nghe được thông báo chuyển bay đã đáp, ông nhanh chóng sửa sang lại bộ âu phục đã thẳng thớm. Chỉ trong mười lăm phút ngắn ngủi, ông đã làm động tác này không dưới mười lần.

Yến Ngọc bước ra từ lối đi dành cho hành khách, mặc một cái áo vest thêu tay kết hợp với quần jeans rách gối.

Cách ăn mặc này khiến người đang mặc âu phục và giày da như Lý Hòa Chí nhú mày lại. Ông cung kính, “Tiểu thiếu gia.”

Yến Ngọc khẽ cười, “Mùi nước hoa của chú Lý ngàn năm cũng không đổi.”

“Là của tiểu thiếu gia nhà chú tặng.”

“Tiểu thiếu gia nhà chú đúng là có phẩm vị.”

Lý Hòa Chí ngu ngơ cười một tiếng, “Cảm ơn tiểu thiếu gia.”

Từ quản gia, tài xế, nhân viên vệ sinh đến đầu bếp của Yến gia đều rất thích vị tiểu thiếu gia này. Tướng mạo tuấn tú, lại không phân biệt giai cấp, đương nhiên người gặp người thích. Dì Trương làm vườn lúc trước từng cảm thán, một năm nay tiểu thiếu gia không có ở đây, hoa tươi cũng khô héo sớm hơn mọi năm.

Lên xe, Lý Hòa Chí hỏi, “Lần này tiểu thiếu gia về có ở lại đây không?”

“Ở lại vài ngày. Có một tiểu mỹ nhân ở Bắc Tú đang câu hồn dẫn mộng cháu.”

Lý Hòa Chí tập trung lái xe.

Đều nói đàn ông của Yến gia bạc tình bạc nghĩa, nhưng vẻ ngoài của tổ tiên mấy đời đều được ông trời ưu ái.

Người duy nhất không đẹp trai chính là Yến Triều, nhưng anh ta không mang huyết thống của Yến gia, việc tướng mạo này chẳng thể trách được.

Lý Hòa Chí thân cận tiểu thiếu gia bao nhiêu thì lại không thích đại thiếu gia bấy nhiêu. Rõ ràng tiểu thiếu gia chính là con trai độc nhất của Yến Phong Hoa, lại bởi vì nhỏ tuổi hơn Yến Triều mà trở thành con thứ.

Bây giờ Yến Phong Hoa chia công ty giao cho Yến Triều quản lý, còn tiểu thiếu gia thì đi xa đến Bắc Tú.

Đều là vì tiểu thiếu gia quá thiện lương.

Chẳng phải sao, lại còn có thể tán gẫu với mẹ kế.

Yến Ngọc lười biếng trả lời Lý Song Anh, “Mẹ nhỏ, tôi về rồi. Hôm nay người cũng đừng gào lên như sư tử Hà Đông nữa, tối qua màng nhĩ tôi muốn thủng luôn rồi.”

Anh mở vòng bạn bè lên, lướt qua câu đùa tục nhàm chán của Dư Tinh Hà thì thấy tấm hình selfie của Kinh Mịch Ngọc.

Đôi mắt thần thái động lòng người, hình như không đánh son nên môi hơi nhợt nhạt, nhưng đường cong lại cực kỳ đẹp mắt.

Yến Ngọc cười cười, nhắn WeChat cho Tôn Nhiên, “Bạn gái cũ của cậu selfie xinh thật.”

Trong vòng bạn bè của Tôn Nhiên không thấy tấm hình đó, anh ta suy nghĩ nửa giây đã hiểu, nên không hồi âm.

Yến Ngọc cũng đã hiểu.

Thì ra tấm hình này cô chỉ chụp cho anh xem.

HẾT CHƯƠNG 15

Xoài:

Đầu tiên, mình muốn chúc mọi người một ngày 20/10 sớm thật vui vẻ nhé
♥️ Chúc mỗi người trong chúng ta đều luôn vui vẻ, hạnh phúc, khỏe mạnh và thật thành công trên con đường mình đã chọn. Tự lực gánh sinh, nắm chặt hạnh phúc của bản thân trong tay, đừng trông mong vào ai cả là được ♥️

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 16

KSCN – Chương 16

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Lạnh lẽo như mưa hoa hạnh, như hồ nước hiểm độc nứt vỡ

Tôn Nhiên lướt xem vòng bạn bè của Kinh Mịch Ngọc.

Trước giờ cô chưa từng đăng ảnh selfie, chỉ thỉnh thoảng đăng mấy tấm hình phong cảnh hoặc đồ ăn ngon, vòng bạn bè vô cùng yên tĩnh.

Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ giả tạo.

Hơn một năm nay, cô liên tục thay bạn trai, anh cũng không can thiệp. Cho dù là bạn bè thân thiết đến đâu đi chăng nữa thì mỗi người họ đều là cá thể độc lập, giống như cô chưa bao giờ hỏi về quá khứ của anh vậy.

Gần đây Kinh Mịch Ngọc coi trọng Yến Ngọc.

Nói thật, cô đối phó với đàn ông bình thường không thành vấn đề, nhưng gặp phải loại người có cấp bậc cao như Yến Ngọc thì cũng không đơn giản như vậy.

Yến Ngọc – người này cũng không phải xấu, nhưng khả năng quan sát của anh ta cực kì mạnh, ở chung với ai, nói cái gì, làm chuyện gì, anh ta cũng đều đã tính hết trong lòng.

Chỉ có điều —

Tôn Nhiên nghĩ lại, thật ra thì Kinh Mịch Ngọc qua lại với Yến Ngọc cũng không có gì để mất.

Gia thế nhà Yến Ngọc như thế thì chắc chắn không cần tiền. Còn sắc? Kinh Mịch Ngọc không có huyễn tượng gì với đàn ông, muốn có được tình yêu của cô ấy thì phải vượt qua được trùng điệp cách trở.

Tôn Nhiên nhìn vào khung chat.

Ảnh đại diện WeChat của Kinh Mịch Ngọc là hình một con gấu bông, có vẻ đã cũ rồi. Tần Tu Ngọc đã từng nói cô là một cô gái gốc luôn hoài niệm

tình xưa nghĩa cũ.

Tôn Nhiên gõ vài dòng chữ, cuối cùng vẫn xóa đi.

Cô ấy làm gì thì đương nhiên cũng có lý do của riêng mình.

Trang viên của Yến gia giáp núi gần sông, trước kia từng là nhà tổ của một thổ hào địa phương.

Hơn hai mươi năm trước, thổ hào đó đổi mặt với nguy cơ phá sản, bất đắc dĩ phải bán nhà lấy tiền. Mà Yến gia lúc đó cũng vừa chuyển đến Vu Âm, tình huống này nhất thời đúng là có một không hai.

Hai bên một cần mua một muốn bán, trang viên được đổi tên, trở thành vật sở hữu của nhà họ Yến.

Bên trong trang viên là thảm thực vật kéo dài từ bờ sông đến con đê, hai bên đường vào vừa có cây vừa có hoa, lá cây màu xanh nhạt nhỏ nhọn, sắc xuân rực rỡ.

Lý Hòa Chí rất bội phục Yến Phong Hoa. Năm đó nơi này sông ngòi bị ô nhiễm nghiêm trọng, Yến Phong Hoa tự bỏ tiền túi để tái tạo đường sông nên mới có được cảnh đẹp sông nước như bây giờ, đồng thời thanh danh của ông cũng vang dội khắp Vu Âm.

Lý Hòa Chí vững vàng dừng xe trước cổng chính. Tường nhà tổ của thổ hào là loại tường cao truyền thống của đại viện, lúc Yến Phong Hoa mở rộng nhà thì đã đổi vật liệu đá cũ thành đá travertine vàng, tạo ra cảm giác vô cùng trang nghiêm.

Yến Ngọc nhảy xuống xe. Mặt sau áo khoác có thêu ba con sư tử nhìn vừa hung dữ, lại vừa ngốc nghếch^[1].

[1] Ở đây tác giả dùng .

Xuyên qua bức tường cao Yến Ngọc thấy trong cái tủ trầm hương đã trưng bày thêm vài món kỳ trân dị phẩm. Việc này đã nói lên rằng Yến Phong Hoa vì sự xa hoa ở ngay mặt tiền này mà đã lại quẳng đi không ít tiền.

Có một người đâm đầu bước tới, thần sắc vội vàng, vừa nhìn thấy Yến Ngọc thì anh ta thả chậm bước chân lại, “Về rồi à?”

“Anh phải ra ngoài sao?” Yến Ngọc cười yếu ớt, ngũ quan đẹp đến mức giống hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

Chỉ có điều, Lý Song Anh cho rằng xương lông mày của Yến Ngọc hơi cao, môi cũng mỏng, luôn tỏa ra cảm giác xa cách, “Ừ, sắp có hội nghị.” Anh ta đưa tay lên nhìn đồng hồ, ngoài rìa khám mười hai viên kim cương xanh sáng chói. Anh ta lại nhìn qua cổ tay trống không của Yến Ngọc, lại nhìn xuống lỗ rách trên quần jean của anh, “Em tốt xấu gì cũng là con trai của Yến gia, mặc áo quần như vậy là sao đây?”

“Bạn tôi ở Bắc Tú có một nhãn hiệu quần áo nên cho mấy món.” Yến Ngọc kéo nhẹ, mở vạt áo khoác ra.

“Ăn mặc theo xu hướng như thế, ba mà nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng em.”

Yến Triều nở nụ cười, mũi nhìn hệt như ba cánh hoa nở rộ.

“Bây giờ ông ấy có ở đây không?” Ánh mắt Yến Ngọc dời sang phía trước, nhìn một gốc đào héo ở bên trái, “Mẹ nhỏ đâu?”

Ánh mắt của Yến Triều cũng quét qua hướng cây đào một chút.

Cổ nhân có nói, “Trước không cắm tang, sau không cắm liễu, trong sân không cắm quỳnh vũ tay^[2].” Nhưng gốc đào này ngược lại có tuổi đời rất lâu rồi.

*[2] Năm loại cây **đào, liễu, hòe, tang (cây dâu), du** được gọi là năm cây loại “quỳnh mộc,” không nên trồng trong nhà. Trong đó có cây dâu (tang), đồng âm với “tang,” còn cây liễu vì không kết hạt nên khi trồng sẽ không có con cái, tài vận không còn. Còn cây hòe khi có gió, lá cây chạm nhau tạo ra âm thanh như tiếng quỳnh vũ tay. Những loại cây này nếu không được trồng đúng nơi sẽ mang lại điềm xấu. (tạm thời mình chỉ tìm được bao nhiêu đó, có gì mọi người bổ sung giúp nhé).*

Yến Triều trả lời, “Đang ở trên lầu chờ em. Mọi người nhớ em lâu lắm rồi, sao bây giờ mới về?”

“Ở Bắc Tú chơi rất vui.” Yến Ngọc thu hồi tầm mắt.

“Anh đang hơi gấp, tối về rồi chúng ta nói tiếp.” Yến Triều làm động tác đưa tay nhìn đồng hồ.

Yến Ngọc tránh đường. Yến Triều nhanh chóng rời đi.

Thang máy dừng ở lầu ba.

Lý Song Anh nửa nằm trên chiếc ghế xích đu tắm nắng, tay cầm quyển sách, thính tai nghe thấy tiếng gọi, “Mẹ nhỏ.”

Bà nhanh chóng nói, “Chịu về rồi sao? Chẳng phải ở Bắc Tú vui hơn à?”

Bà mở to mắt, phía dưới mắt phải hiện ra hai vết chân chim.

“Coi như vẫn còn được.” Giọng điệu của bà sắc bén. Yến Ngọc thu hết vào mắt, dường như bà còn chưa đủ tức giận, cà lơ phất phơ nói, “Đã lâu không được nếm tài nấu nướng của mẹ.”

Lý Song Anh dùng sức cuốn quyển sách trong tay, đợi đến lúc cơn giận nguôi ngoai mới buông ra. Bà nhàn nhạt nhìn anh, “Gầy rồi. Lần này về để mẹ bồi bổ cho anh thật tốt.”

“Tình lực tôi dồi dào, không chịu nổi đồ bổ đâu.” Mấy năm trước Yến Ngọc đã sớm trải nghiệm qua sự bồi bổ của Lý Song Anh rồi, thật sự có thể khiến anh nửa đêm ‘ra’ luôn trên giường. “Cho ba tôi đi, ông ấy chịu được.”

Cơn giận của Lý Song Anh lại bốc lên, “Mẹ vừa tìm được đại sư tính mệnh cho ba con.”

“Coi chừng càng tính càng mỏng.” Chẳng biết từ lúc nào mà Yến Phong Hoa và Lý Song Anh bắt đầu say mê coi bói, đến mức thả cái rắm cũng hận không thể mời đại sư đến lựa ngày tốt. Mấy vị đại sư tấp nập ra vào, chỉ thiếu điều chưa bày lư hương trước cửa nhà Yến gia mà thôi. Yến Ngọc cười cười, “Tốt nhất là nên mở một cuộc họp triệu tập chư vị đại sư lại, bằng không thì dời mộ tổ tiên về phía đông, hay ngày nào thì lại có buổi thuyết pháp mới, dời mộ phần đến lúc liệt tổ liệt tông bật dậy luôn.”

“Đại sư nói đời này ba con bị mệnh căn tử liên lụy.”

“Thế là phải thiến triệt để mới có thể kéo dài mạng sống được à?” Yến Ngọc nhìn xuống bên ngoài qua lớp kính pha lê, thấy trên cành đào đã có những bông hoa nhỏ màu đỏ nhạt đang nở. Kiếp đào hoa cảm sâu đã làm hại cả gia tộc, thế nhưng lại thích trồng cây đào. Ngoại trừ việc thiến thì quả thật không còn biện pháp giải quyết nào cả.

“Con —” Lý Song Anh khó thở nhưng ngược lại lại bật cười, “Con trù ẻo ba con còn ác hơn mẹ nhiều.”

“Về việc này thì tôi không che chở cho mẹ nhỏ được rồi.”

Lý Song Anh không biết Yến Ngọc đang đứng trước cửa sổ nhìn cái gì, “Nếu thật sự muốn che chở thì con nói cho mẹ biết đi, ba con có phải đang giấu cô tình nhân nhỏ nào ở Bắc Tú hay không?”

“Không biết.” Yến Ngọc lưu manh cười một tiếng, “So với ông ấy tôi trẻ hơn, cũng tuấn tú hơn, cho dù ông ấy có tình nhân nhỏ cũng không dám dắt đến gặp tôi.”

“Miệng mồm hai bố con anh thật là —” Người này so với người kia còn cay độc hơn, “Vậy tại sao ông ấy lại vội vã chạy đến Bắc Tú như thế?”

“Chắc là để thăm con ông ấy chẳng.”

Lý Song Anh cười lạnh hai tiếng, “Còn có vợ trước và con gái của ông ấy.”

“Mẹ con với ông ta đã là chuyện của hai mươi mấy năm trước rồi.”

“Không có được mới là tốt nhất.” Bắt đầu từ thời điểm Lý Song Anh gả cho Yến Phong Hoa đã luôn đề phòng chồng mình sẽ vượt quá giới hạn. Đều là nhân quả luân hồi. Đã từng là tiểu tam nên trong lòng luôn sợ sẽ có tiểu tứ, tiểu ngũ tranh giành tình cảm với mình. Nhưng bây giờ, bà lại càng lo rằng Yến Phong Hoa sẽ ăn lại cỏ cũ^[3].

[3] Ở Trung Quốc có thành ngữ “Ngựa tốt không ăn lại.” Ở đây ý chỉ sợ ông Yến sẽ quay lại với mẹ ruột của Yến Ngọc.

Yến Ngọc nhìn Lý Song Anh một cái. Mũi của bà thẳng lên đến tận mi tâm, rõ ràng là vừa mới phẫu thuật xong. “Mẹ nhỏ, dạo này người và ba tôi đang cãi nhau vì cái gì rồi?”

“Ông ta cho rằng bản thân mình vẫn còn là một đóa hoa, nhưng thứ mà những cô gái trẻ kia tham muốn chỉ là tiền mà thôi.” Lốp kính pha lê trong suốt phản chiếu ngũ quan vạm vỡ của Lý Song Anh, sau khi bà nhìn thấy thì lập tức im bật, ép bản thân nặn ra một nụ cười, “Không có cãi nhau, sao mẹ lại dám cãi nhau chứ, chỉ khi ở trước mặt con mẹ mới có thể nói vài câu thôi. Phụ nữ mỗi khi tức giận thì mặt mày cũng biến dạng. Được rồi được rồi, con đi nghỉ trước đi, buổi tối ra ngoài với mẹ một chuyến.”

Yến Ngọc rời khỏi căn phòng ngập tràn ánh nắng.

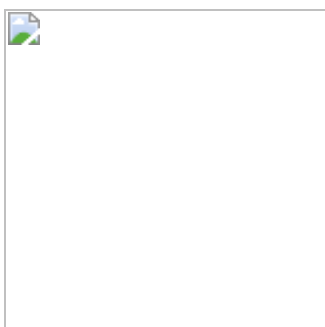
Gian phòng của anh cách khá xa, đi dọc theo hành lang bên ngoài khoảng năm phút mới đến nơi. Từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện thì đã không thích ở chung với ba mẹ, bởi vì họ luôn cãi nhau ầm ĩ.

Sau khi Cát Sơn Đào rời đi, Yến Phong Hoa và Lý Song Anh cũng không đi được hơn bao nhiêu.

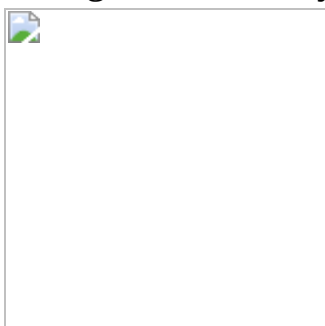
Yến Ngọc dứt khoát dọn đến phòng ngủ dành cho khách, vừa chuyển đến thì đã ở đến tận bây giờ.

Vườn hoa của Yến gia được thiết kế theo phong cách sơn thủy^[4], hành lang lộ thiên^[5] tạo cảm giác rất ngay hàng thẳng lối, hai bên trồng cây Tùng La Hán lá dài^[6], vừa đi vừa ngắm cảnh đình thì chỉ thoáng chốc đã đến nơi.

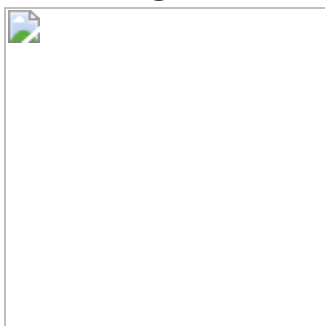
[4], [5], [6]

Phong cách sơn thủy

Hành lang lộ thiên

Tùng La Hán cánh dài

Yến Ngọc bước vào phòng. Anh đã thông phòng khách lầu hai thành chỗ để bản thân giải trí, cũng là nơi Yến Ngọc luyện được kỹ năng chơi bida của mình.

Quang cảnh ở phòng khách không đẹp bằng ở phòng chính, nhưng ở phía nam cũng có một ô cửa sổ pha lê lớn, chỉ cần kéo màn cửa ra thì khung cảnh thành thị sông nước bao la hùng vĩ đều được thu hết vào mắt.

Nơi này là kỳ ngộ chi địa, cá vượt Long Môn^[7] của Yến Phong Hoa. Yến Ngọc đã sinh sống ở đây nhiều năm, trong lòng sớm đã không còn rung động gì nữa rồi.

[7] Kỳ ngộ chi địa: vùng đất cơ hội, thuận lợi.

Cá vượt Long Môn: ẩn dụ cho sự nghiệp thành công, đức cao trọng vọng.

Anh ngước lên không trung ngắm cảnh đình.

Thiết kế của ngôi đình rất thú vị, hết như một lồng chim khổng lồ, ở giữa được phủ một tấm đệm mềm mại.

Nói là ngắm cảnh đình, nhưng trong mắt Yến Ngọc, nơi này chính là được xây để giao hoan.

Lúc những suy nghĩ không chín chắn kia xuất hiện thì Yến Ngọc cũng ngay lập tức liên tưởng đến tấm hình selfie kia của Kinh Mịch Ngọc —

Một ngày không có gió, bầu trời Bắc Tú trong xanh, cao vút.

Kinh Mịch Ngọc và đồng nghiệp đang ngồi trên cái ghế gỗ ở tiệm trà sữa, hưởng thụ quãng thời gian nghỉ trưa quý giá.

Công ty và Kỳ Ngọc Phong muốn hợp tác với nhau trong hạng mục của Tourmaline.

Kinh Mịch Ngọc thật sự bội phục những đồng nghiệp nữ kia. Rõ ràng là việc công, thế mà lại biến thành Kỳ Ngọc Phong và người phụ nữ bộ phận Sáng tạo kia đang có mối quan hệ nam nữ không đứng đắn.

Vị đồng nghiệp lắc lắc ly trà sữa, “Ánh mắt của tổng giám đốc bộ phận Sáng tạo thật tốt. Đêm hôm đó cô ta kéo Hồ Anh đến xã giao, mắt của Kỳ Ngọc Phong vẫn luôn nhìn thẳng.”

Kinh Mịch Ngọc cắn ống hút, ra vẻ nghiêm túc. Cô không có hứng thú gì với những chuyện của Kỳ Ngọc Phong, nhưng ngược lại nhớ tới Yến Ngọc đã từng nói qua Kỳ Ngọc Phong bỗng nhiên dính vào chuyện xấu, chỉ sợ là liên quan đến người phụ nữ tên Hồ Anh này?

Đồng nghiệp của cô vẫn đang miêu tả sinh động như sự “sắc khí” của Kỳ Ngọc Phong lúc đó.

Kinh Mịch Ngọc đang suy nghĩ thì lại nghe được hai từ “sắc khí”, ngay lập tức nghĩ đến Yến Ngọc.

Trực giác của cô mách bảo rằng, Yến Ngọc tuy là người có ham muốn mạnh mẽ nhưng lại không hề túm dục.

Sáng hôm nay cô vừa chụp một tấm hình. Nếu chỉ gửi cho một mình anh thì cũng không tự nhiên nên cô đã đăng lên vòng bạn bè, cài đặt thành chế độ chỉ có anh xem được.

Cũng không biết anh đã thấy chưa, mà bây giờ cô cũng rất mong chờ phản ứng của anh. Cô đã tốn rất nhiều công sức cho tấm hình selfie này, từ việc tìm ánh sáng cho tới góc độ tốt. Cô lờ mờ đoán rằng anh thích bờ môi của mình nên cũng đã cố tình chụp thật rõ.

Lúc trước lão Chu liên tục hỏi cô, “Cháu đã quyết định bạn trai tiếp theo của mình sẽ là Yến Ngọc hay sao? Không cần chú tìm người khác giúp cháu nữa hả?”

“Cháu còn chưa hạ gục được anh ta.” Cô dừng lại một giây, nói tiếp, “Huống hồ, chú không cảm thấy anh ta chính là manh mối đó sao?”

“Chính là bởi vì thế nên cháu mới không nên mạo hiểm.” Giọng nói của lão Chu hết như lớp rêu xanh nơi giếng cổ, chất chứa đầy sự tang thương theo năm tháng.

Cô cười cười, “Cháu sẽ cẩn thận.”

Lão Chu hít một hơi khê đến mức không thể nghe thấy, còn nói, “Bên chỗ chú còn không ít người trong tên có chữ Ngọc, nhân phẩm cũng rất ổn.”

“Là anh ta.” Có nhiều lúc cô cảm thấy, suy nghĩ của mình về Yến Ngọc đã thoát khỏi mục tiêu tiếp cận ban đầu. Ngay cả khi anh không liên quan gì đến ngọc ở núi Kinh thì cô vẫn bị thôi thúc phải tiếp cận anh. Sau khi gặp

được anh, hồi ức của cô về thời gian ngày trước với ông bà ngoại càng xuất hiện nhiều hơn so với trước kia.

“Cháu thích dáng dấp như thế à?” Khi lão Chu hỏi xong câu hỏi này bỗng cảm thấy, kỳ thật Yến Ngọc và ông ngoại của cô thật ra rất giống. Không phải giống về dung mạo, mà là thần thái và khí chất, đều có mị lực điên đảo chúng sinh.

“Không phải.”

“Thế thì tốt.” Lão Chu cũng không khuyên giải, “Nếu gặp phải phiền phức gì cứ nói với chú.”

“Kính Mịch Ngọc, cậu có đang nghe mình nói không?” Cô đồng nghiệp lên giọng hỏi.

“Hả?” Suy nghĩ của Kính Mịch Ngọc bị gián đoạn, cười cười nhìn cô ấy, “Nghe mà, Kỳ Ngọc Phong với Hồ Anh phải không. Đúng là duyên trời tác hợp.”

“Cái gì mà tác hợp chứ? Kỳ Ngọc Phong là hôn phu của đại tiểu thư Tourmaline. Cho dù ở bên ngoài ăn chơi trác táng đến đâu thì khi kết hôn vẫn sẽ chọn người phụ nữ môn đăng hộ đối thôi.”

Kính Mịch Ngọc nhẹ gật đầu, “Cao kiến.”

Vị đồng nghiệp nghe ra cô đang qua loa có lệ, không còn hứng thú tám chuyện trên trời dưới đất nữa, “Thôi bọn mình về đi.”

Buổi chiều Kính Mịch Ngọc sửa sang lại tư liệu để đi họp.

Giám đốc đang nói qua vài câu về hạng mục hợp tác cùng Kỳ Ngọc Phong. Hai năm trước, Vạn Cảnh có một đoàn đội độc lập tập hợp toàn những nhân tài để bàn bạc với Tourmaline. Sau khi sách lược hợp tác bị giải trừ thì tất cả mọi người trong đoàn đội đều phải ký một hiệp nghị bảo mật, không được lộ ra bất kỳ nội dung gì về công việc này.

Tuy những đồng nghiệp khác rất hiếu kỳ nhưng lại không nghe ngóng được gì.

Bây giờ lại hợp tác một lần nữa nên Vạn Cảnh đương nhiên phải thành lập một đoàn đội nữa.

Kính Mịch Ngọc không biết vì sao bản thân cô với cái tên Kỳ Ngọc Phong vẫn luôn vừa nghe vào tai trái thì đã đi ra khỏi tai phải.

Buổi hội nghị dài dòng trở nên thật gian nan.

Những đồng nghiệp khác đều lén chơi điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc chống cằm, bỗng nhiên thấy vòng bạn bè có thông báo mới. Trong lòng cô rất kích động, nhưng lại sợ không phải là Yến Ngọc.

Cũng may đúng là anh. Yến Ngọc vừa mới nhấn like tấm hình selfie của cô.

Vừa làm mới lại vòng bạn bè thì cô thấy Yến Ngọc vừa đăng một tấm hình lên.

Một cái lồng hình trụ lớn treo lửng lơ trong không trung, nhìn cảnh vật phía sau thì giống như đang ở gần bờ sông ở Vu Âm.

Cô hỏi, “Đây là một cái lồng chim khổng lồ hả?”

“Là lồng uyên ương.” Yến Ngọc đợi cô mắc câu một hồi lâu, cười cười.

Những sợi dây thần kinh trên mặt cô co rút một cái, thật sự nghi ngờ liệu ba từ này có phải mang ý nghĩa như mình nghĩ không.

Anh còn nói, “Nhà thiết kế có am hiểu rất sâu về song tu chi đạo, kích thước và bán kính có thể thực hiện được đủ các loại tư thế, kết hợp với công thái học^[8], đàn ông không mệt mỏi, phụ nữ tất sung sướng, là vũ khí hợp hoan đã tiêu tốn một khoản tiền khá lớn.”

[8] Công thái học (hay môn học về yếu tố con người, ergonomi) là một môn học về khả năng, giới hạn của con người. Từ đó có thể tăng khả năng và tối ưu hóa điểm mạnh của con người, hay để bù trừ khiếm khuyết, để bảo vệ điểm yếu (Wikipedia).

Cảm xúc Kinh Mịch Ngọc lúc này hết như biểu tượng cảm xúc có dấu chấm hỏi đầy mặt. Cô gửi nhãn dán này cho anh.

“Hôm nào cô thử với tôi một lát thì sẽ biết được sự dụng tâm lương khổ của nhà thiết kế ngay thôi mà.” Bản thiết kế này vừa được đưa ra thì Yến Ngọc đã cảm thấy công dụng của nó chính là như thế.

“Phong cách cầm tù à?” Thật ra nếu anh ta có đam mê thể này thì cũng không phải việc hiếm lạ gì.

Yến Ngọc, “Khẩu vị của cô còn nặng hơn tôi nhiều.”

Cô tiếp tục gửi nhãn dán dấu hỏi đầy mặt. Mặc mớ gì đến cô? Nếu cô không rảnh rỗi đến mức này thì cũng sẽ không một câu hai câu nói chuyện với anh ta về loại chủ đề này.

Khóe mắt Kinh Mịch Ngọc liếc qua thì thấy đồng nghiệp ngồi kế bên mình hình như đang lén nhìn màn hình điện thoại của cô nên đã nhanh chóng khóa điện thoại.

Có điều khi nhìn tên tài khoản “Một gốc đào héo ngay trước cửa” dưới mục “thích” kia thì cô lại không nhin được mà cong môi cười.

Nguyên quán của Lý Song Anh là ở một thôn nhỏ.

Đã nhiều năm trôi qua, bà từ một người ngay cả nửa chữ bẻ đôi cũng không biết, chỉ biết cày ruộng trồng rau đã lột xác thành một Yến phu nhân đoan trang quý khí, sau khi phẫu thuật thẩm mỹ vài lần thì nét quê mùa trên gương mặt cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Ở Vu Âm, không một ai biết được quá khứ của Lý Song Anh. Bà thân là mẹ kế nhưng lại chung sống rất hòa hợp với con của vợ trước, người ngoài dần dần cũng không đem việc Yến Phong Hoa ngoại tình trong hôn nhân ra bàn tán nữa.

Lý Song Anh kêu Yến Ngọc trở về gấp cũng không phải là do mâu thuẫn giữa bà và Yến Phong Hoa. Sự phong lưu của Yến Phong Hoa cũng vốn chẳng phải chuyện một sớm một chiều. Bà chỉ cần ngồi vững vị trí phu nhân là được, những cái khác thì chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Mấy tháng nay bà với nhóm bạn chơi bài của mình mở một buổi tiệc trà đàm luận về nhân sinh, nội dung tán gẫu chính là chuyện chung thân đại sự của con gái các nhà.

Nam nữ trẻ tuổi lập tức biến thành hàng hóa treo giá trong miệng của các trưởng bối nhà mình.

Người Lý Song Anh chọn trúng chính là con gái nhỏ của Vu gia, gia thế và lý lịch đều vô cùng ưu tú. Hơn nữa mấy năm gần đây Yến gia đang đầu tư vào hợp đồng tương lai^[9] nên nếu kết hợp với bối cảnh tài chính của Vu gia thì đúng là cả đôi bên đều có lợi.

[9] Trong lĩnh vực , hợp đồng tương lai (futures contract) là một chuẩn hóa giữa hai bên nhằm trao đổi một tài sản cụ thể có chất lượng và khối lượng chuẩn hóa với giá thỏa thuận hôm nay (gọi là giá tương lai (futures price hay) nhưng lại giao hàng vào một thời điểm cụ thể trong tương lai, ngày giao hàng).

Tiệc trà được tổ chức tại nhà một người bạn trong hội chơi bài.

Sau cơn mưa ẩm ướt, mờ mịt, cây cầu đá uốn lượn như ẩn như hiện sau lớp sương mù.

Lý Song Anh đội một cái mũ dạ phục cổ kiểu Âu, nhìn như một đóa hoa khổng lồ. Bà bước lên cầu đá, “Con đã từng nghe qua về cô con gái nhỏ của Vu gia chưa?”

“Mẹ nhỏ, mẹ lại có mảnh khoe gì mới thế?” Yến Ngọc không trả lời mà hỏi lại.

“Mẹ đã nhìn thấy ảnh chụp của cô ấy, trong veo như nước. Mẹ vẫn luôn muốn sinh cho ba con một cô con gái như thế.” Có vài giọt nước mưa rung động ung dung trên lá cây rồi trượt xuống trên mũ dạ của bà.

“Mẹ muốn nhận cô ta làm con gái nuôi?”

Lý Song Anh liếc mắt một cái, “Mẹ có con trai rồi, lấy về làm con dâu là được.”

“Mẹ nhỏ.” Môi mỏng của anh nhếch lên, “Mẹ bị đàn ông chặn bả của Yến gia làm hại lâu như vậy mà lại nhẫn tâm để một cô gái trong veo như nước nhảy vào hố lửa sao? Thật đúng là không phúc hậu mà.”

Lý Song Anh quay đầu, thấy con người Yến Ngọc đen trắng không rõ ràng, ngược lại lại có hơi mờ mịt lung, hơn nữa còn có tiên khí lượn lờ. Bà không thể nhìn lâu nổi, “Con so với ba mình còn có tiền đồ hơn nhiều. Đã nhiều năm như vậy mà những người bạn gái từng qua lại với con vẫn còn khen con không dứt lời.”

“Đó là do bọn họ khen cho mẹ nghe, chứ ở trước mặt tôi thì lại không giống như thế.”

“Đừng tự xem nhẹ mình.” Lý Song Anh gập vành mũ xuống, ngăn trở ánh mắt sâu kín của Yến Ngọc, “Đi, đi gặp cô con gái nhỏ nhà Vu gia một lát. Mẹ đã nhờ dì lớn của Vu gia nhất định phải dắt con bé đến đây.”

Đại sảnh tổ chức tiệc trà có thiết kế vừa đơn giản vừa phong nhã. Lý Song Anh và nhóm bạn chơi bài của bà giới thiệu lẫn nhau.

Trưởng bối của Vu gia ngẩng đầu dò xét Yến Ngọc, lông mày nhíu lại. Tướng mạo của văn bối này rất tốt, sinh ra đã làm xiêu lòng trái tim thiếu nữ, nhưng lại không phải một mối nhân duyên tốt.

Lúc này, một người phụ nữ bước xuống cầu thang xoắn ốc, trên người là một bộ váy vàng nhạt, làm nổi bật lên làn da trắng, đôi mắt sáng của cô.

Lý Song Anh nhỏ giọng nói, “Người đó chính là con gái nhỏ của Vu gia.”

Yến Ngọc hững hờ trả lời lại một tiếng, “Ồ.”

Vu Kim Mi bước tới, lúc nhìn thấy anh thì biểu lộ liền trở nên phức tạp, nhiều loại cảm xúc tầng tầng lớp lớp lần lượt dâng lên.

Sau khi giới thiệu làm quen sơ lược với nhau, đôi nam nữ trẻ tuổi đều chỉ gật đầu mà không lên tiếng.

Lý Song Anh vỗ nhẹ cánh tay Yến Ngọc, “Người trẻ tuổi với nhau nên tâm sự nhiều hơn.”

Yến Ngọc cười cười đi ra ngoài.

Vu Kim Mi ngáp ngừng nửa giây, đi theo anh.

Trong đình viện dạt dào ý xuân, là một cặp nam nữ đang xuân ý dào dạt.

Yến Ngọc tránh bọn họ, đi về phía bậc thang.

Bậc thang trơn trượt, Vu Kim Mi nắm lan can thật chặt, cẩn thận từng li từng tí đi lên vườn hoa trên sân thượng lầu hai.

Nước mưa đọng lại trên đôi giày cao gót trắng tinh của cô.

Hình ảnh này khiến Yến Ngọc không ngờ được mà lại nghĩ tới Kinh Mịch Ngọc.

Vu Kim Mi dừng lại ở nấc thang cuối cùng, phá vỡ sự trầm mặc, “Anh còn nhớ rõ ước định của chúng ta khi hai mươi tuổi không?”

“Tôi quên rồi.” Yến Ngọc nhìn cô.

“Nếu như khi chúng ta ba mươi tuổi vẫn chưa ai kết hôn thì anh sẽ cưới em.” Chủ ngữ của bốn từ cuối cùng là Yến Ngọc, chứ không phải là “cô sẽ gả cho anh.”

“Đồng ngôn vô ky^[10].”

[10] Lời của trẻ nhỏ không có cố kỵ.

Trước kia cô rất thích đôi mắt của Yến Ngọc, giống như là một bình rượu hoa đào, chỉ cần hơi không chú ý thì ngay lập tức sẽ say, sẽ ngã vào trong đó. Mà giờ phút này ánh mắt của anh lại lạnh lẽo như mưa hoa hạnh, như hồ nước hiểm độc nứt vỡ, “Nhưng em tưởng thật.”

“Nhưng tôi đã sớm quên rồi.”

Cô đuổi theo ánh mắt của anh, “Em vì anh nên mới về nước.”

Yến Ngọc hỏi, “Cô về từ lúc nào?”

“Hồi năm ngoái, ngày thứ năm kể từ ngày anh đến Bắc Tú.”

Anh bật cười, “Vậy sao cô không đuổi theo đến Bắc Tú?”

Tình cảm trên mặt của Vu Kim Mi vỡ vụn. Cô bước lên một bước, “Em chỉ đùa với anh mà thôi. Anh cũng biết, em xuất ngoại là để theo đuổi Giản Ngộ, nhưng đuổi theo không kịp nên phải trở lại thôi.”

Yến Ngọc sáng tỏ, “Sáng nay tôi vừa nhận được thiệp mời của Giản Ngộ.”

Cô toát ra một tia đau đớn, hốc mắt chột vương nước mắt, “Em rất hối hận khi chia tay với anh.”

Anh xem thường, “Đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.”

“Cảm giác của chúng ta năm đó với nhau như thế là được rồi. Nhưng bây giờ nếu em muốn chung sống với một người đàn ông cả đời thì phải cân nhắc gia thế của người đó, lợi hay hại với thương nghiệp của gia tộc, là kiếm được món hời hay là phải bồi thường lỗ vốn. Trong lòng em chỉ muốn gả cho một công tử đào hoa, càng đào hoa thì càng tự tại.” Nước mắt của cô không nhịn được mà rơi xuống.

Ở Vu Âm, Yến Tị và Giản Ngộ là hai cái tên rất vang dội.

Tên thật của Giản Ngộ là Giản Dự, nghe hết như “nhà giam”^[11].

[11] Giản Ngộ (简午) đọc là [jiǎnwǔ], còn nhà giam (监狱) đọc là [jiānyù].

Lúc Yến Ngọc chuyển đến Vu Âm thì vẫn chỉ mới là con nít mấy tuổi mà thôi. Lúc lên cấp hai, tên của anh ngay lập tức câu được rất nhiều mối diễm ngộ, cộng thêm tướng mạo ưa nhìn kia thì ở góc rẽ nào cũng nhận được lời tỏ tình.

Yến Ngọc được sinh ra vào giờ Ty, còn Giản Dự sinh vào buổi trưa. Cũng không biết giữa hai người ai là người đưa ra chủ ý trước mà cái tên Yến Tị và Giản Ngộ liền xuất hiện, danh tiếng còn lớn hơn tên thật của hai người, vang dội đến mức rất nhiều người đã từng nghe qua nhưng vẫn không có cơ hội biết mặt.

Sau khi Vu Kim Mi và Yến Ngọc xác định quan hệ không bao lâu thì cô chuyển mục tiêu sang Giản Dự. Về sau cô mới suy nghĩ, thật ra Giản Dự không hẳn là tốt hơn Yến Ngọc, mà chỉ là lúc đó bản thân cô muốn mượn việc này để kích thích anh mà thôi.

Nhưng không ngờ Yến Ngọc lại vô cùng hào phóng mà chia tay với cô, cũng chưa từng liếc mắt lại một lần.

Đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa nghe nói có ai được Yến Ngọc ăn giấm qua. Cho dù là bị bạn gái lừa dối nhưng anh vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ, nghe chẳng khác nào một tên nô lệ của việc bị đội nón xanh.

Yến Ngọc nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, “Giản Ngộ đã làm gì cô?”

Vu Kim Mi không trả lời, ngược lại truy vấn, “Anh có thật sự yêu em không?”

“Không.” Yến Ngọc bạc bẽo trả lời.

“Em biết ngay.” Cô dùng sức nặn ra vài giọt nước mắt, “Đã chia tay nhiều năm như vậy, chắc anh cũng chưa từng nhớ đến em đúng không!”

“Chưa từng.”

Vu Kim Mi nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, “Em quên mất rằng việc quen bạn gái của anh chưa bao giờ đứt đoạn.”

“Đã đứt đoạn được ba tháng nay rồi.” Anh thấy đôi nam nữ đầy ý xuân trong đình viện đang thân mật nên quay người đi hướng về phía hành lang trong vườn hoa.

Vu Kim Mi theo sau hỏi anh, “Vậy để em bổ sung vào có được không?”

“Có một tiểu mỹ nữ đáng yêu đang đặt chân ở ô dự bị.” Mặc dù kỹ thuật câu dẫn của vị tiểu mỹ nữ đó hơi vụng về nhưng anh vẫn tốt bụng giữ lại cho cô một chỗ trống, đồng thời còn rất thành ý mời qua đêm mấy lần. Đáng tiếc cô vẫn luôn cự tuyệt.

Vu Kim Mi nở nụ cười, “Mẹ kế của anh đã dùng cổ ngọc tổ truyền thương lượng về việc kết thông gia với nhà em.” Cô hiểu rõ hôn nhân của mình chỉ là công cụ tạo ra lợi ích của gia tộc. Nếu đã không chạm được Giản Dự thì liền chọn một người nói chuyện hợp ý là được rồi.

Cổ ngọc tổ truyền? Yến Ngọc dừng bước.

Vu Kim Mi chống lại ánh mắt của anh, “Nghe nói khối cổ ngọc đó có giá trị liên thành, em rất muốn có được nó.”

“Tiểu mỹ nữ còn muốn nó hơn cô.” Mịch Ngọc Mịch Ngọc, ý nghĩa chẳng phải là thế này sao.

“Ồ?” Vu Kim Mi bị ánh nắng đột nhiên đâm xuyên qua đám mây đen chiếu vào mắt. Cô nheo mắt lại, “Tiểu mỹ nữ đó là người thế nào?”

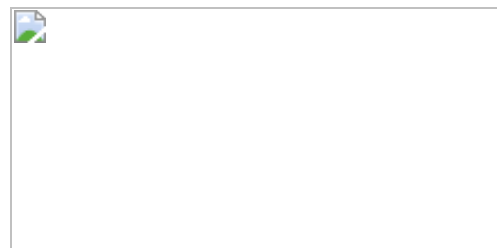
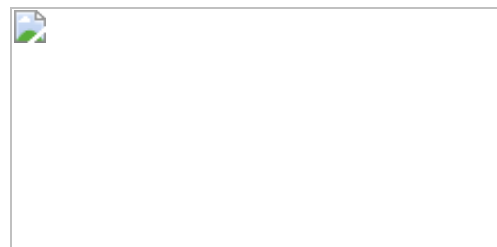
“Giả tạo.”

Ngữ điệu đánh giá của Yến Ngọc và Tôn Nhiên giống nhau như đúc.

Sau khi Kinh Mịch Ngọc bước xuống máy chạy bộ thì bị nhảy mũi ba lần. Cô xoa mũi, thầm nghĩ chắc chẳng phải có người đang nhớ cô đâu nhỉ?

Cách đó không xa có một người đàn ông đang tập máy chèo thuyền^[12], vừa kéo vừa đẩy, trong miệng phát ra âm thanh ồm ồm “A— — hộc,” nhưng âm điệu lại không bình thường mà mang theo một cảm giác kích tình khó nhận và vội vàng, cứ như một giây sau sẽ “bắn” vậy.

[12]

Một tiếng thở “Hự” khiến cô không kiềm được nhìn qua.

Người đàn ông nâng cánh tay cơ bắp lên, cầm áo ba lỗ lên lau mặt, lúc ngẩng đầu lên thì thấy cô. Khóe miệng anh ta nhếch lên cười cười, cố ý mở rộng vai, cơ ngực rung lên.

Cô quay mặt đi.

Chỉ cần Tôn Nhiên cười ở đây một lần thì bọn đàn ông trước mặt này ngay cả ngón tay của anh cũng không bằng.

Kinh Mịch Ngọc cầm lấy khăn mặt, bước vào phòng thay đồ tắm rửa một lượt rồi thay quần áo khác bước ra.

Trên hành lang, người đàn ông chèo thuyền ban nãy đang tựa lưng vào tường, không biết đã đợi bao lâu. Anh ta nhìn cô cười, “Này.”

Cô không đáp lại, bước về phía anh ta.

Người đàn ông chèo thuyền ban đầu tự tin cười một cái, sau đó kinh ngạc nhìn cô lướt qua anh ta. Anh ta quay đầu hỏi, “Ha ha, người đẹp, kết bạn không?”

“Tôi có bạn trai rồi.” Trong lòng cô còn âm thầm bổ sung thêm một câu: Lại còn đẹp trai hơn anh nhiều, sau đó cũng không thèm quay đầu lại, bước đi.

Trên đường, Kinh Mịch Ngọc ghé qua sạp hàng quen thuộc mua một bể cá vàng.

Vừa bước ra thang máy thì Kinh Mịch Ngọc lại hắt xì thêm ba cái nữa. Cô xoa xoa mũi, chẳng lẽ lại có người đang nói xấu mình?

Một tay Kinh Mịch Ngọc bưng chậu cá nhỏ, một tay móc chìa khóa ra mở cửa.

Sau khi thả con cá vàng vào bể cá, Kinh Mịch Ngọc nhìn bốn con cá vàng, nói, “Ba mấy đứa sắp ăn cơm tù xong rồi.”

Bỗng nhiên cô nhớ tới một việc liền gọi điện thoại, “Lão Chu, chú gửi tư liệu của Yến Ngọc cho cháu đi.”

“Lần trước chú đã nói chuyện này với cháu rồi mà.” Lão Chu dừng lại, “Anh ta kết bạn quá tạp nham, càng là người như vậy thì lại càng khó đối phó.”

“Ừm, Điều Tranh Kha đã nói với cháu rồi.” Ít ra Yến Ngọc vẫn không phải là người thô tục bỉ ổi, lúc đùa giỡn ngoài miệng với cô cùng lắm cũng chỉ là

hơi vô lại mà thôi.

“Lúc trước chú đã nói rồi, anh ta không nhất định phải là mục tiêu cuối cùng của cháu.” Ngữ điệu của lão Chu bỗng nhiên thay đổi, “Nhưng dù sao cháu cũng có nhiều bạn trai cũ như thế, thêm một người hay thiếu một người cũng không khác gì nhau.” Âm cuối của lão Chu rất vui vẻ.

Hiệu suất làm việc của ông rất cao, chưa đến mấy phút thì tư liệu của Yến Ngọc đã được gửi đến.

Kinh Mịch Ngọc xem một lát.

Yến gia ở Vu Âm... Cô từng nghe nói nhưng không có ấn tượng sâu đậm, thế nên lúc trước một chút liên tưởng cũng không có. Hồi ức của Kinh Mịch Ngọc về Vu Âm rất lộn xộn, ngổn ngang, tệ đến mức chẳng muốn nhớ lại, thế nên chỉ quên một dòng họ Yến cũng là rất bình thường.

Cô đặt tờ giấy trắng lên khóe môi, chân mày nhíu chặt.

Lúc này trong đầu Kinh Mịch Ngọc bỗng xuất hiện những sự việc khác.

Hôm qua cô đã nhận được tin nhắn WeChat của Cung Ngọc Quán, thời gian và địa điểm chụp poster đã được xác định. Lần thứ nhất là chụp ở một studio ở Bắc Tú, lần thứ hai là ở vịnh Thủy Li ở Vu Âm.

Vịnh Thủy Li? Hình như cô đã từng gặp thoáng qua người nào đó của Yến gia ở đây thì phải? Nhưng là ai?

Gõ đầu mấy cái cũng nghĩ không ra.

Sáng sớm tuần cuối cùng của tháng ba trời đã mưa rả rích. Sau khi mưa tạnh, tầng mây bị lớp sương mù trắng xóa che lấp ở trên không.

Đây chính là sương sớm ở Bắc Tú, làm thế nào cũng không tan đi được.

Buổi sáng, sương trắng đã bị ánh nắng xua đi, bầu trời trong xanh, gió hiu hiu.

Kinh Mịch Ngọc lái xe đến địa điểm chụp hình.

Bãi đậu xe của studio chật ních, cô phải vòng hai vòng quanh bãi mới đợi được một chỗ trống.

Kinh Mịch Ngọc vừa mới tắt máy thì Cung Ngọc Quán gọi điện đến, “Cô tới chưa? Tôi với anh Tôn đang đứng ở Bắc Trung Đình.”

“Tôi đang ở bãi đậu xe, lên ngay đây.” Cô vội vàng xuống xe.

Kinh Mịch Ngọc đang đi dọc theo làn xe thật dài, bỗng dừng lại.

Chiếc xe phía trước là chiếc màu đỏ đậm đó Yến Ngọc đã lái. Ngày nào cô cũng xem vòng bạn bè của Yến Ngọc, biết bây giờ anh đang vẫn còn ở Vu Âm.

Chắc hẳn chiếc xe này là do Cát Tịnh Chi lái.

Cùng Ngọc Quán và Tôn Nhiên đang tựa trên lan can trong sảnh.

Cùng Ngọc Quán mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, đội cái mũ lưỡi trai màu đen, cặp kính cận đã được đổi thành cặp kính râm lớn, khẩu trang màu đen che khuất nửa gương mặt.

Tôn Nhiên đánh giá anh ta, “Tối qua vừa đi ăn trộm à?”

“Em sợ bị phát hiện.” Thanh âm của Cùng Ngọc Quán trầm xuống, phát ra từ trong khẩu trang.

Anh ta cũng thật xui xẻo. Ngay lúc vừa tạm biệt Tôn Nhiên và Kinh Mịch Ngọc hôm đó, tóc giả của Cùng Ngọc Quán không cẩn thận bị móc vào cần câu cá của một ông lão, rơi xuống đất. Lúc anh ta quay đầu lại thì cặp kính cũng bị tuột xuống.

Ngay lập tức bị bại lộ.

Anh ta biết độ nổi tiếng của mình rất tốt, lại không ngờ ở ngoài đời cũng có thể khiến một đám nữ sinh hét lên.

Phản ứng đầu tiên của anh ta ngay lúc đó là phải để cho Kinh Mịch Ngọc chứng kiến một màn thị uy thanh thế rầm rộ thế này thì cô mới ngừng việc cắn hạt dưa tách đậu phộng mỗi khi gặp anh ta.

Phản ứng thứ hai chính là: Phụ nữ quả nhiên đúng là một loại sinh vật phiền toái.

Từ ngày hôm đó mỗi khi anh ta ra ngoài đều chuẩn bị võ trang đầy đủ.

Tôn Nhiên quay mặt nhìn vào trong sảnh.

Cùng Ngọc Quán đứng thẳng tắp. Cho dù giờ phút này nhìn anh ta như một người lập dị cũng phải làm ra dáng vẻ lạnh lùng.

Người qua đường liên tục nhìn hai người họ.

Cùng Ngọc Quán khó chịu, “Chín phút trước Kinh Mịch Ngọc đã nói cô ấy sắp tới.”

Tôn Nhiên nói, “Chắc cô ấy vào nhầm thang máy.”

“Vậy chúng ta đi vòng vòng chơi trước đi?” Cung Ngọc Quán vừa dứt lời đã cảm thấy không ổn. Hai người đàn ông lớn tòng ngồng đi mua sắm với nhau, người ngoài sẽ nghĩ thế nào, “Thôi được rồi, chúng ta chờ tiếp đi.”

Kinh Mịch Ngọc đúng là đã đi nhầm thang máy. Cô đi vòng vòng cũng không đến được Bắc Trung Đình, sau đó theo hướng của la bàn điện thoại mà đi thẳng về phía bắc, kiểm khắp mọi góc tường cũng không có, sau khi hỏi đường mới biết được, tuy tên là Bắc Trung Đình nhưng lại nằm ở phía Tây trung tâm mua sắm.

Đợi đến lúc cô chạy đến nơi thì cũng tốn mất năm phút.

Tôn Nhiên thấy một thân ảnh màu xanh lam ngày càng gần, chân váy bay bay như vẩy lên từng đóa từng đóa bọt sóng, “Cô ấy đến rồi.”

Cung Ngọc Quán quay đầu, qua kính râm thấy được hoa văn trên váy cô là một con cá sấu mở to cái miệng rộng quạc, răng nanh sáng bóng.

Kinh Mịch Ngọc cười cười, vẩy tay với họ.

Cặp mắt phượng của Tôn Nhiên là bộ phận mang tính công kích mạnh nhất của anh, tuy sáng rõ nhưng lại đen như mực, chẳng khác nào vực sâu không đáy.

Hai tay Cung Ngọc Quán đút vào túi, màu đen đã che lấp gương mặt và thân hình anh ta, chỉ để lộ hai tai, ngược lại nhìn trắng trắng đến đáng yêu.

Hai con gà con đáng yêu.

Tôn Nhiên bước ra khỏi lan can.

Cung Ngọc Quán gập nón, yên lặng đuổi theo.

Lúc sắp đến nơi thì Kinh Mịch Ngọc trêu ghẹo quần áo của Cung Ngọc Quán, “Anh thật sự đã trở thành người nổi tiếng rồi à?”

“Từ lúc chia tay với cô thì tôi đã lên được một tuyển^[13] rồi.”

*[13] Trong giới showbiz Trung hay có diễn viên, ca sĩ tuyển 1, tuyển 2...
Mình nghĩ ở đây ý cũng là thế.*

Đôi mắt Tôn Nhiên sáng lên, “Cậu là sau khi chia tay bao lâu mới gặp may thế?”

Cung Ngọc Quán nhớ lại một lát, “Hình như là hơn ba tháng.”

“Vậy tôi cũng sắp rồi.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Cung Ngọc Quán cười cười, đẩy cặp kính râu to bản lên một chút. Có thể thấy được là anh ta thật tâm chúc phúc cho Tôn Nhiên.

“Thật mong chờ đến ngày đó.”

Kinh Mịch Ngọc, “...”

HẾT CHƯƠNG 16

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 17

KSCN – Chương 17

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Không phải ai cũng có tư cách làm gà con

Sau khi đến studio, Cung Ngọc Quán gỡ khẩu trang, kính râm và nón xuống, lộ ra một gương mặt vô cùng đẹp trai.

Lúc này Kinh Mịch Ngọc mới được tính là hoàn toàn nhớ lại được tướng mạo của anh ta. Trước đó cô chỉ biết mặt anh ta đẹp như ngọc, bởi vì tên của anh ta là Cung Ngọc Quán.

Cung Ngọc Quán tuy là nam nhưng dáng dấp lại hơi giống nữ, chân mày đầu thô đuôi mảnh, không phải rất sắc bén, đuôi mắt vừa mảnh vừa hẹp dài, ngũ quan toát ra một cảm giác vừa nữ tính vừa mềm yếu.

Bà ngoại từng nói, “Nam sinh nữ tướng là người có mệnh phú quý.”

Thời điểm Kinh Mịch Ngọc quen Cung Ngọc Quán thì anh ta chỉ mới là một người ở tuyến mười tám, bây giờ cuối cùng anh ta cũng đang bước đi trên con đường giàu sang.

Cung Ngọc Quán gạt sợi tóc trên trán, nghiêng mắt nhìn ánh mắt của cô đang nhìn mình. Anh ta nhú mày, “Cố gắng đừng bị sắc đẹp của anh mê hoặc nha.”

Cô lập tức thu hồi lại ánh mắt.

Cung Ngọc Quán chỉ cần mở miệng thì ngay lập tức sự mềm mại nữ tính biến mất không còn tung tích.

Buổi chụp hình diễn ra vô cùng thuận lợi vì tuần nam mỹ nữ đều vô cùng ăn ảnh.

Dưới ống kính, Kinh Mịch Ngọc rất ân ái với Cung Ngọc Quán, ánh mắt vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, tràn đầy sắc xuân quang của thiếu nữ.

Lúc hai người mặt đối mặt chỉ cách nhau vón vện mười centimet. Anh ta nhìn môi cô, lăm bắm một câu, “Em nhất định phải kiềm lại, đừng nhiều nước bọt lên mặt anh.”

Nụ cười của Kinh Mịch Ngọc rục rờ như hoa, nhưng lúc thợ chụp hình vừa cất máy đi thì cô lập tức hất Cung Ngọc Quán ra.

Tôn Nhiên đã chụp xong, đang ngồi một bên chơi điện thoại thì thấy Yến Ngọc đăng vài bài lên vòng bạn bè.

Anh bình tĩnh tỉnh táo suy nghĩ.

Một người hầu như không hề chụp ảnh selfie là Kinh Mịch Ngọc, bỗng nhiên lại chụp.

Một người hiếm khi bại lộ hành tung là Yến Ngọc, bỗng nhiên lại chăm chỉ đăng bài hàng ngày.

Hai người này đang ám thị cái gì ở trên vòng bạn bè vậy?

Kinh Mịch Ngọc đi xuống, ngoắc Tôn Nhiên, “Xong rồi. Đi ăn cơm đi.”

Tôn Nhiên đặt điện thoại xuống, bình thản nói, “Có lẽ cô đã gặp được chân mệnh thiên tử rồi.” Đôi nam nữ giả tạo này đúng là tuyệt phối.

Kinh Mịch Ngọc không hiểu gì.

Cung Ngọc Quán một lần nữa vũ trang bản thân thật kín kẽ.

Ba người bước ra khỏi studio.

Cung Ngọc Quán hỏi, “Hai người muốn ăn gì?” Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng bản thân sẽ bị thịt một bữa cơm.

Quả nhiên, Tôn Nhiên trả lời, “Ăn món nào đắt nhất đi.”

Cung Ngọc Quán chuyển hướng sang Kinh Mịch Ngọc, “Còn em thì sao?”

Kinh Mịch Ngọc đứng bên cạnh Tôn Nhiên, chỉ lên trên lầu, “Ăn ở Khí Sạn đi, cực kì đắt đỏ.”

Khí Sạn nằm trên tầng 14 của trung tâm thương mại. Ở Bắc Tú, 14 là con số xui xẻo nhưng nhà hàng này lại không tin những việc mê tín thế này, tuy được chọn những tầng lầu khác nhưng lại cứ khẳng khái chọn tầng 14.

Sau đó việc làm ăn của nhà hàng vô cùng thịnh vượng.

Ba người bước vào thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp khép lại thì lại mở ra.

Một cặp tuấn nam mỹ nữ đang đứng bên ngoài.

Người phụ nữ đang ngẩng đầu nhìn người đàn ông, lúc ánh mắt cô ấy nhìn qua thang máy thì cười cười, “Kính tiểu thư.”

Kính Mịch Ngọc gần như cũng không cần tiếp nhận mệnh lệnh từ đại não, cơ bắp trên mặt ngay lập tức cứng lại, mỉm cười, “Cát tiểu thư, thật trùng hợp.”

Cát Tịnh Chi kéo Kỳ Ngọc Phong tới, khước mắt quét qua Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán một lát, hỏi, “Mọi người đến Khí Sạn để ăn cơm sao?”

Kính Mịch Ngọc gật đầu, “Đúng vậy.”

Kỳ thật câu hỏi này cũng chỉ hỏi cho có, bởi vì trên dây số thang máy chỉ có ô mười bốn đang sáng đèn mà thôi.

Kỳ Ngọc Phong ấn nút đóng cửa. So với Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán nhìn khá nhàn nhã thì anh ta toàn thân cao thấp đều rất gọn gàng chẵn chu, sợ là ngay cả mấy sợi tóc mái rũ xuống trán cũng đều đã được cắt tỉa cẩn thận.

Bầu không khí trong không gian khép kín khá là quái dị.

Quý dị đến mức cái mũi dưới lớp khẩu trang của Cung Ngọc Quán có hơi hít thở không thông, đành phải kéo khẩu trang xuống.

Hai người phụ nữ ngượng ngùng trò chuyện, còn ba người đàn ông không ai lên tiếng.

Tôn Nhiên nhìn về phía Cung Ngọc Quán.

Cung Ngọc Quán lắc đầu, biểu thị anh ta cũng không biết đôi nam nữ này là ai.

Thang máy đi không đến mười giây thì đã tới lầu 14. Cửa thang máy vừa mở ra, Kỳ Ngọc Phong đã ôn hòa, lễ độ, “Tịnh Chi, Mịch Ngọc, hai người ra trước đi.”

Tôn Nhiên lại nhìn về phía Cung Ngọc Quán.

Cung Ngọc Quán vẫn lắc đầu như cũ.

Cát Tịnh Chi khẽ hỏi, “Ngọc Phong, anh đặt phòng bao rồi sao?”

“Ừm.”

Cung Ngọc Quán đột nhiên hiểu ra, tới gần Tôn Nhiên, hạ giọng thấp đến mức không thể nghe thấy nói, “Nghe không? Ngọc Phong. Ngọc.”

Mắt Tôn Nhiên nhìn về phía trước, đuổi cặp chân dài, “Ừm.”

“Thử đoán xem anh ta là người thứ mấy?” Cùng Ngọc Quán cười cười, “Em biết hết những người sau em, thế nên em đoán chừng vị này nằm trong khoảng từ một tới năm.”

Tôn Nhiên nhìn bóng lưng của Kỳ Ngọc Phong, nói, “Người số hai tôi biết, là Tần Tu Ngọc.”

Kỳ Ngọc Phong và Cát Tịnh Chi bước vào phòng bao.

Bởi vì không đặt chỗ trước nên ba người Kinh Mịch Ngọc chỉ có thể ngồi ở đại sảnh.

Sau khi Cùng Ngọc Quán ngồi xuống thì cởi khẩu trang ra, nói, “Chỗ này chắc không gặp phải fan nữ cuồng nhiệt đâu nhỉ?”

“Anh thử một chút là biết ngay.” Kinh Mịch Ngọc cầm ly trà lên. Ly trà này hơi giống với cái ly của sơn trang ở ngoại ô, đều được làm từ đất.

“Mặc kệ.” Cùng Ngọc Quán kéo khẩu trang xuống, “Anh ngộp thở muốn chết rồi.”

Tôn Nhiên ngửi mùi trà, nhấp thử một ngụm, sự mát lạnh thấm vào cổ họng, “Vị tên Ngọc Phong đó là người thứ mấy?”

“Tôi không quen anh ta.” Kinh Mịch Ngọc nhìn ra ngoài trời. Sáng sớm tuy có sương mù mờ mờ ảo ảo nhưng bây giờ đã tan, chỉ còn lại ánh nắng chói chang.

Cùng Ngọc Quán nheo mắt, “Ôn tồn lễ độ, trong tên lại có chữ Ngọc, vậy mà em lại không bỏ anh ta vào túi?”

Ánh mắt của Kinh Mịch Ngọc nhìn qua nhìn lại Cùng Ngọc Quán và Tôn Nhiên vài lần, lộ ra nụ cười giảo hoạt, “Không phải ai cũng có tư cách làm gà con đâu.” Gà con vừa ngoan ngoãn lại đáng yêu, loại người ngụy quân tử như Kỳ Ngọc Phong mà cũng xứng sao?

Cùng Ngọc Quán, “...”

Tôn Nhiên, “...”

Đối với hai từ gà con này, cho dù trong lòng cô mang ý ca ngợi thì hai người họ cũng không cách nào đáp lại một cách vui vẻ được.

Sau khi ba người họ ăn cơm xong, Cùng Ngọc Quán nhận được một cú điện thoại, “Chú, cháu đang ở Khí Sạn. Chú qua đây đi, một lát cháu ngồi nhờ xe của chú về.”

Nói xong anh ta ngay lập tức đội nón, kính râm và đeo khẩu trang vào, cũng không nghĩ tới bất cứ thứ gì.

Ba người đi xuống lầu.

Lúc đi ngang qua tiệm trà sữa, Cung Ngọc Quán nhiệt tình nói, “Anh Tôn, em mời anh uống trà sữa.” Nói xong thì ngay lập tức đi qua đó, xếp phía sau một hàng người dài dằng dặc.

Thân hình của anh ta rất cao, sợ lại rước phải sự chú ý của nữ sinh nên cố ý cong người lại.

Thật ra như thế lại càng gây chú ý hơn nữa.

Rất nhiều người qua đường nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ quái.

Kinh Mịch Ngọc đã quá quen với cái người vừa gặp trà sữa thì con sâu ăn trong bụng lại ngo nguậy kia nên cùng Tôn Nhiên qua bên chỗ ngồi bên cạnh chờ lấy.

Ánh mắt cô nhìn ngang nhìn dọc thì vô tình nhìn thấy Ba Trí Dũng ở phía xa xa.

Ông ta đang đứng nói chuyện với người đàn ông trung niên bên cạnh, thần sắc nhẹ nhõm, cặp lông mày hình chữ Xuyên lúc này khẽ chau lại.

Kinh Mịch Ngọc vô thức muốn tránh xa ông ta. Ba Trí Dũng rất chuyên nghiệp, lại có độ nhạy bén cao nên nói chuyện với ông ta tương đối mệt mỏi. Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy ông ta thì cô lại không khỏi nhớ tới án cường chế ở Vu Âm.

Kinh Mịch Ngọc xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Ba Trí Dũng. Tôn Nhiên tưởng là cô đã thấy được Cung Ngọc Quán ở phía trước đang bưng trà sữa tới.

Cung Ngọc Quán cũng tưởng vậy, thế nên đã giơ ba ly trà sữa đã được đóng gói kỹ càng trong tay về phía cô.

Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên làm một động tác tay với Cung Ngọc Quán. Cung Ngọc Quán dừng bước.

Vì bị kính râm và khẩu trang che khuất nên cô không thể nhìn rõ sắc mặt của anh ta, chỉ thấy bước chân Cung Ngọc Quán dừng lại hai giây, sau đó càng bước nhanh hơn về phía này.

Hồng hét! Sự ăn ý giữa cô và Cung Ngọc Quán quá kém, bây giờ chỉ có thể dựa vào Tôn Nhiên. Cô hạ thấp giọng, “Có cảnh sát.”

Ánh mắt Tôn Nhiên lóe lên vẻ khác lạ, một giây sau anh bình tĩnh lại, đột nhiên cười áo khoác.

Trong nháy mắt cô đã hiểu rõ anh muốn làm gì nên đưa tay ra.

Tôn Nhiên mặc áo khoác cho Kinh Mịch Ngọc, lại trùm mũ lên đầu, ôm chầm bờ vai cô rồi đi thẳng về phía trước.

Những động tác liên tiếp của hai người cực kì tự nhiên.

Cung Ngọc Quán nhìn một nam một nữ đang đi tới, chợt nhớ tới hôm nay chú mình hẹn một người cảnh sát ra để ôn chuyện, sau đó về cùng nhau.

Cung Ngọc Quán cười nón ra, bước chân chuyển hướng về phía trung tâm.

Chú Cung cười cười, chỉ cho Ba Trí Dũng thấy, “Thằng nhóc kia là cháu tôi, thường hay bọc người nó y như cái bánh chưng.”

Ánh mắt Ba Trí Dũng nhìn qua hướng Cung Ngọc Quán.

Lúc này, Tôn Nhiên và Kinh Mịch Ngọc đã bước đến phòng vệ sinh gần hành lang.

Anh vỗ vỗ đầu cô, “Cô thật sự đã làm chuyện xấu rồi hả?”

Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu, vì bị mũ trùm che khuất mặt nên cô không nhìn thấy được khuôn mặt của Tôn Nhiên, chỉ thấy mỗi cổ anh, “Không có. Nhưng người đó là cảnh sát Ba, nếu tránh được thì cứ tránh thôi.” Cô hơi bất đắc dĩ, “Hồi lúc gặp ông ta ở Vu Âm tôi thấy hơi sợ.”

“Không sao đâu Cung Ngọc Quán đã dời sự chú ý của ông ta đi chỗ khác rồi.”

“May là có anh. Tên nhóc Cung Ngọc Quán kia đúng là chẳng ăn ý với tôi gì hết.”

“Chẳng lẽ...” Bỗng nhiên Tôn Nhiên dừng bước, “Đây mới chính là nguyên nhân cậu ta gặp may à?”

Cô lười phải uốn nắn lại cái tư tưởng đó, cởi mũ trùm ra rồi nói, “Đi thôi.”

Yến Ngọc vẫn chưa trở lại Bắc Tú nhưng anh vẫn cập nhật vòng bạn bè hằng ngày.

Tôn Nhiên là người có tính cách thẳng thắn, đối với những động thái kia của Yến Ngọc, anh vẫn luôn nhiều lần muốn hỏi, “Có việc gì thì không thể nói thẳng với nhau sao? Tại sao lại phải chơi cái trò anh nói tôi đoán thế này.”

Còn Kinh Mịch Ngọc thì vẫn luôn suy nghĩ về dụng ý của Yến Ngọc mỗi ngày.

Ba ngày sau, anh đăng một bài lên vòng bạn bè, “Bây giờ mới biết được một khối cao cổ ngọc lại có thể đổi được một nàng dâu.”

Trong giới sưu tầm, cao cổ ngọc chính là ngọc bích trước thời nhà Hán. Từ thời Hán đến triều Minh thì gọi là trung cổ ngọc, sau triều Minh là cận cổ ngọc.

Ngọc ở núi Kinh chính là cao cổ ngọc.

Kinh Mịch Ngọc chăm chú nhìn bài đăng của Yến Ngọc, nhìn trái rồi lại nhìn phải.

Rốt cuộc Yến Ngọc là ai?

Cuối cùng cô đặt điện thoại xuống, nhìn qua bầu trời đêm tối mịt, hít sâu một hơi. Lão Chu nói không sai, thật quá nguy hiểm.

Thế nhưng càng nguy hiểm thì cô lại càng muốn đến gần. Đây là tật xấu gì đây?

Lần chụp poster thứ hai với Cung Ngọc Quán là vào chủ nhật. Thứ năm, Cung Ngọc Quán hỏi cô về thời gian của chuyến bay.

Kinh Mịch Ngọc trả lời, “Thứ sáu tôi sẽ ngồi tàu cao tốc qua.”

Cung Ngọc Quán, “Có vé máy bay miễn phí mà em không dùng hả?”

Kinh Mịch Ngọc, “Đổi sang tiền mặt đưa tôi.”

Cung Ngọc Quán, “...”

Sau khi tan việc vào thứ sáu, Kinh Mịch Ngọc đi thẳng đến ga tàu cao tốc.

Kinh Mịch Ngọc nắm trong tay vé tàu, hai từ Vu Âm như tảng đá đè nặng lòng cô, khiến cô vô cùng rầu rĩ đến khó chịu. Kinh Mịch Ngọc thở hắt hển, cố gắng hết sức để nhớ lại hồi ức của ông bà ngoại, nhưng chỉ là một mảng trắng xóa.

Tâm trạng cô vô cùng sa sút, lấy điện thoại ra gọi cho Yến Ngọc.

Hai tuần này Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc rất ít khi liên lạc với nhau. Cuộc điện thoại này của cô, vừa ngoài ý muốn, vừa không ngoài ý muốn, “Alo?”

“Alo.” Cô nở nụ cười, “Tôi đi công tác ở Vu Âm.”

Anh cười khẽ một tiếng, tâm tình hình như rất vui vẻ, “Đi một mình sao?”

“Đúng vậy, 11:30 tôi sẽ tới nhà ga phía nam Vu Âm.” Cô nhìn qua nhóm người đi đi lại lại ở phía trước, “Anh còn ở Vu Âm không?”

“Còn.” Yến Ngọc ngồi trên ghế salon, ngón trỏ phải gõ nhẹ tay vịn, “Tối nay tôi đến đón cô.”

“Làm thế nào được? Đã trễ thế này.” Đến giây phút này mà cô vẫn không quên khách sáo hai câu.

Yến Ngọc lại vạch trần cô, “Cô gọi cuộc điện thoại này không phải là vì muốn tôi đến đón cô à?”

“Vâng được.” Yến Ngọc lúc mình mẫn sáng suốt thì thật sự không thể gọi là gà con được, chẳng đáng yêu chút nào, “Tôi chờ anh.”

Nghe ngữ khí có vẻ hơi lỗ măng của anh, cô cuối cùng cũng nhớ tới ông bà ngoại.

Ông ngoại mỗi khi nói chuyện đều dùng giọng điệu này.

“Tối nay gặp.” Yến Ngọc cúp điện thoại.

Người đàn ông đối diện, ngũ quan đoan chính, quanh miệng đầy ria mép. Anh ta nhìn Yến Ngọc, “Này này, hôm nay là sinh nhật của tôi mà. Đã nói sẽ chơi bởi tới hừng đông, đừng vì một cuộc điện thoại mà bỏ cuộc chứ.”

“Năm sau tôi chơi với anh.”

Ria mép nhếch miệng cười, “Còn có thể có chuyện gì quan trọng hơn cả sinh nhật của anh em mình hả?”

“Đến ga tàu cao tốc đón bạn.” Yến Ngọc ngồi thẳng người, “Nửa đêm canh ba^[1], ở ga tàu phía nam có không ít xe đen^[2], chỉ có một mình cô ấy không an toàn.”

“Là nữ?”

Yến Ngọc cười.

Ria mép bĩu môi, chỉ cánh tay của mình, “Anh em là tay chân, còn phụ nữ thì chỉ như một bộ quần áo thôi mà.”

“Thiếu một cánh tay hay gãy một cái chân thì vẫn có thể đi ra ngoài bình thường. Nhưng cậu đã thấy ai không mặc quần áo trần truồng chạy nhảy ngoài đường chưa?”

Ria mép ngậy ngẩn cả người.

HẾT CHƯƠNG 17

[1] Hay còn gọi là giờ Tý, từ 11 giờ tối đến 1 giờ sáng.

[2] Xe chạy bất hợp pháp, hay có thái độ không tốt hoặc ép khách lên xe.

Xoài:

Trích lời chị Lynn: “Mỗi lần Tôn Nhiên với Cung Ngọc Quán xuất hiện là chị cười ngoác cả mồm =)). Ông Quán chỉ cần đứng yên đừng cất tiếng thì có thể làm mỹ nam tử an tĩnh, còn phát ngôn cái là thành tấu hài.” =)))

Bổ sung thêm là ông Quán phải bỏ cái mái ụp nời với cái kính ngố tàu của ông nữa mới đủ tiêu chuẩn nha =))))

Chú thích thêm một chút là trong bản raw, Cháo miêu tả vẻ ngoài anh Ngọc Quán là đẹp đẽ vô song nha =)))) Mọi người đừng vì cái mái ụp nời với quả kính ngố tàu cộng thêm cái miệng chả đâu vào đâu của ông mà bỏ qua một mỹ nam tử hàng thật giá thật nha =)))) Khéo lại đẹp nhất trong dàn bạn trai của bà Ngọc cũng nên =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 18

KSCN – Chương 18

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

A di đà Phật

Kinh Mịch Ngọc chưa từng nghĩ tới cô sẽ một thân một mình trở lại thành phố Vu Âm.

Khi một thành phố khiến cho ai đó có cảm giác ngạt thở thì trốn chạy cũng chỉ là phương thức giải cứu ngắn ngủi mà thôi. Một khi lại một lần nữa cảm giác được không khí của thành phố đó thì cũng sẽ vẫn thăng trầm chìm nổi như xưa, rồi chợt nhận ra sức nặng thật ra vẫn chưa từng rời đi.

Cô vẫn không biết hôm nay mình lấy dũng khí ở đâu ra nữa.

Lúc tàu cao tốc chạy vào địa phận của Vu Âm thì Kinh Mịch Ngọc đã bắt đầu có cảm giác hôn mê, giống như bốn phía đều có những tảng đá vô hình lăn từ trên xuống. Bầu trời của Vu Âm trong xanh hơn ở Bắc Tú nhiều. Chẳng qua trong mắt cô, ánh sáng này chẳng khác nào hồi quang phản chiếu mà thôi.

Đứa bé trai ghế kế bên cực kì nghịch ngợm, cứ nhảy tới nhảy lui trên ghế ngồi, chỗ ngồi lắc lư làm cô cảm thấy như mình đang cô độc trôi dạt trên một chiếc thuyền.

Kinh Mịch Ngọc nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt trắng bệch, sớm biết như thế cô đã đi máy bay với bọn Tôn Nhiên cho rồi, ngộ nhỡ có ngã xuống thì còn có hai người gọi xe cứu thương giúp.

Mẹ của đứa bé trai nhẹ giọng quở trách con mình, “Đừng nhảy nữa, con đang quấy rầy chị ngồi kế bên đó.”

Bé trai nhìn Kinh Mịch Ngọc một chút, nhảy ngồi xuống ghế, “Mẹ ơi, chị bị sốt hả?”

Người mẹ nhíu mày, hơi lo lắng, “Cô ơi, cô thấy không thoải mái trong người sao?”

Kinh Mịch Ngọc mở to mắt, “Tôi không sao.”

Người mẹ ôm con mình, không nhiều lời nữa.

Đứa bé trai nghiêng người dựa vào trong lòng mẹ, nhìn Kinh Mịch Ngọc bằng ánh mắt kỳ lạ, lại ngửa đầu nhìn mẹ mình, giọng nói trẻ con non nớt vang lên, “Giống như là chị đang khóc vậy đó.”

“Suyt.” Ngón trỏ của người mẹ đặt trên môi con trai mình, vỗ vỗ lưng bé, “Đừng làm ồn đến chị.”

Khóe mắt Kinh Mịch Ngọc không có nước mắt, môi mím lại.

Sau khi xuống tàu cao tốc, cô nghe được rất nhiều khẩu âm Vu Âm vừa ngọt ngào lại nhẹ nhàng, trong lòng dâng lên một cảm giác đặng chất.

Kinh Mịch Ngọc đứng bên cạnh thang cuốn chờ xe.

Những người vội vàng đi qua đi lại, tuy phản chiếu vào trong mắt nhưng lại chưa từng đọng lại trong trí nhớ cô được một giây.

Cô chỉ thấy mây đen vừa nhiều vừa dày, cắt ngang bầu trời đêm thành từng khe rãnh màu trắng.

Tòa tháp cao chót vót của Vu Âm đứng sừng sững trong màn mây.

Đó là một tòa kiến trúc công cộng cao vút. Kinh Mịch Ngọc đã từng suy nghĩ, trong thời gian một người từ độ cao này rơi xuống đất thì liệu đại não có tái hiện lại hết những chuyện cũ trong đời một lần hay không?

Yến Ngọc ở gần đó đợi một lúc lâu, thấy cô ngược mắt nhìn lên tòa tháp cao, âm thầm lộ ra sự khao khát. Anh bật đèn pha xe lên.

Tia sáng cắt đứt ánh mắt đang dán chặt lên bầu trời đêm của Kinh Mịch Ngọc.

Cô quay đầu lại.

Một chiếc xe Bentley, cùng với hai cái đèn pha đang sáng rực.

Cô hơi nheo mắt, bước lên phía trước.

Cửa sổ xe phía trước bên phải mở ra.

Cô khom người nhìn thử, quả nhiên là Yến Ngọc.

Anh nghiêng đầu nhìn cô cười, ngũ quan tuần tú giao thoa với ánh sáng mờ ảo, “Lên xe đi.”

Đôi mắt của Kinh Mịch Ngọc rất sáng, hàm răng trắng tinh, “Đây là xe của anh hả?”

“Phải.” Yến Ngọc xuống xe. Tỉ lệ cơ thể của anh rất tuyệt, tay dài chân dài, chỉ mặc một cái khoác và quần jean đơn giản cũng đã rất ra dáng. Anh cầm hành lý từ trong tay cô, đặt vào cốp sau, “Cô đặt khách sạn à?”

“Đặt rồi.” Khách sạn là do Cung Ngọc Quán đặt trước. Cô nói địa chỉ, cười nhẹ bước lên xe.

Trong xe có một mùi hương thoang thoảng, nghe như mùi của lá cây khuynh diệp. Cô đang tính ngủ lại thêm vài lần nữa thì đã nghe Yến Ngọc hỏi, “Đi công tác mấy ngày?”

“Chủ nhật này tôi về.”

Anh đã hiểu, nhưng vẫn trêu đùa cô như cũ, “Chỉ là chuyển công tác cuối tuần thôi à?”

Cô vô tội cười một tiếng, “Đúng vậy, không được sao?”

“Đến mỗi tuần cũng được.”

Giọng điệu này của Yến Ngọc làm cho cô có cảm giác anh lại muốn hỏi về chuyện tình một đêm, bèn tranh thủ thời gian nói trước, “Anh không trở về Bắc Tú ư?”

“Đợi xong buổi lễ đính hôn của một người bạn đã.”

Chiếc xe vừa băng qua đèn đường hình mẫu đơn đặc trưng của Vu Âm, chỉ trong vón vện một giây xe chạy lướt qua thì đã không còn thấy được ánh đèn sáng rực màu đỏ tía kia nữa. Cô nhìn sang Yến Ngọc, “Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày nào?”

“Ngày mùng 1 tháng 4.” Yến Ngọc cười, đôi mắt cong cong, “Ngay ngày cá tháng Tư, rất hợp với tình hình.

“...” Sao cô lại nghe thấy anh ta như đang cười trên nỗi đau của người khác vậy? Kinh Mịch Ngọc liếc nhìn Yến Ngọc, anh quả thật là đang cười trên nỗi đau của người khác. Cô ngập ngừng hỏi, “Miếng cao cổ ngọc đó... Đối một nàng dâu là anh hay là bạn của anh?”

“Là mẹ nhỏ cho tôi đổi.” Yến Ngọc tự nhiên trả lời, “Ba tôi có sở thích sưu tầm ngọc, từ thời Xuân Thu Chiến quốc đến triều Minh, Thanh, nhiều đến

mức có thể mở buổi triển lãm. Chỉ lấy một miếng đổi một nàng dâu cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Có người nói ngọc chính là chứng nhân lịch sử của mấy ngàn năm lịch sử Trung Hoa, nhưng những bộ sưu tập ngọc thường rất ít chứ không phong phú như những bức thư pháp hay hội họa có giá trị. Thế mà Yến Phong Hoa lại có thể tập hợp cổ ngọc từ nhiều triều đại như vậy?

Nếu đúng là như thế thì miếng cao cổ ngọc mà Yến Ngọc nói tới kia cũng không chắc chắn là ngọc ở núi Kinh.

Chân mày Kinh Mịch Ngọc chau lại, sau đó lại buông lỏng. Tạm thời cứ mặc kệ đi, bây giờ cô hơi mệt mỏi, chỉ mong được nghỉ ngơi càng sớm càng tốt.

Khách sạn tọa lạc ở một nơi náo nhiệt trong thành phố.

Đến khách sạn, Yến Ngọc nhoẻn miệng cười, khiến cho chị gái lễ tân choáng cả mắt.

Rõ ràng người vào ở là Kinh Mịch Ngọc, thế mà chị gái kia cứ luôn miệng hỏi Yến Ngọc, hỏi luôn cả chứng minh nhân dân để đăng ký phòng, “Tiên sinh, phiền anh đưa tôi chứng minh nhân dân.”

Kinh Mịch Ngọc “bịch” một tiếng, đập chứng minh lên bàn phục vụ, “Là tôi đặt phòng.”

Ánh mắt của Yến Ngọc nhanh chóng nhìn vào phần thông tin của Kinh Mịch Ngọc trên chứng minh, sau đó chuyển qua tấm hình thẻ của cô.

Lúc cô chụp hình thẻ có trang điểm, cặp mắt không lớn, khóe môi cười bình thường lên rất xinh đẹp thì khi thả lỏng đường cong lại hơi trễ xuống dưới.

Chị gái lễ tân cầm chứng minh của cô lên, mắt bò mới lo làm chuồng tán thưởng một câu, “Tên của chị thật dễ nghe, hết như những tiểu thư khuê các con nhà quyền quý ngày xưa.”

Khóe môi của Kinh Mịch Ngọc lại càng trễ xuống hơn nữa. Sau khi đăng ký xong xuôi, Yến Ngọc giúp cô xách hành lý lên phòng.

Cánh cửa ngăn cách nhà vệ sinh và gian phòng được làm từ kính trong suốt.

Kinh Mịch Ngọc bỗng nhớ tới hình như Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán ở chung phòng. Vậy cánh cửa kính trong suốt này —

A di đà Phật.

Cô lắc đầu, cắt đứt suy nghĩ viển vông trong đầu.

Yến Ngọc kéo màn cửa sổ ra, tầm nhìn hướng ra con sông Vu Âm ở phía đối diện, “Phong cảnh không tệ.” Ánh mắt của anh lại chuyển đến cánh cửa kính của nhà vệ sinh, “Phong cảnh này cũng không tệ.”

Kinh Mịch Ngọc lại nghĩ tới Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán.

Không phải cô nói quá, dáng người của Tôn Nhiên chỉ cần cưỡi một cái, nếu ai có thể dời tầm mắt thì cô cũng phục người đó luôn.

Thân hình của Cung Ngọc Quán thon gầy, tuy cơ bắp nhìn không mạnh mẽ như của Tôn Nhiên nhưng cũng không kém.

Cô bỗng nhiên không chờ nổi sự xuất hiện của hai người bọn họ.

“Cô cho rằng suy nghĩ của đàn ông hèn hạ đến thế sao?”

Thanh âm của Yến Ngọc đã thành công kéo cô ra khỏi mớ suy nghĩ kia. Cô cúi thấp đầu, che giấu nói, “Không có.” Nói xong mới phát hiện anh đang đứng gần trong gang tấc.

Yến Ngọc nghiêng người xuống, “Hôm nay suýt nữa quên mất hỏi cô, chuyện tình một đêm đó cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“...” Vẫn không tránh khỏi được câu hỏi này à? Kinh Mịch Ngọc ngược mắt, “Tôi vẫn giữ vững quan điểm của mình.”

“Cố chấp.” Yến Ngọc lui một bước, “Nghỉ ngơi sớm một chút, tôi phải đi rồi. Mẹ nhỏ tằm bố tôi đến mức thiếu điều chưa gọi “gà” mà thôi, ở đây thêm vài phút nữa thì chắc tôi sẽ thành sói đói bố nhào tới ăn thịt dê mất.” Ánh mắt của anh nặng nề, “Nhưng cô đã ao ước bị tôi mạnh mẽ làm đến thế thì sao tôi có thể cho cô toại nguyện đây.”

Kinh Mịch Ngọc muốn cười nhưng lại cảm thấy không đúng lúc, chỉ nhếch khóe môi nhìn anh, thiếu chút nữa đã cười toe toét, “Tối nay rất cảm ơn anh.”

“Phương thức cảm ơn tốt nhất chính là lấy thân báo đáp.”

“Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Yến Ngọc cười cười rồi đi.

Kinh Mịch Ngọc đóng cửa lại, quay người đi tới trước cửa sổ, đẩy cánh cửa kính ra, gió lớn ulla vào, mái tóc dài rối tung rối bù che khuất khuôn mặt cô, ánh đèn của tòa kiến trúc cao vút kia đã tắt.

Cô đưa tay về phía trước như nắm chặt, nhưng trong tay chỉ có mỗi không khí.

Kinh Mịch Ngọc đứng yên lặng vài phút, sau đó kéo màn cửa lại, đi tắm rửa.

Cô liếc nhìn tấm ngăn cách kính của nhà vệ sinh, cười gian hai tiếng. Nếu hai con gà con đực kia thật sự đứng trụ lủi trong đó để tắm rửa thì thật đúng là cảnh đẹp thịnh thế mà.

Ban đêm, Kinh Mịch Ngọc trong đầu tràn ngập suy nghĩ đen tối, mím cười chìm vào giấc ngủ.

Nhưng trong mơ lại thấy máu nhuộm đỏ cả trời xanh Vu Âm.

Kinh Mịch Ngọc bừng tỉnh trên giường.

Sau khi ngồi dậy, cô mở hết đèn, nửa tựa vào đầu giường thở dài.

Cô nhớ tới bộ sưu tập của Yến Phong Hoa.

Manh mối của ngọc ở núi Kinh cứ quanh quanh quẩn quẩn, cô lại nhất thời không biết từ đâu mà sợi rế đã bắt đầu nhú lên.

Chưa đầy một lát, lời nói của lão Chu trước kia lại xuất hiện trong đầu, “Mục tiêu của cuộc đời cháu là tìm ngọc ở núi Kinh. Nhưng đời người lại rất dài, thời gian cũng rất nhiều. Chú cảm thấy cháu nên đặt trọng tâm vào hôn nhân trước đã, tìm một đối tượng thật tài giỏi để nó giúp cháu tìm. Nhiều người thì bớt việc mà.”

Kinh Mịch Ngọc nửa đêm suy nghĩ, cảm thấy lời này của lão Chu cũng không phải không có lý. Nếu chính cô tìm không ra thì có thể kéo thêm người nhập bọn mà.

Cô suy nghĩ lung tung đến hơn tờ mờ sáng 5 giờ thì ngủ thiếp đi.

Bảy giờ rưỡi rời giường, kéo màn cửa một cái, ánh nắng xán lạn của Vu Âm đã chiếu đến tận giường. Cô gửi cho Yến Ngọc một tin nhắn chào buổi sáng.

Có lẽ đúng như lão Chu nói, việc tìm ngọc không phải là việc quan trọng nhất. Điều cô cần chính là một niềm tin để sống tiếp, cho dù cả quãng thời

gian trước đó của đời cô đều đã bị tiêu tốn để tìm kiếm ngọc ở núi Kinh cũng trở thành —

Kinh Mịch Ngọc thay xong quần áo, xuống lầu ăn điểm tâm.

Ông chủ của quán ăn sáng là một ông lão dùng tiếng phổ thông sứt sẹo để nói chuyện với cô.

Thế hệ trước của Vu Âm phần lớn đều nói tiếng địa phương, còn những người trẻ tuổi thì trao đổi bằng tiếng phổ thông nhiều hơn.

Kinh Mịch Ngọc cười cười, “Cháu nghe hiểu được tiếng Vu Âm.” Nhưng cô sẽ không nói.

Kinh Mịch Ngọc trả tiền, ngồi vào một góc vắng vẻ của quán ăn.

Do mặt đất không bằng phẳng nên cái bàn gỗ bóng loáng đến phát sáng hơi nghiêng, chén cháo cá tươi lớn cũng nghiêng qua một bên, tràn ra ngoài. Cô tranh thủ thời gian cúi đầu múc ăn.

Lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên gần đó, “Nè, coi chừng tràn đó!” Cô suýt bị bỏng lưỡi.

Nam sinh khoảng hai mươi, tóc nhuộm màu vàng ánh kim, tóc mái ngang trán rũ xuống đến mắt. Một nữ sinh ngồi kế bên đi theo phong cách scene^[1] nhưng lại mềm mại đến khác thường nói, “Coi chừng phỏng.”

Giọng nói thế này khiến Kinh Mịch Ngọc không còn chút sức chống cự nào. Cô thường xuyên quên rằng mình cũng đã từng có một mối tình đẹp đẽ như thế.

Cũng giống như câu nói kia của bà ngoại: “Tình yêu tựa như tên trộm có lòng tham không đáy, không những đánh cắp sự quyến rũ của tôi, mà còn đánh tôi đến mất hết can đảm.”

Kinh Mịch Ngọc buông muống xuống, bỏ lại một bát cháo cá tươi đầy ụ, bước ra khỏi quán ăn sáng.

Cô ngồi dưới gốc cây ngay giao lộ đến mức ngơ ngẩn cả người.

Bóng cây xanh của Vu Âm râm mát che nắng, gió hiu hiu thổi, trong từng hơi thở đều là không khí tươi mát. Một thành phố tốt đẹp như thế, vậy mà lại trở thành ác mộng của cô.

Cuộc điện thoại của Yến Ngọc khiến cô tỉnh táo lại.

Cô nói với anh, “Tôi đang ngồi ở đầu phố.”

Yến Ngọc cười hỏi, “Ngồi ở đó làm gì?”

Lúc này, cô đã thấy anh ở xa xa.

Lão Chu nói Yến Ngọc nguy hiểm, nhưng cô lại không xem anh là kẻ thù, thế nên đương nhiên anh không có gì đáng sợ.

Yến Ngọc bước tới gần hơn.

Dưới tán cây, cô hơi híp mắt, ánh nắng đâm xuyên qua khe hở của cành lá, chiếu lên mặt cô từng sợi ánh nắng lấm ta lấm tã.

Yến Ngọc nhìn nụ cười của cô, hàm trên là tám cái răng đều đặn ngay ngắn, khóe môi cong cong lên thành đường cong như nửa vầng trăng. Trong điện thoại truyền đến thanh âm của cô, “Ngồi ở đây chờ anh đó, Yến Tì.”

HẾT CHƯƠNG 18

[1] Phong cách ăn mặc scene này đã du nhập vào Trung Quốc từ năm 1999, kết hợp giữa style của Nhật, châu Âu và châu Mỹ. Những người theo phong cách này thường mặc quần jean bó hoặc rách, quần áo sáng màu, tóc thẳng, ép vào, mái dài bờm sư tử che qua trán, thường được nhuộm những màu như nâu, đỏ, hồng, xanh, vàng. Xem thêm hình ảnh ở link dưới

Xoài: 2 chương hôm nay là quà 11/11 của chị Lynn với mình gửi tặng mọi người =)))) Mọi người đọc truyện vui nha ♥

Săn tiện khoe luôn =)))) Mọi người thấy áo mới của Yuu des cho nhà mình có đẹp không =)))) Sắp đông tới nơi mà Yuu tặng áo chói chang như mùa hạ =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 19

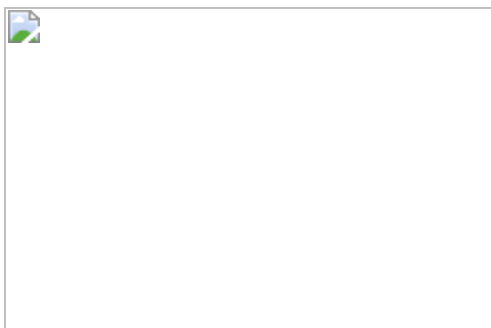
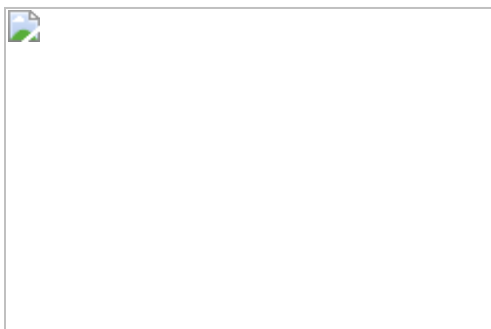
KSCN – Chương 19

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Ô cháo này là của cậu đẹp trai đây!”

Cây hoa gạo^[1] màu cam đỏ đua cành đan xen chằng chịt dưới nền trời trong xanh.

Yến Ngọc nói trong điện thoại, “Bớt câu dẫn tôi đi. Bây giờ tôi đang trong thời kì bồi bổ, không chịu nổi kích thích.”

Kinh Mịch Ngọc ỷ vào khoảng cách mười mét nên chẳng sợ hãi gì, “Anh được bồi bổ quá mức rồi. Nửa đêm có bị chảy máu mũi không?”

Yến Ngọc đến gần, khung cảnh phía sau từ cây hoa gạo biến thành cây hòe. Anh cúp điện thoại, đứng trước mặt Kinh Mịch Ngọc, đưa tay trái về phía cô.

Rốt cuộc Kinh Mịch Ngọc cũng thấy rõ được vân tay của Yến Ngọc, hai đường tình cảm song song nhau, quả nhiên có số đào hoa thịnh vượng.

Ngón tay của cô vừa đụng vào lòng bàn tay của anh thì ngay lập tức đã bị anh nắm lại. Kinh Mịch Ngọc bị Yến Ngọc kéo đứng lên, thậm chí còn nghiêng người về phía trước, va vào ngực anh.

“Cũng chưa đến mức chảy máu mũi.” Một tay Yến Ngọc nắm tay phải của Kinh Mịch Ngọc, tay kia ôm eo cô, “Nhưng vẫn luôn nghĩ đến việc nếm thử những thứ ngon ngọt.”

Tuy Kinh Mịch Ngọc mang giày cao gót nhưng cũng không cao bằng Yến Ngọc. Cô ngẩng đầu lên, “Ban ngày ban mặt, anh to gan thật.”

“Cô có thể lý giải hành vi của tôi thành không kiềm chế được.”

Bộ dạng quân tử của Kỳ Ngọc Phong thường khiến Kinh Mịch Ngọc hoài nghi. Còn Yến Ngọc tuy chân mày ngả ngón, ngôn từ luôn mang ý trêu ghẹo nhưng lại luôn khiến cô cảm thấy yên tâm. Kinh Mịch Ngọc thậm chí còn giả vờ xấu hổ ôm vai anh, “Như thế này hả? Có đủ kích thích không?”

Khóe môi Yến Ngọc cong lên, “Còn có thể kiềm chế được. Nhưng nếu cô ôm chặt thêm chút nữa thì tôi lại muốn hôn cô.”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khiêu khích.

Yến Ngọc thấy được sự hoài nghi của cô, đùa giỡn nói, “Không tin thì thử một chút?”

Tay trái Kinh Mịch Ngọc hướng về phía sau, quấn quýt với lên tay phải của Yến Ngọc đang đặt trên eo cô.

Ngón trỏ của Yến Ngọc giơ lên, nhẹ nhàng vuốt ve kẽ tay Kinh Mịch Ngọc. Cứ như vậy được một lúc thì cô cảm thấy những chỗ bị anh vuốt ve có cảm giác rất khác thường. Người đàn ông này đúng là nguy hiểm chết người, ở trên giường chỉ sợ hoàn toàn có thể khiến phụ nữ hòa tan thành một vũng nước. Cô buông lỏng tay, nhàn nhạt nói, “Tôi đói, vẫn chưa ăn sáng.”

“Chỗ nào đói? Là dạ dày, hay là ở bên dưới?” Giọng điệu này của anh, rõ ràng là hứng thú với nửa câu sau hơn nhiều.

“Dạ dày.” Cô trừng mắt nhìn anh.

Những người đi đường không tránh khỏi nhìn về phía một nam một nữ đang ôm nhau dưới tán cây.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, bóng cây xanh râm mát, ánh nắng chập chờn.

“Hình ảnh này đẹp đến mức chả khác gì trong phim hết.” Một nữ sinh đã nói như vậy.

Nữ sinh kia vừa dứt lời thì lại thấy hai người đang ôm nhau kia bỗng nhiên tách ra, sóng vai đi vào tiệm ăn điểm tâm ở phía đối diện.

Ông chủ quán ăn nhìn Kinh Mịch Ngọc bằng ánh mắt kỳ lạ. Vừa nãy tô cháo kia cô còn không ăn mà sao bây giờ lại tới nữa?

Kinh Mịch Ngọc hiểu rõ nghi hoặc trong lòng ông chủ, cúi đầu xuống nói với Yến Ngọc, “Gọi giúp tôi một tô cháo cá tươi.”

“Ừm.” Mỗi khi Yến Ngọc nói chuyện với người già ở đây đều dùng giọng Vu Âm.

Kinh Mịch Ngọc nghe thấy âm thanh lọt vào tai, quay người rời đi.

Mặc dù thể hệ trẻ tuổi ở Vu Âm đều nói tiếng phổ thông nhưng khẩu âm của rất nhiều người vẫn còn mang theo hương vị ngọt ngào của tiếng địa phương. Lúc Yến Ngọc nói tiếng địa phương thì giọng hơi mềm đi, nhưng khi nói tiếng phổ thông thì lại mang âm điệu của Phục Chúc.

Kinh Mịch Ngọc ngồi vào vị trí lúc nãy.

Nữ sinh theo phong cách scene kia đã sớm rời đi. Cô nhích bàn gỗ qua một chút, làm giảm bớt độ nghiêng của nó.

Cô cười cười, “Tôi còn tưởng anh sẽ không ăn mấy món thể này.”

“Chỗ này là quán ăn lâu năm, trường đại học của tôi ở gần đây nên trước kia thường hay tới.”

Kinh Mịch Ngọc hơi giật mình.

Đuôi mắt Yến Ngọc hơi nhướng lên, phát hiện thấy thần sắc cô khác thường thì chủ động báo tên trường học, “Đại học Vu.”

Toàn thân cô cứng nhắc.

“Cô sao vậy?” Yến Ngọc hỏi.

“Không sao...” Cô nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, mỉm cười, “Không ngờ anh lại tốt nghiệp trường đại học danh giá tới vậy.”

“Tôi đã tạo ấn tượng gì với cô mà lại khiến cô cho rằng tôi không thi đậu được trường đại học danh giá?”

“Tôi tốt nghiệp từ trường đại học hạng ba.” Cô bất đắc dĩ thở dài, “Tự ti mặc cảm.”

Lúc này, có một vị đại thẩm bưng hai tô cháo lớn lên, “Cháo cá tươi là của cô gái.” Bà cười nói với Yến Ngọc, “Còn tô cháo này là của cậu đẹp trai đây.”

Dáng vẻ của đại thẩm chính là kiểu như vừa gặp được chuyện vui, tinh thần vô cùng thoải mái, khiến cho Kinh Mịch Ngọc hơi trợn tròn mắt.

Đến người như Tôn Nhiên còn phải cởi quần áo đấy! Mà Yến Ngọc không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi yên một chỗ cũng là một gốc hoa đào lớn.

Cô rất muốn bá anh làm sư phụ.

Hôm nay là thứ bảy, cũng chính là ngày cá tháng tư.

Yến Ngọc phải tham dự tiệc đính hôn.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy thời gian mình tới không được đúng lúc cho lắm.

Sau khi ăn sáng xong, cô hỏi, “Lễ đính hôn của bạn anh khi nào mới bắt đầu?”

“Giữa trưa.” Yến Ngọc kéo kéo áo khoác, “Tôi phải về nhà thay quần áo đã rồi mới đi.”

“VẬY — Anh phải đi rồi hả?” Cô phóng ra một ánh mắt sâu kín.

Yến Ngọc hạ thấp giọng, “Sao tôi lại có thể nghe thấy giọng điệu lưu luyến không rời vậy?”

Cô lập tức thay đổi vẻ mặt, “Tôi đang rất nhàn rồi, vốn nghĩ khi tới Vu Âm còn có thể lừa thổ địa là anh dẫn đi thăm thú đây đó.”

“Có hứng thú với lễ đính hôn không?” Anh đẩy hai cái tô không sang bên cạnh, “Vừa khéo tôi cũng không có bạn gái.”

“Anh không có bạn gái?”

“Tôi đã độc thân được bốn tháng rồi.”

Kinh Mịch Ngọc cười. Vừa khéo cô cũng như thế. “Ông tiểu thư hôm đó vấp phải chướng ngại như thế nên vẫn chưa phục hồi lại à?”

Anh nghiêng đầu, “Bây giờ nguyện vọng của tôi chính là vu sơn mây mưa với cô, trước lúc đó thật không thể nào ứng phó với những người phụ nữ khác.”

Kinh Mịch Ngọc nói nhỏ bên tai anh, “Suy nghĩ của anh đen tối như vậy, đồng thuốc bổ kia chịu được sao?”

“Chịu không được cũng phải ráng chịu thôi. Buổi tối thật sự rất gian nan, tôi phải gọi thầm tên của cô, hai chữ Mịch Ngọc, ngậm trong miệng rồi lại phun ra, giống như ăn sống nuốt tươi cô một lần rồi lại một lần vậy.”

Hai người cách nhau rất gần, Kinh Mịch Ngọc cảm thấy lỗ tai mình cũng muốn bốc cháy tới nơi rồi. Cô ngược mắt, bắt gặp bộ dáng mặt không đỏ hơi thở không gấp của anh. Con người này đúng là, nói lời tâm tình trêu ghẹo thì tự nhiên chẳng khác gì đang nói chuyện phiếm cả.

Cô an ủi, “Anh vất vả rồi.”

Ánh mắt của Yến Ngọc rời khỏi tai cô.

Sau buổi trình diễn thời trang đêm đó thì Yến Ngọc đã phát hiện ra vành tai cô rất dễ ửng đỏ, làm anh nhớ tới miếng tai heo trong món thịt kho tàu, lúc cắn vào nhất định vừa giòn giòn lại vừa dai dai.

Thím bán cháo ho khù khụ vài tiếng trước mặt hai người. Kinh Mịch Ngọc lập tức lùi lại, kéo dài khoảng cách với Yến Ngọc.

Yến Ngọc cười yếu ớt, nhìn thím ấy một chút.

Anh cười một tiếng, thím ấy cũng cười theo. Bà gom tô đưa lại, rồi lấy một cái khăn ra lau bàn.

Kinh Mịch Ngọc vuốt lại mái tóc, che khuất vành tai vừa ửng đỏ lên kia.

Hai người bước ra khỏi tiệm ăn sáng, ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt cô, dễ dàng thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt.

Những người bạn gái trước kia của Yến Ngọc đều se chỉ da mặt^[2] nên khi nhìn thấy những sợi lông tơ tự nhiên này thì anh cười cười, hỏi lại, “Có muốn đi dự lễ đính hôn không?”

[2]: Cạo lông mặt

Kinh Mịch Ngọc trầm ngâm, “Tôi không có quần áo phù hợp.”

“Tôi sẽ đưa cô một bộ.”

“Vậy để tôi trả tiền mặt lại cho anh.” Kinh Mịch Ngọc nhanh chóng tiếp lời.

“Để nợ lại không được à?”

“Thiếu nhiều quá tôi trả không nổi.”

“Tôi chỉ hy vọng cô trả không nổi.”

“Chỉ tiếc là...” Cô dí dỏm nhăn mặt, “Tiền tiết kiệm của tôi đang lo không có chỗ tiêu, chỉ có thể dùng để trả hết mấy khoản nợ to nhỏ tôi thiếu anh mà thôi.”

Yến Ngọc nhướn mày, “Nhìn không ra cô lại là một tiểu phú bà thâm tàng bất lộ đấy.”

“Giàu thì chưa dám nói nhưng tiền mua mấy bộ quần áo thì vẫn có.”

Ở trước mặt Yến Ngọc, mình làm sao có thể gọi là giàu chứ.

Yến gia ở Vu Âm đã có thanh danh từ rất lâu rồi. Nghe nói giá đất của căn biệt thự của nhà họ Yến bây giờ đã đủ cho mấy đời người ăn sung mặc sướng.

Yến Ngọc lái xe về nhà.

Lúc xe lái vào trang viên thì Kinh Mịch Ngọc thán phục một tiếng, “Đúng là thổ hào mà.”

Lúc trước chỉ nghe nói Yến gia tài lực hùng hậu, khi tận mắt chứng kiến mới biết được Yến gia trong tưởng tượng của cô chỉ mới là bề nổi. Một ngọn cây một cọng cỏ, một viên ngói một viên gạch trước mắt này có chỗ nào mà không phải tiêu tốn một mớ tiền đâu.

Yến Ngọc giật giật khóe môi, cũng đã quá quen thuộc sự sợ hãi và thán phục như thế này. Ba của anh chính là yêu thích hai từ “bề ngoài” này.

Yến Ngọc đậu xe ở cửa phụ.

Chỗ này cách phòng khách rất gần. Nếu không phải lên lầu chính thì anh hầu như không đi cổng tường cao được xây từ đá travertine vàng^[3] vì nơi đó xa hơn bên đây rất nhiều.

[3]: Đá travertine được biết đến và đánh giá cao về vẻ đẹp mộc mạc, cổ điển, sự khác biệt so với các loại đá khác. Màu sắc của chúng khá đa dạng như nâu, trắng, xám, và nâu sáng hay màu đỏ giống như gỉ sét. Màu sắc được quyết định bởi hàm lượng sắt (eurostone.vn).

Kinh Mịch Ngọc mở cửa xe.

Trang viên nhà họ Yến được xây giữa núi, tọa lạc ở một khu lâm viên đẹp đẽ, thanh tịnh, cách xa thành phố ồn ào náo nhiệt, khi bước vào như lạc vào một khung cảnh hoàn toàn khác biệt.

Bên đây tuy là cửa hông nhưng cũng có tượng chim làm từ bạch ngọc.

Hồ cá, suối trong, cây cao, hoa cỏ.

Kinh Mịch Ngọc nghen ngào nói một tiếng, “Haiz con người, đúng là phải có tiền.” Chỉ cần có tiền thì có thể xây nhà mình thành một khu lâm viên để ngắm hoa cỏ, không cần phải đến những danh lam thắng cảnh lớn để nhìn biển người.

Một tay Yến Ngọc đút trong túi quần, “Động tâm rồi hả?”

Hai tay cô che mắt, “Không thể nhìn nữa, tôi muốn cưỡng lại sự dụ hoặc. Tiền tài như cặn bã, danh lợi đều là mây bay.”

Vừa vào cửa, đập vào mi mắt là một cây phượng vĩ tím, thân cây điểm xuyết những nụ hoa nho nhỏ màu tím nhạt.

Lại nhìn thêm một lần nữa, chính là một ..

Kinh Mịch Ngọc chần chừ hỏi, “Cái này chính là lồng uyên ương hả?”

“Cách mặt đất bốn mét rưỡi, tầm nhìn 270 độ ra cảnh sông nước, khoáng hoạt hay chân lý đều nằm ở nơi đó.” Yến Ngọc nói từng từ từng từ một, vẻ mặt rất tùy tiện, dường như đã đắm chìm trong cái ‘chân lý’ đó.

Cô liếc anh, “Sau đó thì gào rít cổ họng, gọi một đồng người tới coi.”

“Để hôm nào tôi kêu người gán màn che.”

Cô thở dài, “Vậy thì sẽ uống tầm nhìn 270 độ sông nước này rồi.”

Yến Ngọc như có điều suy nghĩ, nhìn chằm chằm gương mặt của Kinh Mịch Ngọc, “Nghe sự tức giận này của cô, nếu tôi không mạnh mẽ ép buộc cô thì sẽ cảm thấy vô cùng áy náy, vô cùng có lỗi.”

“Xin hãy nhìn cặp mắt thanh tịnh của tôi cho thật kỹ.” Cô mở to hai mắt, con người long lanh nước, “Thuần khiết không tì vết hệt như thiên thần.”

“Nhưng sao tôi chỉ thấy vồn vện bốn từ ‘khát vọng chờ mong’ thôi nhỉ?”

Kinh Mịch Ngọc hít sâu một hơi, nặng nề nói, “Sự ăn ý giữa chúng ta quá kém.” Cô cúi thấp người.

“Cô làm gì đấy?”

“Cởi giày cú đầu anh chứ làm gì!” Cô mạnh tay cởi giày cao gót, không ngờ trọng tâm bị nghiêng một cái, ngã về phía kế bên anh.

Yến Ngọc kịp thời đỡ được cô, “Cái chiêu ‘đã nghiện còn ngại’ này nếu dùng hoài sẽ làm người khác cảm thấy khó tin đó.”

Kinh Mịch Ngọc cầm chặt giày, đang giơ tay lên thì nghe tiếng gọi, “Tiểu thiếu gia.”

Cô tranh thủ thời gian giấu tay sau lưng hông che đi chiếc giày cao gót.

Lý Hòa Chí từ xa xa đã nhìn thấy gót giày của Kinh Mịch Ngọc hệt như một thanh đao nhọn chĩa vào đầu tiểu thiếu gia thiện tâm nhân từ của ông. Ông đến đây để bảo vệ chủ nhân, nghiêm túc nhìn Kinh Mịch Ngọc chăm chăm.

Kinh Mịch Ngọc cúi đầu, tựa vào ngực Yến Ngọc.

Yến Ngọc là người bình tĩnh nhất, “Chú Lý, người này là bạn gái cũ của bạn cháu.”

“Chào cô.” Lý Hòa Chí ngoài miệng thì chào hỏi phải phép, nhưng trong lòng ông lại nghĩ: Là bạn gái cũ của người khác, nhưng quan trọng là tại sao bây giờ lại ôm tiểu thiếu gia nhà ông?

“Tiểu thiếu gia.” Lý Hòa Chí hơi khom người, “Đại thiếu gia nói cậu ấy bất ngờ phải đi công tác nên sẽ không tham gia lễ đính hôn của hai nhà Giản – Trần được, kêu tôi đến nói với cậu một tiếng.”

Yến Ngọc gật đầu, “Cháu biết rồi.”

Lý Hòa Chí lại nhìn Kinh Mịch Ngọc một chút rồi quay người rời đi.

Kinh Mịch Ngọc thò đầu ra khỏi ngực Yến Ngọc, xoay người mang giày, “Nếu có lần sau tôi sẽ cú đầu anh.”

Yến Ngọc không lên tiếng.

Cô ngược mắt nhìn Yến Ngọc, thấy ánh mắt của anh đang dừng lại ở phía dưới mắt cô. Kinh Mịch Ngọc ngay lập tức biết được anh đang nghiên cứu cái gì, vội vàng kéo cổ áo.

“Màu hồng phấn.” Yến Ngọc cười khẽ, “Tôi đoán là cô thích mặc đồ theo bộ, thế nên đồ lót cũng vậy sao?”

Kinh Mịch Ngọc ngồi thẳng người. Bây giờ cô đã hiểu rõ lý do vì sao anh đoán đúng màu đỏ rượu lần trước. Cô đành kiểm chuyện để nói, hỏi, “Nhà của anh vẫn còn dùng kiểu xưng hô thiếu gia à?”

“Chú Lý là một lão ngoan đồng nên mới dùng cách xưng hô chủ tớ như thế, kêu vài lần là quen. Ông ấy chỉ toàn xưng hô như thế, những kiểu khác đều không được.”

“Ồ.” Kinh Mịch Ngọc may mắn đổi chủ đề thành công.

Thế nhưng Yến Ngọc lại quay lại chủ đề ban nãy, “Hồi nãy tôi đoán đúng rồi? Nguyên bộ màu hồng phấn?”

Cô chớp cặp lông mi dài, “Hỏi thêm một lần nữa tôi sẽ cởi giày ném vào đầu anh.”

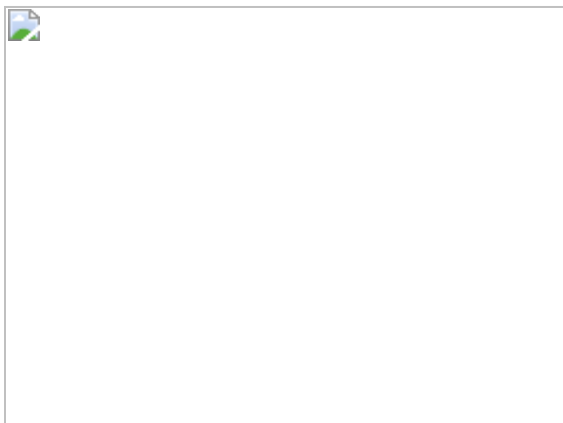
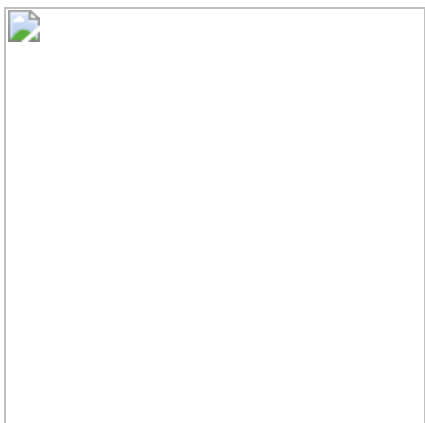
“Vậy coi như tôi đoán đúng rồi.” Anh bổ sung một câu, “Đúng rồi, của cô cũng không nhỏ, là do tôi thích cup C.”

Hai tay Kinh Mịch Ngọc đặt hai tay lên cổ anh bóp một cái, “Ngậm miệng lại.”

Yến Ngọc cười cười, đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa miệng lại.

Đến đây đề tài này mới được tính là kết thúc.

HẾT CHƯƠNG 19

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 20

KSCN – Chương 20

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Thật sự là đẹp trai đến chói mắt mà!

Yến Ngọc vào phòng thay quần áo. Kinh Mịch Ngọc ngồi chờ anh ở phòng khách.

Cửa sổ ở đây hướng về phía đình viện của trang viên. Nụ hoa phượng tím nho nhỏ đậu trên cây, sắc xanh của nụ và lá còn nhiều hơn cả màu tím của hoa. Nhìn qua bên kia, chỉ thấy ở hai bên hành lang lộ thiên đều là bình phong cổ bằng gỗ. Núi đá, ngọc thạch, tranh thủy mặc, không có cái nào không phải là chất liệu truyền thống của Trung Hoa. Yến Phong Hoa quả thật có sở thích phục cổ.

Trải qua việc này, cô mới biết được thì ra ký ức của mình với Vu Âm lại hỗn loạn đến mức ngay cả một gia tộc nổi tiếng như Yến gia cũng không tài nào nhớ nổi.

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu. Được rồi, cô không muốn nghĩ tới mấy việc này nữa. Đổi địa điểm chính là chuyện vui. Ví dụ như: lúc hai con gà con tới, cô sẽ đưa hạt dưa với đậu phộng cho hai người họ.

Kinh Mịch Ngọc ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại, khi nghe được tiếng mở cửa thì ngẩng đầu lên.

Yến Ngọc thoáng cái đã thay bộ quần áo thoải mái của mình thành âu phục giày da. Áo sơ mi trắng, đồ tây đen, cà vạt màu xám bạc. Hai chân anh lộ ra phía dưới ống quần, vừa dài vừa thẳng.

Một tay cô chống má, nghiêng đầu trêu chọc anh, “Sửa soạn một chút vẫn ra dáng con người lắm.”

“Cô cũng vậy.” Yến Ngọc chỉnh lại khuy măng sét được chạm khắc tỉ mỉ, “Đi thôi.”

Kinh Mịch Ngọc vỗ lên làn váy, đứng lên, “Anh tính đưa tôi đi đâu?”

“Tới chỗ bạn tôi.”

Cái từ bạn bè này đã được phát ra từ miệng Yến Ngọc vô số lần. Nhưng tất cả đều là tình cảm tâm giao thật lòng sao? Chắc chắn là không. Thật ra Kinh Mịch Ngọc vẫn không nhìn thấu được anh, chỉ mơ hồ cảm thấy nếu Yến Ngọc đã cố ý xây dựng hình tượng thân thiết hòa nhã, thì tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng trở mặt với người khác như vậy.

Điểm này của anh khá giống với cô. Nói trắng ra chính là dối trá. Nhưng cũng vì sự dối trá này nên cô mới có thể đánh cược với nguyên tắc “nói được làm được” của anh.

Cũng như Yến Ngọc đã cam kết, chỉ cần cô không đồng ý chuyện tình một đêm thì anh tuyệt đối sẽ không vượt quá giới hạn.

Chiếc xe lái khỏi trang viên nhà họ Yến không bao lâu thì Yến Ngọc có một cuộc điện thoại. Anh đeo tai nghe Bluetooth lên, “Ba?”

“Con cũng đi?” Ông cười cười, “Chẳng phải nói đính hôn chỉ là khúc nhạc dạo thôi sao, lại còn mời con.”

“Con đang ở trên đường.” Anh nhìn qua Kinh Mịch Ngọc một chút, “Ừm, đang ở cùng một người bạn.”

Cô nhúu mày im lặng dò hỏi.

Anh cũng trả lại cho cô một cái nhúu mày.

Tốt rồi, giữa hai người họ không có sự ăn ý, cô không hiểu được ánh mắt của anh có ý gì.

Đã gần tới tiết Thanh Minh, thời tiết đáng lẽ phải u ám thì ánh nắng lại quá chói chang, xán lạn. Ở Vu Âm chính là như thế, đa số thời gian mây trời đều trong xanh, mây trắng lượn lờ.

Nhìn thấy vòng bạn bè của đồng nghiệp đang chửi loạn về chuyện thời tiết, Kinh Mịch Ngọc nói, “May là đang ở Vu Âm. Hôm nay ở Bắc Tú lại là ngày mưa dầm.”

“Thời tiết kỳ lạ.” Yến Ngọc lộ ra nụ cười cười trên nỗi đau của người khác, “Chú rể sẽ hối hận.”

“Hả?”

“Tháng trước cậu ta xem thời tiết, dự báo nói hôm nay sẽ mưa, lại thêm ý nghĩa của ngày Cá tháng Tư nên cậu ta mới chọn ngày hôm nay.”

“...” Cô liền tưởng đến khúc sau của câu chuyện, suy đoán hỏi, “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình?”

Yến Ngọc lại trả lời, “Không nói chính xác được ai là hoa rơi, ai là nước chảy đâu.”

“Không phải đúng là chú rể không muốn cưới à?”

“Cậu ta không muốn cái hôn lễ này, không có nghĩa là cậu ta không vui.”

“...” Kinh Mịch Ngọc cho rằng mình đã đủ giả tạo rồi, không nghĩ tới nhóm người Yến Ngọc này, núi cao còn có núi cao hơn.

Yến Ngọc lại thâm sâu bổ sung thêm, “Đàn ông trong ngoài bất nhất vẫn còn nhiều lắm.”

“Anh cũng là người như vậy à?” Thật ra cô đã biết đáp án rồi.

“Đương nhiên.”

Kinh Mịch Ngọc vuốt mái tóc dài của mình. Thật ra cô cũng thế.

Vừa nghĩ như thế liền cảm thấy cả hai người họ đều sẽ không ai chịu thua thiệt —

Tại lễ đính hôn của hai gia tộc Giản Trần.

Nếu hôm nay là một ngày mưa dầm thì chắc chắn mọi người đều đã ướt sũng. Nhưng lúc này lại là trời nắng chói chang, sáng sủa đến mức khiến cho Kinh Mịch Ngọc đang bị một bóng cây loang lỗ che khuất cũng có thể thấy rõ dáng vẻ của Giản Dự.

Tướng mạo của chú rể Giản Dự rất khác với tướng đào hoa của Yến Ngọc. Vẻ ngoài của anh ta rất tuấn mỹ, lại có khí chất cô độc, lạnh lẽo, giống như một cây tùng^[1] cheo leo nơi vách núi.

[1]

Bước chân của Kinh Mịch Ngọc dừng lại. Quan hệ giữa người với người hệt như một búi len tròn, chỉ cần bạn vô tình kéo một đoạn dây ra thì sẽ ngay lập tức phát hiện những đoạn dây cũ kỹ lúc trước cũng bị vướng víu vào rồi cũng bị kéo ra.

Yến Ngọc đi trước Kinh Mịch Ngọc vài bước, quay đầu lại nhìn cô, “Sao vậy?”

Kinh Mịch Ngọc phản ứng cực nhanh, chân phải cố ý xiêu vẹo một chút, “Giày mới hơi không vừa chân.”

Yến Ngọc lui lại đỡ cô, “Đã nói cô đừng chọn đôi này, quá cao.”

“Còn không phải vì để xứng đôi với chiều cao của anh sao.”

“Dáng dấp cao là lỗi của tôi.” Anh ôm eo cô, “Còn đi được không?”

Kinh Mịch Ngọc hỏi với vẻ ngờ vực, “Sao lại ôn nhu nhẹ nhàng vậy?”

“Cô đúng là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.” Nói hai câu êm tai cho cô nghe nhưng Kinh Mịch Ngọc lại giống như không quá tình nguyện. Yến Ngọc buông cô ra, “Chúng ta đi.”

Kinh Mịch Ngọc rũ mắt. Giản Dự đang đứng ở phía trước. Cô thân là khách mời, chào hỏi chú rể là việc không thể thiếu. Kinh Mịch Ngọc chỉ mong Giản Dự không nhớ rõ mình.

Giản Dự quả thật không nhớ rõ cô là ai. Ánh mắt ử dột của anh ta còn chẳng thèm dừng trước mặt cô được một giây đã chuyển hướng sang Yến Ngọc.

“Ông trời tác hợp.” Lời nói của Yến Ngọc nghe giống như là chúc phúc, sau đó bèn lái đi, nói tiếp, “Có điều cái thời tiết hôm nay hơi bị đẹp quá rồi.”

“Cảm ơn.” Trong thần sắc của Giản Dự cũng không thấy được sự vui mừng, ngược lại còn có vẻ hơi giống kiểu phải vội về chịu tang.

Người vui vẻ, chỉ có những khách mời đến xem náo nhiệt.

Yến Ngọc đưa tiền mừng, sau đó đi đến khu vực dành cho khách.

Cách đó vài mét, Vu Kim Mi đang mặc bộ đầm màu đen đứng đó, nhìn về phía sân khấu hình vòm cung^[2], nét mặt buồn bã thê lương.

[2]

Lại một người vội về chịu tang.

Yến Ngọc bước qua cạnh cô ta, tốt bụng khuyên nhủ, “Cố kiềm nước mắt.”

Vu Kim Mi lau khóe mắt, “Tôi không có khóc.”

Kinh Mịch Ngọc đã hơi hiểu được, e rằng giữa ba người bọn họ có khúc mắc. Cô cười nhạt một tiếng.

Vu Kim Mi ngửa đầu nhìn Yến Ngọc một lát, sau đó đánh giá Kinh Mịch Ngọc, “Bạn gái mới của anh sao?”

“Giới thiệu một chút, đây là bạn gái cũ của bạn tôi, Kinh Mịch Ngọc.”

Trong trường hợp thế này thì Yến Ngọc vô cùng bình tĩnh, “Cô ấy là Vu Kim Mi, là bạn gái lúc hai mươi tuổi của tôi.”

Hai người phụ nữ đều mỉm cười.

Vu Kim Mi là người chào đầu tiên, “Chào cô.”

“Chào cô.” Kinh Mịch Ngọc chỉ nghe nói danh tiếng của Yến Ngọc trong nhóm bạn gái cũ rất tốt, nhưng cũng không ngờ là lại tốt đến mức này.

Yến Ngọc không nhiều lời với Vu Kim Mi, ngồi vào chỗ của mình.

Kinh Mịch Ngọc hỏi anh với ẩn ý khác, “Ở đây có nhiều bạn gái cũ của anh không?”

“Cũng không nhiều lắm.” Yến Ngọc buồn cười hỏi ngược lại, “Cô ghen à?”

“Tôi sợ các cô ấy ghen.”

“Họ rất khéo hiểu lòng người.”

“Chẳng lẽ không có ai lưu luyến anh sao?”

“Trên đời này, không phải người phụ nữ nào cũng có nhu cầu có tình yêu. Giống như cô vậy.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn anh chăm chú, “Vậy ra vận khí của anh rất tốt, toàn gặp những người bạn gái không màng đến tình yêu.”

“Những người vì tình yêu sẽ không đến tìm tôi.” Yến Ngọc mở một cái hộp màu đỏ rực ra, “Bạn gái là một danh từ rất thú vị. Trừ việc đó ra thì cũng chẳng là cái gì cả.”

“Tôi cực kỳ mong chờ tới ngày anh vì một người phụ nữ mà ruột gan đứt từng khúc.”

“Cũng như thế.” Yến Ngọc đưa kẹo mừng cho cô, “Tôi cũng rất mong chờ tới ngày đó của cô.”

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc thầm trả lời: Sẽ không.

Bởi vì ngày đó, đã sớm xảy ra rồi.

Lễ đính hôn hôm nay chú rể và cô dâu đều hơi nặng nề, ngữ điệu lúc đọc lời thề cũng rất máy móc có lẽ.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy, hai người ở cùng nhau mà lại đau khổ, còn không bằng ở một mình, độc thân nhưng lại vui vẻ.

Đương nhiên, suy nghĩ này cô chỉ có thể để ở trong lòng. Phim điện ảnh truyền hình bây giờ đâu có cái nào là không lấy tình yêu làm chủ đề đâu. Trong lòng cô, những chuyện thế này đã sớm như tro tàn nguội lạnh, nên chỉ toàn làm tổ ở nhà xem phim về chiến tranh hay phim kinh dị, giật gân mà thôi.

Giữa buổi, Yến Ngọc ra ngoài nghe điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc đang ăn cái kẹo mừng ngọt ngào thì cảm giác có người ngồi xuống ở ghế bên cạnh nên nhìn qua.

Vu Kim Mi cười rạng rỡ, “Yến Tị đã có hôn ước, cô có biết không?”

“Có nghe qua.”

“Chính là tôi.”

“...” Không phải vừa nãy cô còn mới bi thương vì Giản Dự à?

Gương mặt trắng bóc của Vu Kim Mi nhờ chiếc đầm đen mà càng nổi bật hơn mười phần, “Mặc dù tôi thích Giản Ngộ nhưng nhà tôi và Yến gia lại có mối quan hệ hợp tác.”

“...” Mấy người này cũng loạn quá rồi!

Vu Kim Mi còn nói, “Có lẽ, ngày tôi và Yến Tị kết hôn cũng giống như Giản Ngộ hôm nay, mặt mũi hiện rõ hai chữ ‘bức hôn’.”

“Anh ta sẽ không.” Cho dù Yến Ngọc có bị bức hôn, cũng nhất định sẽ hờn hở như gió xuân quất vào mặt.”

“Vậy thì đổi thành trán tôi viết đầy mấy chữ ‘không hài lòng.’” Ánh mắt của Vu Kim Mi lại không kiềm được mà nhìn sang hướng Giản Dự.

Ánh mắt si ngốc kia khiến cho Kinh Mịch Ngọc có phần không đành lòng. Cô bật thốt lên nói, “Thật ra lúc cô cầm được cổ ngọc trên tay thì có thể hủy hôn, tôi nghĩ với tính cách của Yến Tị cũng không đến mức bắt cô trả lại đâu.”

Cũng chính trong nháy mắt này, Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên nghĩ tới cái này thật ra cũng coi như là nhược điểm của Yến Ngọc. Bởi vì muốn có danh tiếng tốt, thế nên cho dù trong lòng đang khó chịu muốn chết, anh cũng sẽ cố tỏ ra thật thoải mái.

Lúc này, Vu Kim Mi như bừng tỉnh đại ngộ, “Cô chính là tiểu mỹ nữ ở khu dự bị mà Yến Tị nói đấy hả? Xem ra thanh danh cổ ngọc của Yến gia cũng không nhỏ, ai ai cũng đều để mắt tới.”

“Cổ ngọc mấy ngàn năm, có ai là không muốn đâu.” Lời nói này của Kinh Mịch Ngọc là cố ý thăm dò cô ta.

“Mấy ngàn năm lận sao?” Vu Kim Mi hơi giật mình, “Yến Tị cũng không nói với tôi!”

Nghe giọng điệu này của Vu Kim Mi, có lẽ cô ta cũng không rõ cách phân biệt cao, trung, cận cổ ngọc. Nhưng mà cũng khó trách, đây đều là cách gọi của giới sưu tầm.

Vu Kim Mi vân vê ngón tay, lời nói mang theo chút yếu ớt, “Huhu, tôi muốn.”

Kinh Mịch Ngọc bật cười. Vu Kim Mi nhìn có vẻ trạc tuổi cô, nhưng lời nói cử chỉ lại trẻ trung, thiếu nữ hơn nhiều. Cái này có lẽ chính là hào quang mà những ai mơ ước về tình yêu mới có. “Nếu như không ngoài ý muốn thì nó là của cô.”

“Xem ra cô cũng giống như mấy người bạn gái trước của Yến Tị, không ai có một chút huyền tưởng nào sẽ kết hôn với anh ấy. Yến Tị đáng thương, ha ha ha ha ha.” Nói xong lời cuối cùng, thế mà Vu Kim Mi lại cười ha hả. Kinh Mịch Ngọc lại muốn nói gì đó thì bên hông đột nhiên có cảm giác vô cùng bức bối. Cô quay đầu.

Một người đàn ông trung niên đang đứng cách cô hai bàn. Ông ta cúi người xuống như đang mời rượu ai đó, nhưng ánh mắt lại hướng về phía cô. Sau khi chạm phải tầm mắt của Kinh Mịch Ngọc, ông ta giơ ly rượu trong tay lên. Tưởng mạo người đàn ông đó anh tuấn, có khí thế của một người đang đứng ở trên cao. Nhìn qua thì cỡ bốn mươi tuổi, nhưng có vẻ bảo dưỡng rất kỹ càng nên chắc tuổi thật cũng phải thêm vài tuổi nữa.

Ánh mắt của ông ta không thể nói là thân mật, nhưng cũng không phải hung ác. Phải nói là giống như ánh mắt trước khi nhắm chuẩn của một xạ thủ.

Cảm giác bị xem như bia ngắm này rất tồi tệ, Kinh Mịch Ngọc nhú nhú chân mày.

Bàn mời rượu kia hình như có ai nói gì đó, mọi người đều bật cười rất to. Người đàn ông trung niên quay mặt đi chỗ khác, không tiếp tục nhìn qua nữa.

Lúc này, Vu Kim Mi thấy Yến Ngọc đang đi tới thì tranh thủ thời gian tránh đi.

Kinh Mịch Ngọc muốn hỏi Yến Ngọc có biết người đàn ông kia không, nhưng đảo mắt lại đã không thấy người đâu.

Một lát sau, Giản Dự đến nói chuyện với Yến Ngọc.

Hai mỹ nam này đứng bên cạnh Kinh Mịch Ngọc, làm cho đôi mắt sáng của cô suýt nữa bị mù.

Sau khi Giản Dự đi khỏi, cô lấy tay che mắt, thấp giọng nói một câu, “Đẹp trai đến chướng cả mắt.”

“Diễn xuất quá xốc nổi.” Do đứng ngược sáng nên gương mặt của Yến Ngọc có bóng đen phản chiếu, nhưng miệng lại nở nụ cười.

Cô nheo mắt.

Thật sự là đẹp trai đến chói mắt mà!

HẾT CHƯƠNG 20

Xoài: Xin lỗi vì để mọi người chờ lâu, dạo trước mình bận quá. Cảm ơn mọi người vẫn đọc từng chương tuy tốc độ của mình (của mình thôi, chứ c Lynn beta tốc độ lắm) không được ổn định cho lắm =))) Mình thật sự biết ơn ♥

Không muốn làm mọi người mất hứng nhưng chị Lynn và mình đã quyết định sẽ đặt **(bình luận để lấy pass)** từ chương 41-70 để bảo vệ ” đứa con nuôi” của bọn mình. Mọi người chú ý nha!

.

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 21

KSCN – Chương 21

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Đỏ bưng hệt như trái đào đang kết quả trên cây đào nhà tôi vậy!”

Yến Ngọc thật sự không có giây phút nào được nhàn rỗi.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, anh nói muốn chở cô đi hóng mát nhưng khi nhận được một cuộc điện thoại thì lại thay đổi ý định.

Yến Ngọc nói, “Bạn tôi hẹn tôi đến phòng tập thể hình bàn chút chuyện, cô đợi tôi nửa tiếng.”

Kinh Mịch Ngọc tò mò hỏi, “Việc kinh doanh của anh còn liên quan đến phòng tập thể hình à?”

“Là hội sở của bạn tôi, mỗi khi tâm tình cậu ta không tốt thì sẽ tới chỗ này phát tiết.”

Nghe nhắc đến phòng tập thể hình, Kinh Mịch Ngọc bỗng nhớ tới người đàn ông lần trước.

Cô nghiêng đầu nhìn Yến Ngọc.

Chân mày của anh không quá cao, đường nét của sườn mặt cũng không quá góc cạnh, bốn cao ba thấp, vừa vặn bổ sung cho nhau, nhìn rất nam tính.

Bỏ qua những nhân tố khác thì việc có thể kết giao với một người đàn ông cực phẩm thế này rất thỏa mãn sự hư vinh của phái nữ trong lòng cô.

Lại nhớ tới việc mình vừa mới phát hiện được một nhược điểm lớn của anh, Kinh Mịch Ngọc cười giảo hoạt.

Kinh Mịch Ngọc vén mái tóc dài lên, mở cái cúc đầu tiên trên áo rồi vén váy lên đến đùi. Cô đập một cái lên chân mình, phát ra một tiếng “bộp.”

Hơi đau, cô lại vuốt vuốt lần nữa.

Yến Ngọc dường như đang chuyên tâm lái xe, không nhìn cô lấy một lần.

Kinh Mịch Ngọc không còn tí hứng thú và sức lực với bầu không khí làm bộ làm tịch này nên lại kéo váy xuống.

Khi xe chạy ra đến đường Tân Giang, Kinh Mịch Ngọc chợt nhớ đến một việc, đột nhiên hỏi anh, “Lúc anh tập gym thì có phát ra tiếng giống như tiếng rên rỉ ngâm nga lúc cao trào không?”

Cuối cùng Yến Ngọc cũng nhìn cô một cái.

Hai tay của Kinh Mịch Ngọc bắt chước động tác tập máy chèo thuyền, “Giống như vậy nè, lúc kéo thì ‘A’, lúc thả lỏng thì ‘Hự.’ A — hự, cuối cùng thì tăng âm lượng lên, á — grừ!”

Xe dừng đèn đỏ.

Yến Ngọc che giấu cảm xúc, “Muốn nghe lời nói thật?”

“Anh nói đi.”

“Tiếng kêu trên giường của cô chẳng khác nào oán quỷ kêu khóc.” Cặp mi thanh tú của Kinh Mịch Ngọc cong lên, “Sự ăn ý của chúng ta quá kém.”

“Tôi cũng nhận ra chuyện này.”

Kinh Mịch Ngọc thở dài. Cô mở cúc áo, anh thế mà lại giả bộ như không thấy. Vậy mà còn nói mình thích nhất là cup D. Lừa chị đây à! Chỉ có điều, câu nói tiếp theo của Yến Ngọc lại là nói về cúc áo của cô, “Dưới ánh đèn sáng thì nếu chỉ cởi một cúc áo thì ngay cả khe rãnh của cô cũng không thấy được. Một là cởi từ hai cúc trở lên, hai là cài chặt lại hết. Đừng làm chuyện phí công vô ích.”

Kinh Mịch Ngọc hừ lạnh, “Muốn dùng phép khích tướng để dụ tôi cởi quần áo à? Anh không có cửa đâu!”

“Cô không cởi cũng được. Tôi đang lái xe cũng nhìn không tiện, nhưng tôi có thể dùng một tay để mở. Nếu cô thật sự có lòng cầu dẫn tôi thì nên kéo tay phải của tôi qua, đặt lên trên ngực cô mới phải.”

“Nghĩ hay thật.” Kinh Mịch Ngọc lạnh lùng cài cúc áo lại.

Hội sở thể hình của bạn Yến Ngọc là mô hình cộng hưởng, kết hợp với âm nhạc, không giống như phòng tập thường ngày Kinh Mịch Ngọc đi. Nhưng có điều, những giai điệu êm dịu ở đây cũng không át được hết những tiếng kêu ư a a đè nén của những người đàn ông.

Kinh Mịch Ngọc nhớ tới đề tài vừa nảy trên xe bèn liếc về phía Yến Ngọc, cười gian hai tiếng, khẽ nói bên tai anh, “A — grừ!” Nói xong thì ngay lập tức rút lui.

Thần sắc lúc này của cô so với bình thường đáng yêu hơn nhiều. Anh không nhin được mà đưa tay vò đầu cô.

Kinh Mịch Ngọc vỗ nhẹ tay anh hai lần.

Yến Ngọc cười cười rút tay lại.

Hai người cười đùa suốt dọc hành lang, rồi hướng về phía thang máy.

Có một người đàn ông từ bên trong bước ra, dáng dấp rất cao, cặp mắt nhìn thẳng.

Lúc ông ta lướt qua người, Kinh Mịch Ngọc hơi ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy người đó mặc áo thể thao, quần short thể dục, khoác một cái áo bành tô. Mà gương mặt kia... Mắt tròn, con người nhỏ, hốc mắt lõm sâu.

Là hung tướng!

Kinh Mịch Ngọc đã từng gặp người đàn ông này.

Như có gì đó thoáng qua trong chớp mắt. Cô dừng bước.

Yến Ngọc đứng trong thang máy, giữ nút mở cửa, “Sao thế?”

Kinh Mịch Ngọc nhú mào, bước vào thang máy, “Vào cái ngày tôi bị bỏ thuốc ở Tự Bắc đã từng gặp người này.” Ông ta cũng trùng hợp đến vậy, từ Bắc Tú đến Vu Âm sao?

Yến Ngọc nhìn về phía bóng lưng của người nọ, “Cô hoài nghi là ông ta?”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu, nhưng lại lắc đầu, chân còn lại cũng bước vào thang máy, “Không có chứng cứ... Sự trùng hợp cũng không thể lấy làm chứng cứ được.”

Yến Ngọc bỏ tay ra khỏi nút mở cửa, cửa thang máy khép lại.

“Hôm đó tôi với Tôn Nhiên có xem lại camera.” Ánh mắt của anh hơi nặng nề, “Có hai người đàn ông ngồi cùng một bàn đã xảy ra tranh chấp, cả đám người đều mạnh bạo vọt tới, cô cũng bị chèn ở trong đó nên không thấy rõ động thái chi tiết.”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu, “Người đàn ông kia là nhân lúc đó đụng vào tôi.”

“Cô có hoài nghi gì khác nữa không?”

Con người cô đảo một vòng, “Những việc khác... Không biết.”

Lúc này thang máy đã chạy tới lầu ba. Yến Ngọc để cô ra trước, “Sau khi trở về Bắc Tú tôi sẽ một lần nữa điều tra thêm chuyện ở Tự Bắc hôm đó giúp cô.”

“Ừm.”

Chắc là do cô suy nghĩ nhiều. Nếu người đàn ông kia nhắm vào cô thì tại sao lại chỉ ra tay một lần? Có lẽ, thật sự chỉ là trùng hợp. Cô gặp phải nhiều sự trùng hợp như vậy, bây giờ thêm một hai lần nữa cũng không có gì khác biệt.

Cô đã bị bại lộ đang sinh sống ở Bắc Tú hơn một năm nhưng cũng không có ai tìm đến cửa.

Lão Chu từng nói, “Có thể đối phương muốn mai danh ẩn tích, không muốn lật lại đoạn chuyện xưa này.”

Nếu đúng như thế thì việc tìm ngọc chính là nhiệm vụ khó khăn nhất rồi!

Kinh Mịch Ngọc không ngờ người bạn hẹn Yến Ngọc nói chuyện lại là Giản Dự.

Người này không phải vừa nãy còn là chú rể sao? Vậy mà mới đây đã chạy ra ngoài.

Nhất thời cô cũng không biết là nên đồng cảm với Vu Kim Mi hay là cô dâu nữa.

Giản Dự đã thay ra bộ âu phục đính hôn thành áo tay dài quần dài màu xám nhạt, cũng hơi giảm bớt sự cô lạnh toát ra từ người anh ta.

Yến Ngọc đến gần, “Cảm giác làm chú rể thế nào?” Trong lời nói không hề che giấu ý nhạo báng một chút nào.

Cặp mắt của Giản Dự vẫn như cũ không hề nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc, chỉ hướng đến Yến Ngọc, “Ông sớm muộn gì cũng trải qua thôi.”

Yến Ngọc cười xấu xa, “Thái độ của tôi đối với phụ nữ sao sánh được với sự ôn nhu của ông chứ.”

Cặp mi mảnh của Giản Dự như vương một lớp sương hoa, rất lạnh lẽo, “Vào trong rồi nói. Có tiện để bạn gái cũ của bạn ông tránh đi một lát không?”

Kinh Mịch Ngọc thức thời lui một bước, “Tôi chờ anh.”

Yến Ngọc đưa tay giữ chặt cổ tay cô, “Ở dưới có một cái sân nhỏ, cô xuống đó ngồi một lát đi.”

Kinh Mịch Ngọc mỉm cười đáp lại, nhìn Yến Ngọc và Giản Dự bước vào gian phòng kia.

Cửa phòng bị Giản Dự hung hăng đóng sầm lại.

Cô hơi giật mình, thì thầm trong lòng: Đừng nói hai người đàn ông cực phẩm này có mối quan hệ gì đó vượt quá mức bạn bè nha...

Nếu như thật vậy thì cô phải giới thiệu chỗ homestay của mình cho họ mới được.

Nhưng phải nói là hai người họ cũng rất xứng. Giản Dự không thích cười, Yến Ngọc lại rất thích cười. Thế này gọi là bổ sung cho nhau.

Kinh Mịch Ngọc xuống chỗ sân nhỏ kia.

“Phù” Cô thở ra một hơi dài. Khí hậu ở đây quả thật rất dễ chịu. Men theo lối cầu thang đi xuống là chòi nghỉ mát ở lầu hai và hồ nước nóng ở lầu một.

Kinh Mịch Ngọc xuống lầu một ngắm hoa.

Đá cuội ở con đường nhỏ bên cạnh trắng đen xen kẽ, một khối đồng to hình bàn chân dựng thẳng. Kinh Mịch Ngọc cởi giày, đi chân trần bước lên, đúng là rất ấm áp.

Đi được giữa chừng thì một người đàn ông đang đứng ở phía trước bỗng nhiên quay lại.

Chính là người đàn ông có hung tướng vừa nãy.

Ông ta vừa thấy cô thì nhướng chân mày.

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc thầm đề phòng.

Người đàn ông có hung tướng kia mở miệng hỏi, “Chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi phải không?” Thanh âm kia vẫn hùng hồn như lúc cô nghe được ở Tụ Bắc.

Kinh Mịch Ngọc lễ phép trả lời, “Có lẽ có, nhưng tôi không có ấn tượng.”

Nói rồi cô quay đầu đi khỏi.

Men theo lối cũ đi lên lầu hai, lúc vừa bước lên được mấy bậc thang dẫn tới lầu ba thì có một bé trai lao từ trên xuống, đụng trúng eo cô.

Kinh Mịch Ngọc vội nắm chặt lan can, mắt thấy đứa bé kia mém lặn xuống dưới thì cô la lên, “Anh bạn nhỏ, cẩn thận!”

Sau khi đứa bé kia ổn định được thân thể thì nắm chặt cây súng đồ chơi trong tay, ngẩng đầu nhìn cô một lát.

Kinh Mịch Ngọc cúi người, nhìn thẳng vào mắt nó, “Em có sao không?”

Bỗng nhiên đứa trẻ bắn súng về phía cô, miệng phát ra những từ tượng thanh “Xèo xèo xèo.”

Chất lỏng bên trong cây súng đồ chơi phun lên mặt Kinh Mịch Ngọc, lập tức mặt cô bị cay xè, khó chịu vô cùng. Cô che mặt, chất lỏng từ trên trán nhỏ xuống khóe mắt, đau đến mức kêu thành tiếng “Á!”

Mắt cô không tài nào mở ra được, còn không ngừng chảy nước mắt.

Thằng bé kia giật mình, ngay lập tức chạy xuống cầu thang.

Kinh Mịch Ngọc vịn lan can đứng dậy, quay người quờ quạng đi lên cầu thang, gào rát cổ họng, “Cứu tôi!”

Giản Dự vừa mới mở cửa ra đã nghe được tiếng cô. Thần sắc anh ta lạnh lùng, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Một giây sau, bên người như có gió thổi qua.

Yến Ngọc vốn đang đứng phía sau anh ta nhanh chóng vọt về phía phát ra tiếng kêu cứu.

Yến Ngọc chạy xuống cầu thang, hai ba bước đã tới bên Kinh Mịch Ngọc, “Cô bị sao vậy?”

“Mắt của tôi rất đau, đau chết đi được.” Mặt Kinh Mịch Ngọc đầy nước mắt, giọng nói cất chứa sự sợ hãi, “Không mở ra được.”

Yến Ngọc ôm lấy cô.

Hôm nay Kinh Mịch Ngọc mặc váy dài đến ngang gối, bị anh ôm một cái thì váy đã bị trượt lên. Yến Ngọc vừa đi hai bước, cái váy lại tiếp tục trượt lên trên cấm địa của cô.

Bàn tay đang nâng đầu gối cô vòng lên, đè váy Kinh Mịch Ngọc xuống để phòng cô bị lộ hàng.

“Giản Dự, gọi bác sĩ tới đi.”

Chết mất chết mất là cách nói địa phương của Phục Chúc. Bây giờ Kinh Mịch Ngọc là chết đi được chết đi được, còn thanh âm của Yến Ngọc thì

như chết chìm chết trôi.

Hội sở này có một bác sĩ chuyên phục hồi, hồi sức. Anh ta thắm một ít chất lỏng trên mặt Kinh Mịch Ngọc, đưa lên mũi hít một hơi, “Hình như là nước ớt cay. Ở đây tôi không có thiết bị, vẫn phải đưa đến bệnh viện.”

Yến Ngọc muốn hút thuốc, nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong một giây. Giây sau anh hỏi, “Bệnh viện nào gần đây nhất?”

Giản Dự nói, “Phòng khám của một người bạn tôi cách đây chưa tới hai cây số.”

Yến Ngọc nhượng mảy với anh ta.

Giản Dự bước ra ngoài, “Để tôi gọi tài xế đưa hai người đi.”

Yến Ngọc ôm Kinh Mịch Ngọc.

Kinh Mịch Ngọc co ro trong ngực anh, trước mắt nhập nhèm mấy lớp quầng sáng chói mắt, “Tôi có thể sẽ bị mù đúng không?” Cô thật sự rất sợ. Anh bình tĩnh trả lời, “Sẽ không.”

Bên trong phòng khám, bác sĩ dùng dung dịch rửa mắt tẩy rửa kết mạc của cô.

Ngoài cửa, Yến Ngọc ngậm điều thuốc, “Chuyện xảy ra ngay trên địa bàn của ông, Giản Dự, có phải ông nên cho tôi một lời giải thích không?”

“Yên tâm, sẽ cho ông một lời giải thích.” Gương mặt Giản Dự lạnh lẽo như phủ băng, gọi điện thoại cho quản lý.

Quản lý vội vàng gửi video theo dõi tới.

Giản Dự xem vài giây thì gửi cho Yến Ngọc.

Yến Ngọc bật cười một tiếng, “Là một đứa trẻ vô kỷ luật^[1] à?”

[1] Chỗ này tác giả dùng là “trẻ em gấu,” là từ thường được dùng để mô tả là những đứa trẻ nghịch ngợm, không biết gì, vô kỷ luật và không được gia đình giáo dục tốt. Tất nhiên, có thể hiểu rằng sự thiếu hiểu biết của trẻ gấu thường là kết quả của sự nuông chiều và tình yêu quá mức của cha mẹ.

Giản Dự, “Vậy thế nào đây? Muốn so đo luôn sao?”

“Đương nhiên là muốn. Nhớ năm đó ở Phục Chúc, lúc tôi ba tuổi từng tuột váy của một cô bé, xem chút nữa mẹ tôi đã đánh chết tôi rồi.” Yến Ngọc thở ra một vòng khói, “Chẳng phải sao? Khi trưởng thành tôi đối với phụ

nữ rất lịch sự, cũng cho thấy việc giáo dục đúng đắn lúc còn nhỏ là rất quan trọng.”

Giản Dự cũng châm một điều thuốc.

Yến Ngọc nhớ tới hồi ức lúc trước, đôi mắt đào hoa cong cong vì cười, “Cái mông nhỏ của cô bé đó đỏ bừng hệt như trái đào đang kết quả trên cây đào nhà tôi vậy!”

Giản Dự không dám đồng ý bừa với cách hình dung của Yến Ngọc, anh ta nói, “Sau khi tra được người giám hộ của đứa trẻ nghịch ngợm đó thì tôi sẽ báo ngay cho ông.”

Cửa phòng khám mở ra, bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống, “Không sao rồi. Nồng độ của nước ốt cay không cao, sau khi chứng viêm tiêu đi thì sẽ ổn.”

Giản Dự cảm ơn ông, “Cảm ơn.”

Kinh Mịch Ngọc theo sau bước ra. Lúc này cô đã có thể nhắm mắt, cặp mắt vừa sưng vừa đỏ.

Yến Ngọc dập điều thuốc, “Cái này cũng giống hệt như trái đào mật.”

HẾT CHƯƠNG 21

Xoài: Không liên quan nhưng mình cực ghét câu “Con nít mà nó biết gì đâu.” Không biết thì dạy đến khi nào biết thì thôi, đừng lấy lý do đó bao biện cho những việc sai trái mà nó làm! Cực – kỳ – hãm!

Nhưng ở đây thì không phải do thằng bé nghịch ngợm nhé!

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 22

KSCN – Chương 22

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Này, anh đẹp trai. Nghe nói kỹ thuật của anh rất tốt đúng không?”

Cho dù là giống cây đào trái đào mật gì đó của Yến Ngọc thì thời điểm Kinh Mịch Ngọc biết mắt mình không có gì đáng ngại đã thở phào một hơi. Đường đi ngắn, đường về cũng ngắn, chỉ tốn tầm mười phút.

Bác sĩ dặn Kinh Mịch Ngọc phải nhắm mắt nghỉ ngơi, thế nên Yến Ngọc đã đưa cô về hội sở năm một lúc.

Anh và Giản Dự lại bước vào căn phòng lúc trước.

Kinh Mịch Ngọc càng cảm thấy hai người bọn họ làm chuyện bí mật gì đó không thể cho ai biết ở bên trong.

Quản lý đã tra xem thẳng nhóc kia là con cái nhà ai, không chỉ video theo dõi mà ngay cả tư liệu hội viên của người giám hộ cũng được lấy ra.

Hệ thống đăng ký của hội sở chỉ cần số điện thoại, ngoại trừ thông tin này thì những mục khác đều có thể được tùy chỉnh. Tên đăng ký của người giám hộ thẳng nhóc đó là tên tiếng anh.

Chính là người đàn ông gặp phải trong thang máy kia.

Yến Ngọc xoay xoay ghế 180 độ, tầm mắt hướng về phía cao ốc ngoài cửa sổ, thần sắc khó lường.

Giản Dự lấy hai lon nước từ trong tủ lạnh ra, “Đang tính kể?”

Yến Ngọc nghiêng về phía trước một chút, “Vẫn là cậu hiểu tôi.”

“Đang nghĩ gì vậy?” Giản Dự vứt lon coca cho Yến Ngọc.

“Người đứng phía sau màn của thẳng nhóc vô kỷ luật đó.” Yến Ngọc bật nắp coca, bong bóng nhỏ nghịch ngợm tràn ra khỏi miệng lon, lại từng cái từng cái vỡ nát.

“Ờ.” Giản Dự dường như cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Yến Ngọc uống một ngụm coca cola, cảm giác mát lạnh lan từ yết hầu xuống làm cho tinh thần anh tỉnh táo, “Lại phải có qua có lại với ba tôi rồi.” “Thời điểm chạm mặt ông ta thì không quá chắc chắn, nhưng bây giờ nhớ lại thì tôi đã từng gặp người đàn ông đó ở tập đoàn Nhật An.” Trông người kia quá mức bình thường, Yến Ngọc chỉ đến tập đoàn để họp, cho dù lướt qua thêm vài lần nữa thì cũng không có ấn tượng khắc sâu. Nghe Kinh Mịch Ngọc nói về tình huống ngày hôm đó ở Tụ Bắc, Yến Ngọc mới lục lại gương mặt đó trong trí nhớ.

“Mục đích là gì?”

“Tôi nghĩ là...” Tay trái của Yến Ngọc chống trên thành ghế, ngón trỏ miết môi dưới, ánh mắt nhìn vào chai coca cola trong tay phải, “Lời giải thích của ông ta hẳn sẽ là: Sắp đặt để tôi có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.”

Động tác uống bia của Giản Dự ngừng lại, “Lời giải thích này thú vị thật.”

“Người một nhà thật thật giả giả quả thật rất thú vị. Một câu nói của ba tôi có thể ẩn giấu ba phần quanh co.”

Cặp mắt lạnh lẽo của Giản Dự rất thờ ơ, “Cậu cũng không thua kém gì.” Yến Ngọc chính là người chơi trò tôi nói anh đoán đến nghiện rồi, nói bảy phần, giữ lại cho mình ba phần. Người ngoài chỉ thấy được bảy phần kia, tự nhiên danh tiếng của Yến Ngọc cũng rất tốt.

“Cảm ơn lời khen của cậu.” Yến Ngọc nhìn giờ, đứng lên, lắc lắc cái chai, “Và lon coca này nữa.”

Giản Dự giơ lon bia lên, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Kinh Mịch Ngọc đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần. Khi nghe được tiếng mở cửa, cô quay mặt lại, “Là Yến Tị sao?”

“Ừm, đến giờ nhỏ mắt cho cô rồi.” Yến Ngọc cầm chai thuốc nhỏ mắt, dùng tăm bông nhẹ nhàng vén mí mắt của cô rồi nhỏ vào.

“À đúng rồi, tôi bị một đứa bé trai đâm vào.”

“Ừm.”

“Giáo dục thật sự quá tệ.”

“Ừm.”

Kinh Mịch Ngọc nhú mày, “Tôi đã bị vận xui đeo bám một thời gian rồi, cũng bị nạn hai lần.” Cô học theo sự yếu ớt của Vu Kim Mi, “Hu hu hu,

cũng không có bạn trai giúp tôi gánh bớt vận rủi.”

“Ừm.”

“Hu hu hu.”

“Ừm.”

“Hu hu hu.” Giả khóc vài tiếng cũng không thấy Yến Ngọc tự tiến cử làm bạn trai, chỉ nghe được câu nói như thường ngày.

“Muốn thử làm trước một chút không?” Anh cười cười hỏi.

“Cút đi.” Kinh Mịch Ngọc ngưng nũng nịu, cả người cũng tê liệt.

Lúc này, Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên nhớ tới ba từ “Ngọc sát chú” mà Cung Ngọc Quán đã phát minh. Chẳng lẽ một năm qua, thật sự là nhờ nhóm bạn trai cũ gánh giúp nên cô mới bình yên vô sự ư?

Không được, không thể bị Cung Ngọc Quán tẩy não được. Cô lắc đầu, đột nhiên hỏi một câu, “Á, bây giờ là mấy giờ rồi?”

“4h53.”

“Vậy giờ Tôn Nhiên đang ở trên máy bay.”

“Tôn Nhiên tới Vu Âm?”

Cô nhắm mắt, hướng về phía Yến Ngọc, “Đúng vậy, tôi đi công tác để chụp hình.”

“Chụp với cậu ta?” Yến Ngọc cao giọng, “Phim hành động?”

Kinh Mịch Ngọc hiểu câu hỏi này của anh không phải nói về phim hành động bình thường, mà là loại phim có thêm yếu tố tình cảm. Cô nhếch miệng cười, “Anh ghen à?”

“Không, nam nữ hoan ái cũng giống như việc ăn cơm đi ngủ bình thường thôi. Miễn là bản thân vẫn trung thành trong suốt mối quan hệ thì những thứ khác sao cũng được.”

Kinh Mịch Ngọc chép miệng, “Đó là bởi vì anh không đặt phụ nữ trên đầu quả tim.” Nếu như thật sự quan tâm thì ít nhiều đều có chút lòng muốn chiếm làm của riêng.

“Trước mắt thì vẫn chưa có người phụ nữ nào có lá gan để đứng trên đầu trái tim tôi.”

Kinh Mịch Ngọc run lên, “Thì ra bị anh thích là một việc rất khổ sở à?”

“Đúng vậy.” Lời nói này của Yến Ngọc xem như là lời khuyên, “Cô thu liễm một chút mị lực của mình đi, đừng để bản thân rơi vào hố lửa.”

Kinh Mịch Ngọc cố ý đá đá mền, “Lạnh run.”

Àm ỉ được mấy bận thì cô cảm thấy cảm giác đau nhói trong mắt cũng đã tiêu tan không ít.

Hơn hai mươi phút sau, Kinh Mịch Ngọc mở to mắt, tròng mắt linh động đảo lòng vòng, “Ồ, đã tốt hơn nhiều rồi.” Cô nhìn đồng hồ, “Anh đưa tôi về khách sạn đi, Tôn Nhiên sắp tới rồi.”

“Đi.”

“Ừ.” Cô che váy ngồi xuống, “Đừng nói với Tôn Nhiên chuyện mắt của tôi.”

“Ừm, chuyện này tôi sẽ đòi lại công bằng cho cô.”

“Phần ân tình này sau khi về Bắc Tú tôi sẽ trả.” Kinh Mịch Ngọc xuống giường, “Tối nay tôi và nhóm Tôn Nhiên ăn cơm nên không đi cùng anh được.”

“Nhóm bọn họ?” Yến Ngọc quay đầu, “Vẫn là số nhiều à.”

“Phải.” Cô cười duyên dáng, “Bạn trai cũ của tôi và năm người bạn trai đầu tiên.” Dù sao Yến Ngọc cũng thích khoe khoang là mình là người rộng lượng, cô đương nhiên cũng không cần phải kiêng kỵ gì.

Yến Ngọc đúng là không ghen tuông gì cả, ngược lại còn cười, “Tôi càng chờ mong đến lúc cùng cô cá nước thân mật.”

Sau khi đưa Kinh Mịch Ngọc về khách sạn, Yến Ngọc gọi cho Yến Phong Hoa.

“Ba.” Anh biếng nhác.

“Có chuyện gì?” Phía bên Yến Phong Hoa rất yên tĩnh, thanh âm xuyên qua microphone truyền tới, vừa từ tính vừa trầm thấp.

Tay trái của Yến Ngọc đặt trên tay lái, ngón tay gõ nhẹ vài lần, “Đang ở nhà?”

“Ừa.” Vườn cúc vi hoàng^[1] của Yến gia đã nở rộ, màu sắc rực rỡ. Yến Phong Hoa một tay cầm điện thoại, một tay tưới hoa, “Ở tiệc cưới có uống chút rượu, đang ở nhà nghỉ ngơi.”

“Con sẽ về nhà một chuyến, có chuyện cần nói với ba.” Tay trái của Yến Ngọc chuyển tay lái, quay đầu vào làn xe, “Lát nữa gặp.”

Yến Phong Hoa đưa bình phun nước cho người hầu, dạo bước đến phòng trước uống trà. So với rượu tây thì ông thích mùi hương của trà hơn nhiều. Ngồi chưa đến hai mươi phút thì Yến Ngọc đã đẩy cửa bước vào, một thân âu phục, áo vest ngoài đã được cởi ra, cà vạt không ngay ngắn, áo sơ mi cũng mở một cúc.

“Quần áo cũng không mặc tử tế được.” Trong lời nói của Yến Phong Hoa là sự bất lực.

“Nhưng lại có người phụ nữ yêu cái dáng vẻ không đứng đắn đấy!”

“Con cũng biết mình không đứng đắn?”

Yến Ngọc ngồi vào phía đối diện, “Người con nói chính là mẹ nhỏ. Ba, người không nghe ra à?”

“Mẹ nhỏ của con bây giờ thích người cha đã bước vào tuổi trung niên này của con.” Yến Phong Hoa đẩy chung trà mới pha đến trước mặt Yến Ngọc, “Nói đi, tìm ba có chuyện gì.”

Yến Ngọc cầm chung trà nho nhỏ lên.

Chung trà trắng men màu xanh lá cây, sắc trắng chuyển dần sang màu xanh nhạt. Đây cũng là trân phẩm triều Đại Tổng mà trước kia Yến Phong Hoa đã sưu tầm được, chỉ có điều, phần chân chung trà^[2] đã bị Yến Ngọc lỡ tay làm vỡ nát.

Yến Ngọc quay chung trà vòng vòng, uống một hơi cạn sạch trà trong chung.

Yến Ngọc uống trà thống khoái đến vậy làm Yến Phong Hoa nhú mày, mà lời nói kế tiếp của anh càng làm cho chân mày của ông nhú thành hình bánh quai chèo^[3].

Yến Ngọc nói, “Đừng có động chạm đến Kinh Mịch Ngọc thêm lần nữa.”

Ánh mắt Yến Phong Hoa hơi trầm xuống, “Sao?”

Yến Ngọc đặt cái chung không xuống, thoải mái dựa vào ghế sofa, “Người của ba lừa cô ấy hai lần, không có chỉ thị của ba thì ông ta dám chắc?”

Yến Phong Hoa vắt chân, “Không hiểu con đang nói cái gì.”

“Nể tình cha con, con đã mở một mắt, nhắm một mắt rất nhiều chuyện. Tuy nhiên, nếu người xem con trai mình như một đứa ngốc thì khó đảm bảo con sẽ không trở mặt.”

Yến Phong Hoa ngược mắt, “Có phải con đã hiểu lầm ba gì đó không?”

“Vậy người cho con một lời giải thích hợp lý xem?”

“Giữa hai ba con chúng ta cũng không cần phải vòng vo.” Khóe miệng Yến Phong Hoa nở nụ cười, “Con bé này không tệ, ba chỉ giúp con sắp đặt vài cơ hội, chẳng phải là chuyện nên làm sao?”

Yến Ngọc hút thuốc, “Lại dùng lý do này để thoái thác, đúng là không có gì mới mẻ.”

“Nếu không thì con muốn nghe những gì. Đừng bóp méo sự dụng tâm của ba. Ba thừa nhận, việc ở Tụ Bắc và hôm nay là do ba sai khiến. Lượng thuốc mê và nước ớt cay đều đã được cân nhắc kỹ càng, sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho con bé.” Yến Phong Hoa cười, vẻ phong lưu của Yến gia cũng hiện rõ, “Tán gái không phải chỉ cần dựa vào mặt. Con đó, ngoài mặt luôn duy trì sự phong độ. Những thứ này đều là những chiêu ngày trước ba đã dùng qua, không tin thì đi hỏi mẹ con đi.”

Yến Ngọc đương nhiên không tin, nhưng anh cũng không tiếp tục phản bác, “Ba, sau này đừng dùng những thủ đoạn hạ lưu thế này nữa.”

“Được, vậy để xem bản lĩnh của con tới đâu.”

“Con về phòng.” Yến Ngọc đứng dậy, “Loại trà này không tệ, dư vị vẫn còn đọng.”

Yến Phong Hoa cảm thấy lời nói này của con trai mình lại có ẩn ý khác.

Giống như Yến Ngọc cảm thấy việc so cao thấp với ba mình rất không thú vị thì kỳ thật Yến Phong Hoa cũng thấy vậy. Ông thậm chí còn không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào mà giữa hai người họ vẫn luôn thăm dò thật giả lẫn nhau như thế.

Nhìn bóng lưng của Yến Ngọc, tâm tư pha trà của Yến Phong Hoa cũng phai nhạt.

Ông đang tính đứng dậy thì lại thấy Lý Song Anh đi tới.

Bà nghiêng đầu, giống như không muốn để ý đến Yến Phong Hoa nhưng lại không thể không đối mặt với ông, “Chuyện gì xảy ra vậy? Con bé nào

không tệ? Còn tốt hơn cả con gái của Vu gia sao?” Bà đang cầm khay đựng trâm cài tóc, ưu nhã ngồi xuống, “Làm ăn coi trọng chữ tín, bên đây vừa nói với Vu gia xong thì bên kia lại chạy đến người khác à?”

Yến Phong Hoa nặng nề thở dài, “Lúc đầu tôi nghĩ việc này tôi sẽ tự mình xử lý nên không muốn khiến bà bận lòng. Bây giờ bà đã nhắc tới thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Lý Song Anh trừng mắt, “Nói chuyện gì?”

“Con bé kia họ Kinh, tên Mịch Ngọc.”

Lý Song Anh cười lạnh, “Thì sao? Cái tên này nghe êm tai hơn tên tôi hay sao?”

Yến Phong Hoa liếc xéo bà một lát, “Là con cháu của nhà họ Kinh, đang tìm ngọc của núi Kinh.”

Mắt Lý Song Anh trừng lớn đến mức không thể lớn hơn được nữa, “Cái này...”

“Cô ta đi khắp nơi tìm đàn ông trong tên có chữ Ngọc, chẳng phải đã tìm đến Yến Ngọc rồi à?”

Lý Song Anh ngay cả môi cũng run lên, “VẬY... Ông muốn tác hợp hai đứa nó sao?”

“Không.” Yến Phong Hoa trầm ngâm nói, “Lúc mới biết Kinh Mịch Ngọc, tôi đã kêu Yến Ngọc giả vờ làm người bị đụng xe. Bà cũng biết thằng nhóc đó rồi, chỉ cần là những gì tôi nói nó nhất định sẽ ngỗ nghịch, chẳng nghe theo. Quả nhiên con bé đã bị dọa gần chết. Tôi cứ tưởng nó sẽ biết khó mà lui, ai biết lại quẩn lầy không buông.”

Ông nhấp một ngụm trà, nói tiếp, “Tôi lại cho người đi sắp đặt một chút sự việc ngoài ý muốn. Kế hoạch là muốn để người đó cứu Kinh Mịch Ngọc, rồi sau đó sẽ giả bộ là người của một trong ba gia tộc, hỏi thăm tình huống một chút. Kết quả là công tình cả hai việc đều để Yến Ngọc cướp đi mất.”

“Ông không tìm được lúc nào con bé đó ở một mình à?”

Yến Phong Hoa lắc đầu, “Con bé này rất tinh ranh. Địa điểm động thủ tốt nhất một là xô bồ, hai là yên tĩnh, mà cũng phải cách Yến Ngọc không xa không gần.”

“Tại sao phải làm như vậy?”

“Ngộ nhờ có xảy ra sự cố gì thì tôi cũng có một lý do đằng hoàng để nói, mục đích là để giết dây giúp con trai. Không phải sao, đã xảy ra sự cố rồi kìa.”

“Sĩ diện, sĩ diện.” Lý Song Anh chỉ vào ông, “Yến gia mấy người chính là bên trong cực kỳ đối trá nhưng bên ngoài lại ra vẻ quân tử, vân đạm phong khinh.”

Ánh mắt Yến Phong Hoa thâm trầm nhìn qua Lý Song Anh, “Chuyện đã đến nước này, bà đừng có đi khắp nơi ồn ào về cổ ngọc nữa.”

“Nhưng tôi đã nói với Vu gia hết rồi.”

“Tôi sẽ chọn bữa một khối trong bộ sưu tập của tôi đưa cho bọn họ là được, những chuyện khác bà đừng nói nữa.”

Lý Song Anh gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Lúc chuyển bay của Cung Ngọc Quán vừa hạ cánh xuống sân bay thì đã nhận tin WeChat cho Kinh Mịch Ngọc, “Ba mươi phút sau đến khách sạn.”

Kinh Mịch Ngọc nhanh chóng đi tới cửa hàng giá rẻ để mua hạt dưa và đậu phộng, lại lấy thêm vài lon coca.

Lúc cô về đến phòng thì chờ một giây cũng như cả một năm trời.

Khi thì nằm sấp, khi thì nằm ngửa, lăn tới lăn lui trên giường.

Sau khi Cung Ngọc Quán đã vào ở xong xuôi thì lại nhắn WeChat cho cô số phòng.

Kinh Mịch Ngọc cười hì hì, sửa sang lại tóc, thay thành một bộ quần dài áo dài. Lúc nhìn ra ngoài tòa tháp cao ngoài cửa sổ, cảm xúc cô trôi nổi trong nửa giây, sau đó vừa quay đầu thì lại bắt đầu trở nên vui vẻ.

Kinh Mịch Ngọc cầm chặt bịch hạt dưa đậu phộng, gõ cửa.

Tôn Nhiên vừa mở cửa thì thấy Kinh Mịch Ngọc một tay đang chống lên tường, dáng đứng nghiêng ngả, trên môi treo nụ cười đùa cợt, trừng mắt nhìn anh, “Này, anh đẹp trai. Nghe nói kỹ thuật của anh rất tốt đúng không?”

Anh ta bình thản nhìn cô, “Nữ quý.”

Kinh Mịch Ngọc nhăn mũi, đứng tại chỗ giậm chân bước nhỏ, “Nhanh nhanh nhanh, tôi không chờ được nữa, cho tôi vào nhanh lên.”

Tôn Nhiên nghiêng người tránh ra, nhìn cô hứng thú bưng bưng bước vào.

Cô hỏi, “Cùng Ngọc Quán đâu?”

Anh ta trả lời, “Đang ở phòng vệ sinh.”

Kinh Mịch Ngọc lập tức ổn định dáng đứng, tựa vào hành lang, “Vậy tôi đợi anh ta ra ngoài.” Cô chỉ sợ đi vào thì sẽ thấy được rõ ràng khung cảnh Cùng Ngọc Quán đang giải quyết nhu cầu cá nhân cách tấm kính pha lê, đành phải thận trọng đứng đây chờ.

Tôn Nhiên nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, “Cô nhất định phải đứng chờ ở trước cửa phòng vệ sinh à?”

Cô quần quần lộn tóc xoắn, “Ừm... Ờ... Thì...”

Ánh mắt của Tôn Nhiên bây giờ đã không thể dùng từ kỳ quái để hình dung nữa rồi, phải nói là quý dị, “Cô có bệnh hả?”

“Ừm... Tôi có thể vào không?”

“Cô cũng đã vào cửa rồi, đứng ở hành lang với đứng ở trong phòng có gì khác nhau à?”

“Được.” Kinh Mịch Ngọc sai bước dài đi vào, cổ thẳng tắp, “Khụ khụ, tôi có thể quay đầu lại không?”

“Tùy.”

Cô vừa cười vừa quay đầu lại.

Sau đó, một bức tường trắng đập vào mặt, làm nụ cười Kinh Mịch Ngọc đông cứng lại trên mặt, “Pha lê đâu? Sao không thấy pha lê?” Cô nhào tới, sờ sờ bức tường, phát ra tiếng kêu đau khổ, “Á!”

“Móa, gào cái quỷ gì không biết!” Cùng Ngọc Quán đi tới, thấy cô đang dính người lên tường thì nhìn qua Tôn Nhiên một lát.

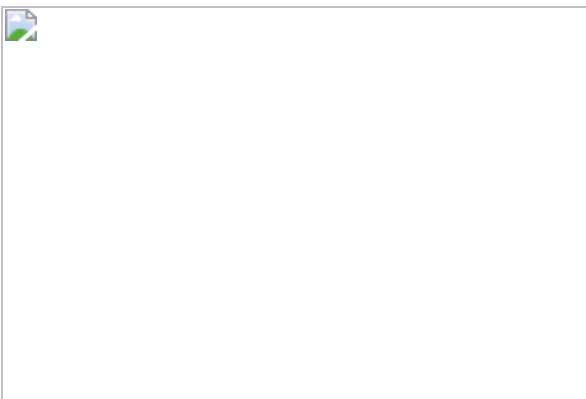
Trên mặt Tôn Nhiên không có biểu tình gì, cúi đầu thu dọn lại mớ dây sạc trên bàn.

Cùng Ngọc Quán hỏi, “Em dính vào đó làm gì?”

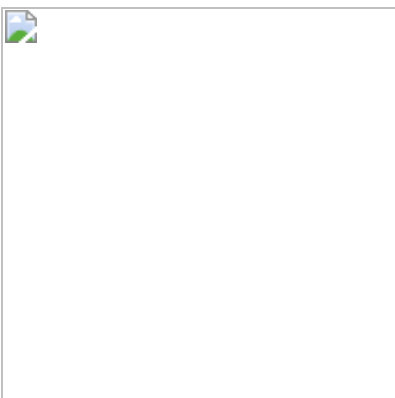
Kinh Mịch Ngọc quay đầu lại, rưng rưng muốn khóc, “Tôi không thấy pha lê ở đâu hết!”

HẾT CHƯƠNG 22

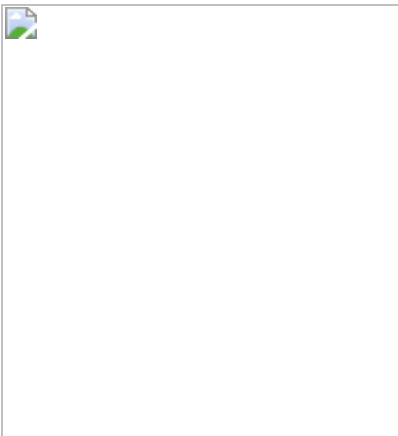
[1] Cúc vi hoàng:

??

[2] *Chung trà Yến coca uống:*

[3] *Bánh quai chèo:*

Xoài: 🎄 🎄 Chị Lynn và mình xin chúc mọi người một mùa giáng sinh thật vui vẻ, hạnh phúc 🎄 🎄 Merry Christmas 💖 ✨ 💖

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 23

KSCN – Chương 23

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Thịt heo? Chỉ dành cho người có tiền ăn mà thôi.”

Kinh Mịch Ngọc ngồi xếp bằng trên ghế sofa tách đậu phộng.

Bên ngoài cửa sổ của căn phòng này không phải là sông Vu Âm, cũng không thấy được tòa tháp cao. Phòng này lớn hơn phòng cô, không nằm cùng tầng cũng không cùng phương hướng, ngay cả cách trang trí trên tường cũng không giống nhau.

Hai cái ghế sofa, cô và Tôn Nhiên mỗi người ngồi một cái.

Anh ta bóc một hạt đậu phộng muối, “Mắt của cô bị sao vậy?”

Kinh Mịch Ngọc âm thầm kinh hãi với năng lực quan sát của anh, dùng mu bàn tay dụi dụi mắt, “Chắc tối qua ngủ không ngon. Vẫn là giường của mình thoải mái hơn nhiều.”

Củng Ngọc Quán nửa dựa vào thành giường, hai chân thẳng tắp, đang gọi điện thoại với người đại diện, “Tối nay tôi sẽ đi ăn với một nhóm bạn.” Anh ta nghe người phía bên kia ổng nghe bàn giao vài câu thì cúp điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc học theo Củng Ngọc Quán duỗi thẳng chân, “Cúp điện thoại của người đại diện như thế cũng không ổn lắm đâu.”

“Không phải chỉ mới lần đầu. Cô ấy có bạn bè ở đây. Lại nói nếu cô ấy muốn đi theo thì tôi sẽ không thể ăn uống thoải mái được đó!”

“Lúc đang nổi tiếng thì cũng nên giữ dáng người chứ.” Trong ấn tượng của cô, trước kia dáng người của Củng Ngọc Quán cũng không thua kém ai. Anh ta chính là một fan u mê của anime và trò chơi Nhật Bản, suốt ngày ru rú trong nhà chẳng thấy mặt mũi đâu nên mới trở thành trạch nam không ai hỏi thăm đến.

Sau đó sau khi Cung Ngọc Quán chuyển từ người kể chuyện thành video trực tiếp thì ngay lập tức đã bắt lấy tim hàng ngàn thiếu nữ.

“Đương nhiên.” Đôi mắt như lưu ly của Cung Ngọc Quán sáng rỡ dưới ánh đèn, “Giá trị của nhan sắc chính là đổi lấy sự hoang phí ẩn tàng để thỏa mãn con người mà. Ngày xưa có kỹ viện, đàn ông ra ngoài chơi gái. Bây giờ đã đổi thành thời đại internet, cho dù là nam hay nữ thì đều có thể ngồi ngay trong nhà hưởng thụ sự cao trào trong đầu. Nghề chính của anh là kể chuyện nhưng thật ra phần lớn đều là vì tướng mạo của anh thôi.”

“Chúc mừng anh, may mắn được ăn theo xu hướng.”

Cung Ngọc Quán cười, “Vốn liếng của thời đại mà, chỉ cần có gương mặt là sẽ nổi tiếng thôi.”

Kinh Mịch Ngọc nhai đậu phộng, “Trên dưới mấy ngàn năm đều không thoát được việc tiêu pha để thỏa mãn ham muốn, sợ sẽ chỉ càng ngày càng tăng chứ không giảm. Chỉ có điều, thắm mỹ lúc nào cũng có thể thay đổi, anh cũng nên đề phòng đến lúc rơi đài đi.”

“Cho dù thật sự có ngã ngựa thì anh cũng sẽ một đời không lo cơm áo.”

Tôn Nhiên, “Thành thật thế này thì nói trước mặt bọn tôi thôi là được rồi.”

“Nhắc đến đề tài này mới nhớ. Em vừa bị người ta để mắt tới gây rối.”

Thần sắc Cung Ngọc Quán trở nên âm trầm, “Tháng trước có người tặng em bánh kem có giấu lưỡi dao. Nếu không phải do chế độ ăn uống chỉ được ăn một miếng nhỏ thì lưỡi dao đó đã cửa trong miệng em rồi.”

“Việc này không phải gọi là gây rối, mà là mưu sát.” Tôn Nhiên lột vỏ áo đậu phộng hai lần, “Có tra ra được là ai không?”

Cung Ngọc Quán lắc đầu, “Không có thông tin người tặng.”

Kinh Mịch Ngọc nói, “Anh ăn vặt nhiều như vậy! Đồ ăn ở bên ngoài cần thận vẫn tốt hơn.”

“Cũng không biết thăm dò được lịch trình của tôi từ đâu nữa. Phù, tới Vu Âm rồi cũng coi như đã thoát khỏi thằng cha đó.” Cung Ngọc Quán nhảy xuống giường, “Đúng rồi, Kinh Mịch Ngọc, lúc trước em ở Vu Âm đúng không?”

Cô nhẹ giọng trả lời, “Ừm.”

“VẬY em làm người dẫn đường cho anh với anh Tôn đi, chỗ nào ăn ngon chơi vui ở đây đó.”

Nụ cười của cô không thay đổi, “Thời gian tôi ở Vu Âm đều ở lì trong nhà, rất ít khi đi ra ngoài.”

Nghe vậy, Tôn Nhiên nhìn cô một cái.

Cùng Ngọc Quán cầm điện thoại di động lên, “Anh nhớ ở đây có một đường phố đèn mẫu đơn thì phải?”

Ánh mắt của Kinh Mịch Ngọc hơi trầm xuống.

Cùng Ngọc Quán tìm trong bản đồ, “Đúng rồi, tên là đường đèn mẫu đơn. Vừa có ăn vừa có uống, chính là chỗ này.”

Đường phố đèn mẫu đơn nằm cạnh con sông nhỏ Lương Phán của thành phố Vu Âm.

Theo truyền thuyết thì vào đêm thất tịch ở đây sẽ tổ chức lễ hội đèn lồng rất lớn. Trước mỗi nhà đều treo đèn mẫu đơn đỏ tía, những thiếu nữ chưa lập gia đình sẽ cầm trên tay ngọn đèn nhỏ, đến bờ sông Lương Phán cầu nguyện.

Những người đàn ông chưa lập gia đình sẽ đứng ở hạ lưu sông, tranh nhau chen lấn tranh giành những ngọn đèn nhỏ của cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng, đôi khi có xảy ra tranh chấp đánh nhau cũng không có gì lạ.

Bây giờ đường phố đèn mẫu đơn đã được thương nghiệp hóa thành đường dành cho tình nhân. Ngoại trừ chiếc đèn hoa mẫu đơn khổng lồ ở cuối phố thì dọc đường đều là cửa hàng. Chỉ có điều, chắc là vì cho có không khí nên đèn đường hai bên vẫn là đèn hoa mẫu đơn.

Kinh Mịch Ngọc đứng tại giao lộ, lúc Cùng Ngọc Quán thúc giục mới rảo bước chân.

Nơi này đã thay đổi so với vài năm trước. Bảng tên của cửa hàng quảng cáo trước kia là biển gỗ kiểu phục cổ, bây giờ cũng đã đổi thành bảng LED hiện đại.

Đường đi không rộng, khoảng bốn mét nên chỉ có thể đi bộ. Ngược lại con đường lát đá vẫn giống như trước đây, tuy bằng phẳng nhưng chính giữa lại có phần lồi lõm.

Cung Ngọc Quán đội nón và khẩu trang, đêm hôm khuya khoắt nên không mang kính râm. Anh ta đi bên trái Kinh Mịch Ngọc, thay cô cản dòng người đi ngược hướng, “Không nghĩ lại có nhiều người đến như vậy.”

Tôn Nhiên không để ý nói một câu, “Cuối tuần.”

Xa xa Cung Ngọc Quán nhìn thấy cái đèn mẫu đơn cực lớn, cánh hoa trắng noãn óng ánh, phát ra ánh sáng trắng lập lờ. “Những bình luận trên mạng đều nói ở đây cầu duyên rất linh. Anh muốn cầu nguyện mong cho nữ thần của anh mau mau xuất hiện.”

Kinh Mịch Ngọc từ khi bước vào con đường này thì bắt đầu im lặng không lên tiếng. Nghe được lời nói của anh ta, cô run run rẩy rẩy ngược mắt nhìn lên.

Ký ức chôn sâu trong đáy lòng như vừa giã dụa ra khỏi lớp gông xiềng nặng nề.

Thật ra thì một chút cũng không linh nghiệm. Cô đã từng đứng trên con đường này, hướng về phía đèn mẫu đơn quỳ xuống dập đầu ba lần, nhưng kết quả vẫn là công dã tràng.

Cái công dã tràng ấy, đã khiến cô như đã bước qua địa ngục một lần.

Kinh Mịch Ngọc không khống chế được tâm trạng, ánh đèn phản chiếu trong mắt trở nên nhập nhèm, xuyên thấu qua tầng hơi nước, cánh hoa mơ hồ trở thành mấy tầng bóng chồng chéo lên nhau.

Cô trừng mắt nhìn, gương mặt ướn sùng.

Bỗng nhiên có một bàn tay đưa qua, phủ lên mặt cô.

Trên lòng bàn tay là vết chai rất dày, là vết tích của việc huấn luyện lâu năm mà thành.

Tôn Nhiên không cúi đầu, nhìn thẳng về dòng người phía trước, nói, “Lúc trước là Tần Tu Ngọc giúp cô chặn bụi, nhưng bây giờ anh ta không có ở đây nên tôi đành cố gắng giúp cô một chút vậy.”

Có một loại bi thương, thống khổ có thể nuốt chửng cô trong nháy mắt, cho dù chỉ mới một giây trước đó còn đang cười nói vui vẻ.

Kinh Mịch Ngọc nắm chặt bàn tay Tôn Nhiên, kề sát mặt mình, triệt để sục đố trong dòng hồi ức về đèn mẫu đơn.

Lòng bàn tay Tôn Nhiên chỉ toàn là nước mắt của cô.

Cung Ngọc Quán lúc này mới kịp phản ứng, cũng không hỏi nhiều mà dùng người che khuất cô, sau đó lại nói chuyện phiếm với Tôn Nhiên, “Đường này nhiều đồ ăn thật đấy! Anh Tôn, anh thích ăn gì?”

Thần sắc Tôn Nhiên vẫn như thường, “Ăn thịt mới no bụng được.”

Cung Ngọc Quán cười cười, “Đương nhiên em sẽ không để anh ăn chay rồi, chỉ là em đang ước chừng lượng chất béo mà thôi.”

Lúc này, Kinh Mịch Ngọc đã bị cảm xúc thống khổ kéo xuống, không cách nào tự đề chúng xuống được, nghẹn ngào lên tiếng. Cô không nghe được Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán đang nói gì, bất cứ thứ gì cô cũng không nghe được.

Thân thể Kinh Mịch Ngọc mềm nhũn.

Tôn Nhiên lập tức ôm eo cô, nhẹ nhàng để cô dựa vào vai mình. Anh nói với Cung Ngọc Quán, “Vận động nhiều hơn đi.”

Tiếng khóc của cô dần lớn hơn.

Cung Ngọc Quán đành phải dựa gần cô hơn chút nữa, hoàn toàn chặn tầm mắt dò xét của người qua đường. Thấy cô thở không ra hơi, cũng sắp không kịp thở nữa, anh ta vội vàng vỗ vỗ lưng cô, dỗ như dỗ em bé, “Đừng nóng vội, đừng nóng vội.”

Những người qua đường thỉnh thoảng hiếu kỳ nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện trên trời dưới đất này.

Một người có dáng dấp rất trẻ, mặt baby, ngũ quan sáng sủa đến mức làm cho người khác không thể dời mắt.

Một người đang đội nón đen, khẩu trang đen che kín mặt, dáng người cao gầy giống như người mẫu.

Hai người họ đang tự nhiên nói chuyện phiếm. Còn người phụ nữ đang được giấu ở giữa thì không thấy rõ được bộ dáng.

Nước sông Lương Phán lạnh lạnh chảy xuôi bên cạnh. Ánh sáng đỏ nhạt của đèn đường hoa mẫu đơn bao bọc ba người họ, như phủ một tầng sương mờ.

Có một câu mà ngư dân Vu Âm luôn treo ở cửa miệng, “Thịt heo? Chỉ dành cho người có tiền ăn mà thôi. Chúng ta không có tiền, chỉ có thể ăn hải sản.”

Cũng Ngọc Quán cũng đã quen với Bắc Tú rồi, thềm hải sản đến nhỏ dãi nên đã gọi một nồi cháo gạo nếp.

Cháo hải sản nóng hổi, hải sản tươi roi rói.

Kinh Mịch Ngọc ngồi gần cửa sổ, nghiêng đầu dựa vào thành ghế. Đôi mắt vừa khóc xong càng đỏ hơn nữa, thậm chí còn ần chứa sự đau lòng.

Cũng không biết vừa này bất thành linh bất khóc có ảnh hưởng gì đến mắt hay không, nhưng đoạn ký ức không thể chạm vào kia như một tảng đá treo lơ lửng, những lúc không cảnh giác thì ngay lập tức sẽ rơi xuống, làm cô trở tay không kịp.

Cũng Ngọc Quán gắp một miếng sò đỏ Hokkigai^[1] đặt vào chén cô, “Em bồi bổ nhiều hơn chút đi.”

[1]

“Hơi mệt.” Khóc cũng rất hao phí thể lực.

Tôn Nhiên ăn đến rất thỏa mãn, “Ban đêm cô đừng có than đói, tôi sẽ không ra ngoài ăn khuya với cô đâu.”

Phòng bao yên tĩnh hơn ở đại sảnh rất nhiều. Cô hít hít mũi, “Hình như là bị sổ mũi rồi.”

“Cô ác cũng vừa phải thôi.” Cũng Ngọc Quán vốn muốn thả con nghêu vào trong chén Kinh Mịch Ngọc, bỗng nhiên đôi đũa lại chuyển hướng sang phía Tôn Nhiên.

Sau đó, anh ta đưa khăn tay tới.

Kinh Mịch Ngọc xì mũi, tiếng nước mũi vang lên rất rõ ràng.

Tôn Nhiên đang mút tôm, sắc mặt thay đổi, “Cô có ác quá hay không vậy?”

Kinh Mịch Ngọc nói, “Nếu có ngày hai người gặp chuyện thương tâm thì tôi cũng sẽ dâng hiến tấm thân cho mấy người ôm ấp.”

Củng Ngọc Quán dùng mu bàn tay che mặt lại, “Chỉ cần thu nước mũi của em vào thì anh đã rất biết ơn rồi.”

Cô nắc một cái.

“Kinh Mịch Ngọc.” Giọng nói của Tôn Nhiên lạnh lẽo, “Nếu cô còn làm tôi buồn nôn nữa thì tôi sẽ ngay lập tức ném cô ra đường.”

“Được rồi, đã lau sạch sẽ rồi.” Cô ném khăn tay đi, nhìn Củng Ngọc Quán đang gấp thức ăn cho mình.

Anh ta đã tháo khẩu trang, gương mặt ẩn dưới nón rất tinh xảo, so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn.

Trái tim xao động của cô lại nhảy thành thịch, “Hai người muốn đổi phòng với tôi không?”

“Không muốn.” Hai vị soái ca trăm miệng một lời cự tuyệt.

“Quang cảnh của phòng tôi cực kỳ đẹp.”

“Không muốn.”

“...” Rõ ràng hai con gà con này ăn ý như thế, sao không yêu nhau luôn đi? Còn Yến Ngọc và Giản Dự nữa.

Trong đầu cô xuất hiện một khung cảnh.

Yến Ngọc nở nụ cười điên đảo chứng sinh, nhẹ nhàng cời cà vạt và cúc áo của Giản Dự, lại mị hoặc hỏi một câu, “Muốn làm với tôi không? Hửm?”

Trời móa! Tim cô bỗng nhiên đập thành thịch.

“Kinh Mịch Ngọc.” Tôn Nhiên cảnh cáo cô, “Không nên cười hèn hạ như vậy.”

Lúc về khách sạn, Kinh Mịch Ngọc vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi, “Hai người không muốn tham quan phòng tôi xúu hả?”

Tôn Nhiên và Củng Ngọc Quán căn bản không thèm để ý đến cô.

Kinh Mịch Ngọc vịn cửa phòng, nhìn bóng lưng đĩnh đạc của họ một hồi lâu thì mới thu tầm mắt lại.

Kinh Mịch Ngọc chuẩn bị đi tắm thì thấy Cung Ngọc Quán nhắn WeChat tới, “Bạn của người đại diện của anh mới đưa qua chút trái cây, đợi anh lau khô tóc xong sẽ đem qua cho em.

“Để tôi xuống lấy.” Cô mới nhớ hôm nay có mua hai bình rượu mật đào ở cửa hàng giá rẻ nhưng quên đưa cho hai người họ.

Kinh Mịch Ngọc ra khỏi phòng, nhìn thấy một người phụ nữ mặc đầm kẻ sọc đang đứng ngay góc cửa, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Cô không để ý, lên lầu gõ cửa.

Người mở cửa là Cung Ngọc Quán. Anh ta mặc một bộ áo choàng tắm tơ tằm màu trắng, khăn phủ lên mái tóc vẫn còn ẩm ướt. Cung Ngọc Quán chỉ chỉ mấy cái túi trên bàn, “Có vài túi, em thích gì thì lấy về ăn.”

“Được.” Kinh Mịch Ngọc bước vào.

Lúc này, điện thoại của Cung Ngọc Quán vang lên. Một tay anh ta cầm điện thoại, một tay cầm khăn lau tóc. Những giọt nước nhẹ nhàng bắn tung tóe, thần thái mỹ nam thập phần đẹp mắt.

Kinh Mịch Ngọc cười cười thường thức vài giây mới bỏ bình rượu mật đào xuống, vẫy tay với anh ta.

Cung Ngọc Quán nhìn qua. Kinh Mịch Ngọc dùng khẩu hình nói với anh ta, “Tôi mua, không có độc.”

Anh ta gật đầu với cô, vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc chọn vài loại trái cây, sắp gọn trong một túi rồi quay người đi ra.

Vừa quay lại đã chạm mặt Tôn Nhiên. Từ lâu anh ta đã tập boxing nên đã quen để trần thân trên, chỉ mặc một cái quần đùi.

Nhìn thấy khung cảnh này, Kinh Mịch Ngọc oán niệm đâm vào bức tường trắng kia.

Chỉ có điều, hai người đàn ông này, một người mặc áo choàng tắm tơ tằm, hở nửa lồng ngực, một người hào phóng lộ ra cơ ngực, cơ bụng, cơ bắp tay. Bốn bỏ lên năm, gà mẹ như cô cũng coi như đã thỏa mãn.

“Đừng đâm nữa.” Giọt nước vẫn chưa khô chảy dọc xuống theo cơ bắp của Tôn Nhiên, “Về nghỉ ngơi sớm chút, mắt cũng sưng to hết như quả đào rồi.”

“Tôi đi nhé! Hai bình rượu mật đào đó tôi mới mua ở dưới cửa hàng giá rẻ, hàng nhập khẩu Nhật Bản, có chút cồn, tặng anh với Cung Ngọc Quán đó!”
Kính Mịch Ngọc vừa nói xong thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô thuận tay mở ra.

Hai người đàn ông đang đứng bên ngoài nói, “Chúng tôi vừa nhận được báo cáo, nghi án ở phòng này đang có hoạt động mua bán dâm.”

HẾT CHƯƠNG 23

Xoài: Xin thân tặng Mịch Ngọc của chúng ta danh hiệu cô gái đen nhất năm 2018 =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 24

KSCN – Chương 24

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Bị hãm à?

Kinh Mịch Ngọc hồi hận vì mình cứ như vậy mà mở cửa.

Có điều chỉ trong chớp mắt cô đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc đồng phục khách sạn, cầm chuỗi thẻ phòng trong tay.

Xem ra cho dù cô không ra mở cửa thì đối phương cũng sẽ phá cửa mà vào.

Kinh Mịch Ngọc đã có tính toán trong lòng.

Hai người đàn ông trước mặt này tuổi cũng không lớn lắm, khoảng trên dưới ba mươi tuổi.

Người bên trái mặc áo khoác màu đen, đầu đinh gọn gàng, hai mắt sáng ngời có thần.

Người bên phải mặc áo khoác màu lam, quần jean, tóc hơi dài.

Bộ thường phục cộng với câu nói trước đó của hai người họ đều không thể chứng minh được thân phận của mình.

Kinh Mịch Ngọc cười mỉm, tuy lễ phép nhưng lại mang ý hoài nghi, “Hai vị là?”

Anh ta lấy giấy chứng nhận từ trong áo khoác ra, “Cảnh sát.” Vừa đưa ra một giây thì đã rút lại.

“Ồ!” Cô đưa tay cản, “Đồng chí cảnh sát, ngay cả một chữ tôi còn chưa nhìn rõ mà.”

Anh ta lại lần nữa rút thẻ ra khỏi áo khoác.

Kinh Mịch Ngọc giả bộ như bị cận thị, tiến lại gần, “À, ra là giấy chứng nhận cảnh sát là thế này.”

“Đúng vậy.” Áo khoác lam kéo căng khoe môi dày, nhìn nghiêm túc hơn áo khoác đen rất nhiều. “Chào cô, chúng tôi vừa được báo án, xin hãy phối

hợp.”

Cô gật gật đầu, cười cười, “Nếu bị báo án sai thì bọn tôi có bị bắt giam không?”

Áo khoác đen và áo khoác lam liếc nhau một cái. Áo khoác lam gật gật đầu, lặp lại nói, “Cô à, xin phối hợp.”

Thế là Kinh Mịch Ngọc nhường đường.

Người mặc áo khoác đen đi vào trước. Mũi anh ta hít hít mùi trong phòng hai lần.

Trong không khí thoang thoảng mùi táo, chính là từ mấy túi hoa quả để trên bàn kia.

Mắt anh ta hệt như chim ưng.

Có hai người đàn ông trên ngòai trên cùng một cái giường, trong tay cầm bộ bài poker. Quần áo của họ rất chỉnh tề, cúc áo, khóa kéo che kín kẽ, nét mặt bình thản, lắng đọng sự cấm dục. Chỉ có một chút không hài hòa chính là tóc của bọn họ vẫn còn ướt, mỗi người một tai cầm cùng một cái tai nghe. Một bên đánh bài, một bên cùng nghe nhạc.

Người đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn kia là người đầu tiên có phản ứng. Anh ta bỗng nhiên tháo tai nghe xuống, giọng nói rất không vui, “Mấy người là ai?”

Sau đó, người có gương mặt baby cũng tháo tai nghe xuống.

Anh ta lại móc giấy chứng nhận từ trong áo khoác, “Cảnh sát, kiểm tra phòng.”

Cũng Ngọc Quán trước tiên là sững sờ, sau đó lại cười, “Thì ra là đồng chí cảnh sát, anh cứ tự nhiên. Phối hợp với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân, cứ tự nhiên.”

Người mặc áo khoác lam dò xét gương mặt của Kinh Mịch Ngọc, ngoại trừ mắt có hơi đỏ thì những ngũ quan khác cũng không có gì bất thường.

Anh ta nhìn về hướng nhà vệ sinh, hơi nước ở bên trong vẫn chưa tiêu tán hết, “Phiền mọi người trình ra chứng minh nhân dân.”

Kinh Mịch Ngọc cũng vào theo, “Tôi chỉ tới chơi, chứng minh nhân dân của tôi để ở gian phòng lầu dưới.”

Áo khoác lam quay đầu, “Vậy tôi xuống lấy với cô.”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu đồng ý, cùng áo khoác lam ra khỏi phòng. Lúc đi tới chỗ góc cửa ở hành lang thì cô lại gặp được người phụ nữ đầm kẻ sọc kia, bên người cô ta giờ có thêm một cái túi lớn đeo chéo đựng hành lý của đàn ông. Mũi khoằm, môi dày, chân mày bên cao bên thấp. Kinh Mịch Ngọc không thể không nhìn thêm vài lần. Đầm kẻ sọc quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn cô. Sự nghi ngờ trong lòng Kinh Mịch Ngọc càng sâu hơn. Lúc cô đi ra thì đầm kẻ sọc đang ở lầu dưới, bây giờ cô ta lại lên lầu. Thời điểm bước vào thang máy, Kinh Mịch Ngọc nhìn bóng hình màu lam phản chiếu từ mặt kính, bỗng nhiên hiểu rõ, việc này là nhắm vào Cung Ngọc Quán. Tội mua bán dâm tập thể là chỉ những tập thể tụ tập từ ba người trở lên, có hành vi tự nguyện mua bán dâm, xâm phạm trật tự công cộng. Nhưng khi đóng cửa lại thì cũng chẳng làm phiền được đến ai, mà cũng không có ai rảnh rỗi đi báo cảnh sát như vậy. Trừ khi là có ý đồ khác. Truyền thông sẽ cắt câu lấy nghĩa, vì để thu hút người đọc nên không biết sẽ viết đến mức nào. Chỉ cần một cái miệng cũng đã đủ để tung tin đồn nhảm, chỉ sợ đến lúc đó, Cung Ngọc Quán có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan ức. Áo khoác đen đi vòng quanh phòng hai lần. Giường nệm chỉnh tề, không thấy áo mưa hay chất lỏng mập mờ nào. Nói cách khác là không có chứng cứ. Anh ta lại lần nữa xì xào bàn tán với áo khoác lam vài câu rồi xin lỗi rồi đi. Lúc họ vừa rời đi thì Kinh Mịch Ngọc lập tức đi khóa cửa, rồi vén tấm rèm cửa kín kẽ ra một chút xíu. Tòa nhà đối diện hơi thấp nên khả năng bị rình xem là không lớn. Cô lại kéo màn cửa lại thật kín mới nói, “Có thể trên hành lang có camera.” Cung Ngọc Quán không có chút nào ngoài ý muốn, dựa vào giường, bắt chéo hai chân, “Tôi đã đoán được.” Liên quan đến hai từ ‘báo án’ này, cộng thêm tội danh tràn ngập cảm giác mập mờ này, anh ta liền có trực giác là người bí ẩn kia. “Làm sao bây giờ?” Kinh Mịch Ngọc lần này thật sự u sầu.

Cùng Ngọc Quán mỉm cười, “Hắn là sẽ chẳng ai tin ba người chúng ta chỉ thuần khiết đánh bài poker thôi.” Những người bát quái thường chỉ tin vào sự phán đoán của mình. Cho dù có cảnh sát đứng ra làm sáng tỏ thì họ cũng sẽ cảm thấy đó là lời nói dối.

“Thừa dịp dư luận vẫn chưa có gì thì đề tin tức này xuống đi.” Những lá bài poker trong tay Tôn Nhiên bay múa một cách có trật tự.

Kinh Mịch Ngọc tán thành, “Hay anh kêu bộ phận quan hệ xã hội của công ty quản lý tranh thủ thời gian ra tay đi.”

Cùng Ngọc Quán lại lắc đầu, “Công ty của anh không được.”

Cô kinh ngạc, “Hả?”

“Trước kia có không ít công ty lớn muốn ký kết với anh, nhưng điều khoản lại quá nhiều, anh không thích nên đã cự tuyệt hết.” Cùng Ngọc Quán giải thích, “Tài nguyên của công ty tôi đang ký chỉ ở mức trung bình, nếu thật sự làm lớn chuyện thì bộ phận quan hệ xã hội của bọn họ cũng không xử lý được.”

Kinh Mịch Ngọc càng kinh ngạc hơn, “Chuyện này mà anh cũng tùy hứng được à?”

“Anh càng để tâm tới sự tự do của mình hơn.” Ánh mắt của Cùng Ngọc Quán hơi u ám, “Hồi nãy em thấy ai ở ngoài kia?”

“Một người phụ nữ và một người đàn ông.”

“Nghe nói người đưa bánh kem là người lẫn trong nhóm fan nữ của tôi.” Anh ta rũ mắt, lẳng lặng như đang suy nghĩ điều gì.

Tôn Nhiên cất bài poker vào hộp giấy, sau đó bóc một nắm hạt dưa, bắt chước Cùng Ngọc Quán dựa người vào thành giường.

Cùng Ngọc Quán nhắc nhở nói, “Đây là giường ngủ của em, đừng để khắp nơi chỉ toàn vỏ dưa nát.”

Tôn Nhiên cắn hạt dưa, đột nhiên hỏi, “Yến Tị còn ở Vu Âm không?”

Kinh Mịch Ngọc biết đây là hỏi cô, khẽ gật đầu. Yến Ngọc và cô vừa mới tách ra chưa được vài tiếng.

“Nếu thật sự không được thì nhờ anh ta hỗ trợ đi.” Tôn Nhiên rất tán thưởng khả năng ngoại giao của Yến Ngọc, “Anh ta có rất nhiều, mấy chuyện quan hệ xã hội kiểu này chỉ là chuyện nhỏ.”

“Ừm.” Lúc này, trong đầu Kinh Mịch Ngọc như có ý tưởng gì. Cô cẩn cẩn môi dưới, cố gắng bắt giữ suy nghĩ vừa xẹt qua.

Tôn Nhiên cầm điện thoại lên, bấm số Yến Tị.

Kinh Mịch Ngọc vỗ trán một cái, đột nhiên nghiêng người bò về phía Cung Ngọc Quán. Cô nhìn từ cổ anh ta, xuống lồng ngực, eo nhỏ, lại đến cặp chân dài.

Cô cúi người đến sát hơn nữa, duỗi tay ghì chặt đầu anh ta, quan sát mặt mày của Cung Ngọc Quán trong cự ly gần.

Cặp mắt này của Cung Ngọc Quán rất đẹp, hệt như ánh đèn, như có thể nhìn thấy cả một bầu trời đầy sao trong mắt. Còn bên trong con người của cô lại chỉ còn tia ánh sáng nhạt quạnh quẽ.

Ánh mắt chăm chú của cô dọa anh ta sợ hãi, “Cho dù bị khống chế, thì cũng đừng phạm phải tội danh đó mà!”

“Tôi có cách rồi!” Kinh Mịch Ngọc cười xán lạn.

Lần này Yến Ngọc về nhà, cũng không biết Lý Song Anh bị cái gì kích thích mà bồi bổ anh liên tục, như muốn bồi bổ hết tất cả dương khí suốt đời anh cho thật vĩ tráng.

Ngoài mặt Yến Ngọc nhận lời nhưng sau đó vừa quay người đi thì đã đổ sạch.

Đêm nay không biết anh nhớ đến gì mà trong lòng lại hơi xúc động.

Cũng không hẳn là mãnh liệt đến mức không thể nào nhịn được, nhưng sau khi tính toán thời gian thì Yến Ngọc nghĩ cũng đã nên phóng thích rồi. Thế là anh vào phòng tắm an ủi một lần.

Trong đám bạn bè của Yến Ngọc có vài người nói: “tự xử” rất xấu hổ.

Nhưng Yến Ngọc từ trước đến giờ không so đo những thứ này.

Khi anh coi trọng kết quả thì sẽ không quan tâm đến quá trình. Còn nếu anh hưởng thụ quá trình, thì kết quả lại trở nên không quan trọng.

Sau khi tắm xong, Yến Ngọc không choàng khăn tắm, trần như nhộng bước ra ngoài. Vai rộng eo thon, hai cái hõm Apollo^[1] của anh theo bước chân mà lúc nông lúc sâu, cơ bắp lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn trong gian phòng tắm tối.

[1]: Hõm Apollo – hay hõm Vệ nữ (Apollo/ Venus hole) là một thuật ngữ để chỉ hai điểm lún sâu rất rõ và đối xứng ngay phần thắt lưng, tại khớp nối giữa các xương vùng chậu. Trực quan hơn, 2 hõm này nằm ở sau lưng, ngay phía trên vòng 3 vài phân.

Hôm bữa mình vừa search được bài khá thú vị về tác dụng của hai cái hõm này, ừm thì khuyến khích mọi người ấn vào xem, chắc cũng có liên quan đến truyện đó.

Yến Ngọc châm điều thuốc, thở ra một vòng khói rồi mới cầm khăn lau người.

Ngay lúc này điện thoại vang lên, là Tôn Nhiên gọi. Yến Ngọc nhận điện, “Alo.”

Tôn Nhiên nói, “Yến Tị, tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.”

“Nói đi.” Yến Ngọc vắt khăn lau trên vai, tay kẹp điều thuốc.

“Tôi có một người bạn, đang gặp chút phiền phức.”

Phản ứng đầu tiên của Yến Ngọc là hỏi, “Kinh Mịch Ngọc?”

“Không phải, là một người bạn khác của tôi, đang là một người dẫn chương trình trên mạng, cũng có chút danh tiếng. Lần này cậu ta tới Vu Âm —”

Tôn Nhiên bị Kinh Mịch Ngọc nhẹ nhàng đá mấy cái.

Cô nhỏ giọng nói, “Thời gian cấp bách, bớt vài câu khách khí đi.”

Yến Ngọc mơ hồ nghe được thanh âm của cô, nở nụ cười, “Có chuyện gì?”

Tôn Nhiên đang muốn nói chuyện thì lại bị Kinh Mịch Ngọc đá một cái. Anh ta không kiên nhẫn ném điện thoại ra ngoài, “Cô nói chuyện với anh ta đi.”

Kinh Mịch Ngọc tranh thủ thời gian nhặt điện thoại lên, áp vào tai, “Yến Tị, là tôi.”

“Tôi biết là cô.” Yến Ngọc dập điều thuốc, cầm khăn nhẹ nhàng xoa hạ thân, “Chuyện gì? Muốn tôi giúp thế nào?”

Kinh Mịch Ngọc nói với anh kế hoạch của mình.

Yến Ngọc nhớ lại bố cục của khách sạn kia, “Số phòng của bạn cô là số mấy?”

Kinh Mịch Ngọc nói với anh.

“Được.” Yến Ngọc thay quần áo, đem theo một sợi dây thừng leo núi, sau đó đi ra bằng cửa hông.

Xe của anh vừa rời khỏi trang viên nhà họ Yến thì chạm mặt xe thương vụ của Yến Phong Hoa.

Tốc độ của chiếc xe thương vụ lập tức chậm lại, cửa sổ bên trái phía sau xe được hạ xuống.

Gương mặt của Yến Phong Hoa lộ ra từ cửa sổ xe, “Đã trễ thế như vậy còn đi đâu nữa?”

Yến Ngọc cười phóng đàng, “Tìm phụ nữ.” Anh không nói dối, bất quá ý tứ trong lời nói này ba anh và anh hiểu không giống nhau mà thôi.

Yến Phong Hoa lắc đầu, bấm cửa sổ xe lên, xe hai cha con lướt qua nhau.

Kinh Mịch Ngọc đợi khoảng hai mươi phút thì nhận được điện thoại của Yến Ngọc.

Anh nói, “Tắt đèn phòng đó đi.”

“Hả?”

Yến Ngọc không giải thích, “Tắt đèn.”

“Được.” Cô che microphone, quay đầu nói, “Tôn Nhiên, tắt đèn đi.”

Tôn Nhiên liên tục tắt từng chốt đèn, cả căn phòng rơi vào bóng tối.

Kinh Mịch Ngọc nghe Yến Ngọc nói, “Mở cửa sổ ra.”

Cửa sổ lớn thế này chỉ có thể mở được một cánh. Cô mở cửa sổ ra 90 độ, nhìn thẳng về phía trước. Ánh đèn vẫn còn lập lòe trên tòa cao ốc, chứng tỏ vẫn còn có người đang ở lại tầng ca.

Thật ra, cô không thích cảm giác nhìn xuống phía dưới. Thỉnh thoảng khi nhìn vài lần, cô vẫn luôn lo sợ sẽ có một giây phút nào đó, bản thân sẽ rơi xuống, rơi thẳng xuống địa ngục.

Yến Ngọc bổ sung, “Nhìn lên trên.”

Cô thò đầu ra, vừa ngẩng lên đã thấy Yến Ngọc.

Gió đêm khá mạnh, tóc của cô bị thổi bay trước mặt.

Yến Ngọc đang ngồi trên bệ cửa sổ phía trên, vẫn dùng di động nói chuyện với cô, “Mấy căn phòng trên dưới trái phải tôi đã mua hết, chỉ có điều, căn phòng này là chỗ dễ nhảy nhất.”

Một tay cô vén mấy sợi tóc rối bời trên mặt, “Sao anh không đi cửa chính?”

“Bởi vì đi kiểu này khá là ngẫu.”

“...” Bị hâm à?

“Nếu như là buổi sáng thì tôi cũng không cần phải bày ra mấy cái này. Nhưng bây giờ bốn phía đều không có ánh sáng, quá mờ, vì để tránh cho việc hộ hoa sứ giả không được thành công, ngược lại còn khiến sự việc nhào nhét thành một bãi bùn thì tốt nhất vẫn là đặt sự an toàn lên hàng đầu.” Anh khóa chặt nút thắt an toàn, cất điện thoại vào túi, “Được rồi, tôi xuống đây.”

Kinh Mịch Ngọc vội vàng rút người trở về phòng.

Yến Ngọc xoay người, nhảy xuống bệ cửa sổ.

Anh nửa ngồi, trên mặt đều là bóng đen, khúc xạ từng lớp rõ ràng. Xương lông mày cao, hốc mắt cơ hồ biến thành bóng đen, rượu hoa đào như chìm xuống đáy bình[2].

[2]: Mắt của Yến Ngọc từng được Cháo ví như rượu hoa đào (chương 16).

Gió lớn cuốn một góc màn cửa lên, bay phấp phới ra ngoài cửa sổ, lay động trùn lên phía sau Yến Ngọc, giống như áo choàng khoác lên vai anh.

Kinh Mịch Ngọc giật mình.

Anh gỡ khóa an toàn, cúi người bước vào.

Lúc này, Tôn Nhiên bật cái đèn đặt dưới đất trước cửa sổ.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy, thứ mà chùm sáng chiếu vào chính là đôi môi mỏng bạc tình, nặng ham muốn của Yến Ngọc, khi mỉm cười khoe môi căng ra.

Anh nói, “Thấy được ánh mắt kinh diễm đến mức này của cô cũng không uổng công tôi giày vò bản thân một phen.”

HẾT CHƯƠNG 24

Xoài: Hết rồi =)))) Chúc mọi người giáng sinh vui vẻ 🍷

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 25

KSCN – Chương 25

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Tôi nghèo, chỉ có thể sưu tập bạn trai thôi.”

Yến Ngọc đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại.

“Vất vả cho anh rồi.” Tôn Nhiên mở một cái đèn khác lên.

Gian phòng sáng trưng, Yến Ngọc nhìn Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán một chút.

Cung Ngọc Quán nghiêng ngả nhìn chăm chăm vào Yến Ngọc.

Tôn Nhiên bình tĩnh ngồi trên giường, chỉ chỉ Cung Ngọc Quán, “Cung Ngọc Quán, là người bạn tôi đã nói với anh.”

Ý định của Tôn Nhiên là muốn làm phai nhạt bớt quan hệ nam nữ hỗn loạn của Kinh Mịch Ngọc, nhưng bản thân cô lại rất đặc chí, bốn ngón tay gập lại, lòng bàn tay hướng lên trên, cánh tay duỗi về phía trước, lại còn bổ sung thêm thân phận của Cung Ngọc Quán, “Là bạn trai thứ sáu của tôi.” Lại hướng về phía Tôn Nhiên, “Là bạn trai thứ mười của tôi.” Cô cười hì hì nhìn Yến Ngọc, “Thế nào? Đẹp trai đúng không?”

Yến Ngọc cười, “Cũng không tệ, ánh mắt rất tốt.”

Kinh Mịch Ngọc không thấy nửa phần thất sắc nào trên mặt anh, cảm thấy không thú vị chút nào. Cô nói với Cung Ngọc Quán, “Vị này, giang hồ đều gọi là Yến Tị, là bạn của tôi và Tôn Nhiên.”

Lúc đầu Cung Ngọc Quán có cảm giác rất kỳ quái, những người đàn ông đẹp trai bên người Kinh Mịch Ngọc trong tên nhất định phải có chữ Ngọc. Nếu không có chữ Ngọc thì cô căn bản ngay cả đi kết giao cũng lười. Anh ta cảm thấy rất bất ngờ, thế mà hai chữ Yến Tị lại không có chữ Ngọc.

Chỉ có điều, một giây sau Kinh Mịch Ngọc lại bổ sung, “Tên thật là Yến Ngọc.”

Lúc này Cung Ngọc Quán mới thu liễm lại sự kinh ngạc.

Kinh Mịch Ngọc đặt mông xuống ghế sofa, “Kế hoạch của tôi mọi người đều hiểu hết rồi đúng không? Tôi sẽ liên hệ với một người bạn làm truyền thông ở Vu Âm, để cậu ta châm ngòi thổi gió.”

Yến Ngọc, “Hiểu rồi, tất cả đều nghe theo cô.”

Tôn Nhiên, “Ừm.”

Cung Ngọc Quán lộ vỏ quýt, “Tiền đồ của anh đều nhờ cả vào em đó!”

Bọn họ tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng thật ra trong lòng đều biết kế hoạch này có chỗ thiếu sót. Chỉ có điều thấy cô có kinh nghiệm yêu đương đến vậy nên tùy cô thôi.

Hơn nữa, sơ sót cũng có thể sửa đổi bất cứ lúc nào.

Ví dụ như, việc Yến Ngọc nhảy vào từ cửa sổ, Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán đều hiểu không chỉ đơn giản là để ngẫu như lời anh nói.

Kinh Mịch Ngọc cũng trong chớp mắt bừng tỉnh, hiểu ra.

Cô ném nón của Cung Ngọc Quán cho Yến Ngọc, “Nếu anh nói sớm bản thân có sở thích giả vờ ngẫu như thế thì tôi cũng chẳng cần phải vắt hết óc suy nghĩ cách để anh thoát khỏi tên biến thái bí ẩn kia.”

Yến Ngọc chụp lấy, “Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng, tôi làm thế chỉ để đổi lấy sự kinh diễm trong chốc lát của cô hả?”

Kinh Mịch Ngọc “hứ” một tiếng, ngẩng đầu nhìn ba người đàn ông đẹp trai nhưng khí chất khác nhau trước mặt, lẩm bẩm một câu, “Một mỹ nữ và ba tên gay.”

Một khi tin tức bát quái đã bị khơi lên, truyền đi, oanh tạc thì sẽ không tránh khỏi từ tò mò, dòm ngó từ phía công chúng.

Nếu như mất đi loại tâm lý này của người xem thì có ai rảnh mà nằm vùng trước cửa phòng của nhân vật công chúng mấy tiếng đồng hồ chứ.

Người có mũi ưng, môi dày, lông mày bên cao bên thấp này, Kinh Mịch Ngọc nói là nhà báo, nhưng thật ra phải nói chính xác là chó săn.

Với hần ta mà nói, đám chó săn, quần chúng bát quái thích ăn dưa, người nổi tiếng, thật ra chỉ như một vòng tròn. Bên trong vòng tròn này, không có ai là cao quý hơn ai cả.

Hắn ta hỏi đầm kẻ sọc, “Sao cô biết Sơn Điện Pha và một nam một nữ kia có mối quan hệ mập mờ?”

Sơn Điện Pha là nghệ danh của Cung Ngọc Quán, công chúng chỉ biết anh qua cái tên này.

Còn cái tên Cung Ngọc Quán này, chỉ có những người từng ký hợp đồng với anh mới biết.

Cô gái đầm kẻ sọc có tóc mái cắt ngang trán khá dày, che khuất ánh mắt oán độc của cô ta, “Ba người họ ôm nhau ở ngay đèn đường phố hoa mẫu đơn, hai người đàn ông ôm một người phụ nữ, đúng là mắc ói muốn chết!” Cô ta nói xong lời cuối cùng thì nghiêng rằng nghiêng lợi.

Trong mắt tên chó săn lóe tinh quang, “Có chứng cứ không?”

Đầm kẻ sọc ngay lập tức móc điện thoại di động ra, “Tôi có chụp, hơi xa nên độ phân giải tương đối kém. Nhưng tôi đã thấy rất rõ ràng, người phụ nữ kia trái ôm một người, phải ôm một người, ngay trên đường cái, chửi cô ta là dâm phụ cũng còn nhẹ.”

Hắn ta nhìn thoáng qua ảnh chụp.

Hơi mờ, chỉ có thể nhìn ra được thân ảnh của hai người đàn ông, còn người phụ nữ đã hoàn toàn bị khuất.

Hắn ta nói, “Lúc cảnh sát kiểm tra phòng tôi có chụp lên mấy tấm hình. Hai nam một nữ bị điều tra về hành vi mua bán dâm, có một người trong đó đúng là Sơn Điện Pha. Nếu lên tiêu đề thì chắc chắn sẽ thu hút được không ít người xem đâu!” Còn về phần kết quả điều tra là đúng hay sai, thì có ai thèm quan tâm đâu.

Nghe hắn ta nói như thế, trong lòng đầm kẻ sọc giằng co, “Chúng ta phải làm đến mức này sao? Chỉ cần tung ảnh chụp lúc kiểm tra phòng thôi không đủ à?”

“Không đủ.” Ánh mắt của tên chó săn không rời khỏi cửa phòng, “Vừa nãy cảnh sát đã bấm dây động rừng, chắc chắn người phụ nữ kia sẽ về lại phòng cô ta. Nhà báo như bọn tôi làm việc quan trọng nhất là đến nơi đến chốn, chỉ có ảnh chụp cô ta đi vào thôi thì không đủ, còn phải có được ảnh chụp và thời gian cô ta đi ra.”

Đầm kẻ sọc không hiểu nhiều về cái nghề này nên cũng không lên tiếng nữa.

Hắn ta giấu camera ẩn trên giàn hoa đặt ở hành lang, ống kính ngay đối diện cửa phòng của Cung Ngọc Quán.

Sau khi điện thoại của anh ta kết nối thành công với camera, anh ta và đầm kẻ sọc bước vào một gian phòng trong khách sạn.

Ánh mắt của anh ta vẫn như cũ dừng lại ngay trên màn hình điện thoại di động.

Đầm kẻ sọc đứng ngồi không yên.

Không biết qua bao lâu, hắn ta nghiêng mắt nhìn cô ta một lát, “Tôi đi vệ sinh, cô thay tôi canh thật kỹ một lát, đừng bỏ qua cảnh tượng lúc người phụ nữ kia đi ra.”

Đầm kẻ sọc gật gật đầu, cầm điện thoại.

Tên chó săn vừa rửa tay xong thì nghe cô ta la lên, “Ra rồi! Ba người họ ra rồi!”

Anh ta vội vàng lao ra.

Trên màn hình điện thoại là hình ảnh hai nam một nữ cùng bước ra khỏi phòng.

Cung Ngọc Quán đã thay một cái áo hoodie rộng thùng thình và quần thể thao. Chỉ có cái nón đen và khẩu trang là vẫn không thay đổi.

Tên chó săn dán người vào cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn thấy hành động của ba người họ.

Trong lòng hắn ta thầm đếm thời gian, sau đó mở cửa ra ngoài.

Ba người kia cũng bước vào thang máy.

Cung Ngọc Quán, người trước đó vẫn không có hành động tiếp xúc thân mật gì với người phụ nữ kia bỗng nhiên khoác vai, nghịch tóc cô ta.

Tên chó săn cười lạnh, “Xem ra sau khi cảnh sát rời đi cũng đã chơi qua một lần nên mới thế này.”

Tin hot!

3P!

Chỉ riêng hai cái tóm tắt này đã hấp dẫn được ít nhiều người nhấp vào.

Sau khi ba người đi xuống dưới, tên chó săn vội vàng ấn nút thang máy đi theo.

Đầm kẻ sọc lúc này mới từ trong phòng chạy ra.

Anh ta bấm nút đóng cửa, la to, “Tôi đi xuống trước, cô chờ chuyển sau đi.”

Xuống đến lầu một, cửa thang máy vừa mở thì tên chó săn đã ngậy ngấn cả người.

Ở đại sảnh có không ít phóng viên giải trí đang tụ tập, chặn đường đi của hai người nam một người nữ.

Giữa những tiếng ồn ào, tên chó săn nghe thấy một giọng nữ sắc bén hỏi, “Sơn Điện Pha, nghe nói giữa ba người có mối quan hệ không đứng đắn, còn bị cảnh sát đến kiểm tra phòng sao?”

Hắn ta mắng một câu thô tục.

Khóe mắt Kinh Mịch Ngọc vừa liếc qua đã thấy được hắn ta, cười thầm trong lòng, sau đó bày ra dáng vẻ giả bộ như không hiểu gì, nói với người phụ nữ có giọng bén nhọn ban nãy, “Mọi người là ai thế?”

Người phụ nữ đó không để ý đến Kinh Mịch Ngọc, chuyển hướng sang người đàn ông che khuất mặt dưới cái nón đen, “Sơn Điện Pha, anh có thể giải thích một chút không?”

“Tôi phải giải thích cái gì?” Người đàn ông ngẩng đầu lên, lộ ra cặp chân mày hình kiếm và đôi mắt đào hoa.

Giọng sắc bén sừng sốt một lát, “Sơn Điện Pha?”

Người đàn ông cười nón ra, nhẹ nhàng nghiêng mắt nhìn cô ta, “Cô nói ai?”

Bầu không khí nhốn nháo trở nên yên tĩnh.

Mặt mày Cung Ngọc Quán rất thanh tú, không giống như người đàn ông trước mặt này.

“Mọi người nhận nhầm người rồi sao?” Người đàn ông gạt gạt tóc, “Huống hồ, nếu cảnh sát đã điều tra ra được gì thì ba người bọn tôi còn có thể đứng ở đây à?”

Một người đàn ông nhỏ giọng phàn nàn, “Bọn tôi rõ ràng đã nhận được thông báo về tin giết gân của Sơn Điện Pha mà.” Báo hại anh ta phải bật dậy khỏi giường.

Hai tay Yến Ngọc dứt túi, bước ra ngoài, “Xin cho qua.”

Nhóm nhà báo lục đục lui lại, chừa cho bọn họ một lối đi.

Kinh Mịch Ngọc nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ quái, theo chân họ bước ra khỏi khách sạn.

Tôn Nhiên đi ngay theo sau.

Nhóm chó săn kêu gào ồm ồm. Vốn nói là tin bát quái của Sơn Điện Pha, cuối cùng lại biến thành tin tức xã hội của mấy người bình thường. Tình báo sai be bét rồi!

Tên chó săn nghiêng răng nghiêng lợi với đầm kẻ sọc.

Lúc trước rõ ràng người phụ nữ đầm kẻ sọc kia đã đồng ý tiết lộ cho hẳn một tin tức động trời, độc nhất vô nhị. Thế mà bây giờ rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Những người vừa bước ra là ai?

Nhưng mà tại sao người đàn ông đó lại không phải là Sơn Điện Pha?

Không phải là Sơn Điện Pha thì hẳn châu chực ở đây này giờ làm cái quái gì?

Cũng ngay lúc này, đầm kẻ sọc bước ra từ thang máy.

Thế trận ồn ào khiến cho cô ta giật nảy mình, giữ chặt tay chó săn hỏi, “Chuyện này là sao?”

Hắn ta hất tay cô ta ra, “Chuyện là sao? Tôi còn muốn hỏi cô chuyện này là sao nữa kìa? Người đó căn bản không phải là Sơn Điện Pha, chỉ là một người thích đội nón đeo khẩu trang giống cậu ta mà thôi.”

Đầm kẻ sọc luống cuống, “Không thể nào! Tôi đã bám đuôi theo anh ta rất lâu, không thể nào nhìn nhầm được.”

“Nhưng sự thật là cô đã nhìn nhầm.” Tên chó săn cười lạnh một tiếng, “À phải rồi, báo án giả là phạm pháp. Cô tự xem mà giải quyết cho tốt đi.”

Anh ta nói xong thì quay người rời khỏi.

Đến khi ngồi vào trong xe thì Yến Ngọc mới tháo khẩu trang xuống.

Kinh Mịch Ngọc nhường lại chỗ ghế phụ kế tài xế cho Tôn Nhiên. Cô ngồi ở ghế sau, ngả người về trước tranh công, “Sao hả? Sao hả? Biện pháp này của tôi có phải rất lợi hại không?”

Tôn Nhiên lên tiếng, “Ừm.”

Yến Ngọc hỏi, “Cô đến Vu Âm là để chụp hình chủ đề tình nhân hả?”

Kinh Mịch Ngọc đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng, “Đúng vậy...”

Yến Ngọc hỏi lại, “Vậy mà cô đã lộ mặt trước đám nhà báo đó. Tính giải thích quan hệ tình yêu của hai người với truyền thông thế nào đây?”

Kinh Mịch Ngọc, “...”

Yến Ngọc thấy bộ dáng cô bây giờ thì ngay lập tức biết cô căn bản chẳng nhớ tới chuyện này.

Cô thật có lỗi với Cung Ngọc Quán, “Tại sao hai người không nhắc tôi?”

Tay phải Tôn Nhiên chống trên thành cửa sổ xe, “Thấy cô hưởng thụ dáng vẻ ra lệnh của bản thân quá nên không đành lòng cắt ngang.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể để cậu ta thất tình thôi.” Yến Ngọc đề nghị, “Thật ra nếu cậu ta muốn đi theo con đường này thì hình tượng độc thân có lợi hơn nhiều. Có nữ sinh nào thích một con vịt đã có chủ nuôi nhất chứ!”

Kinh Mịch Ngọc trừng mắt nhìn Yến Ngọc một cái, “Anh ta không phải là con vịt.”

“Tôi chỉ so sánh thôi.”

“Thôi được rồi, đợi đám người lộn xộn kia giải tán thì tôi sẽ hỏi Cung Ngọc Quán nên xử lý chuyện này thế nào.”

“Bị cô giày vò này giờ, đói bụng.” Tôn Nhiên nhìn nhà hàng hải sản trước mặt, hỏi, “Yến Tị, ở Vu Âm có chỗ ăn khuya nào ngon?”

Yến Ngọc, “Cậu muốn ăn gì?”

“Có thịt là được.”

“Ở chỗ ven sông có nhiều chỗ ăn đồ nướng lắm.”

“Để tôi mời.” Kinh Mịch Ngọc nhìn về phía cửa khách sạn, “Đám phóng viên cũng lần lượt rời đi bớt, chắc Cung Ngọc Quán có thể xuống rồi. Hôm nay tôi vừa làm đạo diễn vừa làm biên kịch, tâm trạng cực kỳ thoải mái, cho mấy người ăn chực một bữa.”

Ba người đợi tầm mười phút thì thấy Cung Ngọc Quán đeo kính râm và khẩu trang xuất hiện ngay cửa khách sạn.

Yến Ngọc nổ máy xe, nhá đèn xe hai lần.

Củng Ngọc Quán lên xe, nói với Yến Ngọc, “Hồi này tôi leo qua phòng anh, có sao không?”

Yến Ngọc, “Không sao.”

Củng Ngọc Quán cười kình râm, đội cái nón Tôn Nhiên đưa qua, “Tôi đã giúp anh gom gọn đồng dây thừng leo núi rồi.”

“Ừm.” Yến Ngọc trả lời rồi chạy xe đến khu vực ven sông.

Đồ nướng chủ yếu ở Vu Âm là hải sản.

Quán nướng mà Yến Ngọc đề cử nằm ở cuối phố. Bà chủ nói tiếng phổ thông còn pha lẫn giọng Vu Âm, đứng kế bên hồ cá, “Muốn ăn gì ở đây cũng có hết, tươi sống roi rói.”

Gương mặt của Củng Ngọc Quán bị nón và khẩu trang che khuất, thấy không rõ diện mạo, nhưng vẻ ngoài và dáng người của Yến Ngọc và Tôn Nhiên thì lại rất cao ráo ưa nhìn.

“Đúng là rỗng giữa biển người ha.” Bà chủ nói to bằng tiếng địa phương, không hề đặt sự tồn tại của Kinh Mịch Ngọc vào mắt, “Đều là mấy thằng nhóc đẹp trai quá trời.”

Yến Ngọc dùng tiếng địa phương nói với bà vài câu.

Bà chủ cười cười, chỉ lên phía trên, “Lầu hai còn chỗ, còn có view nhìn ra sông nữa.”

Hải sản ở đây đều là vừa lựa vừa nướng.

Tôn Nhiên và Củng Ngọc Quán lên lầu hai trước, Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc đứng kế hồ cá lựa đồ ăn.

Bà chủ la to, “Vẹm xanh, nghêu, ốc kèn, tôm tít, tôm sú, hào, mỗi loại bốn lạng.”

Lúc đang chờ cân hải sản thì Yến Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi, “Nghe Tôn Nhiên nói, tên cũ của cậu ta là Tôn Nhiên Ngọc.”

“Ừm.” Kinh Mịch Ngọc biết anh muốn hỏi cái gì.

“Cô có đam mê sưu tầm kiểu này à?”

“Có lẽ là tên của tôi là thứ nuôi dưỡng sở thích của tôi. Việc này giống như mấy sở thích của ba anh vậy, chỉ có điều nhà anh có tiền, có thể sưu tập châu báu ngọc ngà quý hiếm từ bao đời.” Kinh Mịch Ngọc thở dài, “Tôi nghèo, chỉ có thể sưu tập bạn trai thôi.”

“Thế nên —” Ánh mắt của Yến Ngọc thay đổi, “Ngoài sáng thì tìm người, trong tối thì tìm ngọc?”

Bà chủ hét to một tiếng, “Đừng có nói chuyện yêu đương ngay kể bên hồ cá!”

Kinh Mịch Ngọc không trả lời.

HẾT CHƯƠNG 25

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 26

KSCN – Chương 26

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Bọn họ đều là người cháu nuôi.”

Ngòai sáng thì tìm người, trong tối thì tìm ngọc.

Câu nói mang ý tứ sâu xa này của Yến Ngọc làm cho Kinh Mịch Ngọc canh cánh trong lòng, ngay cả lúc cô ăn mấy lạng hải sản cũng lơ đãng.

Rạng sáng bầu không khí rất náo nhiệt, tiếng chai rượu đụng nhau, tiếng oản tù xì vang vọng sau lưng.

Phía trước, Cung Ngọc Quán đang ngồi dựa vào lan can, mở nhạc, trò chuyện với Yến Ngọc vui vẻ ngất trời.

Yến Ngọc cười nói, “Ông chủ ở tiệm ăn khuya này, thu nhập một năm được khoảng trăm vạn^[1].”

[1] Khoảng 3 tỷ 338 triệu VNĐ.

Cung Ngọc Quán ngồi ngay ngắn lại, “Hả?”

“Ông chủ tiệm sát vách rất mê cờ bạc, có năm còn thua gần 270 vạn.”

Cung Ngọc Quán mở to cặp mắt đang khép hờ, “Chuyện vậy mà anh cũng biết?”

Đúng thế! Kinh Mịch Ngọc cũng muốn hỏi, mấy chuyện thế này sao Yến Ngọc có thể biết được? Biết nhiều như vậy không sợ bị diệt khẩu hay gì?

Cô dùng tăm trúc lấy thịt ốc ra, oán hận nhìn Yến Ngọc chăm chăm.

Chăm chăm chăm chăm chăm chăm chăm.

Chăm chăm đến mức làm cho Yến Ngọc và Cung Ngọc Quán dừng nói chuyện phiếm, nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc.

Yến Ngọc lễ phép hỏi, “Có việc gì sao?”

Đầu óc cô trống rỗng, hỏi câu hỏi xuất phát từ tận đáy lòng, “Yến Tị, anh sẽ không hại tôi chứ?”

Tôn Nhiên đẩy đồng vỏ hải sản chất cao như ngọn núi nhỏ về phía trước, lẳng lặng nhìn Yến Ngọc.

Yến Ngọc cười cười, thần sắc nhàn nhạt.

Kinh Mịch Ngọc cắn cây tăm trúc, “Trả lời thật lòng đi.” Bây giờ đang có Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán ngồi kế bên, lá gan của cô cũng lớn hơn không ít.

Yến Ngọc hỏi lại, “Tôi hại cô làm gì? Vì tài hay vì sắc?”

Hai điểm này cô cũng không so được với anh, đương nhiên không có gì phải sợ. Thật ra nếu cô đã hỏi câu hỏi đó thì ít nhiều cũng có thể đoán được Yến Ngọc sẽ không hại mình. Chỉ có điều, cô thấy vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng thỏa đáng. Kinh Mịch Ngọc tiếp tục đâm đâm thọt ốc, giả bộ bi thảm, “Sau này cũng đừng bán tôi đi nhé!”

“Ừm, tôi hứa với cô.” Có lẽ đáng vẻ nhúu mày mếu máo của Kinh Mịch Ngọc quá đáng thương, ngữ khí của Yến Ngọc cũng nhẹ hơn rất nhiều, “Đừng đâm con ốc đó nữa, vỏ nát hết rồi kìa.”

Con người Cung Ngọc Quán đảo qua đảo lại giữa hai người họ. Anh ta ngửa ghế, hai tay nắm lan can bằng gỗ, không có thành ý nói, “Mua bảo hiểm tai nạn ngoài ý muốn đi.”

Kinh Mịch Ngọc chửi anh ta, “Chủ ý ngu ngốc.” Tâm trạng của Kinh Mịch Ngọc cũng trở nên thoải mái hơn, bắt đầu giành hàu với Tôn Nhiên.

Thời điểm bà chủ bước tới bàn họ để tính tiền thì có một cơn gió nhẹ thổi tới, bỗng nhiên bà cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái. Mắt bà chủ nhìn qua nhìn lại ba người đẹp trai ngồi cạnh bàn, “Ai là người trả tiền đây?”

Kinh Mịch Ngọc duỗi thẳng tay, lắc lư trước mắt bà chủ, “Ở đây, là tôi.”

Lúc này mắt bà chủ mới nhìn thẳng về phía Kinh Mịch Ngọc. Nam nhiều nữ ít đi ăn cơm, mà nữ lại tính tiền thì đúng là hiếm thấy. Bà đặt hóa đơn lên mặt bàn.

Kinh Mịch Ngọc nhìn mấy hàng rồi chống mặt lên tay phải, ngoắc tay với bà chủ.

Bà chủ xoay nửa người, cười híp mắt hỏi, “Sao vậy? Hóa đơn có vấn đề hả cháu?”

Ngón trỏ của Kinh Mịch Ngọc chỉ ba người đàn ông từ trái qua phải, nhỏ giọng nói, “Bọn họ đều là người cháu nuôi.”

Bà chủ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Nãy giờ trong mắt bà không hề chú ý đến sự tồn tại của Kinh Mịch Ngọc, bây giờ thì kim quang lóe lên, “Đúng là rồng giữa biển người, một nuôi ba nha.”

Tay phải của Kinh Mịch Ngọc xòe ra, giả bộ như đang quạt gió, đầu tiên là nhìn ra sông Vu Âm, sau đó lại ai oán nhìn về phía đối diện một lát, thở dài nói, “Trốn không thoát vực sâu của tội lỗi và ham muốn.” Cô nói xong thì lấy ra một tấm thẻ vàng, ưu nhã đưa cho bà chủ.

Bà chủ cúi người nhận lấy.

Kinh Mịch Ngọc nhìn theo bóng lưng của bà chủ, bật cười sung sướng.

Ba người đàn ông cũng làm bộ như không nghe thấy mấy câu nói kia của cô.

Lúc xuống lầu đi ngang qua hồ cá, ánh mắt bà chủ nhìn bọn họ hơi thay đổi.

Cùng Ngọc Quán hảo tâm nói với Yến Ngọc, “Tôi và anh Tôn thì không sao, chỉ xem như là hai lữ khách từng đi du lịch ngang đây thôi. Còn anh, cũng đừng đến tiệm này ăn nữa.”

Yến Ngọc ngoài đầu nhìn bà chủ một cái.

Đôi mắt mông lung của anh dưới đèn đuốc nửa đêm làm cho bà chủ cảm thấy, đây chính là ánh mắt của một người lương thiện, chỉ vì bất đắc dĩ mà phải làm kỹ nam.

Ánh mắt của bà chủ chợt thay đổi, “Đi thông thả nha cậu nhóc đẹp trai.”

Kinh Mịch Ngọc đứng kế bên trừng trừng nhìn anh. Nửa đêm canh ba còn phóng điện với một người dì trung niên hả?

Lúc trở lại khách sạn, cô lại lờm nguýt Yến Ngọc thêm cái nữa.

Yến Ngọc cười cười.

Cùng Ngọc Quán xuống xe trước. Khi Kinh Mịch Ngọc chuẩn bị bước ra ngoài thì nghe Tôn Nhiên nói, “Tôi với Yến Tị có chút việc, hai người lên trước đi.”

“Được, đừng nói quá muộn.” Cô vừa nói xong thì trong đầu lại vô thức gán ghép hình ảnh của Yến Ngọc và Tôn Nhiên lại cùng nhau.

Cả hai đẹp trai tới vậy, sao có thể không xứng chứ?

Yến Ngọc nhìn Kinh Mịch Ngọc và Cung Ngọc Quán bước vào khách sạn, “Nói đi, có chuyện gì?” Thật ra anh cũng ít nhiều đoán được.

“Mặc dù tôi cảm thấy anh không có ác ý với cô ấy, nhưng vẫn muốn xin anh một câu hứa hẹn.” Ánh mắt Tôn Nhiên phẳng lặng, quay đầu nhìn về phía Yến Ngọc, “Tôi biết anh từ trước đến nay luôn không nói hai lời.”

Yến Ngọc cười khẽ, “Tôi tuyệt đối sẽ không hại cô ấy.”

“Tôi tin anh.” Tôn Nhiên bước xuống xe.

Yến Ngọc rốt cuộc là ai?

Bà ngoại cô từng nói, “Ba ngày không động não thì trên đầu sẽ mọc toàn cỏ dại.”

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy đám cỏ hoang trên đầu mình chắc cũng cao lắm rồi.

Cô tắm rửa xong, mở ti vi lên thì đã trúng ngay kênh dùng tiếng địa phương Vu Âm.

Kinh Mịch Ngọc lập tức tắt đi.

Cô ngồi trên giường, bốn ngón tay dính lại với nhau, ngón tay vươn ra phía trước, bốn ngón tay và ngón cái bắt chước cái miệng đang khép mở, thanh âm tuy nhỏ nhưng hơi the thé, “Yến Ngọc, Yến Ngọc là ai?”

Động tác ở tay phải cũng y như vậy. Cô khép mở hai lần, đổi thành một giọng trầm nhưng thô, nói, “Không biết, không biết.”

Tay trái nhỏ giọng, “Vậy tại sao mày không động não?”

Tay trái trầm trầm nói, “Bởi vì tao đang rất buồn ngủ.”

Kinh Mịch Ngọc buông hai tay ra, ngửa người nằm lăn quay, mái tóc dài tán loạn trên chăn bông trắng tinh. Cô cầm lên vài sợi.

Quá trình cẩn thận thăm dò, thật ra chính là xông vào mê cung không có lối ra của suy nghĩ.

Liên minh ngọc ở núi Kinh bao gồm ba gia tộc: Hà, Khổng, Kinh.

Thế hệ này của Hà gia và Khổng gia đều có con trai, chỉ có điều đến giờ thì sống chết không rõ.

Một nhà Hà thị đã mất tích nhiều năm nay.

Mà từ trên xuống dưới của nhà họ Khổng, ngoại trừ một cậu con trai trưởng đã sớm bị lừa bán đi mất thì những người khác đều đã chết thảm vào hai mươi hai năm trước, trong một trận hỏa hoạn nghiêm trọng ở Phục Chúc.

Hai năm trước, ở một phiên đấu giá đồ cổ ở Vu Âm đã xuất hiện một người đấu giá tên là Hà Phác Ngọc. Anh ta ra giá hơn 100 triệu nhân dân tệ để mua một món đồ sứ Nhữ Diêu^[2] từ thời Bắc Tống.

Hà Phác Ngọc chính là tên của con trai Hà gia.

Lão Chu vẫn luôn chú ý thị trường đồ cổ, lúc nhìn thấy cái tên này thì ông đã vừa lau vừa chà sát cặp kính lão, tỉ mỉ đếm đủ số nét chữ trong tên một lần.

Ông đi nghe ngóng lai lịch của người này trong giới đấu giá.

Nhưng đối phương chỉ ký mỗi cái tên Hà Phác Ngọc, còn người đại diện xuất hiện tại buổi đấu giá là một nhà giám định nghệ thuật.

Lão Chu tìm đến người này, thì nhà giám định nghệ thuật này nói ông ta chưa bao giờ gặp Hà Phác Ngọc, chỉ trao đổi với trợ lý của anh ta. Người trợ lý này sau khi giao dịch thành công thì ngay lập tức rời đi.

Càng thần bí, thì lão Chu càng có hứng thú.

Nhưng sau ngày hôm đó thì cái tên đó không hề xuất hiện ở bất kỳ buổi đấu giá đồ cổ nào của Vu Âm nữa.

Cái tên này lại đột nhiên trôi dạt đến Bắc Tú. Một năm rưỡi trước, ở một buổi đấu giá ở Bắc Tú, Hà Phác Ngọc lại lần nữa xuất hiện. Vẫn giống như những gì anh ta làm ở Vu Âm, lần này cũng là do người ở phe thứ ba đại diện.

Thời điểm đó Kinh Mịch Ngọc đang nóng lòng muốn rời khỏi Vu Âm. Thế là cô xin được chuyển chỗ làm, đến Bắc Tú.

Hơn một năm nay, gió yên biển lặng. Nếu muốn nói cuộc sống Kinh Mịch Ngọc gặp phải điều gì khó khăn trắc trở, sau khi suy nghĩ cẩn thận thì đều là những chuyện xảy ra sau khi cô gặp Yến Ngọc.

“Ngoài sáng thì tìm người, trong tối thì tìm ngọc.” Yến Ngọc đã biết mục đích của cô, vậy anh là Hà Phác Ngọc sao?

Kinh Mịch Ngọc đang nằm ngửa, giơ hai tay lên, tay trái hỏi, “Nếu như anh ta là Hà Phác Ngọc thì mày sẽ làm gì?”

Tay phải trả lời, “Hỏi anh ta một chút xem anh ta đã từng nghe qua ngọc ở núi Kinh chưa?”

Tay trái lại hỏi, “Lỡ anh ta phủ nhận thì sao?”

Tay phải nói, “Nếu vậy thì đúng là rất phù hợp với tính cách của anh ta.”

Hà gia, Yến gia.

Lão Chu từng nói, tư liệu hộ tịch ở Phục Chúc năm đó rất hỗn loạn, vì thế nên nếu cả một nhà Hà thị mai danh ẩn tích thì cũng không phải là chuyện khó.

Yến gia tuy nói nguyên quán của họ là ở Phục Chúc, nhưng cuộc sống trước kia của bọn họ ra sao thì ai cũng không biết.

Yến Ngọc có phải Hà Phác Ngọc hay không cũng còn chưa xác định rõ.

Cho dù không phải thì hẳn là cũng có quan hệ nào đó.

Nếu đã như vậy thì nhiệm vụ xa xa khó vời lúc ban đầu dường như lập tức trở nên sáng tỏ thông suốt.

Nhưng mà, Kinh Mịch Ngọc lại có suy nghĩ lùi bước.

Trước đây vài năm, cô chỉ mong sớm ngày tìm được ngọc ở núi Kinh để có thể sớm được giải thoát. Nhưng bây giờ, tuy đáp án đang ở ngay trước mắt nhưng ngược lại cô lại không dám đưa tay vén bức màn lên.

Kinh Mịch Ngọc lấy mu bàn tay che mắt lại.

Yến Ngọc biết rõ mục đích của cô, nhưng lại không nói rõ ràng. Tại sao anh không trực tiếp thiêu hủy tầng sương mù này đi?

“Tiểu thiếu gia, để tôi giúp cậu mang hành lý.”

Mới sáng sớm, Lý Hòa Chí đưa tay muốn nhận lấy vali trên tay Yến Ngọc thì bị anh ngăn lại, “Chú Lý, cháu tự làm được.”

Yến Ngọc ném vali vào cốp xe phía sau.

Lý Song Anh đứng trước cánh cửa làm bằng đá travertine vàng của trang viên. Lúc này, ánh nắng mặt trời cũng không quá chói chang. Bà đeo kính râm, “Vội chạy về đến vậy à?”

“Ở Bắc Tú còn có việc.” Yến Ngọc đáp lại bà bằng một nụ cười tùy tiện.

Lý Song Anh ôm hai tay, “Con không vừa ý cô con gái nhỏ của Vu gia à? Ở đây lâu rồi cũng không thấy con hẹn con bé được mấy lần.”

Yến Ngọc trả lời, “Mẹ nhỏ, tôi quên nói với người, tôi và cô ấy đã chia tay vào năm 20 tuổi.”

Lý Song Anh rõ ràng hơi sững sốt, lại điều chỉnh được cảm xúc, thuyết phục, “Vu gia ở trong giới tài chính rất có tiếng tăm.”

“Vậy thì rất thích hợp với anh hai.”

Yến Ngọc vừa mới nói một câu như thế thì đã thấy Yến Triều bước ra từ phía cửa cổng. Đúng là đừng nên nói gì sau lưng người khác mà.

Yến Triều nhìn thoáng qua Lý Hòa Chí đang đứng đợi cạnh xe, lại nhìn tư thái đưa tiễn không mấy vui vẻ của Lý Song Anh. Anh ta nhìn về phía Yến Ngọc, hỏi, “Mới ở chơi chưa được mấy ngày đã đi?”

Yến Ngọc cười rộ lên, “Đúng vậy, mấy hôm nay sống phóng túng quá, rảnh tới hoảng luôn rồi.”

Yến Triều cũng cười theo, ngay mũi lại hiện ra hình ảnh ba đóa hoa “Nếu em muốn vào công ty hỗ trợ thì cứ việc nói thẳng.”

“Tôi không thể ngồi yên đâu.”

“Có rảnh thì thường xuyên về.” Yến Triều đứng vững vàng bên người Lý Song Anh.

Yến Ngọc ngồi lên xe. Lý Hòa Chí ngồi vào vị trí lái, nổ máy.

Anh hạ cửa xe xuống, hỏi, “Đúng rồi, mẹ nhỏ, miếng ngọc tổ truyền mà mẹ hứa cho nhà bọn họ là miếng nào thế?”

Nghe anh nói như thế, Yến Triều hơi nhúm mày.

Thần sắc Lý Song Anh tự nhiên, “Vẫn chưa quyết định. Hôm nào hai nhà thông gia sẽ đến lựa.”

Yến Ngọc nâng cửa sổ xe lên.

Lý Song Anh nhìn khuôn mặt khuynh thành kia dần dần bị cửa sổ xe che khuất, sau đó chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nhà họ Yến.

Yến Triều nhìn chiếc xe đã đi xa, “Mẹ, cổ ngọc tổ truyền là cái gì? Nhà chúng ta còn có thứ này à?”

“Hợp tác coi trọng thành ý. Trưởng bối Vu gia thích mấy thứ châu báu ngọc thạch thì mẹ đưa chứ sao!”

Chân mày Yến Triều càng nhíu chặt hơn, “Ngọc thạch thì nói ngọc thạch, còn kêu là cổ ngọc tổ truyền làm gì chứ!”

“Nếu không gán ghép cho nó một cái mã thì Vu gia chịu để ý đến miếng ngọc tầm thường này à?” Lý Song Anh tháo kính râm xuống, “Ba con cất giữ nhiều kỳ trân dị bảo đến vậy, lấy một hai thứ nói là vật tổ truyền của nhà chúng ta thì không được sao?”

Yến Triều hơi bất đắc dĩ, nhưng anh ta lại rất ít khi nhúng tay vào chuyện của mẹ mình, “Con đi làm đây.”

Lý Song Anh quay người trở về phòng, đi đường tắt ngang qua cái tủ bằng gỗ trầm hương.

Thật ra ngay từ đầu, bà đã dự tính sẽ chọn đại một món trong cái tủ này rồi nói là cổ ngọc tổ truyền của Yến gia.

Ai mà ngờ, Yến Phong Hoa lại nói sợ trêu chọc phải phiền toái.

Lý Song Anh hiểu rõ sự lo lắng của ông ta. Ông ta sợ bà nói ra ngoài bốn chữ cổ ngọc tổ truyền, làm cho con bé Kinh gia tưởng lầm là ngọc ở núi Kinh rồi tìm tới cửa.

Họa từ miệng mà ra, sau này không thể đi khoác lác lung tung.

Nửa đêm hôm qua, Cung Ngọc Quán đăng một bài lên Weibo.

Hình chụp một chai rượu mật đào kèm theo một câu, “Chúc nhau hạnh phúc!”

Lập lòe nước đôi, như vừa ưu sầu nhưng lại vừa đáng mừng.

Có một fan đã to gan suy đoán, đây chính là thất tình! Mượn rượu giải sầu! Cô bạn gái đã từng được khen là xinh đẹp như hoa bây giờ đã bị những fan hâm mộ mắng đến máu chó đầu đầu.

Cung Ngọc Quán lại trả lời trong phần bình luận, “Đã gặp được nhau thì ắt cũng sẽ có lúc chia tay, xin mọi người đừng tổn thương cô ấy.”

Câu trả lời này của anh ta càng làm cho đám fan chửi Kinh Mịch Ngọc nhiều hơn nữa.

May mắn chính là công ty quản lý vẫn chưa tung đồng hình chụp và poster lần đầu ra. Cung Ngọc Quán kết thúc mối quan hệ yêu đương với Kinh Mịch Ngọc, chỉ lãng xê tình anh em với Tôn Nhiên.

Thời điểm hai người họ đến bờ biển để chụp hình thì Kinh Mịch Ngọc ở khách sạn ngủ tới trưa, lúc rời giường thì thấy tin nhắn WeChat của Yến Ngọc, “Gặp lại ở Bắc Tú.”

Cô bỏ ra hai mươi phút để trả lời tin nhắn của anh.

“Anh là Hà Phác Ngọc ư?”

Xóa.

“Anh đã từng nghe nói tới ngọc ở núi Kinh chưa?”

Xóa.

“Anh biết ý nghĩ cái tên của tôi, đúng không?”

Vẫn xóa.

Cứ viết viết xóa xóa như vậy, cuối cùng cô trả lời, “Thuận buồm xuôi gió.”

Kinh Mịch Ngọc vẫn chưa nghĩ ra, lúc trở về Bắc Tú cô có muốn gặp lại anh hay không.

Nếu nhiệm vụ của cô rồi cuộc cũng được hoàn thành, thì cuộc sống tương lai của cô nên sống thế nào đây?

Tòa tháp cao vẫn đứng sừng sững ngoài cửa sổ.

Kinh Mịch Ngọc thu thập hành lý, rời khỏi phòng.

Gặp lại sau, Vu Âm.

Ngày cô chết, sẽ trở lại.

HẾT QUYỂN 1: SƯƠNG MÙ

[2] Gốm Nhữ Diêu hay còn gọi là gốm “Ru”, là một trong năm loại gốm nổi tiếng nhất nhà Tống, thời Tống thuộc vùng Nhữ Châu, tên gọi sứ Nhữ cũng bắt nguồn từ đó.

Đồ sứ Nhữ diêu ngoài nung sứ xanh, còn được nung bằng sứ đen, sứ tương và sứ men Quân, trong đó sứ xanh là tinh xảo đẹp mắt nhất. Phần bụng của đồ sứ Nhữ xanh có màu đậm nhạt khác nhau, giống với đồ sứ Quan cùng thời, màu men chuẩn là màu xanh ngọc, ngoài ra còn có màu thiên thanh và màu xanh liễu. Các lớp men trong suốt hoặc không trong suốt. Sứ xanh thông thường đều có màu bóng của gỗ. Vết rạn là một trong những đặc trưng quan trọng của sứ Nhữ, có rất ít mảnh không có hoa văn. Các mảnh hoa văn đậm nhạt dài ngắn được sắp xếp có trình tự, khít nhau mà không

bị rối. Kích cỡ các đồ sứ này thường rất nhỏ, hình dáng đa phần là khay, đĩa, trong đó chậu đáy tròn 4 chân là loại có hình dáng đặc biệt của đồ sứ Nhữ.

Thời gian nung của đồ sứ Nhữ rất ngắn, đồ sứ Nhữ còn lưu lại được đến ngày nay chưa đầy 100 món đồ, cực kỳ quý hiếm. (Nguồn: dothocaocap.vn)
Đĩa men Nhữ Diêu Thanh sứ bồn (Bắc Tống) trưng bày tại Bảo tàng cổ cung Đài Bắc:

“Ngự chế thi” được khắc trên “Nhữ Diêu thanh sứ bồn” của thời Bắc Tống:
Châu chỉ tương doanh chỉ, Tống sứ phương thị sứ
Thần tinh chân khả quý, kiếp hỏa mạt tăng khuy
Tiết bạo ninh tu nghị, hoàn toàn dĩ túc kỳ
Mục nhiên Trần Đề Cơ, độc thiết thủy viên tứ

Xoài: Cuối cùng cũng chị Lynn và mình cũng xong được một quyển hurayyyy 🌸 🌸 🌸 🌸 Hứa hẹn năm sau tốc độ sẽ nhanh hơn năm nay =))))

Chúc mọi người một năm 2019 thật rực rỡ, vui vẻ, thật nhiều sức khỏe và thành công 👑 🍀 🍀 🍀

🍀 HAPPY NEW YEAR 🍀

P/s: Tôn Nhiên dễ thương v~ Bên ngoài lạnh lùng xia xoi mà lúc nào cũng lo cho bà Ngọc hết trơn =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 27

KSCN – Chương 27

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Hoa tháng hai, liễu tháng ba, tháng tư ngàn dặm không khói bụi

Trên con đê dài ở Bắc Tú có trồng một hàng cây dương liễu đong đưa.

Công ty tổng bộ của Tourmaline nằm ngay bên cạnh con đê.

Tháng tư, chính là thời gian hoa liễu bay đầy trời.

Thời gian này năm ngoái, Kinh Mịch Ngọc vẫn còn chưa biết đến cảnh tượng thế này, kết quả đường hô hấp của cô bị nhiễm trùng, bệnh hơn một tuần lễ. Năm nay cô đã chuẩn bị rất kỹ càng, mỗi khi đi tới đoạn đường này đều đeo khẩu trang dày cộm, về nhà còn xịt thêm thuốc cho xoang mũi dạng phun sương.

Thời điểm này là lúc mà ngay cả việc thở cũng khó khăn, thế mà lời tuyên truyền của Bắc Tú lại là, “Hoa tháng hai, liễu tháng ba, tháng tư ngàn dặm không khói bụi.”

Cũng có không ít người đã bị câu nói này lừa. Nếu đi du lịch vào đúng tháng tư ngang qua con đê dài này, chắc chắn trong miệng sẽ có đầy sợi hoa liễu.

Một đồng nghiệp ngồi trên xe nhìn hoa liễu bay đầy trời ngoài cửa sổ, cười với Kinh Mịch Ngọc, “Chỉ cần qua chỗ này là đỡ hơn rồi.”

Người đồng nghiệp này tên là Trần Mị Như, đã gia nhập đội ngũ của Tourmaline hai năm trước, trình độ cao, lại rất hiền lành. Kinh Mịch Ngọc thân thiết gọi cô ấy một tiếng chị Mị.

Kinh Mịch Ngọc cười cười, “Vâng, em cũng chưa quen được với thời tiết ở Bắc Tú.” Lúc này cô hơi hoài niệm khí hậu bốn mùa như mùa xuân của Vu Âm.

Chiếc xe dừng lại ở tầng hai bãi đỗ xe tầng hầm.

Kinh Mịch Ngọc tháo khẩu trang xuống, sửa sang lại tóc tai và quần áo rồi mới bước xuống xe. Quan hệ càng xa lạ, thì cô sẽ càng chần chừ, không sót một bước.

Có một cô gái nhỏ đang đứng chờ trước cửa thang máy. Cô ấy cười hỏi, “Là người của bên Vạn Cảnh hả chị?”

Trần Mị Như gật gật đầu. Cả nhóm người cùng bước vào thang máy.

Hôm nay Kinh Mịch Ngọc tới đây là bởi vì cô đã bị điều đến Tourmaline làm việc. Từ khi trở về từ Vu Âm, cô đã cố ý tránh né dự án với Tourmaline, nhưng chưa quá hai ngày đã bị lãnh đạo chỉ mặt gọi tên.

Mấy ngày nay Yến Ngọc thỉnh thoảng cũng nói chuyện phiếm với cô vài câu, định hẹn ngày gặp mặt.

Bởi vì trong lòng Kinh Mịch Ngọc còn đang xoắn xuýt nên toàn từ chối. Ngoài ra, để khiến cho anh cảm thấy mình thật sự rất bận rộn, ngày nào cô cũng xem phim đến hơn mười hai giờ đêm, sau đó lại đăng một trạng thái lên vòng bạn bè, “Lại phải tăng ca đến rạng sáng.” Nhưng lại để chế độ chỉ có Yến Ngọc mới xem được.

Có lẽ chiêu bài này có hiệu nghiệm, hai ngày nay anh cũng không làm phiền cô nữa.

Thang máy nhanh chóng đến nơi. Cô gái nhỏ dẫn cả nhóm người vào phòng họp, “Xin mọi người chờ một lát, tổng giám đốc Kỳ và tổng giám đốc Cát sẽ đến ngay.”

Kinh Mịch Ngọc vặn mở chai nước khoáng trước mặt, uống một ngụm cho nhuận giọng.

Trần Mị Như mở cuốn sổ tay ra xem lại hạng mục lần trước.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thoáng qua, thấy trên sổ chỉ chút chữ là chữ, “Chị Mị, thông tin công việc của mấy năm trước chắc chị vẫn còn giữ lại hả chị?”

Trần Mị Như cười rộ lên, lúm đồng tiền ở khóe miệng bên trái thấp thoáng hiện ra, “Quy chế quản lý của Tourmaline rất hoàn thiện, quy trình của công việc cơ bản là giống nhau. Ví dụ của mấy năm trước không hẳn là bây giờ không dùng được.” Trí nhớ tốt không bằng đầu bút nét. Tuy là nói bây giờ việc ghi chú trên máy tính cũng dễ dàng hơn, nhưng nếu dùng bút ghi chép lại thì đương nhiên sẽ nhớ được lâu hơn.

Kinh Mịch Ngọc gật đầu, “Em lại học thêm được một chiêu. Cảm ơn chị Mị.”

“Đừng khách sáo.”

Những người hôm nay Vạn Cảnh cử đến cũng chỉ mới là nhân viên truyền thông. Bộ phận Sáng tạo của công ty và Kỳ Ngọc Phong đương nhiên sẽ có một hội nghị chuyên sâu khác.

Cát Tịnh Chi mặc đầm sọc, khuy áo ngọc trai bước vào phòng họp, người đầu tiên cô ta nhìn thấy là Kinh Mịch Ngọc.

Không phải Kinh Mịch Ngọc sáng chói đến mức có thể trở thành tiêu điểm của căn phòng này, mà là bởi vì chỉ có một mình cô đang đứng. Cô đang chia bánh kẹo trước mặt mình cho người ngồi phía đối diện.

Người ngồi bên kia là giám đốc Kinh doanh của Tourmaline.

Cát Tịnh Chi chỉ nhìn cô một lần rồi ánh mắt dời qua phía Trần Mị Như. Cô ta bước đến, đưa tay phải ra, “Chào cô, quản lý Trần.”

Trần Mị Như bắt tay với cô ta, “Tổng giám đốc Cát, chào cô.”

Cát Tịnh Chi cười, “Quý mới bắt đầu rồi, lại phải phiền cô hao tổn tâm trí.”

Trần Mị Như đáp, “Đây là vốn bốn phần của tôi.”

Kỳ Ngọc Phong xuất hiện ở ngay cửa ra vào, âu phục màu xám đậm, cà vạt sọc ngang xanh xám. Lại là tác phong gọn gàng tươm tất.

Anh ta nhìn quét qua phòng họp một vòng, ánh mắt thoáng dừng trên người Kinh Mịch Ngọc một lát.

Kinh Mịch Ngọc đang uống nước, môi hé mở, ngậm hờ miệng bình tựa như tránh để đọng phải son môi. Cô uống hai ngụm nhỏ, má hơi phồng ra.

Lúc Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy anh ta, cô lập tức nuốt nước bọt rồi treo một nụ cười khách sáo bên miệng.

Cát Tịnh Chi đang đứng bên cạnh nghiêng người, che khuất Kinh Mịch Ngọc, “Tổng giám đốc Kỳ.”

“Thật xin lỗi, đã để mọi người chờ lâu.” Kỳ Ngọc Phong nói xong thì tự nhiên ngồi xuống.

Cát Tịnh Chi cũng ngồi, “Được, bắt đầu cuộc họp đi.”

Những công việc được định ra ban đầu cuối cùng cũng được thương thảo xong.

Trần Mị Như và Kinh Mịch Ngọc là hai người rời khỏi phòng họp đầu tiên. Lúc Kinh Mịch Ngọc sắp đóng cửa, cô nghe thấy Cát Tịnh Chi và giám đốc Kinh doanh của Tourmaline nói, “Hai tháng sau đài truyền hình của Bắc Tú sẽ bắt đầu khởi quay chương trình về những cổ vật, di sản văn hóa, chúng ta nhất định phải giành được quyền quảng cáo độc quyền.”

Cửa phòng họp đóng lại.

Mấy ngày trước Kinh Mịch Ngọc đã từng nghe đồng nghiệp Giáp nói về chương trình này, lúc đó ngoài việc này thì họ còn thảo luận với nhau một vấn đề khác nữa. Nhưng cô không nhớ nổi.

Kinh Mịch Ngọc đưa tay dấm dấm đầu.

Trần Mị Như để ý đến động tác của Kinh Mịch Ngọc, “Em bị sao vậy?”

Kinh Mịch Ngọc cười, “Bệnh cũ thôi, em bị nhức đầu. Dấm vài cái thì ổn rồi.”

Sau khi tan làm, Kinh Mịch Ngọc bắt một chiếc taxi đến văn phòng của lão Chu. Một ngày nay lão Chu rất bận bịu nên cô vẫn chưa kể ông nghe những chuyện đã xảy ra ở Vu Âm.

Lão Chu là một người luôn có thái độ nghi kỵ với internet, khi muốn nói chuyện nếu có thể gặp mặt thì nhất định không gọi điện, có thể gọi điện thì nhất định không dùng WeChat. Mạng lưới truyền tin tức đi, sau khi đọc được thì chắc chắn sẽ bị xóa.

Kinh Mịch Ngọc đẩy cửa ra, thấy lão Chu đang cúi người nhặt cây bút máy. Tóc của ông trái thì vênh lên, phải thì xẹp xuống, hết như vừa bị người ta nắm.

Chỉ trong nháy mắt, cô lại thấy rất nhiều giấy rơi trên trên mặt đất, trải trên mặt bàn.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy kỳ lạ, “Có chuyện gì vậy?” Vừa bị vò rỗng thối qua à?

Lão Chu bất đắc dĩ ngẩng đầu, nặng nề than, “Điêu Tranh Kha vừa nhặt được một con mèo hoang. Rất hoang dã, quậy tung cả văn phòng của chú lên.” Ông đứng lên, vắn eo, “Xương cốt cũng già cả rồi, khom lên khom xuống mấy lần đã thấy mệt.”

Kinh Mịch Ngọc vội vàng đặt túi xách xuống, “Để cháu làm cho.”

Lão Chu ngồi phịch xuống ghế salon, đấm đấm eo. Ông nhặt từng tờ từng tờ giấy rơi trên ghế salon, đưa mắt nhìn một tờ trong số đó rồi quay đầu nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc.

Cô vén tóc, tay hướng xuống đáy bàn, khóe miệng tự nhiên rũ xuống.

Tính cách của Kinh Mịch Ngọc trước kia rất hướng ngoại. Bởi vì hình dạng đặc thù của môi, lúc cô không cười nhìn sẽ khá lạnh lùng nên Kinh Mịch Ngọc thường xuyên cười cong cong khóe miệng.

Lúc cô cười rộ lên, có cảm giác ấm áp hết như một ly cà phê giữa ngày đông lạnh giá.

Lão Chu nhìn tờ giấy trong tay, “Chú vừa tìm giúp cháu một người đàn ông mới, cũng là mang họ kép đây này, tên là Âu Dương Ngọc, làm trong ngành khoa học kỹ thuật, rất có tiền đồ. Cao một mét tám, thích chơi bóng rổ. Chú đã nói chuyện với thằng bé khá lâu, cảm thấy nó là một đứa rất có chủ kiến, yêu cầu với bạn gái cũng rất đơn giản, chỉ cần nói chuyện hợp nhau là được.

“Cháu cũng tính nói việc này với chú.” Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu lên, “Chú không cần tìm bạn trai giúp cháu nữa. Cháu đánh bậy đánh bạ vợ trúng Yến Ngọc, cũng có thể chính là Hà Phác Ngọc.”

Lão Chu ngay lập tức ngồi thẳng người, một giây sau đã đau đến kêu ra tiếng, “Ôi, cái eo của chú!”

“Chú có sao không?” Kinh Mịch Ngọc lập tức đến dìu ông.

Miệng lão Chu liên tục phát ra âm thanh ui da ui da, “Chậm xịu, chậm một xịu.” Sau khi lão Chu đã đỡ đau thì ông hỏi, “Sao cháu biết?”

Kinh Mịch Ngọc nhú mào, bước nhanh về phía cửa. Cô mở cửa, nhìn xung quanh hành lang thăm dò.

Không có người. Quan trọng hơn là không có Điều Tranh Kha.

Cô trở về phòng, ngồi kế lão Chu, hạ thấp giọng, “Cháu cảm giác Yến Ngọc biết một ít chuyện.”

Giọng nói của lão Chu như già đi mấy tuổi, “Cháu hỏi anh ta rồi à?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Không có hỏi. Tạm thời cháu không muốn gặp anh ta.”

“Sao vậy? Anh ta khi dễ cháu hả?” Lão Chu nắm tay thành quyền, “Kêu Tôn Nhiên Ngọc đánh nó cho chú.”

“Yến Ngọc không có khi dễ cháu, chỉ là cháu không thể nhìn thấu được anh ta.” Kinh Mịch Ngọc thở dài, “Hơn nữa, đôi khi cháu lại cảm thấy bản thân cũng không gấp gáp muốn tìm ngọc núi Kinh cho lắm.”

“Ừm.” Lòng mày bên phải của lão Chu nhướng lên, “Vốn cũng không vội mà. Chỉ có cháu vội, làm chú cũng vội theo. Tìm một người giữa biển người mệnh mông thế này cũng không dễ dàng như vậy. Chuyện lâu dài thì phải kiên nhẫn.”

Trong một cái chớp mắt, Kinh Mịch Ngọc nảy ra một suy nghĩ.

Tư liệu mà lão Chu đưa cô chẳng lẽ bị thiếu? Thông tin những nhãn hiệu trang sức ở Bắc Tú lão Chu cũng đã sớm đưa cho cô, bao gồm cả Tourmaline. Nhưng trong những tư liệu mà cô nhận được không hề có hai chữ “Yến Ngọc.”

Lão Chu thu thập bạn trai từ khắp nơi cho cô chính là vì muốn cô cả đời chỉ biết yêu đương, không quan tâm tới việc tìm ngọc.

Tiết Thanh minh vừa qua nhưng cô cũng không đến thắp hương.

Bà ngoại nói, “Nếu chưa tìm được ngọc núi Kinh thì cháu cũng đừng tới gặp bà.”

Thật ra, bà ngoại cũng không vội gặp cô.

Chiều thứ sáu Yến Ngọc lại nhắn tin WeChat cho cô. Người đàn ông này đúng là vừa phiền phức vừa kiên trì đến khi nào được mới thôi.

Kinh Mịch Ngọc như thường lệ nói, “Tôi rất bận, phải tăng ca.” Sau đó cô cũng phớt lờ anh. Hình đại diện của anh sáng đèn, cô cũng nhìn không bấm vào.

Sau khi Kinh Mịch Ngọc tan ca, cơm nước xong xuôi thì cô làm tổ trên ghế salon xem phim.

Cô chọn một bộ phim có tình tiết đảo ngược để kích thích não bộ. Kịch bản của 80% phần đầu của bộ phim cũng thường thường, không có gì mới lạ.

Kinh Mịch Ngọc quyết định chọn Yến Ngọc để giải trí.

Tin nhắn gần đây nhất Yến Ngọc gửi đến là một đoạn ghi âm, “Kinh tiểu thư có nể mặt ăn cơm không? Tôi mời khách, để bồi tội với cô.”

Đây không phải là giọng nói của Yến Ngọc. Kinh Mịch Ngọc ngơ ngác: Vậy là của ai?

Cô hỏi Yến Ngọc, anh nói, “Nếu cô không thích để một con ma men xin lỗi thì đợi lúc anh ta tỉnh táo lại xin lỗi cũng không muộn.”

Kinh Mịch Ngọc suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ được chuyện Yến Ngọc đang nói là gì. Giọng nói này là của người ở Tụ Bắc đêm hôm đó, người say rượu có gương mặt hình chữ điền. Cô nói, “Tôi đã quên mất chuyện này mà anh còn nhớ à?”

Yến Ngọc, “Cô còn ở lại tặng ca sao?”

Kinh Mịch Ngọc, “Đúng vậy.”

Yến Ngọc, “Vậy tôi không làm phiền nữa.”

Cô đặt điện thoại xuống.

Thật ra Yến Ngọc ngoại trừ tâm tư quá thâm trầm thì những điểm khác không hề tệ. Cho dù sau khi quen biết anh cô đã gặp phải vài chuyện ngoài ý muốn, tuy hơi kinh hãi nhưng cũng không có gì nguy hiểm.

Lúc này bộ phim nhựa cũng đã đến hồi kết, thế mà cả nam chính lẫn nữ chính đều chết.

Ban nãy tâm tư của Kinh Mịch Ngọc không đặt trên bộ phim nên sẽ sờ một lúc.

Nhạc phim vang lên, phần đảo ngược của bộ phim cuối cùng cũng đến. Chỉ trong ba phút ngắn ngủi, toàn bộ cốt truyện và âm mưu trước đó đều bị sụp đổ.

Cô càng ngớ người hơn, “Chơi theo kiểu này cũng được à?”

Sau khi Kinh Mịch Ngọc rửa mặt xong lên giường thì cũng gần rạng sáng mười hai giờ.

Tin nhắn âm thanh của Yến Ngọc vang lên, “Ngủ ngon.”

Kinh Mịch Ngọc đang thầm suy tính xem cô có nên ám chỉ với anh rằng cô đã tạm thời từ bỏ việc tìm ngọc, thử xem anh sẽ phản ứng thế nào?

Yến Ngọc lại hẹn cô vào thứ hai, Kinh Mịch Ngọc đồng ý.

Cô đang nghỉ ngơi ở phòng tập thể hình sau khi vừa chạy bộ bốn kilomet. Bên cạnh bỗng xuất hiện người đàn ông tập máy chèo thuyền lần trước, “Người đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi, đúng là có duyên.”

Kinh Mịch Ngọc dùng khăn lau mồ hôi trên mặt, cười cười, “50% những người tập ở đây tôi đều đã gặp lại lần thứ hai, duyên phận tràn lan kiểu này đương nhiên không đáng giá.”

Ý cười trên mặt đối phương không giảm, “Miệng lưỡi sắc bén.” Phụ nữ ở đây có thông đồng với nhau làm chuyện xấu được hay không, hẳn ta chỉ cần nói mấy câu là biết. Ví dụ như hai người phụ nữ đang đứng trong góc kia, chỉ mới đến có một ngày đã chụp ảnh đùa giỡn với vài người đàn ông. Nhưng người trước mắt này, hẳn ta đã quan sát rất lâu rồi, luôn một thân một mình. Thịnh thoảng cũng có cười, nhưng đều rất xa cách.

Kinh Mịch Ngọc lướt qua hẳn ta, quay người hướng về phía phòng thay quần áo.

Hẳn ta đi theo.

Cô cảm thấy rất phiền, hỏi, “Anh có chuyện gì không?”

“Tiện đường.” Hẳn ta chỉ lên biển hiệu phòng thay quần áo cho nam.

Kinh Mịch Ngọc rũ khéo miệng, bước vào phòng thay quần áo nữ tắm rửa thay quần áo.

Lúc cô bước ra khỏi phòng tập thì thấy Yến Ngọc đang ngồi ở quán cà phê ngay đầu phố.

Kinh Mịch Ngọc cười cười.

Yến Ngọc đi đến đâu cũng đều đẹp trai đến nổi bật. Chẳng phải sao, hai cô bé phía sau liên tục nhìn trộm anh.

Cô đang tính bước về phía anh thì lại nghe thấy âm thanh truyền đến bên cạnh, “Người đẹp, cô ở đâu? Để tôi chở cô về nhé!” Vẫn là người đàn ông tập máy chèo thuyền kia.

Hẳn ta đi tới mấy bước rồi dừng trước mặt cô, lắc lắc chìa khóa xe trong tay. Là xe xịn.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thẳng về phía Yến Ngọc.

Hẳn ta cũng thuận theo tầm mắt của cô xoay người, trong nháy mắt chợt cảm thấy bản thân đã bị khí thế của Yến Ngọc nghiền nát.

Yến Ngọc nhàn nhạt cong khéo môi, đứng dậy bước tới. Anh dừng trước mặt Kinh Mịch Ngọc, lấy một hộp trang sức từ trong túi áo khoác jean ra.

Cô nhướn mày, không hiểu rõ ý anh.

Yến Ngọc mở hộp, bên trong là mặt dây chuyền màu “máu bồ câu^[1].” Cô nhận ra đây chính là sản phẩm nằm trong bộ sưu tập *Hoa Khai Cập Xuân*.

[1]: Đối với ruby, dân chơi ngọc thích và cũng là quý nhất là loại ruby trong suốt có màu huyết dụ tươi, loại màu đỏ thường được gọi là “máu bồ câu”, hoàn hảo nhất là loại có sắc tối đến trung bình.

Yến Ngọc nghiêng người về phía trước, cười một tiếng, cầm mặt dây chuyền lên, đặt viên ngọc đỏ tươi đó lên chỗ lõm ngay xương quai xanh của cô.

Người đàn ông ban nãy nắm chặt chìa khóa xe trong tay. Anh ta chỉ vừa mới cầm lá bài trong tay, ngay cả con số cũng chưa nhìn được thì đối phương đã đánh quân cao nhất ra rồi?

Kinh Mịch Ngọc mặc áo cổ thấp, phần xương quai xanh lộ ra, xinh đẹp quyến rũ.

Mặt dây chuyền lạnh buốt dán lên da cô, gương mặt của Yến Ngọc cũng gần ngay trước mắt, dưới hàng lông mi dài là con ngươi như cất giấu những đám mây đen dày đặc đang che khuất một bầu trời đầy sao.

Anh và cô đang đứng ngay nơi này. Biển quảng cáo phía trước phản chiếu thân ảnh của hai người, cô thì bị bóp méo đến kỳ cục, còn anh thì vẫn đứng thẳng tắp.

Ngay cả biển quảng cáo cũng khi dễ cô.

Kinh Mịch Ngọc hy vọng đến đường nào, anh không phải là Hà Phác Ngọc.

HẾT CHƯƠNG 27

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 28

KSCN – Chương 28

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Cô ấy là bạn gái cũ của mấy người bạn của tôi.”

Sức sống là gì?

Có một quãng thời gian trong quá khứ, Kinh Mịch Ngọc vẫn luôn tự hỏi về vấn đề này.

Đây là một loại năng lượng trung lập, lúc cần chủ quan thì không chủ quan, mà lúc nên khách quan thì lại không khách quan. Nghị lực ngoan cường có thể chống đỡ lại tất cả vận hạn. Trong khoảnh khắc bạn nhắm mắt, chuẩn bị muốn từ giã cõi đời thì huyết dịch, hô hấp và nhận thức tỉnh táo lại có thể tạo nên một kỳ tích.

Cũng vì sự tồn tại của khả năng phản nghịch trong khổ đau như thế mà thế giới này mới trở nên tràn ngập hy vọng.

Kỳ Ngọc Phong nói cô bây giờ có sức sống hơn so với khi còn ở Vu Âm rất nhiều.

Kinh Mịch Ngọc vẫn luôn nghĩ cụm từ có sức sống này từ lâu đã không còn thích hợp với cô, thế nhưng cô lại có lão Chu, còn có gà con, một năm nay ở Bắc Tú thật sự rất vui vẻ, tận sâu dưới đáy lòng đã mục nát như có một làn gió mát thổi qua. CƠN GIÓ NÀY THỔI QUÁ MẶT, THOẢI MÁI ĐẾN MỨC KHIẾN Kinh Mịch Ngọc sinh ra cảm giác không nỡ rời bỏ thế gian này.

Cũng không biết cơn gió nhẹ này có thể biến thành vòi rồng, nhổ bật gốc ngọn cây khô không.

Kinh Mịch Ngọc nở nụ cười với Yến Ngọc. Nụ cười này rực rỡ đến mức khiến tinh thần con người ta phấn chấn, nào có thấy bóng dáng của sự lạnh lùng, xa cách lúc cô còn ở phòng tập.

Người đàn ông đó mặt mày xám xịt bỏ đi.

Kinh Mịch Ngọc vân vê mặt dây chuyền đang đặt ngay xương quai xanh, sau đó kẹp giữa hai ngón tay. Viên đá màu “máu bồ câu,” cũng là loại ruby quý hiếm nhất, nằm trong dòng cao cấp của bộ sưu tập *Hoa Khai Cập Xuân*.

Cô đã từng thấy viên đá này ở cửa hàng flagship, là ruby chưa bị “thối^[1],” 1.8 carat, giá trị cũng lên đến sáu chữ số, “Anh cũng chịu vung tiền cho đạo cụ diễn thật!”

[1]: Không phải bất kỳ viên đá quý nào trong tự nhiên cũng đạt những tiêu chuẩn như độ trong suốt, màu sắc, độ cứng, ... ở mức hoàn hảo. Thế nên, người ta đã “thối ngọc” để biến ngọc xấu thành ngọc đẹp. Sau khi được “thối” thì màu sắc của ngọc được cải thiện đáng kể, tạp chất trong những khe nứt cũng được xử lý, những vết nứt trong ngọc cũng được nhuộm đều. Ngọc đã qua xử lý đôi khi cũng đẹp hơn ngọc tự nhiên rất nhiều, nhưng giá thành chỉ ở mức 1/10. Thế nên, những viên ngọc nào đã đạt đủ tiêu chuẩn mà không cần đến sự “nhúng tay” của con người là rất quý và đắt đỏ. Đọc thêm tại

Ánh mắt của Yến Ngọc dừng trên xương quai xanh của Kinh Mịch Ngọc vài giây, sau đó nhìn lên mặt cô, “Sao cô chắc chắn nó chỉ là đạo cụ?”

“Đừng nói là anh tặng cho tôi nha.” Kinh Mịch Ngọc làm bộ run bần bật, “Tôi sợ lắm đó!”

“Sợ cái gì?”

Kinh Mịch Ngọc duỗi tay ra, muốn trả mặt dây chuyền lại cho Yến Ngọc, “Nói không chừng trong lòng anh đang tính kế gì tôi rồi.”

Yến Ngọc nhận lấy, đầu ngón tay anh lướt qua từng ngón tay của cô, “Cô có thể suy nghĩ sâu sắc hơn một chút. Nếu tôi có tính toán gì với cô thì cũng chỉ suy nghĩ làm thế nào để leo được lên giường cô thôi.”

Kinh Mịch Ngọc rút tay về, “Vậy thì tôi càng sợ hơn nữa.”

“Cô đã cự tuyệt tôi bao nhiêu lần rồi? Nếu trong tương lai có ngày tôi thực hiện được mong ước của mình, thì nhất định tôi sẽ đòi lại toàn bộ.” Yến Ngọc thả mặt dây chuyền lại vào trong hộp, nhanh chóng đóng lại, phát ra một tiếng “cộp.”

Kinh Mịch Ngọc bực bội nói, “Chỉ sợ chưa đến ngày đó thì anh đã tỉnh tân nhân vong rồi.” Cô ngừng một lát, lại cười rất gian trá, “Chưa kể tôi có nhiều bạn trai cũ rất rất đẹp trai, cả một tuần lễ mà còn không đủ xếp lịch. Anh ấy hả, cứ từ từ chờ đi.”

Lần này Yến Ngọc ngược lại không có phản ứng gì.

Thái độ này của anh làm cho Kinh Mịch Ngọc có cảm giác cô đang tự biên tự diễn thắng lợi của mình vậy. Lúc cô lên xe Yến Ngọc thì còn khinh bỉ hừ hừ thêm vài tiếng với anh.

Yến Ngọc vẫn đang thăm dò tính cách của Kinh Mịch Ngọc. Cô bên ngoài khoác lên mình vỏ bọc đoan trang, ưu nhã, nhưng một khi đã quen thân thì mấy cái tính cách kỳ lạ, lộn xộn kia của cô cũng bắt đầu xuất hiện.

Chiếc xe hôm nay Yến Ngọc lái vẫn là chiếc xe thể thao màu đỏ của Cát Tịnh Chi, trên ghế phụ có một con gà bông màu vàng mềm mại, lần trước Kinh Mịch Ngọc ngồi xe cũng không thấy bóng dáng nó đâu.

Cô đặc biệt không chịu nổi dáng vẻ đáng yêu của gà con, một tay cầm lên, một tay vuốt ve bộ lông của nó, thiếu điều muốn dính cả mặt vào con thú bông.

Yến Ngọc nhìn cô một cái, “Là của Kỳ Ngọc Phong gấp được từ máy gấp thú.”

Động tác vuốt lông gà của cô ngay lập tức dừng lại, ánh mắt thường thức phóng về phía ghế sau, giả vờ khều tóc, “Máy gấp thú ở đâu?”

Ngón tay Yến Ngọc gõ nhẹ lên tay lái, nghe ra được sự chờ mong thấp thoáng trong giọng nói của cô, lúc thấy viên đá máu bồ câu kia cũng không thấy cô biểu lộ cảm xúc như vậy, “Tôi biết ở đâu.”

Con gà bông vàng này là Kỳ Ngọc Phong gấp cho Cát Tịnh Chi hôm hai người ăn cơm ở Khí Sạn. Cát Tịnh Chi không có hứng thú với mấy con kiểu này nên tuy ngoài mặt nói tiếng cảm ơn nhưng vừa quay lưng đã quăng bừa lên xe.

Kinh Mịch Ngọc không có cách nào kháng cự lại được con thú bông này, lúc cả hai đến trung tâm thương mại, cô thẳng tay kéo Yến Ngọc đi thẳng về phía trước, thiếu điều còn muốn chạy cho nhanh.

Bốn máy gấp thú, mèo, thỏ, gấu, gà.

Kinh Mịch Ngọc đứng trước cái máy chất đầy gà bông vàng, đầu mắt với từng cặp mắt thêu màu đen nho nhỏ, tròn tròn đang nhìn cô, khóe miệng như cười như không.

Bốn từ thôi: Đáng yêu chết mất!

Cô kéo tay áo của Yến Ngọc, trên mặt ẩn hiện sự đáng yêu, xinh xắn của thiếu nữ, “Anh gấp cho tôi một con đi, đi, đi.”

“Tới mức vậy hả?” Yến Ngọc không phải là không hiểu được sự yêu thích của con gái với những con thú bông này, chỉ là không ngờ người phụ nữ ngoài mặt kiêu ngạo như Kinh Mịch Ngọc vậy mà cũng có sở thích này, không những thế còn mãnh liệt hơn những người khác.

“Yến Tị, Yến Tị.” Kinh Mịch Ngọc gấp gấp kéo tay áo anh không buông, “Anh gấp cho tôi một con đi. Gấp một con thôi!” Kỹ thuật gấp thú của cô thật sự rất tẻ, con gấu nhỏ trong nhà Kinh Mịch Ngọc cũng là do Tần Tu Ngọc bắt đắc dĩ bị ép phải gấp cho cô.

Máy bên cạnh có hai đứa trẻ đang đứng. Bọn chúng nghe thấy lời nói của Kinh Mịch Ngọc, cùng nhau nhìn sang.

Bé trai tầm trên dưới bốn, năm tuổi, ngũ quan xinh đẹp đang ăn kem, “Dì khóc rồi kìa!”

Bé gái lớn hơn bé trai khoảng hai, ba tuổi, cặp chân mày đen ẩn chứa khí khái hào hùng, ngẩng đầu lên, “Anh ơi, dì muốn con gà đó đó. Mỗi khi em muốn thì chú em sẽ gấp cho em, chú gấp được là em sẽ không khóc nữa.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn hai đứa trẻ trước mặt. Tại sao bọn chúng gọi Yến Ngọc là anh, mà cô lại nhảy vọt lên hàng cô rồi?

Yến Ngọc cúi đầu cười một tiếng.

Một nụ cười có thể nói là qua quýt đến lười nhác mà lại làm bé gái hớn ha hớn hở, “Anh ơi, anh đẹp trai quá!” Cánh tay nho nhỏ tròn tròn của con bé giơ cao lên, còn dựng cả ngón út, “Mẹ em nói, cái này gọi là tâm sinh tướng đó!”

Kinh Mịch Ngọc trừng Yến Ngọc một lát, tiếp tục lôi kéo anh, “Họa thủy, anh gấp cho tôi một con đi.”

Ý cười ngay khóe môi Yến Ngọc vẫn chưa giảm, nhìn cô, “Gọi tôi là gì?”

“Anh trai.”

“Không biết xấu hổ.”

Yến Ngọc đi đối xu để gấp, lúc sắp thành công thì Kinh Mịch Ngọc lại hồi hộp đến mức cứ kéo kéo tay anh, làm tay Yến Ngọc bị nghiêng đi. Mấy lần như thế, cuối cùng anh đành chấp nhận chấm dứt trong sự thất bại.

Thằng bé đã ăn xong cây kem, hùng hồn nói, “Vẫn là ba cháu đẹp trai nhất!”

Thần sắc của bé gái đã từng khen ngợi Yến Ngọc ngây dại, sự chờ mong từng hiện lên trong đôi mắt dần vỡ vụn, “Mẹ em nói, cái này gọi là sự hào nhoáng bên ngoài.”

Kinh Mịch Ngọc cũng rất kinh ngạc, “Kỹ thuật của anh sao tệ dữ vậy?” Cũng không hơn cô được bao nhiêu.

Yến Ngọc lạnh lùng nói, “Nếu cô không nhích tới nhích lui thì đã sớm gặp được rồi.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn con thú bông bằng ánh mắt khát khao, “Gà con của tôi!”

“Đi mua một con.” Yến Ngọc xoay người.

Kinh Mịch Ngọc đi theo sau, tiếp tục hỏi, “Kỹ thuật của anh sao tệ dữ vậy?”

Yến Ngọc quay đầu, “Đừng có lặp đi lặp lại y như cái máy vậy.”

“Sao anh có thể có kỹ thuật dở tới vậy thế?” Kinh Mịch Ngọc đổi cách hỏi. Đôi mắt của Yến Ngọc lạnh lẽo, cực kỳ lạnh lẽo, “Đây là lần đầu tiên tôi chơi trò này.”

Có một người phụ nữ băng qua dòng người, bước nhanh tới, “Trình Duy.”

Thằng bé ban nãy chạy tới, kéo tay mẹ mình, “Mẹ ơi!”

Bé gái đứng im tại chỗ, nhăn mặt ủy khuất, “Mẹ chị đâu?”

Con bé hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, nhìn thấy phía trước có một người phụ nữ tay cầm quạt, chậm rãi đi đến, “Tả Tả, con chạy nhanh vậy sao mẹ đuổi theo kịp?”

“Mẹ, mẹ.” Con bé cười rộ lên, bổ nhào vào trong lòng mẹ mình.

Yến Ngọc mua cho Kinh Mịch Ngọc một con gà bông rất to ở một cửa hàng bán đồ chơi cho con nít.

Kinh Mịch Ngọc ôm con gà, che khuất cả nửa thân trên của mình. Cô cười hì hì, ôm nó ngồi vào ngay ghế phụ.

Lúc Yến Ngọc thắt dây an toàn thì chợt nhớ tới một việc, “Công ty của cô muốn hợp tác với Kỳ Ngọc Phong để làm chiến dịch quảng cáo mới cho Tourmaline à?”

“Đúng vậy.” Kinh Mịch Ngọc nhéo mặt con gà bông.

Yến Ngọc nhìn con gà bông vàng ở ghế sau, “Nghe nói anh ta rất thân thiết với một vị mỹ nữ ở Vạn Cảnh.”

Kinh Mịch Ngọc bật cười, vội vàng làm sáng tỏ, “Không phải tôi.” Nhân vật chính trong lời đồn không hay này là nhân viên bên bộ phận Sáng tạo, tên là Hồ Anh.

“Nghe anh ta nói, việc cô kết giao với bạn trai trong tên có chữ “Ngọc” cũng là vì anh ta?” Yến Ngọc đây là đã biết rõ còn cố hỏi.

“Năm mơ hả?” Quả nhiên, Kinh Mịch Ngọc xùy một tiếng, phủ nhận, “Chỉ có điều, chẳng phải anh nên khuyên nhủ chị anh trông chừng Kỳ Ngọc Phong kỹ hơn à?”

Yến Ngọc cười khẽ, “Chị tôi quản lý công ty, bất kỳ ai có ý đồ lừa gạt cũng bị chị ấy xoay mòng mòng. Không lẽ chị ấy không nhìn ra được Kỳ Ngọc Phong là loại người thế nào sao?”

“Vậy...” Kinh Mịch Ngọc nheo mắt, “Tại sao chị anh còn dính hôn với anh ta?”

“Tình yêu vốn không phải là nhu yếu phẩm.”

Kinh Mịch Ngọc nhớ rõ lúc trước anh cũng đã từng nói những lời tương tự, “Các người sáng suốt thật.” Sau khi cô gia nhập đội ngũ hợp tác với Tourmaline đã nghe ngóng được không ít chuyện về Cát Tịnh Chi. Kinh Mịch Ngọc cảm thấy loại người như Cát Tịnh Chi này, vừa độc lập lại mạnh mẽ, không hề cần đàn ông hỗ trợ cho sự nghiệp của mình.

“Tự chị ấy sẽ có cách xử lý, chắc chắn không bị thiệt.” Yến Ngọc quay đầu nhìn cô, “Ngược lại là cô, từng quen nhiều bạn trai như vậy mà vẫn chưa sáng suốt ra được tí nào à?”

“Có chứ, đương nhiên là có. Bây giờ chẳng phải tôi không còn qua lại với anh ta nữa sao?” Kinh Mịch Ngọc lợi dụng cơ hội nói việc cô tạm dừng tìm

ngọc cho anh biết, “Tôi cũng đã nghĩ thông, tuy tên tôi là Mịch Ngọc, nhưng cũng không nhất định phải bị ý nghĩa cái tên này ràng buộc cả đời.”

Chân mày Yến Ngọc nhướng lên, “Nghĩ thông thế nào?”

Cô ăn ngay nói thật, “Rất nhiều chuyện, cũng chỉ là một ý niệm.” Xa vời vợi lại rất khó tìm. Việc tìm ngọc cũng chính là chấp niệm của cô. Nhưng mỗi khi manh mối đã đến gần ngay trước mắt, thì Kinh Mịch Ngọc lại sinh ra ý nghĩ muốn trốn tránh.

Ánh mắt trầm tĩnh của Yến Ngọc rơi trên gương mặt của cô, cặp đồng tử trong suốt dần trở nên thâm thúy.

Kinh Mịch Ngọc luôn cảm thấy, lúc nào Yến Ngọc cũng có thể nhìn thấu cô. Cô đột nhiên vui mặt vào con gà bông to bự.

Bộ lông của con gà này có mùi hương nhàn nhạt.

Yến Ngọc đưa tay phải ra, đặt trên đầu cô, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng vỗ hai lần, “Cô vui là được rồi.”

Kinh Mịch Ngọc hơi giật mình, ngẩng đầu lên, “Thật hay giả thế? Anh không tính toán gì tôi nữa à?”

“Đương nhiên là có tính.” Ngón cái của anh vuốt ve môi cô, trong mắt hiện lên ý ngả ngớn, phóng đảng, “Tính xem khi nào mới đến đêm đầu tiên của chúng ta. Chiều theo số lần tôi đã bị từ chối thì đêm đầu tiên phải kéo dài tầm một tuần lễ không đặt chân xuống giường thì mới được coi là hoàn thành.”

Kinh Mịch Ngọc nghe rồi, “Chuyện xấu hổ như thế mà anh nói tự nhiên được vậy à?”

“Tôi thấy lúc cô nghe mặt cũng không đỏ, hơi thở cũng không gấp mà.”

“Tôi có gà con bảo vệ.” Kinh Mịch Ngọc ôm chặt con gà bông vừa vàng vừa bự.

Kinh Mịch Ngọc không ngờ, lúc mặt chữ điền mời khách thì Ôn Thành Oánh cũng tới.

Ôn Thành Oánh ngồi cạnh cửa sổ, thời điểm nhìn thấy Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc cùng nhau xuất hiện thì ngơ ngẩn.

Dư Tinh Hà hơi há hê nhìn Ôn Thành Oánh một lát, cười tủm tỉm kêu Yến Ngọc, “Chỗ này là nhà hàng của bạn tôi, sau này nhớ chiều cố nha.”

Yến Ngọc đáp lời, kéo ghế giúp Kinh Mịch Ngọc, thuận tay cầm giúp túi xách cho cô.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy mấy hành động này của anh chính là muốn làm cho bầu không khí trở nên ngại ngùng, nhưng cô vẫn ngồi xuống. Chưa kể cô cũng từng nghe kể việc Uông Thành Oánh từng từ chối Yến Ngọc thì bây giờ cô ấy cũng hoàn toàn không có lập trường gì để can thiệp những mối quan hệ khác của anh.

Đôi mắt to của Uông Thành Oánh ngập nước nhìn về phía Yến Ngọc.

Yến Ngọc lễ phép đáp lại bằng một nụ cười, “Sao cô lại tới đây?”

Dư Tinh Hà bỏ đậu đũa làm chua vào miệng, “Cô ấy chặn đầu xe tôi, tôi sợ cô ấy muốn tìm chết nên đành phải cứu một mạng người hơn xây bảy ngôi chùa.” Vị chua dịu làm giảm cảm giác thèm ăn của anh ta. Dư Tinh Hà hỏi Kinh Mịch Ngọc, “Kinh tiểu thư, bây giờ cô là bạn gái cũ của bạn Yến Ngọc, hay là bạn gái bây giờ của nó?”

Yến Ngọc cười đáp, “Cô ấy là bạn gái cũ của mấy người bạn của tôi.”

Kinh Mịch Ngọc biết, Yến Ngọc chỉ là vừa mới quen thêm Cung Ngọc Quán nên phải dùng số nhiều. Cô cũng không ngại những việc này, có bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu, chỉ cần là sự thật thì cô sẽ chấp nhận hết.

Chỉ có điều Dư Tinh Hà lại bị đậu đũa chua nghẹn ngay cổ họng. Anh ta dấm ngực, uống hơn phân nửa ly nước, mặt cũng đổi sang màu gan heo, thở hồng hộc nói, “Chỉ có người vĩ đại như ông mới chấp nhận được.”

Yến Ngọc hỏi lại, “Sao ông không nói chỉ có nhóm bạn gái cũ vĩ đại của ông mới chấp nhận được người cận bã như ông?”

Kinh Mịch Ngọc che miệng cười trộm.

Yến Ngọc dường như thật sự không quan tâm đến mấy quan hệ nam nữ thế này. Mỗi khi cô khoe khoang số lượng bạn trai cũ của mình với Yến Ngọc, anh đều không màng tới, nhàn nhạt như nước chảy mây trôi.

Kinh Mịch Ngọc chợt nhớ tới người bạn trai thứ chín của cô, tên Thẩm Già Ngọc, là một giáo sư tâm lý học.

Lão Chu cũng đã trao đổi với anh ta số lượng bạn trai trước của cô thì không ngờ Thẩm Già Ngọc lại tha thiết nói, “Tốt quá rồi!” làm lão Chu giật nảy mình.

Ý cười trên gương mặt tuần tú của Thẩm Già Ngọc không giảm, “Cháu đang muốn nghiên cứu chủ đề về việc phụ nữ có quá nhiều kinh nghiệm yêu đương, sự giới thiệu này của chú đúng là hạn hán gặp mưa rào.”

Lão Chu buồn bực hỏi một câu, “Cháu tìm bạn gái hay là tìm vật thí nghiệm?”

“Bạn gái.” Thẩm Già Ngọc trả lời chắc nịch.

Khi bài báo cáo đã tạm thời có kết quả thì anh ta lại hẹn cô tới OneFool ngồi một lát.

Thời điểm nhận được điện thoại của Thẩm Già Ngọc, Kinh Mịch Ngọc vô cùng vui vẻ. Rốt cuộc ông tướng này cũng muốn chia tay rồi! Việc này đối với cô mà nói, cũng chẳng khác gì hạn hán gặp mưa rào.

Ngày hôm ấy là lần đầu tiên OneFool có ba bàn có khách ngồi.

Ống tay áo vừa trắng vừa rộng của Thẩm Già Ngọc phấp phới như bột sóng. Anh ta ngồi xuống, nhìn cô, “Có một câu, không biết có nên nói hay không.”

Kinh Mịch Ngọc cắn ống hút, “Nói nhanh đi.”

“Tôi không muốn uống cà phê đá.”

“...”

“Chúng ta chia tay đi.” Anh ta cười rộ lên, “Chỉ có điều, bản báo cáo này vẫn chưa xong. Khi nào em có đoạn tình cảm nào mới mà sâu sắc ấy thì nhớ chia sẻ với tôi một xíu. Nếu điều kiện cho phép thì tôi cũng rất muốn gặp những người bạn trai ấy của em một lần.”

“...”

HẾT CHƯƠNG 28

Xoài:

Đầu tiên, xin chân thành cảm ơn sự giúp sức của Bột Bọt cho phần triết lý ngay đầu chương. I love chu~

Thêm nữa là đôi khi trong truyện sẽ có chú thích, những chú thích mình cảm thấy không quá ảnh hưởng đến việc mọi người hiểu đủ được nội dung truyện mình sẽ quăng xuống dưới, nhưng chú thích nào mình thấy quan trọng sẽ để trong chương luôn (tuy đôi khi hơi dài).

Nếu mình để chú thích dài như trong chương này trong chương thì mọi người đọc có thấy khó chịu không?

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 29

KSCN – Chương 29

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Đêm đầu tiên của chúng ta thử ở ngoài trời luôn đi, được không?”

Uông Thành Oánh ngồi một hồi thì nói, “Em đi rửa tay.”

Trong phòng bao có nhà vệ sinh nhưng cô ấy lại kéo cửa đi ra ngoài.

Yến Ngọc nhìn điện thoại một lát, không nói gì, đứng dậy đi về phía cửa.

Tay trái Kinh Mịch Ngọc quăn phần tóc ngay dưới ót, đầu tự nhiên quay về phía sau, giả bộ như trong lúc vô tình thấy được bóng lưng của anh.

Lúc cánh cửa đang dần khép lại thì Yến Ngọc chạm phải ánh mắt của cô.

Kinh Mịch Ngọc nháy mắt mấy cái. Yến Ngọc nhếch khóe môi, đóng kín cửa.

Dư Tinh Hà liếc nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc, cười nói, “Cô có muốn ra ngoài rửa tay luôn không?”

“Cũng được.” Dù sao những người ngồi ở đây cô cũng không quen, chỉ bằng đi hóng chuyện của Yến Ngọc một lát. Kinh Mịch Ngọc cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bao, đi đến nhà vệ sinh.

Uông Thành Oánh cũng không có ở đó.

Kinh Mịch Ngọc cũng không cảm thấy kỳ lạ. Cô nhìn vào gương, sửa sang mái tóc vừa mới bị quăn loạn xạ. Ban này lúc Kinh Mịch Ngọc uống nước, son môi bị trôi mất, bây giờ màu môi cô rất nhạt nhợt, không hề ăn nhập với gương mặt xinh đẹp, diễm lệ này. Cô lười nhác thoa son đỏ rồi dùng giấy thấm dầu ấn lên mặt vài lần.

Lúc Kinh Mịch Ngọc ra khỏi phòng vệ sinh vốn tính đi về phía bên trái, nhưng bước chân lại đột nhiên tự động rẽ sang bên phải.

Khu vực hút thuốc của nhà hàng là một ban công nhỏ hẹp, tỷ lệ dài rộng tầm 3:1, lan can làm bằng hợp kim nhôm nằm ở bên ngoài, phần dầm nổi

rộng tầm 30cm, cao 40cm được thiết kế lại thành một cái ghế gỗ.

Lúc này Ông Thành Oánh đang ngồi trên đó.

Yến Ngọc đang hút thuốc cạnh tường, gương mặt ẩn hiện giữa lớp khói nhìn càng thêm mê người.

Tay nắm của cánh cửa thủy tinh bên trái đã bị kéo qua bên phải. Kinh Mịch Ngọc đang đứng ngay phía cánh cửa bên phải. Vì bên ngoài bị phản quang nên Ông Thành Oánh bên trong chỉ thấy được bóng cô ấy và Yến Ngọc trên lớp cửa thủy tinh, không phát hiện ra người đang đứng bên ngoài.

Hai tay Ông Thành Oánh nắm chặt, đặt ngay giữa gối, tư thế ngồi không tự nhiên, “Anh em còn nợ một trăm vạn, thật sự không có cách nào. Mấy người đòi nợ còn phá hư ổ khóa nhà em. Xin anh giúp em lần này đi.”

“Đứng trên phương diện bạn bè thì không hẳn là không giúp được.” Yến Ngọc thản nhiên, “Chỉ có điều, cô lấy gì để trả?”

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy, giọng nói lúc này của Yến Ngọc thiếu đi sự lỗ mãng như lúc anh nói chuyện với cô. Nửa câu sau, Yến Ngọc hẳn là phải nói nhỏ bên tai Ông Thành Oánh thì mới tạo được cảm giác cường thủ hào đoạt như trên phim.

“Anh muốn gì?” Ông Thành Oánh thề mà thấy chết không sờn.

Yến Ngọc cười, “Chắc cô không đang ôm suy nghĩ lấy thân báo đáp chứ?”

Ông Thành Oánh khẽ nói, “Nếu anh muốn, em nguyện ý.”

“Cô thật thú vị.” Yến Ngọc rít một hơi thuốc, “Lúc nào cô cũng kháng cự chuyện nam nữ, bây giờ lại coi mình như hàng hóa để nói giá.”

Ông Thành Oánh rõ ràng như bị chẹn họng.

“Nói dễ nghe thì tôi khuyên cô không nên coi rẻ thân thể của mình như vậy.” Yến Ngọc ngậm điếu thuốc, ánh mắt đột nhiên chuyển sang phía cửa thủy tinh.

Kinh Mịch Ngọc giật mình. Anh phát hiện ra cô rồi?”

Yến Ngọc lại nhìn sang Ông Thành Oánh, “Còn nói khó nghe là thân thể của cô không đáng số tiền này.” Anh trở nên cực kỳ lạnh nhạt, “Tôi có thể cho anh cô mượn một trăm vạn, trong hai năm phải trả hết tiền vốn. Nể mặt cô nên sẽ không tính lãi.”

“Được.” Ông Thành Oánh đứng dậy, cúi đầu thật thấp, “Yến Tị, em...”

Kinh Mịch Ngọc hóng chuyện đến mức này cũng đã thấy thỏa mãn. Cô nhón chân, bước nhẹ đi về.

Giọng nói của Yến Ngọc chợt truyền tới, “Trốn cái gì, ra đây đi.”

Ánh mắt của người này sao lại tinh đến vậy? Kinh Mịch Ngọc đành phải ló đầu ra từ sau cánh cửa, mỉm cười, “Tôi đã quấy rầy hai người hả?”

Uông Thành Oánh đành nén lại đáy lòng tràn ngập sự cảm kích của mình, ghen tới mức mặt đỏ cả lên, “Em đi trước.” Cô ấy nhanh chân chạy ra ngoài, lúc chạm mặt Kinh Mịch Ngọc thì cúi đầu xuống, ánh mắt chợt thay đổi.

Kinh Mịch Ngọc thấy Uông Thành Oánh hai mắt đỏ bừng, đợi sau khi bóng dáng ủy khuất của thiếu nữ biến mất sau hành lang thì cô mới đi đến ban công, nói, “Em ấy chỉ là một cô gái nhỏ, anh so đo với cô ấy làm gì.”

Yến Ngọc thở ra một hơi khói, sau đó đập điều thuốc. Anh ngồi xuống ngay góc lan can, nhướng mày, ngược lên nhìn cô.

“Lén nói cho anh biết, trước kia vì mục đích tăng lưu lượng cho công ty cũng đã từng viết không ít “súp gà^[1].”” Cô từ trên nhìn xuống Yến Ngọc.

[1] Súp gà cho tâm hồn (Chicken soup for the soul): Là tuyển tập những cuốn sách viết về những câu chuyện có thật đầy cảm hứng về cuộc sống của người thường. Sau này người ta cũng dùng từ “súp gà” để nói về những câu chuyện có ý nghĩa tương tự.

Cặp lông mày kiếm thẳng tắp của anh nhướng lên, “Ví dụ như?”

“Đàn ông mà không chủ động tặng quà cho bạn, đều là súp gà cay.” Kinh Mịch Ngọc cười gian trá.

“...” Yến Ngọc lấy hộp đá máu bồ câu ra, đưa tới trước mặt cô, “Cho cô đây.”

Kinh Mịch Ngọc đẩy ra, “Thô tục quá!”

“...” Yến Ngọc cất hộp đi.

Kinh Mịch Ngọc ngồi xuống bên cạnh anh, “Uông tiểu thư vẫn còn là sinh viên, uống nhiều súp gà cũng có lợi cho thân thể. Nếu không có chén súp gà cay kia thì chắc cô ấy đã sớm chấp nhận sự theo đuổi của anh rồi. Thế mà lại bị anh có mới nới cũ, quăng qua một bên.”

Có một chiếc lá rụng rơi xuống từ trên lan can, xoay tròn rồi dừng lại, rơi xuống ngay dưới móng Kinh Mịch Ngọc.

Yến Ngọc không khỏi nhìn thoáng qua. Bờ móng tròn trịa, cong cong, cơ móng do được tập luyện nên rất săn chắc, “Nếu nói như thế thì mấy chén “súp gà” cô viết ra có khác gì chúa cứu thế đâu?”

“Thế mới nói đây chính là thời đại của truyền thông đó. Công chúng rất thích cái này. Nếu tôi viết những thứ mà mọi người không có hứng thú thì chẳng phải hiệu quả tuyên truyền của công ty cũng nguội lạnh như sương như tuyết à?” Cô chọt cánh tay anh, “Trong mấy cái quảng cáo của Tourmaline các anh cũng có mấy đoạn văn nhẹ nhàng kiểu này mà.”

Tay trái của Yến Ngọc ôm sau lưng Kinh Mịch Ngọc, quay đầu kề sát mặt cô, “Chị tôi ghét nhất là “súp gà” trong sáng, thuần túy kiểu này, cô cũng đừng “hun” đến chị ấy.”

Kinh Mịch Ngọc muốn gật đầu nhưng khoảng cách giữa hai người lại gần trong gang tấc, nếu cô cử động nhẹ thì sẽ phải dịch thân người lên. Mặc dù Yến Ngọc tuyệt đối sẽ không làm gì cô nếu không có sự đồng ý, tuy nhiên nếu không cẩn thận hôn trúng thì chỉ sợ anh cũng sẽ không buông tay đơn giản như vậy. Kinh Mịch Ngọc đành phải ngửa cổ ra phía sau, “Ừm.”

Tay trái của Yến Ngọc đang chế trụ lưng Kinh Mịch Ngọc, trong đôi mắt anh như có trời sao, sáng bừng, “Nhân lúc bầu không khí tốt như vậy, hôn một cái không?”

“Hôn cho ai nhìn? Ưông tiểu thư cũng đi rồi.”

Nhà hàng tĩnh mịch đến im ắng, chỉ vang vọng vài tiếng chim kêu.

“Bầu trời, mặt đất, hoa cỏ, cây cối, vạn vật trên thế gian này, bọn chúng muốn thế nào thì sẽ làm thế đó.” Tay phải của Yến Ngọc nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai, “Đêm đầu tiên của chúng ta thử ở ngoài trời luôn đi, được không?”

Cô nhếch khóe môi, “Anh nghĩ hay thật! Muỗi, rắn, kiến cả đồng, ai dám điên với anh chứ!”

Anh đưa ra biện pháp, “Ngày mai tôi sẽ đi mua sắm trang bị.”

Lúc này, ánh nắng mặt trời chiếu tới từ phía bên trái Yến Ngọc làm cho Kinh Mịch Ngọc chói mắt nên đành phải nghiêng đầu, bờ môi không cần

thận chạm phải cằm anh.

Yến Ngọc cũng biết từ lâu rằng cô không có khao khát gì với đàn ông, mấy trò đùa của anh bất quá chỉ muốn trêu cô mà thôi, dục vọng của anh với cô vẫn luôn nằm trong phạm vi khống chế được.

Nhưng cô đã đích thân hôn anh thế này, nếu anh không phối hợp thì thật hổ thẹn với hoa cỏ, cây cối, sinh linh vạn vật trước mắt.

Kinh Mịch Ngọc chưa kịp lui người, cũng như cô đã dự đoán, đã dính vào thì không dễ gì thoát ra được. Môi của Kinh Mịch Ngọc bị anh cắn một cái, hai cái, ba cái, sau đó thì bị gặm nát.

Kinh Mịch Ngọc nhắm mắt, ánh mặt trời chói chang làm cô không thấy rõ được nét mặt của anh. Mũi cô ngửi được mùi thuốc lá, nhưng loại thuốc anh hút mùi cũng không nặng.

Cô choáng váng, không phân rõ được đây là hiện thực hay là mộng cảnh, mờ mịt. Kinh Mịch Ngọc vốn cũng suy nghĩ được cách đối phó, nhưng bây giờ đầu óc cô trống rỗng, hết thảy những suy nghĩ như bị đình chỉ, giao phó hết sự quyết định cho trái tim. Nhưng lúc này, tim Kinh Mịch Ngọc cũng trống rỗng. Cô mơ hồ đến mức không biết người đàn ông trước mắt này là ai.

Môi lại bị cắn! Kinh Mịch Ngọc giật mình nhớ rằng, người này là Yến Ngọc.

Một phát cắn này của Yến Ngọc rất hung ác, cắn xong thì ôm cô, “Bị cảm nắng hả?”

Bây giờ chỉ mới vào đầu xuân. Kinh Mịch Ngọc tựa trước ngực anh, nhẹ nhàng thở ra, “Mặt trời chói mắt thật.”

Yến Ngọc tìm tòi, nghiên cứu nhìn cô một cái, buông lỏng vòng ôm, “Về đi.”

Kinh Mịch Ngọc đi được hai bước thì quay lại chủ đề ban đầu, cười nói, “Sau khi về tôi sẽ kêu chị anh nấu một chén súp gà có độc.”

Yến Ngọc cũng cười.

Son môi đỏ của cô đã bị anh ăn sạch, bờ môi hồng tự nhiên nở nụ cười, ấm áp đến mức có thể so được với ánh nắng ấm áp phía sau lưng.

Khi họ trở lại phòng bao, mấy người lãng tử lão luyện trên tình trường chỉ cần vừa liếc mắt đã biết đôi môi của Kinh Mịch Ngọc đã bị hành hạ như thế nào.

Mí mắt Dư Tinh Hà nửa khép, che khuất cảm xúc trong đôi mắt đen láy, lại qua khóe mắt quét về phía Uông Thành Oánh, cười lạnh một tiếng, “Đáng đời.”

Uông Thành Oánh không nghe thấy câu nói này của Dư Tinh Hà, thần sắc của cô ấy so với ban nãy cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Kinh Mịch Ngọc đoán rằng mục đích Uông Thành Oánh đến đây hôm nay chỉ là để vay tiền mà thôi.

Hôm nay người đàn ông mặt chữ điền mời cơm, lúc đã ăn được gần nửa thời gian thì anh ta nâng ly rượu, “Kinh tiểu thư, lần trước tôi đã đắc tội, xin cô đừng để trong đầu.”

Yến Ngọc đang chơi game với mấy người bạn trên điện thoại, nhẹ nhàng nói, “Đừng rót rượu cho cô ấy, một lát cô ấy còn phải lái xe.”

Kinh Mịch Ngọc cười, nâng ly trà, “Chỉ là chuyện nhỏ, anh đừng để trong lòng.” Chưa kể, cô cũng đã quên mất chuyện này từ lâu.

Mặt chữ điền đang rất tỉnh táo, cười rộ, mặt mày hiền lành, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ say rượu hôm đó, “Hôm đó đã làm trò mèo, để mọi người chê cười rồi.”

“Chân trời nơi nào mà không có hoa thơm.” Dư Tinh Hà nhìn qua, “Cậu học tập Yến Tị một chút đi, bị cấm sừng nhiều lần rồi mà cũng có phạm phải sai lầm gì đâu.”

Kinh Mịch Ngọc đến gần Yến Ngọc, nhìn trò chơi trên màn hình điện thoại mà anh đang dùng làm bình phong, thấp giọng hỏi, “Anh có đam mê NTR^[2] hả?”

[2] NTR là Netorare (寝取られ) là một thể loại truyện manga hoặc phim anime nói về người phụ nữ của nhân vật chính bị những nhân vật khác cướp và chiếm đoạt.

Anh lười nhác nhìn cô, “Cô tin lời cậu ta à?”

Kinh Mịch Ngọc chống cằm, uống một ngụm trà. Yến Ngọc nhắc nhở cô, “Đừng uống rượu, một lát tôi uống vài ly, cô lái xe.”

“Ừ.”

Dư Tinh Hà đã sắp xếp xong xuôi lịch trình cho buổi chiều, điểm đến là biển Sa Đồng nằm ở phía đông Bắc Tú, cũng là bờ biển duy nhất ở đây. Từng có một bộ phim rất nổi tiếng cũng được quay ở khu kiến trúc ven bờ biển này.

Kinh Mịch Ngọc rất thích bộ phim đó, lúc cô vừa đến Bắc Tú cũng đã đến biển Sa Đồng, chỉ có điều mấy khu kiến trúc kia lại là bất động sản tư nhân, cô chỉ có thể đứng trước cửa chụp ảnh.

Dư Tinh Hà nói anh ta và ông chủ có giao tình, lúc nào họ muốn vào tham quan cũng được.

Kinh Mịch Ngọc mừng rỡ không thôi.

Yến Ngọc đã uống vài ly nên trên đường đi đến bãi đậu xe anh cũng nói ít hơn bình thường rất nhiều.

Lúc Yến Ngọc ngồi vào phía ghế phụ, đang tính quăng phắt đi con gà bông vàng đi thì thấy mắt hung dữ của Kinh Mịch Ngọc, thế là anh lại nhẹ nhàng đặt nó về phía ghế sau.

Kinh Mịch Ngọc khen anh, “Vậy mới ngoan.”

Lúc họ sắp đến đường cao tốc thì Kinh Mịch Ngọc nhìn anh một cái. Yến Ngọc bây giờ nhìn rất ngoan ngoãn, khép hờ mi mắt, lông mi dài như phiến quạt.

Kinh Mịch Ngọc cười cười. Cô thích nhất là soái ca vừa yên tĩnh lại nghe lời.

Kinh Mịch Ngọc vốn không muốn quấy rầy Yến Ngọc nhưng lúc cô lái xe lại không nhịn được mà lảm nhảm mấy câu.

Ban đầu thì giọng cô rất nhỏ, “Chiếc xe con bộ màu đen^[3] ở phía trước chạy sai làn đường rồi. Làn đường cho phép vận tốc đến 120km/giờ mà chỉ chạy có 60km/giờ.”

[3]

Bánh xe của chiếc bộ đen ma sát xuống đường tạo ra tiếng kít kít, giống như đang muốn đổi làn đường, thân xe hướng sang phải.

Kinh Mịch Ngọc giảm tốc độ lại còn 60, chuẩn bị chờ sau khi chiếc xe bộ đen rẽ làn thì sẽ tăng tốc vượt qua. Không ngờ bộ đen lại đột nhiên rẽ sang bên trái, cũng không bật đèn xi nhan. Kinh Mịch Ngọc đang mở xi nhan rẽ phải, đang chuẩn bị rẽ làn thì bộ đen lại quẹo đầu xe sang phải.

Hay thật! Đoạn đường cao tốc này có hai làn xe, bộ đen lại chặn ngay ở giữa, tốc độ chậm rì, chặn nguyên cả đường đi.

Kinh Mịch Ngọc nổi trợn lồi đình, mắng một câu, “Mẹ nó chứ! Giấy phép lái xe của tên kia nhặt từ hầm phân ra à?”

Bên cạnh chột vang lên một thanh âm lạnh lẽo, “Cô vừa nói gì đó? Cô chửi ai là mẹ nó?”

Kinh Mịch Ngọc đảo mắt, nhìn thoáng qua Yến Ngọc.

“Mẹ nó gì?” Lúc này anh đã tỉnh rượu, thần sắc bình tĩnh, “Không được chửi bậy.”

Kinh Mịch Ngọc chỉ cảm thấy đầu ong lên một cái, trong đáy lòng như có gì đó muốn nhảy bật ra.

Không được chửi bậy.

Bốn từ này, rất nhiều năm về trước cũng đã có một người đàn ông từng nói với cô. Ngoại trừ lúc lái xe có nhiều khi bức bối thì cô cũng chửi bậy vài câu, những lúc còn lại thì thật sự không như thế.

Kinh Mịch Ngọc hốt hoảng, tựa như lúc nhìn thấy ánh đèn mẫu đơn, nước mắt không nhìn được mà tràn ra từ khóe mắt.

HẾT CHƯƠNG 29

Xoài:

Hôn rồi hôn rồi hôn rồi! Nhưng sao đương sự bình tĩnh vậy? =))))

Ngày 22/1 Cháo sẽ đào hố mới, và mình đương nhiên sẽ theo hihi. Mình đã đợi hố này đến héo mòn rồi =)))) Mong được mọi người ủng hộ!

Trước tết âm mình sẽ đăng hết đến chương 40 Ngọc Ngọc, chương 41 sẽ có pass nha mọi người.

VIỆT NAM VÔ ĐỊCH ÁAAAAAAAAA VN VN VN VN

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 30

KSCN – Chương 30

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Những người khác nhau sẽ có chân tướng khác nhau của riêng mình.

Trong thời điểm như thế này, Kinh Mịch Ngọc ngược lại rất cảm kích chiếc xe bộ đen kia.

May mắn là ban nãy Kinh Mịch Ngọc đã sớm giảm tốc độ để tránh va chạm, nên lúc đôi mắt đã bị nhòe đi vì nước mắt, cô mới có thể phanh xe kịp thời, lái sang bên làn dừng xe khẩn cấp.

Trán Kinh Mịch Ngọc tựa vào tay lái, nghẹn ngào trong yên lặng, nước mắt rơi xuống trên quần.

Những vết sẹo trong lòng tuy đã được khâu lại bằng rất nhiều mũi kim, nhưng tại sao cứ vào những lúc cô trở tay không kịp mà chảy máu đầm đìa. Kinh Mịch Ngọc luống cuống tay chân, chỉ muốn trốn đi. Chỉ có điều, hai lần gần đây nhất đều trốn không được, bởi vì kế bên có người khác.

Tay trái Yến Ngọc vuốt ve lưng cô, tay phải mở đèn pha.

Không khí trên xe tĩnh lặng một lúc lâu.

Kinh Mịch Ngọc buộc bản thân phải ngừng thút thít, cuối cùng lại bị tắc nghẹn ngay cổ họng, thiếu chút nữa đã không thở được.

Yến Ngọc lấy một chai nước khoáng từ ngăn chứa đồ, nghiêng người, đổ dành nói, “Muốn uống một ít nước không?”

Kinh Mịch Ngọc đã tỉnh lại từ trong quặng hồi ức thống khổ, rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh từ bên ngoài. Cô ngẩng đầu, tuy trong mắt lộ rõ sự thảm thương, đau lòng nhưng vẫn kiên cường cười một tiếng, “Thật ngại quá!”

Yến Ngọc mở nắp chai nước, đưa khăn tay qua, nói đùa, “Chắc cô bị mắc chứng “điên đường^[1]” rồi.”

[1] Điên đường (road rage) là thuật ngữ xuất phát từ phim ảnh Mỹ thập niên 50 của thế kỷ trước, dùng để mô tả tình trạng nóng giận, thần kinh bất ổn định, không thể kiểm soát trong khi lái xe.

“Chắc là vậy.” Khóe mắt Kinh Mịch Ngọc vẫn còn vương nước mắt, uống hai ngụm nước.

Mỗi lần khóc như thế này, cho dù thân thể không cử động nhưng lại rất mệt mỏi, mệt mỏi đến không còn chút sức lực nào.

Yến Ngọc nhìn ra được cô đang rất mệt mỏi, nói, “Xuống xe hít thở không khí đi.” Anh mở cửa xe, bước xuống, lấy một tấm biển báo hình tam giác ra từ cốp xe sau, đặt cách xe cỡ 50 mét.

Lúc Kinh Mịch Ngọc cởi dây an toàn phải nhấn chốt mở mấy lần mới được. Cô dùng tay chải sơ tóc, mang giày bước xuống, đi đến bên cạnh anh, hai bàn tay tạo thành hình tam giác, chống ngay trán, “Thật xin lỗi.”

“Tại sao lại xin lỗi?” Một tay Yến Ngọc đút túi, đứng trước lan can đường cao tốc, đôi mắt nòng nân như rượu chưng cất thơm ngát nhìn cô chăm chú.

“Tôi đã thất thố.”

“Nếu là thế thì càng không cần phải xin lỗi.”

Cô đứng sóng vai với anh.

Chỗ họ đang đứng là đoạn đường chuyển tiếp trên cao tốc, cách khu dân cư khá gần, vì để ngăn cản tạp âm và bụi bẩn nên bên đường trồng một hàng cây đại thụ thẳng tắp.

Ngoại trừ nhìn cây thì cũng chỉ có thể nghe tiếng còi xe.

Hai người đứng mấy phút, im lặng không nói gì, không phải là do bầu không khí tẻ ngắt, chỉ là cô không muốn nói, anh cũng hiểu nên cũng không nói.

Sau khi cảm xúc của Kinh Mịch Ngọc đã hòa hoãn trở lại thì hít sâu một hơi.

Lúc này, Dư Tinh Hà gọi tới hỏi, “Hai người đang ở đâu vậy? Bọn tôi tới nơi hết rồi.”

Yến Ngọc trả lời chậm rãi, “Còn đang ở đường cao tốc.”

Dư Tinh Hà nhìn đồng hồ, lại hỏi, “Vậy bao giờ hai người mới tới được?”

“Để xem.” Yến Ngọc không nói nhiều, cứ thế mà cúp điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc nghe ra được manh mối, “Bọn họ đang thúc giục hả?”

Yến Ngọc thờ ơ nói, “Cô không muốn đi thì khỏi đi cũng được.”

“Thật ra, tôi muốn đi.” Cô muốn tự mình đến địa điểm trong bộ phim đó, nơi mà nam chính đã tỏ tình với nữ chính.

“Vậy thì lên xe.”

Kinh Mịch Ngọc đang đứng bên cạnh quay đầu sang nhìn anh. Yến Ngọc cao hơn cô gần một cái đầu, cho dù Kinh Mịch Ngọc đang mang giày cao gót năm phân nhưng cũng phải ngước mắt nhìn.

Người này, sao lại hoàn mỹ đến mức gần như không tìm ra được khuyết điểm vậy?

Kinh Mịch Ngọc nhớ tới lời nói của bà ngoại lúc trước, lúc ông ngoại theo đuổi bà thì nguy trang một lớp vỏ mười phân vẹn mười, vô cùng hoàn hảo. Bà ngoại cứ như vậy mà động lòng.

Vậy còn Yến Ngọc thì sao?

Uông Thành Oánh cự tuyệt Yến Ngọc, nhưng lại phải vì món nợ của gia đình mà cầu xin sự giúp đỡ của anh. Đứa con cưng của ông trời như anh, chẳng phải sẽ nhân cơ hội làm cho cô ấy nhục nhã để vãn hồi lòng tự tôn sao? Thế nhưng Yến Ngọc vẫn cho cô ấy mượn tiền, còn miễn cả tiền lãi. Một trăm vạn này nếu gửi ngân hàng thì tiền lãi chắc chắn cũng phải được mấy vạn.

Yến Ngọc cúi đầu nhìn cô. Vì vừa mới khóc xong nên đôi mắt của Kinh Mịch Ngọc bị sụp mí, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ... Con người thật của anh là như thế nào?” Yến Ngọc từng nói, yêu anh là một việc rất cực khổ. Nếu con người của anh cũng hoàn mỹ như vỏ bọc bên ngoài thì người phụ nữ của anh hẳn phải là cô công chúa sống trong tháp ngà hạnh phúc nhất mới phải.

“Mỗi người đều có những bộ mặt khác nhau trước những người khác nhau. Tại sao cô lại muốn tìm hiểu con người thật của tôi?”

“Thôi vậy. Dù sao anh không hại tôi là được.” Đuôi mắt Kinh Mịch Ngọc rũ xuống, “Nếu như anh tính kể tôi, chỉ sợ đến tận lúc chết tôi mới biết được mất.”

Yến Ngọc nở nụ cười, “Trong đầu của cô cả ngày chỉ nghĩ đến việc liệu tôi có hại cô hay không hả?”

Ánh mắt cô nhìn về phía sau, vừa hay thấy một chiếc xe cùng màu, cùng hình dáng, y chang chiếc xe của cô chạy qua, làm cho Kinh Mịch Ngọc nhớ lại tình cảnh lúc hai người gặp nhau nửa tháng trước, “Chúng ta chỉ vừa quen biết nhau không bao lâu, anh lại đối xử tốt với tôi như vậy, chắc chắn là có ý đồ gì khác.”

“Lên giường không tính là ý đồ à?” Trán Yến Ngọc chạm vào trán cô, “Ý đồ của tôi đã thể hiện rõ ràng như vậy mà hai mắt của cô lúc nào cũng làm như không thấy.”

“...” Kinh Mịch Ngọc che trán.

“Được rồi.” Yến Ngọc đưa tay búng nhẹ mặt cô, “Cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung nữa rồi, dồi dào sức sống thật! Đi thôi!”

Kinh Mịch Ngọc xoay người, đi được hai bước đã dừng lại, quay đầu cười với anh một cái, “Cảm ơn anh.” May là anh không hỏi tới chuyện cũ của cô.

“Trước khi tôi ôm được cô lên giường thì cô nhất định phải sống cho thật tốt.”

Kinh Mịch Ngọc trừng mắt, “Chẳng lẽ ôm được lên giường rồi thì sau đó anh sẽ vứt bỏ tôi à?”

“Cô đang nói nhảm gì đó?” Yến Ngọc nói như chuyện đương nhiên, “Việc này cũng giống như nuôi heo vậy, cho bọn chúng ăn ngon, ngủ ngon cũng chỉ đợi đến ngày làm thịt.”

Kinh Mịch Ngọc bị sự ví von này làm cho tức giận, nện vai anh, “Nói thế thì anh cứ nuôi heo cả đời đi.”

Ở phía nam biển Sa Đồng là phần biển rộng bao la, vô bờ. Nhưng đó là phần tiếp giáp với thành phố khác, còn Bắc Tú chỉ giáp với cửa sông ven biển thôi, nên hầu như không ai nói câu đến Bắc Tú ngắm biển cả.

Từ ở đây đi tiếp mấy cây số sẽ đến vườn hoa ven biển, nằm ở gần thành phố. Tất cả mọi người cũng không tính toán vài cây số này nên đa số đều đến đó. Bãi biển tiếp giáp với cả hai thành phố liền nhau, lại tạo thành chênh lệch khá rõ ràng.

Mấy năm này, Bắc Tú đã nâng cấp biển Sa Đồng thành khu du lịch cao cấp, những du khách phổ thông càng không đến nơi này nữa.

Nhưng nhóm Dư Tinh Hà lại thích bên này hơn. Thanh tĩnh, ít người, cả bờ biển đều chỉ có đám người bọn họ.

Khu kiến trúc ven bờ biển được xây theo kiểu dáng tòa thành phục cổ Châu Âu.

Kinh Mịch Ngọc lái xe, nhìn ra từ phía kính chiếu hậu. Cô vẫn nhớ rõ, nam chính đã tỏ tình với nữ chính ở ngay trên sườn dốc dài đến hơn trăm mét kia, 21 giây.

Đây là bộ phim tình cảm mà cô đã xem từ rất nhiều năm về trước. Sau này, tình tình yêu yêu gì đó, cô cũng không có hứng thú.

Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc đến trễ hơn nửa tiếng. Cạnh bờ biển, Dư Tinh Hà và một nhóm người đã dựng khung chơi bóng rổ trên bãi cát.

Yến Ngọc mua hai đôi dép lười ở cửa hàng ngay lối vào. Kinh Mịch Ngọc cởi giày cao gót, mang dép lười bước xuống bãi cát. Cát mịn như phấn, luồn vào từng kẽ ngón chân, cực kỳ thoải mái.

Bầu trời ở đây trong xanh hơn trong nội thành Bắc Tú rất nhiều. Bây giờ đang là đầu xuân, ánh mặt trời sáng chói nhưng lại không bỏng người.

Chỉ có điều, nhiệt độ của nước biển vẫn còn hơi thấp. Cô đặt chân xuống chỗ nước cạn, lúc thủy triều xô tới, cả hai bàn chân cũng lạnh theo.

Ở phía xa xa có hai người đàn ông vừa xuống biển bơi lội. Kinh Mịch Ngọc dùng mu bàn tay che nắng, hướng về phía Yến Ngọc hỏi, “Anh có muốn đi bơi không?”

Kinh Mịch Ngọc nhớ tới một việc.

Cung Ngọc Quán từng nói, cảnh sát đang tìm một người đàn ông tuổi chừng hai tám, hai chín, trong tên có chữ Ngọc, ở đùi phải có một hình xăm chữ.

Ngoại trừ hình xăm trên đùi phải thì cả hai điều kiện còn lại đều tương xứng với Hà Phác Ngọc mà cô đang tìm.

Mấy hôm trước lúc cô đi gặp lão Chu cũng từng hỏi việc này. Lão Chu lắc đầu nói, “Chuyện này chú thật sự không rõ. Năm đó lúc kết lời thề, cũng

không ai nói sẽ xăm chữ Ngọc trên đùi của con mình. Trong Kinh gia cũng không có ai có hình xăm.”

Kinh Mịch Ngọc nghĩ rằng, những chân tướng mà cô và lão Chu đã tìm ra, có chăng cũng chỉ là những gì mà người của nhà họ Kinh có thể biết được.

Những người khác nhau sẽ có chân tướng khác nhau của riêng mình.

Những thông tin của hai gia tộc Lỗ, Hà, cũng chỉ có người trong cuộc bọn họ với biết rõ. Cũng không loại trừ khả năng hai nhà quá coi trọng nghi thức này, nên mới in dấu ấn lên người con mình.

Chỉ có điều... Người đã dùng cái tên Hà Phác Ngọc để tranh giành đồ cổ kia, hẳn cũng đã biết chuyện về ngọc núi Kinh. Cũng không biết đối phương lai lịch thế nào, mục đích là gì.

Lão Chu còn buồn bực, không hiểu một việc nữa, “Bây giờ cảnh sát tìm người này làm gì? Bản án mà người của ba gia tộc phạm phải cũng đã quá hạn truy cứu, cả đám hung thủ cũng chết hết rồi. Mấy chục năm trước không điều tra thì bây giờ điều tra làm gì?” Nếp nhăn ngay giữa lông mày của lão Chu ngày càng sâu, phân tích, “Một, người mà cảnh sát đang tìm trùng hợp có ba điểm này, không liên quan gì đến chúng ta. Hai, cảnh sát cũng đang truy tìm ngọc núi Kinh.”

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy, khả năng của vế sau cao hơn.

Sau một lúc lâu, lông mày của lão Chu mới giãn ra, “Thôi được rồi. Chúng ta chính trực, sợ gì bị cảnh sát điều tra. Cháu cứ sinh hoạt bình thường, sống thoải mái đi, những chuyện khác tạm thời đừng quan tâm. Chuyện hạnh phúc, chung thân đại sự quan trọng hơn. Chú đã chiêu mộ gần như toàn bộ thanh niên tài tuấn ở Bắc Tú này chính là vì tìm kiếm cho cháu một mối nhân duyên tốt. Ngọc núi Kinh đã chơi đùa chú hai năm nay rồi, mỗi một ngày lại có manh mối mới, lại phải suy luận. Mệt muốn chết! Vẫn nên nghỉ ngơi một thời gian đi!”

Nói thì nói thế, nhưng nếu Yến Ngọc xuống biển bơi, sau khi thay quần bơi để lộ hình xăm chữ Ngọc thì cô phải làm sao bây giờ? Nên giả vờ như không thấy gì rồi trốn tránh, hay nên điều tra rõ ngọn nguồn?

Kinh Mịch Ngọc vẫn đang đợi câu trả lời của Yến Ngọc.

Anh nhàn nhạt, “Tôi không bơi lội.”

Kinh Mịch Ngọc thở phào một hơi. Tốt nhất anh đừng để lộ đuôi phải trước mặt cô. Cô tuyệt đối không muốn biết thân phận thật sự của anh ngay thời điểm này.

Kinh Mịch Ngọc nhìn về phía khu kiến trúc xa xa, “Khi nào chúng ta mới có thể đến đó tham quan vậy?”

“Hơn năm giờ, phải đợi đến khi ông chủ trở về. Buổi tối chúng ta sẽ ăn cơm ở đó.”

“Ừm.” Đúng là một cuộc sống phong phú! Nếu là Cung Ngọc Quán, thế nào cũng dành cả ngày trong phòng chơi game, để gì chịu chạy ngược chạy xuôi như thế.

Sau khi Dư Tinh Hà và một nhóm người chơi được hai trận bóng rổ trên bãi cát thì đến chào hỏi, nói, “Hai người muốn đi thử ca nô cao tốc không?”

Yến Ngọc nhìn Kinh Mịch Ngọc một cái, “Cô đi không?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Tôi chưa đi lần nào.”

“Có muốn đi hay không?”

“Tôi không đi đâu.” Đến chơi mà chược còn phải học, cái ca nô này bộ muốn lái là lái sao?

“Dễ lắm!” Dư Tinh Hà chỉ vào Yến Ngọc, “Cậu ta lái giỏi lắm, lái vèo vèo luôn.”

Yến Ngọc đang nằm trên ghế dựa đặt trên bãi cát, không nhúc nhích, miễn cưỡng nghiêng mắt nhìn Kinh Mịch Ngọc, “Vậy rồi cô có muốn đi không?”

“Đi chứ!” Hai tay Kinh Mịch Ngọc quạt quạt gió, làm ra bộ dáng hệt như đang hầu hạ đại thiếu gia, “Trông mong vào anh hết đấy nhé!”

Yến Ngọc cười cười, ngồi dậy, “Đi thôi.”

Hai người mặc trang phục bảo hộ, áo phao, một trước một sau ngồi lên ca nô.

Kinh Mịch Ngọc đột nhiên đưa tay捏 phần hông của anh một cái. Xúc cảm từ cơ bắp rần rần, khiến cho cô không nhìn được mà phải dùng hai ngón tay để kẹp.

Kẹp không nổi.

Kinh Mịch Ngọc nhớ tới người bạn trai thứ ba của mình: Phan An bán thịt bò.

Anh chàng Phan An thịt bò này chính là bị đầu độc, cái gì cũng thích lôi thịt bò ra làm ví dụ. Ví dụ như, cơ bắp này của Yến Ngọc giống phần nạc lưng bò.

“Cơ thể của Tôn Nhiên, chắc cô đã sờ quen rồi nhỉ?” Ngửi khí của Yến Ngọc qua quýt, bình bình.

Kinh Mịch Ngọc mỉm cười, “Cũng tạm.” Dáng người của tuyển thủ như Tôn Nhiên thì lại giống thịt bắp bò.

Tay trái của Kinh Mịch Ngọc mò vào bên trong áo phao của Yến Ngọc, nhẹ nhàng ôm vòng eo săn chắc của anh. Cảm giác truyền đến tay cô, là sức mạnh tiềm tàng, ẩn giấu.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy phía sau gáy của anh có một nhúm tóc, hơi dài hơn những chỗ còn lại một chút. Tay phải của cô túm ngay đuôi tóc, “Thầy Tony^[2] quên cắt chỗ này cho anh hả?”

[2] Thầy Tony: Một thuật ngữ mạng dùng để gọi chung cho những thợ làm tóc có tay nghề không tốt.

“Chừa lại một cái đuôi nhỏ.” Yến Ngọc đeo kính bảo hộ, “Chỉ mới hơn nửa tháng, vẫn còn ngắn.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn sườn mặt anh, thăm dò, “Không nhìn ra anh cũng bắt kịp xu hướng dữ!”

“Lúc tôi hai mươi tuổi đã từng để kiểu này.” Nói nghe như anh rất tự hào vậy.

“Bây giờ cũng chưa đứng đắn được hơn bao nhiêu.” Kinh Mịch Ngọc vẫn còn nhớ rõ bộ dạng lưu manh của anh lúc nhận điện thoại của Lý Song Anh.

Yến Ngọc cầm lấy tay phải của cô, vòng qua ngang hông mình thành tư thế ôm, “Ôm chặt đi, nếu có rớt xuống nước thì cô nhớ tự cầu phúc cho bản thân. Tôi không bơi giỏi lắm đâu.”

Kinh Mịch Ngọc chấn kinh, “Anh không biết bơi mà còn dám lái ca nô trên nước?”

“Là bơi không giỏi lắm, chứ không phải là không biết bơi.” Yến Ngọc đeo găng tay, “Chỉ cần không rớt xuống biển là được rồi.”

“...” Chẳng lẽ hôm nay cô thật sự sẽ phải bỏ xác ngay giữa biển khơi này hả?

HẾT CHƯƠNG 30

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 31

KSCN – Chương 31

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Cùng Ngọc Quán thường nói, cô chính là sao chổi từ trên trời rơi xuống

Yến Ngọc mặc đồ bảo hộ kỹ càng rồi lắp dây xăng, bơm xăng, kéo nhẹ dây giật nổ rồi giật mạnh, động cơ phát ra tiếng kêu, chiếc ca nô lướt nhanh trên biển.

Dư Tinh Hà “chu choa” một tiếng rồi cùng chiếc ca nô của Yến Ngọc rẽ hai hướng trái, phải, vẽ thành một vòng cung.

Mặt biển xanh tĩnh lặng bị những bọt sóng trắng khuấy động.

“Á —” Kinh Mịch Ngọc không khỏi hét to một tiếng, ôm chặt lấy Yến Ngọc. Độ ẩm, nhiệt độ của nước biển chạm vào da thịt, tung tóe lên người, lạnh lạnh, làm Kinh Mịch Ngọc sinh ra ý nghĩ: “Nhất định mùa hè phải tới đây.”

Cô cười ha ha ha ngồi phía sau anh. Chắc có lẽ là Yến Ngọc thấy cô quá sung sướng nên đã tăng nhanh tốc độ.

Gió biển tấp vào mặt, những cơn sóng biển như bay nhảy dưới chân. Miệng Kinh Mịch Ngọc nếm được mùi vị mặn mặn của nước biển, cười lớn mấy tiếng, nhưng cũng hô một câu, “Chậm một chút đi!”

Yến Ngọc không có phản ứng.

Đầu Kinh Mịch Ngọc đành phải tựa vào phần gáy của anh, tránh việc lại bị bọt nước đập bắn vào mặt. Lần này cô đúng là đã trải nghiệm được cảm giác như Dư Tinh Hà đã nói: “lướt vèo vèo trên biển.”

Sau khi đã đi được một quãng khá xa thì Kinh Mịch Ngọc quay đầu nhìn chiếc ca nô đang chạy ở hướng ngược lại, sau đó nhìn về phía trước. Bờ

bên kia chính là phần biển giáp với thành phố lân cận, vẫn chưa đến mùa hè nên cũng không có nhiều du khách.

Kinh Mịch Ngọc buông Yến Ngọc, giang hai tay ra, những cơn sóng đánh lên như đang trêu đùa cánh tay của cô.

Yến Ngọc làm bộ như muốn quay đầu ca nô.

Kinh Mịch Ngọc vội vàng ôm lấy anh. Bây giờ cô lại phát hiện cơ bắp của anh càng săn chắc hơn. Kinh Mịch Ngọc nhéo nhéo, rất rắn chắc, vừa giống thịt nạc lưng lại vừa như bắp bò. Thì ra việc lái ca nô lại tốn sức lực đến vậy ư?

Cô ôm lấy anh, càng ôm càng chặt.

Yến Ngọc đã thay cô cảm nhận không ít cơn sóng đánh chính diện. Thật lâu sau, anh giảm tốc, nặng nề nói một câu, “Cô muốn bóp chết tôi à?”

Kinh Mịch Ngọc hơi lơ lửng, dần thích ứng với tốc độ của anh, “Tôi sợ ca nô bị lật lắm!” Cô vừa nói xong đã muốn tự tát mặt mình. Sao lại nói chuyện xui xẻo như vậy chứ?

Yến Ngọc không lên tiếng nữa, đón gió phá sóng, quay trái rẽ phải.

Kinh Mịch Ngọc nhìn lại, Dư Tinh Hà và nhóm người đang ở trên biển kia đều đã biến thành những chấm rất nhỏ. Cô nhắc nhở anh, “Hình như anh đi xa quá rồi đó!”

Không biết có phải do gió biển quá mạnh, đã thổi bay luôn cả giọng của cô hay không mà Yến Ngọc lại như không giống như chẳng nghe thấy.

“Nè!” Cô lớn tiếng hơn một chút.

“Yến Tị!” Kinh Mịch Ngọc gọi anh.

“Nè!” Cô lại lớn tiếng hơn chút nữa.

“Yến Ngọc!” Kinh Mịch Ngọc kề sát tai anh, gào to.

Mặc cho cô gọi thế nào, Yến Ngọc cũng không có phản ứng, giống như đã bị đóng băng.

Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu nhìn Yến Ngọc, phát hiện sườn mặt của anh hơi sẫm lại thì trong lòng chợt có dự cảm không được tốt.

Ở những nơi xa bờ thế này một là bằng phẳng, hai là có đá ngầm. Phần đá trôi lên trên mặt biển đang đón làn sóng bạc, còn ẩn sâu dưới nước biển

xanh như ngọc bích là một bóng tím sâu thẳm. Diện tích của vùng rặng san hô, đá ngầm này cũng không nhỏ.

Yến Ngọc buông lỏng chân ga, quay đầu ca nô.

Kinh Mịch Ngọc đập lưng anh một cái, “Yến Ngọc!”

Anh rút cuộc cũng quay đầu, nhìn cô một cái.

Sau đó, chỉ thấy một chiếc ca nô màu xanh đen nghiêng ngả, bị một đợt sóng biển đánh bật lên.

Chiếc ca nô vẽ một đường vòng cung giữa không trung rồi lại rơi xuống mặt biển. Vốn đó chỉ là một sự cố tuy sợ hãi nhưng lại không có nguy hiểm gì, thế nhưng người cầm lái lại hét lên “Á á” thật to, sợ đến mức như mất hết hồn vía. Mũi ca nô lắc lư trái phải, mất khống chế xông về phía bọn họ.

Yến Ngọc không suy nghĩ dù chỉ một giây, lập tức đẩy cánh tay đang ôm ngang hông anh của Kinh Mịch Ngọc, trầm tĩnh nói, “Cô nhảy xuống đi.”

“Hả?” Lúc này Kinh Mịch Ngọc mới nhìn thấy chiếc ca nô màu xanh đen kia, chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Yến Ngọc đẩy xuống, cả người rơi vào lòng biển sâu.

Ban nãy Kinh Mịch Ngọc cảm thấy nước biển chỉ là hơi lạnh, nhưng khi cả thân thể đắm trong biển thì mới biết được đâu chỉ là hơi lạnh, phải là lạnh cóng mới đúng. Lạnh đến mức khiến cô thiếu chút nữa đã không bơi được. Kinh Mịch Ngọc cắn nhẹ môi, hai chân búng một cái, trôi lên khỏi mặt nước.

Cô nhìn thấy Yến Ngọc đang muốn tránh chiếc ca nô xanh đen kia, nhưng người kia lại không khống chế được tay lái, đột nhiên chao đảo, đụng thẳng vào đuôi ca nô của Yến Ngọc.

May mà Yến Ngọc đã đẩy cô xuống biển, nếu không thì chiếc ca nô kia đã đâm thẳng vào người cô, dù không chết thì cũng bị thương nặng.

Hai chiếc ca nô đâm vào nhau, cả chiếc ca nô xanh đen lẫn người cầm lái đều bị văng ra ngoài.

Tuy Yến Ngọc đã sớm giảm tốc độ nhưng lực va đập này vẫn làm cho chiếc ca nô của anh văng ra xa mấy mét, lúc rơi xuống lại mặt biển vì không ổn định được tư thế nên cũng bị lật nghiêng.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy anh dần chìm xuống biển sâu.

Lúc này, một cơn sóng nhỏ khác xô vào người Kinh Mịch Ngọc, đẩy cô về phía trước, sau đó cả người cô lại bị cuốn vào một đợt sóng khác, xoay một vòng trên không trung rồi rơi xuống biển cả.

Cũng Ngọc Quán thường nói, cô chính là sao chổi từ trên trời rơi xuống, nhưng Kinh Mịch Ngọc vẫn luôn cảm thấy lời nói của anh ta rất vớ vẩn. Không ngờ, miệng cô thật sự xui xẻo, mà đối tượng lại là chính bản thân mình. Có lẽ hôm nay cô thật sự phải táng thân nơi biển rộng này.

Kinh Mịch Ngọc bị sóng xô mấy lần, trong khoang miệng, trong tai đều là nước biển.

Cũng may, kỹ năng bơi lội của Kinh Mịch Ngọc lại cực kỳ tốt. Sau khi cô bị văng lên rơi xuống hai lần thì bắt đầu chậm rãi, cố gắng bơi về hướng ngược lại. Nói cô không sợ là giả. Nước biển bao vây bốn phương tám hướng, làm Kinh Mịch Ngọc có cảm giác đang một thân một mình chống chọi lại hiểm nguy mà không có ai bên cạnh.

Rất nhiều người cho rằng sau khi đã mặc áo phao thì không cần phải lo gì cả, nhưng đó là lúc sóng yên biển lặng. Còn bây giờ, trong hoàn cảnh như thế này thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi. Nước biển thì lạnh, sóng lại dập liên tục, Kinh Mịch Ngọc kìm nén sự bức bối, mượn sức nổi của áo phao, cố gắng hết sức, cuối cùng cũng có thể trôi lên được mặt biển.

Lúc này, không khí chính là liều thuốc cứu mạng. Kinh Mịch Ngọc há miệng thở liên tục.

Cô nhìn về phía xa, chỉ thấy hai chiếc ca nô trôi lênh bênh trên biển, không thấy tung tích của Yến Ngọc và người kia đâu.

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc cuống lên, câu “bơi không quá giỏi kia” của anh vang vọng inh ỏi trong đầu cô. Kinh Mịch Ngọc liều mạng bơi về hướng chiếc ca nô của Yến Ngọc, không ngừng rẽ nước, lo lắng Yến Ngọc đã bị mấy cơn sóng kia xô dạt đi mất.

Lúc Kinh Mịch Ngọc leo lên ca nô đã mệt đến mức thở không ra hơi. Dù sao đó giờ cô cũng chưa từng bơi một khoảng xa như vậy trên biển bao giờ.

Thời điểm rời khỏi mặt nước, Kinh Mịch Ngọc mới biết được ánh nắng mặt trời ấm áp đến dường nào. Cả người cô vừa ướt sũng vừa lạnh lẽo. Nhưng mạng người quan trọng, cô không thể nghỉ ngơi ngay lúc này được.

Lúc Yến Ngọc mặc áo phao và đồ bảo hộ cho cô thì Kinh Mịch Ngọc đã đọc sơ qua cuốn sổ tay hướng dẫn cách sử dụng ca nô nên cũng đại khái nhớ rõ trình tự khởi động máy. Đa số những du khách thuê ca nô ở đây đều là người mới nên nếu muốn điều khiển chiếc ca nô này chạy mấy mét cũng không khó.

Kinh Mịch Ngọc gắng sức bò lên trên ca nô, nhìn ra xa bốn phía cũng không thấy được chiếc ca nô của Dư Tinh Hà đang ở đâu. Ở đây cách bờ rất xa, nếu bơi về rồi lại chờ đội cứu hộ ra đây thì sự an nguy của hai người vừa rơi xuống biển kia sẽ càng bị đe dọa hơn.

Kinh Mịch Ngọc nhớ lại những động tác của Yến Ngọc: mặc đồ bảo hộ, bơm xăng, kéo dây giật nổ.

Cô không dám đạp mạnh chân ga, chỉ có thể lướt chậm trên mặt biển. Kinh Mịch Ngọc không quen với động cơ của ca nô nên lúc điều khiển cũng rất khó khăn.

“Yến Tị!” Cô ngược mắt về phía biển, la lớn.

Sóng gió đã qua, chắc hẳn anh cũng đã sớm nổi lên được nhờ áo phao rồi.

“Yến Ngọc!”

Lúc này, ở phía trước có một bóng đen trôi lên khỏi mặt biển.

Kinh Mịch Ngọc tập trung quan sát, thì ra là người lái chiếc ca nô xanh đen kia.

Anh ta vẫn chưa ý thức được bản thân đang ở đâu, hai tay còn đang vồ bịch bịch.

“Anh không sao rồi.” Kinh Mịch Ngọc hét to về phía anh ta.

Người đó đến lúc này mới nhìn biết rõ mình đã thoát khỏi nguy hiểm. Tứ chi của anh ta co quắp, thả người nằm ngửa trên mặt biển.

Kinh Mịch Ngọc lại la lớn, “Anh bơi tới chỗ ca nô đi, nằm đó coi chừng bị văng lên nữa đó! Sóng mà vồ tới thì không biết anh sẽ bị xô đi đâu nữa đâu.”

Cô nói xong thì lại tiếp tục tìm kiếm Yến Ngọc.

Phía trước mặt ngoại trừ sóng biển chập chùng thì cũng không có gì khác. Kinh Mịch Ngọc quay đầu ca nô. Vì ban này bơi lội đã tiêu hao quá nhiều sức lực của cô nên lúc điều khiển ca nô cũng bị xiêu xiêu vẹo vẹo. Một lát sau, Kinh Mịch Ngọc rớt cuộc cũng nhìn thấy một cái áo màu chanh hồng đang trôi nổi. Cái áo phao ban này Yến Ngọc mặc, cũng là màu chanh hồng. Cô nhanh chóng lái tới. Anh nằm yên không nhúc nhích, theo dòng nước biển nhấp nhô trôi dạt về phía rạn san hô và đá ngầm. Bãi đá ngầm bên kia chỗ sáng chỗ tối, gập ghềnh nhấp nhô. Nếu bị sóng biển xô dạt qua phía đó, Yến Ngọc dù không chết đuối thì cũng bị thương nặng. Đá ngầm quá nhiều, ca nô chắc chắn sẽ bị lật. Kinh Mịch Ngọc thả chân ga, thở một hơi thật dài, “Đành phải bơi thêm một vòng nữa vậy” rồi nhảy xuống biển. Đúng là xui tận mạng! Từ lúc quen biết Yến Ngọc đến nay toàn gặp phải những chuyện xui xẻo, thậm chí còn có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Kinh Mịch Ngọc vốn tưởng rằng, Yến Ngọc nói mình bơi không giỏi lắm thì chắc ý là kỹ năng không xuất sắc lắm thôi, cùng lắm cũng bơi chớ được. Dù sao một soái ca đẹp trai ngời ngời như thế, việc phải chú ý giữ gìn hình tượng là không tránh khỏi. Nhưng với tình huống trước mắt này, cái gì gọi là “không bơi giỏi lắm” chứ? Phải nói là hoàn toàn không biết bơi mới đúng! Kinh Mịch Ngọc cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc cô đang học đại học, bỗng nhiên nhiệt huyết dâng trào, quyết định đi thi chứng chỉ bơi lội. Lúc ấy, bạn cùng lớp cô cũng từng hỏi, “Đang yên đang lành tự nhiên bà đi thi cái này làm gì?” Thật ra đó vốn chỉ là suy nghĩ nhất thời của cô mà thôi. Bỗng nhiên lại đi ghi danh, rồi đóng tiền nên đành phải cho bữa người khác một lý do, “Nếu năm 2012 quả thật là tận thế thì mình cũng sống thêm được mấy giây.” Năm 2012, đương nhiên không có tận thế.

Nhưng đến tận bây giờ cô mới biết, đây chính là ý chỉ của trời xanh, để cô đi cứu Yến Ngọc một mạng.

Kinh Mịch Ngọc bơi tới bên người Yến Ngọc.

Sắc mặt anh trắng bệch, không có phản ứng gì.

Hai tay cô vòng qua ngực Yến Ngọc, kéo anh bơi tới một chỗ đá ngầm tương đối bằng phẳng trời lên trên mặt nước. Cô sử dụng toàn lực, đẩy anh lên.

Kinh Mịch Ngọc mệt mỏi đến mức đứng không vững, việc bơi lội đã tiêu hao gần như toàn bộ thể lực của cô. Kinh Mịch Ngọc ngã ngối bên cạnh Yến Ngọc, đưa tay thăm dò mũi anh.

Không có hơi thở.

Kinh Mịch Ngọc giật mình, vội vàng cúi đầu nghe nhịp tim Yến Ngọc, rồi xem thử mạch đập của anh.

Mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn còn đập.

Kinh Mịch Ngọc bóp miệng Yến Ngọc, dùng ngón tay móc quang khoang miệng anh, lấy ra được mấy sợi tảo biển và một ít nước bùn. Cô lại tiếp tục móc mũi anh để lấy hết nước bùn trong mũi ra.

Kinh Mịch Ngọc ấn ngực Yến Ngọc, lại nâng cằm, bịt mũi anh lại, sau đó hít sâu một hơi, bắt đầu thổi khí vào miệng anh.

Lặp đi lặp lại vài lần thì cô kiểm tra lại mạch đập của anh. Đã mạnh hơn vừa nãy rồi.

Thật đội ơn cô của năm đó đã quyết định học những kỹ năng này, nếu không chờ đến lúc đội cứu hộ đến nơi thì chắc tình trạng Yến Ngọc cũng không ổn lắm đâu.

Sau một lúc lâu, ngực Yến Ngọc nẩy lên, ho ra mấy ngụm nước.

“Yến Ngọc, Yến Ngọc.” Cô mừng rỡ gọi.

Anh mở mắt, ánh mắt cũng không giống như ngày thường, âm trầm, còn phủ đầy sự lo lắng. Con người đen, mặt lại trắng bệch, như đang nặng nề đè nén một loại tâm tình nào đó.

Nhưng Kinh Mịch Ngọc lại không chú ý tới, chỉ hỏi, “Anh ổn không?”

Hai mắt Yến Ngọc lại nhắm nghiền, hô hấp hơi gấp gáp.

“Thở chậm thôi, đừng nóng vội.” Kinh Mịch Ngọc cởi nút áo phao và nút áo quần của Yến Ngọc ra để anh dễ hô hấp hơn một chút. Cô cũng không dám hối thúc anh, chỉ ngồi bên cạnh chờ anh thở được như bình thường.

Thật lâu sau, Yến Ngọc mới mở mắt một lần nữa, cũng đã khôi phục lại bộ dạng như bình thường, nói rõ ràng, “Tôi thiếu cô một mạng.”

Kinh Mịch Ngọc rất vui vẻ vì anh vẫn còn sống sót, tâm tình buông lỏng nên bắt đầu trêu đùa, “Chứ sao. Nói không chừng anh còn đổi lại trở thành chú heo con tôi nuôi nữa ấy chứ.”

Yến Ngọc ngồi chống nửa người, còn Kinh Mịch Ngọc lại mệt mỏi nằm xuống.

Yến Ngọc cúi đầu nhìn cô.

Cô nheo mắt nhìn lại, “Anh không sao là tốt rồi. Làm tôi sợ muốn chết. Một người đàn ông khỏe mạnh như anh nếu cứ tự dừng mà chết như thế thì chắc hai nhà Yến, Cát sẽ xé xác tôi ra thành từng mảnh nhỏ chỉ trong vài phút ấy chứ.”

Yến Ngọc giật giật khóe miệng. Sắc mặt anh vẫn còn trắng bệch, đầu còn hơi choáng, nhưng đã thở được, lý trí cũng quay về rồi. Yến Ngọc cởi áo phao ra, lấy từ trong túi trong một túi chống nước, trong đó có điện thoại của anh, vẫn còn hoạt động như bình thường. Yến Ngọc đang tính gọi điện thoại cho Dư Tinh Hà.

Kinh Mịch Ngọc nhắc nhở anh, “Người chạy ca nô màu xanh đen kia vẫn còn ở trên biển, đoán chừng anh ta cũng không còn sức để quay về một mình. Anh nhớ nói đội cứu hộ đến cứu cả anh ta nữa.”

“Ừm.”

Kinh Mịch Ngọc ngược nhìn trời xanh, mái tóc dài ướt sũng xoa trên đá, “May mà anh đẩy tôi xuống biển, nếu không thì chiếc ca nô đó đã đâm thẳng vào tôi rồi.”

Ánh mắt Yến Ngọc thâm trầm nhìn về phía biển cả. Ánh mắt của anh lúc này, tối đen như mây đen che trời. Hệt như lúc vừa mới tỉnh dậy.

Cô nói, may mà anh đẩy cô xuống biển.

Bởi vì cô không biết, nguyên nhân thật sự của việc anh đẩy cô xuống, không phải là để cứu cô, mà là vì trong một cái chớp mắt đứng ngay lần

ranh sinh, tử kia, anh đã chọn vứt bỏ cô. Lúc ấy anh không kịp châm thêm xăng, chỉ còn cách giảm bớt trọng lượng của ca nô để dễ bề tăng tốc.

Chuyện này cùng với lời hứa hẹn của anh lúc trước không có bất kỳ quan hệ nào. Nếu lúc ấy có đường lui, anh thật sự sẽ không tổn thương cô. Nhưng nếu giữa anh và cô chỉ có một người có thể sống sót, sự lựa chọn của anh đương nhiên không phải là cô.

Đã nhiều năm trôi qua, cho dù anh ngập trang vở bọc ôn hòa, nhã nhặn bên ngoài đến mức nào thì cuối cùng cũng không che lấp được tính cách hiểm ác bên trong.

Điều mà cô nên cảm thấy may mắn chính là, ý chí sống sót của cô trên biển, ngoan cường hơn anh rất nhiều.

HẾT CHƯƠNG 31

Xoài: Cảm xúc của anh Yến đối với chị Kinh chính thức thay đổi :v

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 32

KSCN – Chương 32

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Anh là dã thú, còn cô là cá heo

Kinh Mịch Ngọc không hề hoài nghi hành động của Yến Ngọc. Cô chỉ đang nghĩ, chắc bởi vì anh chơi bida giỏi nên mới có thể dự đoán chính xác phương hướng va chạm với chiếc ca nô xanh đen như vậy.

Cô ngồi trên tảng đá, cuốn mái tóc dài mấy vòng để vắt bớt nước. Yến Ngọc nhìn thấy động tác của Kinh Mịch Ngọc thì đưa tay tới, “Để tôi giúp cô.”

Kinh Mịch Ngọc bắt lấy cổ tay anh, “Anh vẫn nên nghỉ ngơi đi. Nhìn mặt mũi của anh bây giờ hết như con ma bệnh vậy.”

Yến Ngọc thu tay lại. Âm thanh, hình ảnh từng cơn sóng biển đập vào những bãi đá làm anh cảm thấy rất phiền chán. Yến Ngọc nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Hơn hai mươi phút sau thì đội cứu hộ cũng đến. Yến Ngọc và Kinh Mịch Ngọc ngồi thuyền nhỏ về bờ. Cô ngồi ngay mũi thuyền đón gió biển tấp vào mặt.

Ban nãy vì lo cứu người nên bây giờ Kinh Mịch Ngọc mới phát hiện, lúc lẻ loi một mình bơi giữa biển cả, cảm xúc ầm náu ở tận đáy lòng giống hệt như lúc xem phim “Sức hút Trái Đất” năm đó vậy. Không gian mê mông luôn dễ dàng khơi dậy sự sợ hãi vô hạn trong lòng con người. Mà lúc đó vì cô sốt ruột đi cứu người nên đã đè nén sự sợ hãi này.

Bây giờ lúc đầu óc đã được thư giãn thì Kinh Mịch Ngọc lại bắt đầu cảm thấy sợ. Lỡ cô đã không thể chống đỡ, bị sóng biển cuốn đi thì sao? Cô đã từng là một người ngay cả chết cũng không sợ, nhưng bây giờ lại bắt đầu trở nên nhát gan.

Yến Ngọc dựa vào thành thuyền, nhìn Kinh Mịch Ngọc đang đứng ngay mũi thuyền.

Cô vẫn đang mặc áo phao, bóng lưng thẳng tắp, mái tóc ẩm ướt bị gió thổi bay lên. Gầy gò yếu ớt.

Lúc trước khi Yến Ngọc nhìn thấy bộ dáng che chở Tôn Nhiên, Cung Ngọc Quán của Kinh Mịch Ngọc thì đã cho rằng cô là một người phụ nữ rất được nuông chiều. Nhưng lại không ngờ, cô lại có thể một thân một mình bơi trên biển lâu đến vậy, lại còn có thể cứu anh một mạng.

Đổi lại thành người phụ nữ khác, ví dụ như Uông Thành Oánh, nếu gặp phải tai nạn bất ngờ thế này chỉ sợ ngay cả tự vệ cũng khó khăn.

Kinh Mịch Ngọc, rất thú vị.

Cô đã trở thành một câu đố mà anh muốn đi tìm lời giải nhất.

Lúc họ trở lại lên bờ, tóc Kinh Mịch Ngọc gần như đã khô.

Dư Tinh Hà đã sớm đứng chờ bên bờ biển, đương nhiên anh ta cũng rất sốt ruột. Hoạt động trên bãi biển là do anh ta tổ chức, lái ca nô cũng do anh ta đề nghị, nếu Yến Ngọc thật sự xảy ra chuyện thì anh ta cũng không thoát khỏi liên quan.

Thời điểm nhìn thấy thuyền cứu hộ ở phía xa thì Dư Tinh Hà ngay lập tức đi lên phía trước, cho đến khi nước biển dâng tới đùi thì mới dừng lại.

Chiếc thuyền cứu hộ cập bờ, thả neo. Dư Tinh Hà quay người đi về phía nước cạn. Yến Ngọc là người đầu tiên nhảy xuống thuyền.

Dư Tinh Hà nhú chặt lông mày, “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Là cố tình hay ngoài ý muốn?” Nói đến câu thứ hai thì ánh mắt của anh ta trở nên nghiêm túc hẳn.

“Ngoài ý muốn.” Yến Ngọc đưa tay về phía Kinh Mịch Ngọc, muốn đỡ cô xuống thuyền.

Kinh Mịch Ngọc nở nụ cười, cầm lấy tay anh. Lúc Yến Ngọc hôn mê, hai bàn tay lạnh lẽo y như nhiệt độ của nước biển, nhưng bây giờ đã ấm áp trở lại. Cô không nhịn được bóp mấy cái.

Yến Ngọc ngẫm chấp nhận động tác nhỏ của cô, nói tiếp, “Nhìn trình độ điều khiển ca nô của đối phương thì chắc chắn là người mới. Chưa kể, anh ta cũng xem chút nữa đã mất mạng.”

Dư Tinh Hà nhìn Kinh Mịch Ngọc một chút. Lốp trang điểm của cô đã bị nước biển cuốn trôi, để lộ gương mặt trắng sáng có vài nốt mụn nhỏ. Nếu chiếu theo tiêu chuẩn của những người đã gặp vô số phụ nữ như họ thì Kinh Mịch Ngọc cũng ở mức đạt chuẩn.

Đôi mắt không lớn, mũi nhỏ nhắn, miệng hơi rộng, đứng kể một tuyệt sắc mỹ nam như Yến Ngọc thì cô lại trở thành vật làm nền.

Nhân viên y tế bước lên, “Điều kiện chữa bệnh ở đây không đầy đủ, người bị thương và đuối nước biển lâu vẫn cần phải đến bệnh viện khám một lần.”

“Đi thôi.” Kinh Mịch Ngọc muốn rút tay ra khỏi tay Yến Ngọc.

Anh nắm lấy cô không buông, “Cô cũng đi đi. Bơi lâu như vậy sợ sẽ bị cảm lạnh.”

Kinh Mịch Ngọc cười cười, “Có ánh nắng mặt trời chiếu vào nên cũng đã ấm áp hơn rất nhiều rồi.” Thời điểm cả người cô chìm vào trong biển kia, thật sự rất lạnh.

“Cho dù vậy cũng phải đi kiểm tra một lần.” Yến Ngọc nắm tay cô, nói với Dư Tinh Hà, “Bọn tôi đi trước.”

Dư Tinh Hà gật đầu, “Ông nhớ chú ý đến thân thể mình hơn. Kết quả kiểm tra thể nào cũng nhớ phải nói cho tôi biết.”

Yến Ngọc đáp lại, “Ừ.”

Kinh Mịch Ngọc và Yến Ngọc thay quần áo rồi đi xe theo nhân viên y tế về thành phố.

Kế hoạch tham quan khu kiến trúc của cô đã thất bại.

Lúc xe đi đường tắt ngang qua khu nhà đó thì Kinh Mịch Ngọc ló đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn một cái.

Mặc dù hơi tiếc, nhưng vẫn còn nhiều thời gian.

Yến Ngọc đã không còn gì đáng ngại nhưng bác sĩ vẫn đề nghị ở lại bệnh viện hai ngày.

Yến Ngọc hỏi, “Tôi vẫn còn nguy hiểm gì sao?”

Bác sĩ nói, “Trong y học có cái gọi là đuối nước trên cạn^[1], thường khoảng 72 giờ sau khi bơi.”

[1] Đuối nước trên cạn hay còn được gọi là chết đuối khô, chết đuối thứ cấp, thường xảy ra trong vòng 1 ngày đến 72 giờ sau khi bơi, hoặc suýt chết đuối dưới nước, hoặc tắm quá lâu dưới nước, bị sặc nước...

Đây là hiện tượng nạn nhân bị hít nước vào phổi trong quá trình ở dưới nước. Chỉ cần một ngụm nước nhỏ tràn vào phổi cũng có thể cản trở phổi cung cấp ôxy cho máu, dẫn tới phù phổi, suy hô hấp dẫn đến chết đuối thứ cấp. Tuy chứng này hiếm gặp, nhưng ai cũng có thể mắc và nếu bỏ qua các dấu hiệu cảnh báo có thể dẫn tới tử vong.

Yến Ngọc cười, “Tỷ lệ của trường hợp này lớn không?”

Bác sĩ đáp, “Rất hiếm gặp.”

“Vậy thì không cần. Tôi không sao.”

Yến Ngọc đi ra hành lang thì thấy Kinh Mịch Ngọc đang đứng nói chuyện điện thoại kế bên cửa.

Cô và người ở đầu dây bên kia hẳn chỉ là quan hệ bình thường. Cách xử sự của Kinh Mịch Ngọc với người thân thiết và xã giao được phân chia rất rõ ràng. Nếu cô ấy khách sáo, lễ độ thì đương nhiên người đó không được tính là bạn bè.

Yến Ngọc từng nghe Tôn Nhiên nói Kinh Mịch Ngọc không có bạn nữ giới. Những người có quan hệ tốt với cô đều là nam, nhưng cũng chỉ dừng ở mức tình bạn.

Cô vẫn còn qua lại và giữ mối quan hệ bạn bè với những người bạn trai trước. Yến Ngọc cũng thế.

Chỉ có điều, những người bạn gái trước của anh đều dùng anh để làm bàn đạp, thăng tiến đến những vị trí cao hơn. Ví dụ như người phụ nữ tên Adah kia, nhờ sự giới thiệu của anh mà đã một bước bước vào giới thời trang, trở thành một thợ trang điểm có tiếng tăm. Đây chính là lợi ích dưới vỏ bọc quan hệ nam nữ.

Trên đời này, không phải người phụ nữ nào cũng cần đến tình yêu.

Kinh Mịch Ngọc cúp điện thoại của đồng nghiệp, bước tới, “Kết quả kiểm tra thế nào?”

“Không sao.” Cảm xúc của Yến Ngọc rất nhạt.

“Không biết bơi thì đừng lái ca nô.” Kinh Mịch Ngọc nhìn anh chăm chăm, nói chuyện hết như gà mẹ, “Nếu tôi là ba mẹ của anh thì đã bắt anh bỏ từ lâu rồi. Chuyện này không hề giống như việc trẻ con chơi nước, chơi với biển cả thì có khi chỉ cần vài phút cũng đủ chơi chết anh rồi. Lần này do có tôi trợ giúp nên anh mới nhặt được cái mạng về nhà đấy.”

Yến Ngọc nhắc lại, “Tôi biết bơi, chỉ là không giỏi lắm thôi.”

“Mạnh miệng.” Cô nở nụ cười, giọng nói như che chở cho con trai mình vậy, “Thôi được, đi thôi. Để tôi đưa anh về nhà.”

Kinh Mịch Ngọc lái xe về Cảnh Viên.

Tuy Yến Ngọc ngoài miệng nói không sao nhưng thật ra cơ thể và tâm lý vẫn còn rất khó chịu. Anh đang ngồi rất yên tĩnh thì Vu Kim Mi gọi điện đến, chuông điện thoại vang lên mấy tiếng Yến Ngọc mới nhận, “Vu tiểu thư tìm tôi có việc?”

Cho dù Yến Ngọc vẫn duy trì giọng điệu như thường ngày nhưng không hiểu sao Kinh Mịch Ngọc lại cảm thấy tâm trạng của anh lúc này không được tốt cho lắm.

Cô còn nghe anh nói, “Tôi không đang ở Vu Âm, về Bắc Tú rồi.”

Haiz. Tâm trạng đâu chỉ là không tốt lắm, phải nói là quá tệ.

Nhưng mà bỗng nhiên một giây sau Yến Ngọc lại cười, “Nếu cô có hứng thú với cổ ngọc đến vậy thì đi mà lôi kéo mẹ nhỏ của tôi đi, cố gắng làm sao để tương lai hai chúng ta có một đám cưới thật hoành tráng, rồi sau đó Giản Ngộ sẽ nổi giận đùng đùng đến cướp dâu đó. Như vậy cũng đủ làm cô hài lòng rồi nhỉ?”

Bây giờ Kinh Mịch Ngọc mới phát hiện, thì ra biệt danh của Giản Dự và Yến Ngọc đều là lấy từ canh giờ sinh.

Chỉ trách đầu óc cô không được linh hoạt. Kinh Mịch Ngọc đã sớm biết biệt danh của Giản Dự là Giản Ngộ nhưng đó giờ cô vẫn chưa từng liên hệ nó và cái tên Yến Tị.

“Không còn việc gì thì tôi cúp đây.” Yến Ngọc không buồn đáp lại Vu Kim Mi nữa.

Kinh Mịch Ngọc tranh thủ thời gian dừng đèn đỏ để quan sát anh.

Người vừa bị đuối nước, hoặc ít hoặc nhiều đều có bóng ma tâm lý, cô rất thông cảm. Kinh Mịch Ngọc thử trò chuyện với anh, mở lời hỏi, “Hôn lễ của anh và Vu tiểu thư đã được định rồi hả?”

“Tùy theo sự an bài của mẹ nhỏ tôi.” Lúc nói đến vấn đề này thì ánh mắt của anh rất tự nhiên, giống như chỉ là việc lông gà vỏ tỏi, không liên quan đến mình.

Kinh Mịch Ngọc cười hỏi, “Có muốn tôi chúc mừng sớm một tiếng không?”

Yến Ngọc cười giấu một tiếng, “Chờ đến lúc phát thiệp mời thì cô chúc mừng cũng không muộn. Chưa cưới thì cũng chưa biết được cô dâu là người của ai đâu.”

Kinh Mịch Ngọc như bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Nghe có vẻ anh không được tự do yêu đương lắm nhỉ?”

“Ha, đàn ông Yến gia bọn tôi rất yêu thích sự tự do. Ba tôi năm đó đầu bị cửa kẹp, vứt bỏ mẹ tôi, chẳng phải cũng không có ai lên tiếng gì sao?” Ý trào phúng trong lời nói của Yến Ngọc không che giấu chút nào, thậm chí còn có sự xem thường, “Năm đó mẹ nhỏ của tôi chỉ là một người nhà quê, bây giờ có thân phận rồi thì lại mắt chó coi thường người khác, còn thích làm ra vẻ “phải môn đăng hộ đối” kia.”

Đây là những từ ngữ dùng để miêu tả trường bối à? “Ờ thì...” Cô cũng không biết tiếp tục câu chuyện thế nào.

Yến Ngọc hiểu được bộ dạng muốn nói lại thôi này có ý nghĩa gì, chỉ cười khề một cái, “Tôi không nói như vậy trước mặt bọn họ.”

Kinh Mịch Ngọc chỉ xem như anh đang bị kinh hãi do đã bị chìm trong biển quá lâu nên dẫn tới tính cách hơi thất thường mà thôi.

Có thể phát tiết năng lượng tiêu cực ra ngoài cũng là một chuyện tốt.

Cô lại kéo dài đề tài này, “Sau này anh cũng sẽ nghe theo sự sắp đặt của mẹ nhỏ anh hả?”

“Ai biết được. Chưa đến giây phút cuối cùng thì chính bản thân tôi cũng không biết mình sẽ làm thế nào.” Như anh đã từng hứa sẽ tuyệt đối không làm hại cô, nhưng trong lúc nguy cấp cũng đã chọn bỏ cô. Chỉ có điều,

không ngờ đối lại lại là cô liễu mạng, ngay cả cho dù chỉ còn hơi thở cuối cùng cũng không hề bỏ lại anh.

Thế nên mới nói, anh là dã thú, còn cô là cá heo.

Kinh Mịch Ngọc lại muốn nói chuyện thì Yến Ngọc lại chỉ về phía trước, “Dừng ở trước cổng Cảnh Viên, tôi lái xe vào bãi xe là được.”

“Ừm.” Yến Ngọc vừa mới gặp thoáng qua tử thần, khó tránh khỏi sẽ hơi yếu ớt. Cứ để anh nghỉ ngơi cho thật tốt đã.

Cùng Ngọc Quán lúc trước chỉ cần không cần ra khỏi cửa thì tuyệt đối không ra. Nhưng sau khi anh ta bắt đầu nổi tiếng thì bỗng nhiên lại phát hiện ánh mặt trời rất ấm áp. Quản lý càng không cho anh ta ra ngoài thì Cùng Ngọc Quán lại càng đứng ngồi không yên.

Cùng Ngọc Quán cũng thường xuyên tìm những người bạn trai cũ của Kinh Mịch Ngọc để nói chuyện, từ người thứ bảy đến người thứ mười. Thật ra, sở thích này của anh ta cũng giống như việc sưu tầm tem vậy.

Sáng thứ hai, Cùng Ngọc Quán mời Tôn Nhiên, Yến Ngọc đến một nhà hàng Nhật mới mở, ngày thường nếu đi ba người sẽ được giảm 60%.

Trong phòng bao, ba người đàn ông ngồi chia nhau ngồi ở ba hướng đông, nam, tây, cái ghế ở phía bắc nằm ngay trước cửa sổ thủy tinh.

Cùng Ngọc Quán vì phải né đám chó săn nên đến muộn. Anh ta vừa đến đã đóng cửa lại, tháo khẩu trang xuống, “Anh Tôn, poster đã được tung ra rồi. Anh có gặp phải phiền phức gì không?”

“Tôi đa số chỉ quen những người phụ nữ xem boxing chứ không quen ai thần tượng ngôi sao cả.” Tôn Nhiên bưng chung trà đậm đặc lên, “Chưa kể tấm poster đó của cậu sửa đến mức chính tôi còn không nhận ra chính bản thân mình thì tôi có thể gặp phải phiền toái gì?” Phải nói là, từ đó tới giờ anh ta chưa từng chụp tấm hình nào xấu đến vậy.

Cùng Ngọc Quán khoác tay, “Em cũng nhìn không ra mà. Phẩm vị của người chinh hình công ty em là vậy đó, càng nhọn thì càng thấy đẹp. Cho dù cằm của anh không v-line thì anh ta cũng có thể sửa nhọn hoặc đến mức đâm chết người còn được.”

“Vậy cậu giảm cân làm gì? Cho dù ăn đến lúc cảm tròn quay thì anh ta vẫn có thể sửa như thường.” Tôn Nhiên vừa nói vừa nhìn cái áo khoác rộng thùng thình của Cung Ngọc Quán.

Trong trí nhớ của Tôn Nhiên, từ sau khi Cung Ngọc Quán trở nên nổi tiếng thì mỗi khi cậu ta ra ngoài chưa bao giờ mặc quần áo vừa người, suốt ngày lỏng lỏng lẻo lẻo.

“Là do em không được ăn mà.” Cung Ngọc Quán cởi luôn áo khoác, lộ ra áo thun màu đen bên trong, bên ngực trái in hình một nhân vật nam trong manga đang cười, bên trong khung thoại đều là chữ tiếng Nhật.

Yến Ngọc vuốt chung trà, hỏi Cung Ngọc Quán, “Hôm nay cậu hẹn bọn tôi ra đây là để đàm luận hay là nói chuyện phiếm?”

“Cái nào cũng được.” Cung Ngọc Quán tựa lưng vào ghế, dứt khoát cởi luôn nón xuống, “Gặp gỡ một chút, bồi dưỡng tình cảm.”

Tôn Nhiên nhìn về hướng tòa nhà phía bắc, “Không gọi Kinh Mịch Ngọc à?”

“Buổi sáng em có hỏi nhưng cô ấy nói phải đi làm, không đến được. Chỉ có thể đợi đến cuối tuần hẹn lại cô ấy thôi.” Giọng điệu này của Cung Ngọc Quán, tự nhiên như đã coi mối quan hệ giữa anh ta và Kinh Mịch Ngọc là tình huynh đệ.

Yến Ngọc cười hỏi, “Vì sao hai người lại hẹn hò với cô ấy?”

“Em là do đi xem mắt. Cách thức có từ bao đời, tuy quá trình có hơi khác nhưng kết quả vẫn thế.” Cung Ngọc Quán quay quay nón, “Dù sao không thành cũng có thể làm bạn bè. Em cũng đang rất vui vẻ, tự tại.”

Tôn Nhiên xem thực đơn, “Duyên phận của cô ấy vẫn chưa tới.”

“Em cũng đang chờ đến lúc nữ thần của đời mình xuất hiện.” Cung Ngọc Quán đang nói thì điện thoại di động rung lên. Anh ta mở WeChat, vui vẻ nói, “Kinh Mịch Ngọc nói xế chiều cô ấy sẽ đi họp ở gần chỗ con dê nên giữa trưa tiện đường, có thể ghé qua đây.”

Tôn Nhiên nhìn chăm chăm vào món sashimi trên thực đơn, “Bốn người thì được giảm bao nhiêu phần trăm?”

Cung Ngọc Quán, “Chỉ cần đi hơn ba người thì đều giảm 60%.”

Yến Ngọc nói, “Tôi có quen biết ông chủ ở đây. Ông ấy có cho tôi một tấm thẻ VIP, nhưng không biết được giảm bao nhiêu phần trăm.”

Tôn Nhiên trả lời, “Ở Bắc Tú có chỗ nào không có bạn anh đâu.” Nói không chừng ngay cả những người lao công quét rác ngoài đường Yến Ngọc cũng quen hết.

Yến Ngọc nói, “Gần đây tôi vừa phát hiện, bạn bè quan trọng là chất lượng, không phải số lượng.” Ví dụ như Kinh Mịch Ngọc.

Sau ngày hôm đó thì anh cũng không chủ động tìm cô.

Kinh Mịch Ngọc cứ cách một khoảng thời gian lại lo lắng hỏi thăm xem anh có bị di chứng gì không.

Yến Ngọc nói không.

Đương nhiên là không có di chứng, bởi vì ngày hôm đó, vốn là di chứng.

HẾT CHƯƠNG 32

Xoài: Chuyện tình dã thú – cá heo? Nghe cũng đáng yêu phết =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 33

KSCN – Chương 33

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Nhìn không ra hai người đều có ước mơ trở thành tiểu bạch kiếm đó!”

Lúc Kinh Mịch Ngọc từ công ty đi ra, ma xui quỷ khiến quay đầu nhìn thoáng qua phía xe cộ đang chạy trên đường.

Có một người đàn ông trung niên đang đứng cách không xa, mặc áo tay ngắn màu xanh đậm, quần dài ka-ki thoải mái.

Ba Trí Dũng đang hút thuốc, nếp nhăn sâu trên trán cũng là một dấu hiệu để nhận biết ông ta. Khi phát hiện Kinh Mịch Ngọc đang nhìn qua, Ba Trí Dũng giơ tay giữa làn khói thuốc trắng xóa, đôi mắt ẩn hiện phía sau vẫn đen nhánh, sắc bén như thường ngày.

Trong mắt của Kinh Mịch Ngọc, đôi mắt của ông ta đen đến mức giống hệt như lỗ đen. Cô lại trưng ra nụ cười khách khí như cũ, ánh mắt dời qua chỗ khác.

Tạm thời cứ cho là trùng hợp đi.

Kinh Mịch Ngọc đưa tay vẫy taxi. Ba Trí Dũng vội vàng kêu một tiếng, “Kinh tiểu thư.”

Cô quay đầu, thấy Ba Trí Dũng đang đi về hướng này, vừa bước được hai bước lại lui về, ném điếu thuốc vào thùng rác, sau đó lại đi về phía trước. Lúc này lại có một chiếc xe chạy ngang qua mặt ông, Ba Trí Dũng lại lui trở về.

Khi chiếc xe chạy qua thì ông ta nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc.

Cô cười cười với ông ta, lễ phép gật đầu giống như chỉ vừa ngẫu nhiên nghe được tiếng gọi của người quen biết trên đường, sau đó thì ngồi vào

chiếc xe taxi dừng lại trước mặt kia. “Chú lái xe đi.” Hai người vốn cũng không có giao tình gì, thực sự cũng không có gì để nói.

Tài xế nổ máy xe chưa được mấy giây thì đã phải thắng gấp một cái.

Bởi vì Ba Trí Dũng đã chạy tới chặn trước đầu xe.

Kinh Mịch Ngọc hạ cửa xe, khước miệng thẳng băng, “Cảnh sát Ba tìm cháu có chuyện gì không?”

Ba Trí Dũng cười, “Tôi có việc nên muốn tìm Kinh tiểu thư nói chuyện.” Nét mặt của ông ta nghiêm túc đã quen, lúc này đang muốn nở nụ cười để tạo cảm giác thân thiện nhưng cơ miệng lại hơi bị cứng.

Cô đáp trả bằng một nụ cười, “Cháu đã phạm phải chuyện gì sai sao?”

“À, cháu đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn thỉnh giáo cô chút việc riêng.”

“Việc riêng?” Là ngọc ở núi Kinh sao? Không lẽ một năm qua cô quá lơ liễu nên những ai biết chuyện đều để mắt đến cô ư?

Lúc này thì tài xế cũng không còn kiên nhẫn được nữa, “Hai người đã xong chưa? Rốt cuộc cô có đi không?”

“Dạ đi chứ.” Kinh Mịch Ngọc trả lời.

“Là việc riêng.” Tay phải của Ba Trí Dũng chống ngay trên cửa sổ xe taxi, khom người nhìn cô.

Kinh Mịch Ngọc nhớ lại sự việc xảy ra năm trước.

Ba Trí Dũng đã cứu cô, sau đó đưa cô đến cục cảnh sát lấy khẩu cung, nửa đường thì có một cảnh sát tìm ông ấy nói gì đó. Ba Trí Dũng để cô ở lại đó rồi đi vào văn phòng với vị cảnh sát kia.

Biểu lộ của ông khi ấy cũng giống như bây giờ. Trong mắt tuy có ánh sáng nhưng nửa gương mặt dưới lại nhăn nheo, hai đường rãnh xuống ngay khước miệng và đôi môi thẳng băng tạo thành một hình tam giác, nhìn giống như lúc một lữ khách đã đi lạc trong sa mạc rất lâu thì nhìn thấy một ốc đảo, nhưng lại mệt mỏi đến mức không còn sức lực để bò qua.

Trong tình huống này, nếu Kinh Mịch Ngọc không cho Ba Trí Dũng một câu trả lời thỏa đáng thì hẳn ông ta sẽ không buông tay. Cô cười, nói, “Cảnh sát Ba, giữa trưa cháu có hẹn bạn ăn cơm, chiều còn phải qua chỗ gần con đê để họp. Nếu chuyện riêng của chú không gấp thì hôm nào chúng ta hẹn nhau sau, có được không?”

“Được.” Ba Trí Dũng đứng thẳng người, thu tay về, “Kính tiểu thư đi thông thả.”

“Gặp lại sau.” Cô vẫy tay.

Sau khi Ba Trí Dũng lui về sau vài mét, cô mới đóng cửa sổ xe lại, nói với tài xế, “Đã làm chậm trễ thời gian của chú, một lát cháu sẽ đưa thêm mười đồng.”

Tài xế sửng sốt một chút, ấp úng nói, “Không cần... Ban này lúc dừng xe thì hệ thống cũng đã tính thêm tiền rồi.”

“Không sao, bạn cháu chặn đầu xe như thế chắc cũng đã dọa đến chú rồi.”

Tài xế gãi gãi đầu, “Cảm ơn cháu.”

Kinh Mịch Ngọc đến trước phòng bao, đẩy cửa bước vào.

Yến Ngọc, Tôn Nhiên quay đầu lại nhìn. Cung Ngọc Quán sợ bị lộ mặt nên cầm thực đơn che lại.

Thật ra có che hay không cũng vô dụng. Giá trị nhan sắc cực cao của hai người đàn ông còn lại cũng đã đủ khiến cho nhân viên phục vụ chú ý đặc biệt đến phòng bao này rồi.

“Ba người ăn gì chưa?” Kinh Mịch Ngọc ngồi ngay ghế ngồi trước cửa sổ thủy tinh kia. Vì ánh nắng chiếu xuyên qua lớp pha lê đã lâu nên ghế ngồi hơi nóng. Cô khẽ nhấc mông lên.

Yến Ngọc lập tức hỏi, “Cô muốn đổi chỗ không?”

Kinh Mịch Ngọc hơi giật mình. Sức quan sát của anh cũng quá sắc bén rồi!

“Không cần đâu, một lát nữa là ổn thôi.”

“Đang chờ cô đó.” Tôn Nhiên đặt chung trà xuống, “Đợi chờ cực khổ muốn chết. Cũng không biết tôi đã phải uống bao nhiêu chung trà rồi.”

Cô đặt túi xách lên bệ cửa sổ, “Sao mọi người không ăn trước đi?”

Tay phải của Cung Ngọc Quán đề thực đơn lên mặt, “Bà cô ơi, em nói sẽ đến ngay. Anh cứ tưởng đến ngay của em là ngay lập tức, là ngay lập tức đó!”

“Tôi đụng phải vị cảnh sát lần trước.” Kinh Mịch Ngọc nói xong thì tay trái của cô cầm lấy tay trái của Yến Ngọc, đặt trên mạch tượng, “Hai ngày qua

anh thế nào? Ngủ có ngon không? Có bị mất ngủ hay gặp phải ác mộng gì không?”

Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán đồng thời nhìn về phía Yến Ngọc bằng ánh mắt quý dị.

“Tôi không sao.” Yến Ngọc bình tĩnh, tự nhiên hỏi, “Vị cảnh sát nào?”

“Là cảnh sát Ba mà chúng ta đã gặp lúc đi công viên gần quảng trường đó.”

Cô chỉ Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán, “Lúc tôi đi chụp hình lần đầu tiên với hai người bọn họ cũng gặp ông ấy ở tiệm trà sữa. Hôm nay là ông ấy chủ động đến tìm tôi.”

“Ba Trí Dũng...” Đầu Cung Ngọc Quán nghiêng sang phải một chút, thực đơn rơi vào trong tay phải của anh ta, “Cái tên này... Có phải là vị cảnh sát bạn chú tôi không?”

Kinh Mịch Ngọc rũ mắt, nhấp miếng trà, “Về rồi nói sau, bây giờ tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Yến Ngọc, “Cô phạm tội?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Ông ấy nói muốn tìm tôi vì chuyện riêng, chắc năm đó tôi lỡ làm rớt túi tiền ở đó.” Cô uống một ngụm trà nóng, chỉ thực đơn, “Tranh thủ gọi món đi, hai giờ rưỡi chiều nay tôi phải đi họp.”

“Hôm nay ai trả tiền?” Tôn Nhiên quan tâm nhất là vấn đề này.

Kinh Mịch Ngọc cười bất hảo, “Nếu các người vẫn là do tôi nuôi thì đương nhiên là giao cho tôi.”

Tôn Nhiên chỉ món sashimi, “Vậy cô trả tiền đi. Tôi muốn ăn món này.”

Tôn nghiêm trị giá bao nhiêu tiền chứ? Vẫn là ăn no thực tế hơn.

Cung Ngọc Quán không thể tin được, “Anh Tôn... Anh thiếu tiền đến mức này hả?”

“Ừ.” Tôn Nhiên cũng không phủ nhận.

“Vậy anh Tôn khỏi phải trả tiền.”

Hai tay Kinh Mịch Ngọc chống trên bàn, chủ động nói, “Để tôi trả cho, vừa lúc hôm qua mới được phát tiền lương.”

Yến Ngọc nhìn Tôn Nhiên một cái, “Một bữa ăn ở đây cũng không rẻ.”

Cô vươn tay hướng về phía túi xách, kéo khóa kéo, dáng vẻ mười phần kệt cồm, “Ngoại trừ tiền lương thì tôi còn có tiền thưởng đấy!”

Nếu Kinh Mịch Ngọc đã quyết tâm muốn tính tiền đến vậy thì Yến Ngọc cũng không muốn giành với cô, “Cô muốn nuôi thì nuôi đi.”

Cùng Ngọc Quán nhìn Tôn Nhiên và Yến Ngọc, bất đắc dĩ cười một tiếng, “Nhìn không ra hai người đều có ước mơ trở thành tiểu bạch kiểm đó!”

Nói đến việc thiếu tiền thì thái độ của Tôn Nhiên cũng trở nên nghiêm chỉnh, “Hợp đồng của tôi và ông chủ Lữ sắp hết hạn, ông ta muốn tiếp tục gia hạn.”

“Có tăng lương không?” Kinh Mịch Ngọc đứng dậy, châm trà cho ba người họ.

Tôn Nhiên lắc đầu, “Ông ta không nhắc tới một chữ.”

“Vậy thì dừng gia hạn nữa.” Kinh Mịch Ngọc đã sớm không vừa mắt với ông chủ Lữ này rồi.

Lúc này, nhân viên phục vụ cũng bưng thức ăn đến. Bốn người im lặng trong một chốc, đợi đến khi nhân viên vừa đi thì Yến Ngọc mới hỏi, “Cậu có muốn tiếp tục làm việc với ông ta không?”

“Không phải là tôi muốn hay không, mà là thân bất do kỷ.” Tôn Nhiên đã là người “nhận thua” lâu đến vậy, tiếng tăm quán quân lúc trước cũng đã sớm trôi vào quên lãng. Ông chủ Lữ là người tổ chức những trận đấu quyền anh ở Bắc Tú, giao thiệp rộng, nhiều tài nguyên, cũng là người kiếm được nhiều tiền nhất từ những trận đấu như thế ở thành phố này.

Yến Ngọc gấp cho Kinh Mịch Ngọc miếng đồ biển lớn nhất, “Cậu có dự định trở thành huấn luyện viên không?”

Tôn Nhiên cũng gấp một miếng vào trong chén mình.

Kinh Mịch Ngọc hỏi, “Là huấn luyện viên thì không cần phải thi đấu đúng không?”

Yến Ngọc nhìn cô.

Kinh Mịch Ngọc dẫu môi, “Tôn Nhiên nhà bọn tôi gì cũng tốt, chỉ có cái công việc quá nguy hiểm, bị thương cũng rất nhiều. Nếu anh có thể giới thiệu công việc nào an toàn hơn cho anh ấy thì tốt quá rồi!”

“Ai là người nhà bọn cô?” Tôn Nhiên chấm nước tương, “Có gì phải bận tâm? Tôi thi đấu thể này đã bao nhiêu năm nay. Như bây giờ thì có gì không tốt chứ!”

“Thi đấu nguy hiểm như vậy, nếu rút được thì rút đi.” Kinh Mịch Ngọc cắn một miếng đồ biển, “Trước kia tôi đã khuyên anh đừng làm cho ông chủ Lữ kia thì anh nói bị ràng buộc hợp đồng. Bây giờ hợp đồng đã sắp hết hạn rồi, không đi thì quá ấu trĩ.”

Củng Ngọc Quán không nói gì, chỉ yên lặng ăn phần mình.

Yến Ngọc uống trà, nói, “Cậu từng nghe qua Thập Phương chưa?”

Tôn Nhiên gật đầu, “Là câu lạc bộ mà anh đang đầu tư.”

Yến Ngọc nói, “Tôi chỉ là người đầu tư, còn ông chủ thật sự tên là Trương Thăng Vinh, cũng từng là quán quân quyền anh. Chắc hẳn cậu cũng từng nghe đến tên anh ta.”

Tôn Nhiên hỏi, “Là người sau này vì bị thương nên đã không thi đấu nữa?”

“Ừ.” Bị đối thủ hãm hại nhưng đã thắng kiện, sau đó thì lấy tiền bồi thường mở Thập Phương. Yến Ngọc thấy Kinh Mịch Ngọc đã ăn xong thì lại gấp thêm cho cô hai miếng sushi nữa. “Anh ta đang muốn tuyển huấn luyện viên quyền anh tư nhân cao cấp, tiền lương không tệ.”

Tôn Nhiên rũ mắt như đang suy nghĩ gì đó.

Yến Ngọc còn nói, “Quyền anh chính là một bát cơm chỉ ăn được lúc còn trẻ tuổi, về sau thì phải chịu rút lui về phía sau màn. Trương Thăng Vinh từng nghe qua tên cậu, cũng rất ngưỡng mộ tài năng của cậu. Hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho hai người làm quen, còn được hay không thì cũng không sao. Dù sao hai người đều là bạn tôi, không sợ bị ảnh hưởng đến cảm tình.”

“Wow wow wow.” Kinh Mịch Ngọc giơ ngón tay cái lên, “Có anh ở đây y như có một con Doraemon vậy.”

Yến Ngọc liếc cô một cái, “Nói nhảm gì đó?”

Kinh Mịch Ngọc cười cười nhìn anh. Từ khi Yến Ngọc không gặp được gà bông vàng, lại còn thảm thương chìm xuống biển thì hình tượng của anh trong lòng cô đã không còn cao cao tại thượng như xưa nữa rồi.

Đến hai giờ trưa thì Kinh Mịch Ngọc thanh toán hóa đơn, chuẩn bị bắt xe đến Tourmaline họp.

Yến Ngọc đi theo ra ngoài, “Cô có lái xe không?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu.

Anh nói, “Để tôi chở cô đi.”

“Anh có rảnh không? Sẽ không làm chậm trễ công việc của anh chứ?”

“Dù sao tôi cũng đang rảnh rồi.”

Kinh Mịch Ngọc chào tạm biệt Tôn Nhiên và Cung Ngọc Quán, sau đó cùng Yến Ngọc rời đi.

Lúc hai người lên xe, Yến Ngọc hỏi địa điểm họp của cô. Kinh Mịch Ngọc cười đáp, “Tourmaline.”

Anh nhú mào, “So với cô thì tôi dường như chẳng có việc gì làm cả.”

“Làm gì có.” Kinh Mịch Ngọc nhìn phía ghế sau một cái, không thấy tấm hơi con gà bông vàng của Cát Tịnh Chi đâu hết. “Cuộc sống của anh mới là giấc mơ của mọi người, ăn được ngủ được sướng như tiên, lại còn đếm tiền đến bong gân.”

“Đó là vì cô không hiểu được sự phiền não của tôi.”

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy buồn cười, “Anh thì có gì mà phiền não?”

Yến Ngọc đang tính trả lời thì phải nhận điện thoại.

Quãng đường từ đây đến chỗ con đê rất gần, chưa đến mười phút đi xe. Lúc Yến Ngọc cúp điện thoại thì họ cũng vừa đến trụ sở chính của Tourmaline.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy dừng xe ở ngay trước cửa tòa nhà là vừa đẹp, nhưng Yến Ngọc lại kiên trì lái xe xuống tầng hầm. Anh cũng không xa lạ gì những khu vực của chỗ để xe này, trực tiếp dừng lại trước cửa thang máy.

Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy bảng hiệu treo trước chỗ đậu xe là, “Đây là khu vực đậu xe tư nhân.”

“Tới rồi.” Anh cời dây an toàn, “Là chỗ đậu xe của chị tôi.”

2 giờ 14 phút, còn khá lâu mới tới hai giờ rưỡi, thời gian dư dả.

Tay trái của Yến Ngọc nhấn xuống bảng điều khiển một cái.

Kinh Mịch Ngọc nghe thấy tiếng khóa cửa xe, quay đầu qua, “Có chuyện gì vậy?”

“Không phải cô hỏi tôi có gì phiền não à?” Ánh mắt của Yến Ngọc lúc này không như bình thường, không còn rõ ràng và dễ chịu như lúc ngồi ở phòng bao.

Tay phải Kinh Mịch Ngọc đột nhiên nắm chặt ghế ngồi. Đừng nói là ánh đèn mờ ảo trong bãi đậu xe làm chứng sợ hãi khi đuối nước của anh phát tác chứ?

“Trên thế giới này có rất nhiều người bị đuối nước. Anh nên cố gắng giữ cho tinh thần thật thoải mái. Thật ra hôm nay lúc nhìn thấy anh, tôi cảm thấy vẫn tương đối yên tâm.”

“Ừm.” Yến Ngọc nhìn cô, “Thật ra, lúc nhắm mắt lại vẫn sẽ nghĩ tới một số chuyện.”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu, “Tôi hiểu. Đi dạo một chuyến qua Quỷ Môn quan, ai cũng không quên được mà.”

“Nói chung là nhớ tới việc cô hôn tôi đến tỉnh.” Yến Ngọc học theo ánh mắt yếu ớt của cô.

“...” Người anh em à, hành động đó thuật ngữ chuyên nghiệp gọi là hô hấp nhân tạo. Chưa kể lúc đó anh vẫn còn hôn mê, sao có thể có ký ức được chứ!

Yến Ngọc vươn người đến gần cô, “Cô từng đề nghị đổi tình một đêm thành mối quan hệ ổn định, lâu dài. Tôi nghĩ lại, cũng thấy có lý.”

“Thật sao?” Bây giờ biện pháp hữu hiệu nhất chính là giả ngu. Kinh Mịch Ngọc giả vờ trưng ra bộ mặt vô tội.

Yến Ngọc cười yếu ớt, “Cô thấy đó, chúng ta sống chết không rời. Món nợ mà tôi thiếu cô, không thể báo đáp, chỉ có thể lấy thân mình trả nợ.”

“Sao anh có thể đem bán chính mình như thế?” Người đàn ông nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ với Uông Thành Oánh lúc trước đi đâu mất rồi?

Yến Ngọc phối hợp nói, “Một đêm thì hơi ngắn, nếu cô muốn thì chúng ta xây dựng mối quan hệ dài lâu luôn cũng tốt mà.”

Kinh Mịch Ngọc nghe, trợn mắt, “Nói hươu nói vượn, không đứng đắn chút nào.”

Cô đang muốn tránh đi thì lại bị anh một phát bắt được, “Được, đã nói đến đây rồi thì chúng ta bắt đầu luôn đi.”

Kinh Mịch Ngọc bị anh áp chế đến không thể cự quây, “Anh bị gì đó? Năng lượng tiêu cực hôm đó vẫn chưa phát tiết hết à?”

Yến Ngọc lăm bắm bên tai cô, “Để tôi làm bạn trai thứ mười một của em nhé!”

Kinh Mịch Ngọc bị anh thổi khí thể này thì nửa người đều tê dại, không dám động đậy.

“Đồng ý với tôi.” Hơi thở nóng bỏng của anh rơi trên mặt cô, “Hôn một cái, được không?” Ngoài miệng thì hỏi, nhưng thân thể và biểu cảm đều mang theo sự bức bách.

Kinh Mịch Ngọc muốn giãy giụa, nhưng căn bản là giãy không ra. Trong lúc khẩn cấp, cô đánh anh một cái, “Tôi muốn suy nghĩ một chút.”

Chóp mũi của anh tựa vào chóp mũi cô, “Phải suy nghĩ bao lâu?”

“Chắc chắn là không chỉ trong vài phút.” Lúc hai người nói chuyện, hơi thở cũng quấn vào nhau. Kinh Mịch Ngọc cảnh cáo anh, “Tôi thích người nghe lời. Nếu không nghe lời thì không có cửa đâu.”

Yến Ngọc buông cô ra.

Kinh Mịch Ngọc bấu môi, ra hiệu cho anh mở cửa xe.

Yến Ngọc hôn lên trán cô một cái, “Tôi chờ tin tốt của em.”

HẾT CHƯƠNG 33

Xoài: Cuối cùng Cháo cũng chèo lái t về con thuyền dã thú – cá heo chính đạo =)))) Ban đầu t dự định sẽ sử dụng cái xưng hô t siêu thích tôi – em vào cột mốc thật đặc biệt, nhưng tỏ tình mà dùng “cô” thì kỳ quá, với mối quan hệ của ông bà cũng đã có bước ngoặt rồi =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 34

KSCN – Chương 34

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Sai một li, đi một dặm

Thế này là bị đuổi nước đến mức nứt hộp sọ nên não bị úng nước biển rồi à?

Kinh Mịch Ngọc đã nghĩ, sau khi cô “hành hiệp trượng nghĩa” cứu Yến Ngọc một lần thì quan hệ giữa cô và anh sẽ ngay lập tức thăng cấp thành “tình huynh đệ.” Ai mà ngờ người này lại diễn một “tuồng kịch” như vậy?

Tình thế quá cấp bách, làm cho Kinh Mịch Ngọc không kịp phản ứng.

Cô nhận thua. Tuy đều là người tốt nghiệp từ học viện diễn xuất nhưng cô vẫn bại tay một học sinh năm trong hội cốt cán, tiêu biểu như anh.

Thua người nhưng quyết không thua trận. Kinh Mịch Ngọc ngồi thẳng người, sửa sang lại váy áo, lại kéo cổ áo lên một xíu.

Yến Ngọc không mở khóa, lý do anh đưa ra cũng rất hợp tình hợp lý, “Nếu não em hoạt động nhanh thì việc này chỉ cần suy nghĩ vài phút là xong.”

Tay trái Yến Ngọc tùy ý đặt lên thành cửa kính trên xe, đôi mắt của anh như phủ một lớp ngụy trang mà cô không tài nào nhìn thấu được.

Yến Ngọc ngay trước mắt đây, là anh, mà cũng không phải là anh. Anh đã từng buông lời đùa giỡn không ít, nhưng thái độ kiêu chể, ẩn nhẫn như hôm nay thì là lần đầu tiên.

Kinh Mịch Ngọc gần như nghĩ rằng, anh đang cưỡng ép cô.

Cho đến bây giờ, thật thật giả giả, nhiều vô số kể.

Chỉ có điều, sự bất mãn của Yến Ngọc với Yến Phong Hoa và Lý Song Anh mà anh đã thể hiện sau khi bị đuổi nước, Kinh Mịch Ngọc cảm thấy là thật.

Bởi vì hôm đó, Yến Ngọc đã cố gắng hết sức để khống chế cảm xúc nhấp nhô lên xuống của mình, cũng là hành động mà cô chưa từng thấy của anh. Từ trước đến nay Yến Ngọc đều xem mọi chuyện nhẹ như lông hồng, cũng cực kỳ ít khi biểu lộ tâm trạng tiêu cực. Sự âm trầm, u ám toát ra từ anh lúc hai người họ xung đột trong lần đầu tiên gặp mặt, chẳng qua là lớp nguy trang của anh mà thôi.

Kinh Mịch Ngọc rơi vào trầm tư, “Ừm thì...” Cô vuốt cằm bằng ngón cái và ngón trỏ, ngẩng đầu lên, quan sát anh thật kỹ.

Yến Ngọc nghiêng người tới, “Đã nghĩ kỹ chưa?”

Cô hơi rụt đầu lại, nhúu mày, cứ cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Trên mặt Yến Ngọc chỉ là ý cười rất bình tĩnh.

Kinh Mịch Ngọc bỏ cuộc, không thêm suy nghĩ nữa. Thời gian họp cũng sắp đến rồi, “Anh mở cửa đi, tôi phải lên đó rồi.”

“Ừm.” Yến Ngọc mở khóa cửa xe, nhìn bóng lưng của cô bước vào trong thang máy. Anh lấy hộp thuốc ra, rút một điếu, đang tính đốt thuốc thì nghe hai tiếng gõ cửa sổ xe vang lên.

Kỳ Ngọc Phong hơi cúi người, mày rậm hơi nhúu, nhìn Yến Ngọc đang ngồi trong xe.

Yến Ngọc bỏ điếu thuốc trên tay xuống. Anh biết Kỳ Ngọc Phong có chuyện muốn nói nhưng vẫn không hạ cửa sổ xe xuống.

Kỳ Ngọc Phong mở cửa xe, ngồi vào trong.

Yến Ngọc hỏi, “Có việc?”

Kỳ Ngọc Phong dùng giọng điệu ôn hòa nói, “Anh thấy Kinh Mịch Ngọc vừa bước xuống xe cậu.”

“Ờ, cho nên?” Yến Ngọc cầm cái bật lửa kim loại lên, ấn xuống, ngọn lửa màu lam vụt sáng lên.

“Quan hệ đến mức nào rồi?”

“Anh quan tâm tôi và cô ấy đến vậy à?”

“Thân là bạn bè, tôi đương nhiên hy vọng cô ấy có thể tìm được hạnh phúc thật sự.” Lúc nào Kỳ Ngọc Phong cũng không quên phô bày diễn xuất thâm tình, chân thành này của mình ra.

“Anh quan tâm đến hạnh phúc của chị tôi một chút đi.” Yến Ngọc thấy được bóng dáng của Hồ Anh qua kính chiếu hậu. Tuy nói Cát Tịnh Chi luôn biết rõ mối quan hệ này, nhưng khi nhìn thấy Kỳ Ngọc Phong và Hồ Anh có đôi có cặp, Yến Ngọc cũng không nhịn được phải châm chọc vài câu.

Kỳ Ngọc Phong cũng không nổi giận, “Hai tháng nay, anh và cậu luôn chưa nói được đến hai câu đã tan rã không vui.”

Yến Ngọc hờ hững, “Chắc là do phong thủy có vấn đề.”

“Hôm nào rảnh lại nói tiếp.” Kỳ Ngọc Phong bước xuống xe.

Yến Ngọc châm điếu thuốc, vừa mới ngậm vào miệng thì cửa xe lại bị mở ra.

Lần này, người ngồi vào ghế phụ là một người phụ nữ, kèm theo đó là hương nước hoa nhẹ nhàng như có như không.

Anh cười, “Chị, chị và Kỳ Ngọc Phong đứng xếp hàng à? Người này vừa đi thì người kia lại tới.”

Cát Tịnh Chi nhìn thấy Hồ Anh nên để tránh cô ta mà phải đi đường vòng, “Chị thấy Kỳ Ngọc Phong bước xuống từ xe này, tò mò nên tới hỏi một cái.” Xe của mình, đương nhiên từ xa cô đã có thể nhận ra.

“Chỉ thấy mỗi anh ta?” Yến Ngọc dập điếu thuốc.

“Còn thấy Kinh tiểu thư.” Cát Tịnh Chi nhìn về phía em trai mình.

“Ừm.” Anh ném điếu thuốc vào hộp đựng rác trên xe, “Đưa cô ấy tới hộp.”

“Bạn gái mới?”

“Vẫn chưa phải.” Yến Ngọc chỉ về phía bóng dáng một trước một sau của Kỳ Ngọc Phong và Hồ Anh, “Hoàn toàn mặc kệ?”

Cát Tịnh Chi mỉm cười, “Cho bọn họ hy vọng càng nhiều, trong tương lai lúc bị sụp đổ thì đả kích mới càng mạnh hơn.”

Yến Ngọc nói, “Chị lên hộp đi, em về nhà ngủ.”

“Lâu rồi em chưa về Tân Minh Đảo, đêm nay về ăn cơm đi. Chị nấu.”

“Ừm.”

Cát Tịnh Chi xuống xe, đứng dựa vào cột, sau khi thấy Kỳ Ngọc Phong và Hồ Anh đi vào thang máy thì mới bước ra.

Tiết mục đôi câu nam nữ đau thương vì bị đánh bại, chính là thứ mà cô thích xem nhất.

Yến Ngọc lái xe về Cảnh Viên trước.

Cảnh tán tỉnh ban nãy anh đã để lộ rất nhiều điểm sơ hở.

Kinh Mịch Ngọc vì quá bối rối nên lúc ấy cô không phát hiện được có gì không ổn. Nhưng về sau lúc cô nhìn anh chăm chăm bằng ánh mắt dò xét, hẳn là đã phát giác ra gì đó.

Nếu trong lúc anh đang lý trí thì chắc chắn màn dạo đầu sẽ tốt hơn rất nhiều, anh cũng sẽ có đầy đủ thời gian để tạo dựng bầu không khí. Nhưng hôm nay anh lại quá nóng nảy.

Trong tầng hầm để xe của Tourmaline, ngay trước buổi họp chỉ mười mấy phút ngắn ngủi, hai điều kiện khách quan này đều hoàn toàn không thích hợp. Nhưng anh không biết tại sao máu huyết của mình lại sôi trào đến mấy lần, luôn cảm thấy trên người người phụ nữ đó có những kinh hỉ đang đợi anh khai thác. Sai một li, đi một dặm. Vì thế anh thật sự rất muốn làm lại phần dạo đầu của màn kịch.

Sau khi bị đuối nước, trong lòng của Yến Ngọc đã tích tụ rất nhiều cảm xúc tiêu cực mà không thể nào phát tiết.

Bây giờ nhớ lại, mới cảm thấy không đúng. Mấy câu nói với Kinh Mịch Ngọc kia, hoàn cảnh không đúng, thời gian cũng không đúng.

Yến Ngọc về đến nhà, dùng sức mở cửa thật mạnh, thuận tay cởi quần áo rồi nằm lên giường.

Buổi sáng, lúc ánh nắng mặt trời chói chang cũng chính là thời gian ngủ bù của anh.

Hai hôm nay, không đêm nào Yến Ngọc có được giấc ngủ ngon. Anh liên tục mơ thấy ác mộng, trong mộng tuy phong cảnh khác nhau nhưng nhân vật vẫn không thay đổi, luôn có một cậu bé không nhìn rõ mặt, dùng giọng điệu cao cao tại thượng, ngồi trên đám mây nói với anh, “Tên tôi là Hà Phác Ngọc.”

Yến Ngọc muốn giết hẳn ta.

Cuộc họp hôm nay không có sự hiện diện của Trần Mi Như. Người mà bộ phận Sáng tạo cử đến là Hồ Anh.

Hồ Anh nhìn về phía Kỳ Ngọc Phong bằng ánh mắt lưu luyến, làm cho Kinh Mịch Ngọc muốn đá cô ta hai phát. Trong thời gian làm việc có thể thu liễm lại bớt khao khát tiểu tam muốn thượng vị của mình được không hả?

Cát Tịnh Chi nhàn nhã ngồi trên ghế chủ vị, tay trái đặt trên thành ghế, tay phải cầm bút đặt trên cánh tay trái. Cô căn bản chẳng đặt Hồ Anh vào trong mắt, đôi khi còn đặt tay phải lên bả vai Kỳ Ngọc Phong, xì xào bàn tán.

Lúc Kỳ Ngọc Phong đối mặt với Cát Tịnh Chi thì trong mắt như chỉ chứa được hình ảnh của vị hôn thê, ôn nhu như nước.

Kinh Mịch Ngọc giấu cợt trong lòng.

Cũng may cô quen Yến Ngọc đủ lâu, cũng có hiểu biết cực kỳ sâu với hai từ “diễn xuất.” Yến Ngọc hành xử tự nhiên, không có dấu vết gì gọi là đang diễn cả. Đó mới được gọi là diễn xuất nghiêm túc.

Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên hiểu rõ. Lúc ở trong tầng hầm giữ xe, cảm xúc Yến Ngọc đã bị phơi bày. Tuy anh muốn giữ bình tĩnh, nhưng lại không kiềm được sự hấp tấp. Kỹ thuật diễn xuất thượng thừa đã bị thụt lùi rồi ư?

“Á!” Tiếng kêu kinh ngạc của Kinh Mịch Ngọc vang lên, đặc biệt trong trẻo.

Trong phòng họp, Kỳ Ngọc Phong đang đọc báo cáo thì ngừng lại.

Tay trái Kinh Mịch Ngọc che miệng, cười hồi lỗi, “Tổng giám đốc Kỳ nói hay quá, tôi không nhận được. Thật có lỗi, thật có lỗi.” Cô cúi đầu với Kỳ Ngọc Phong.

Kỳ Ngọc Phong cười cười.

Mọi người cũng cười theo.

Kỳ Ngọc Phong nói, “Vậy chúng ta tiếp tục.”

Hồ Anh ném cho Kinh Mịch Ngọc một ánh mắt sâu xa, khó hiểu.

Kinh Mịch Ngọc hất lọn tóc trên vai ra sau lưng, đầu hơi nghiêng, lọn tóc cũng lay động theo. Nếu muốn so dáng vẻ kịch cớm với nhau thì sao cô có thể thua kém được.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hồ Anh không chào hỏi Kinh Mịch Ngọc tiếng nào đã bỏ đi.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy may mắn cô và Hồ Anh không làm chung bộ phận. Lúc cô đi trên hành lang thấy cửa thang máy sắp đóng lại thì kêu một tiếng, “Xin chờ một lát.”

Cửa thang máy lại mở.

Gương mặt anh tuấn của Kỳ Ngọc Phong cũng chậm rãi hiện ra.

Tốc độ đi của Kinh Mịch Ngọc chậm lại. Sớm biết như thế cô đã không thèm kêu! Kinh Mịch Ngọc theo phản xạ có điều kiện mà nở nụ cười.

Cửa thang máy lại mở rộng ra hơn nữa, mặt của Hồ Anh cũng xuất hiện.

Nụ cười của Kinh Mịch Ngọc không thay đổi. Lúc cô bước đến gần mới phát hiện, có thêm cả Cát Tịnh Chi đang đứng ngay góc.

Kinh Mịch Ngọc đi vào, chào hỏi từng người.

Hồ Anh không thèm đáp lại.

Cát Tịnh Chi nở nụ cười, “Kinh tiểu thư về công ty hả?”

“Vâng.”

“Mỗi lần họp lại phải bắt mọi người đến đây, thật sự vất vả.”

“Đâu có, đâu có.”

“Lần sau chúng ta đổi địa điểm sang Vạn Cảnh đi.”

“Hoan nghênh Cát tiểu thư.”

Cát Tịnh Chi chuyển hướng sang Kỳ Ngọc Phong, “Ngọc Phong, tối nay em có hẹn với em trai nên về trước.”

“Được.” Kỳ Ngọc Phong nghiêng người, cúi đầu về phía cô.

Cát Tịnh Chi ngẩng đầu, anh ta nhẹ nhàng hôn lên má cô một cái, “Đi đường cẩn thận.”

“Anh cũng vậy.”

Cát Tịnh Chi lên xe, lấy một bịch khăn ướt từ trong túi da, lau đi chỗ Kỳ Ngọc Phong vừa hôn rồi lái xe về Tân Minh Đảo.

Tân Minh Đảo này trước kia là khu biệt thự cao cấp của Bắc Tú. Bây giờ tuy có rất nhiều người giàu có đã chuyển sang khu biệt thự cao cấp khác,

nhưng Cát Tịnh Chi lại từng trải qua rất nhiều thăng trầm, nếm đủ mọi ngọt đắng ở nơi này nên không có ý định dọn đi.

Cát Tịnh Chi bận rộn ở nhà bếp một hồi thì nghe được tiếng động của Yến Ngọc. Cô nheo mắt, quay đầu, “Em tỉnh ngủ rồi à?”

“Ừm.” Có ánh sáng, có tạp âm, ngủ còn ngon hơn so với lúc tối trời người im.

“Qua đây phụ chị.” Cô cầm tô thủy tinh đứng nấp, “Chị cho mấy người giúp việc nghỉ ngơi rồi, hôm nay căn biệt thự này chỉ có hai chị em chúng ta thôi.”

Yến Ngọc nheo mắt, ý vị không rõ, “Chị, chị không có sở thích kỳ lạ nào hết đúng không?”

Cát Tịnh Chi đáp lại anh bằng sự thờ ơ, “Không đứng đắn. Đi cắt cuống nấm cho chị đi.”

Yến Ngọc cầm tô thủy tinh, đứng ở khu sơ chế thức ăn, tay phải cầm nấm, tay trái cầm kéo rẹt rẹt mấy nhát.

“Uầy uầy uầy.” Cát Tịnh Chi nhìn động tác lưu loát của anh, “Nếu em luyện kỹ năng nấu ăn một chút thì có thể trở thành người đàn ông tốt không chỗ chê rồi.”

Yến Ngọc buồn cười, “Chị nghĩ vậy thật à?”

Cát Tịnh Chi bĩu môi, “Em trai chị chính là người đàn ông tốt nhất trên đời.”

“Lúc nói lời này trong lòng chị cũng không thấy chột dạ hả?” Anh quăng nấm đã được sơ chế vào bồn rửa tay.

Cát Tịnh Chi bắt đầu rửa nấm, “Phải rồi, hôm nay lúc gặp Kinh tiểu thư, chị thấy tính cách của cô ấy cũng có chỗ giống em.”

“Ừm?” Lúc nghe đến chuyện của người phụ nữ này thì sự bức dọc tận sâu trong đáy lòng anh lại dâng lên. Vở kịch không hoàn mỹ ở bãi giữa xe kia cũng chính là trường hợp NG mà anh từng nghĩ có một ngày sẽ mắc phải.

“Mọi việc của cô ấy đều thuận lợi, cũng có rất nhiều mặt.” Tính cách này còn có một cách gọi khác, là giả dối. Người trong giới kinh doanh như Cát Tịnh Chi đã gặp rất nhiều người trong ngoài không đồng nhất, cô cũng không coi hai từ “giả dối” này theo nghĩa xấu.

“Một mặt cho công việc, mặt khác là cho cách xử sự.” Hai ngón tay Cát Tịnh Chi kẹp cây nấm, “Phòng họp ở Tourmaline là do thư ký bố trí, nhưng chỉ có Kinh tiểu thư là đặt kẹo đường thông hộng ở từng chỗ ngồi.”

“Chị cảm thấy cô ấy có mục đích?”

“Đương nhiên. Nếu không có thì tại sao phải tốn thời gian?”

“Ừm.” Yến Ngọc gật đầu, “Cô ấy thường có mục đích, nhưng không bao gồm hãm hại người khác.”

Cát Tịnh Chi đánh hơi được có gì đó không bình thường. Cô nhón chân, nghi ngờ dò xét em trai mình, “Coi trọng người ta?”

Yến Ngọc vớt nấm lên, “Rửa vậy là sạch rồi.”

Tay trái của Cát Tịnh Chi nắm vai anh, kề sát lại, “Trước mặt chị mà em cũng mang mặt nạ sao?”

Đuôi mắt anh nhướng lên, cây nấm trong tay lại bị ném vào nước.

Yến Ngọc nhẹ nhàng tránh khỏi tay Cát Tịnh Chi, lấy một lon coca từ trong tủ lạnh ra, mở nắp uống một ngụm. Coca mát lạnh trôi tuột xuống lồng ngực, làm anh thở ra một hơi dài.

Cát Tịnh Chi nửa tựa vào chỗ sơ chế, “Em đối với Kinh tiểu thư là thế nào?”

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Nhớ tới lại thấy hơi phiền.

“Em đó.” Cát Tịnh Chi chột chột em mình, không biết nên bắt đầu từ đâu. Đã đeo mặt nạ quá lâu, bây giờ lại không biết phải tháo xuống thế nào. Cô cũng vậy.

Yến Ngọc quăng lon coca vào thùng rác.

Coca còn lại gần nửa lon, nước vấy tung tóe trên mặt đất, vẽ ra một vòng cung đầu thô đuôi mảnh.

Coca cola^[1], có thể vui được bao nhiêu?

[1] Cola là 可乐 [kělè], 可 trong 可以 [kěyǐ], nghĩa là có thể. Còn 乐 [lè] là sự vui vẻ.

HẾT CHƯƠNG 34

Xoài: Xin lỗi mọi người nha, dạo này t bận quá nên chương cứ bị nhỏ giọt. T thấy cứ đăng từng chương từng chương thế này hơi ít nhĩ, hay mọi người

muốn t gom hết đăng một lần/ tuần không? Kiểu tuần đấy được bao nhiêu chương thì đăng một thể vào cuối tuần. Nhiều tí đọc cũng đỡ ngắt quãng hơn. Cho t biết mọi người thích thể nào hơn nha ♥

Với cả sau này t sẽ không link chương sang facebook nữa nha. Lý do là nhiều quá dễ loãng =)) Cuối tuần t sẽ đăng một post tổng hợp những chương cả tuần luôn. Nên có gì mọi người muốn đọc trước thì lên wordpress canh thông báo nha *moaz*

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 35

KSCN – Chương 35

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Thế gian này ai ai cũng có bệnh, chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi

Mấy ngày sau, Yến Ngọc từ chối hết mọi liên lạc, ở lì trong nhà không ra ngoài.

Kinh Mịch Ngọc cũng không thêm để ý. Đều là người trưởng thành cả rồi, đâu có ai không có lúc bị “não ngắn” đâu?

Thứ sáu, lúc Thẩm Già Ngọc đang giảng bài ở tòa nhà đối diện thì thấy logo của công ty Vạn Cảnh, bỗng nhớ rằng Kinh Mịch Ngọc đang làm ở đây. Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, anh ta cầm theo ba hộp bánh trứng mà sinh viên vừa tặng, đường hoàng đi tới Vạn Cảnh.

Thẩm Già Ngọc có vẻ ngoài thanh tú, nhã nhặn, lại đeo một cặp kính gọng mảnh màu vàng, đôi mắt dưới cặp kính luôn luôn ẩn hiện vẻ u buồn. Anh ta lại thích mặc áo sơ mi trắng rộng rãi, lúc đi trên đường gió mát thổi phần phật.

Mắt lễ tân phát sáng, nở nụ cười dịu dàng chào đón Thẩm Già Ngọc, cũng đồng thời nói cho anh ta biết, hôm nay Kinh Mịch Ngọc đã xin nghỉ bệnh.

Cảnh tượng hai người trùng phùng trong sự vui mừng, ngạc nhiên mà Thẩm Già Ngọc tự tưởng tượng đã chết yếu. Anh ta đành phải gọi điện thoại cho Kinh Mịch Ngọc.

Giữa trưa Kinh Mịch Ngọc có ăn mấy con tôm sống, ăn xong không bao lâu thì bụng bắt đầu quặn đau, thiếu chút nữa đã nằm co quắp ngay giữa đường. Đồng nghiệp dìu Kinh Mịch Ngọc về công ty, vừa đến cô đã lập tức trốn vào phòng vệ sinh. Sau khi đi đại tiện hai lần thì cơn đau mới chậm rãi bớt đi.

Lúc Kinh Mịch Ngọc về lại văn phòng, cô đã mệt lả đến mức không còn chút sức lực nào, mồ hôi lạnh đổ trên lưng ban nãy thấm ướt áo, hơi lạnh của máy điều hòa thổi vù vù làm cô càng cảm thấy lạnh lẽo. Kinh Mịch Ngọc chỉnh sửa lại mớ công việc trên tay một lúc. Việc tuần này cơ bản cô cũng đã làm xong nên cô đã xin về sớm.

Thời điểm Thẩm Già Ngọc gọi điện cũng là lúc Kinh Mịch Ngọc đang chuẩn bị đi ngủ. Cô uể oải nhận điện, cuống họng thô ráp, giọng nói mường phần ai oán, “Tôi đang ở nhà, chuẩn bị đi ngủ. Có chuyện gì hôm nào lại nói.” Kinh Mịch Ngọc cũng không để anh ta nói gì thêm đã vội cúp.

Cô chỉnh điện thoại thành chế độ im lặng rồi đắp chăn lông, buồn bực chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Già Ngọc lại gọi thêm lần nữa nhưng Kinh Mịch Ngọc lại không nhận.

Thần sắc anh ta trở nên nghiêm trọng.

Lần đó lão Chu tìm đến Thẩm Già Ngọc, trước tiên là vì để giới thiệu đối tượng. Nhưng còn có một nguyên nhân khác mà lão Chu cũng đã từng nói qua, “Tâm địa của Kinh Mịch Ngọc rất tốt. Nhưng trong quá khứ con bé gặp phải một số chuyện, vẫn chưa tháo gỡ được khúc mắc, chắc có thể nói là sống nhưng không có tình yêu đi, tên khoa học gọi là PTSD^[1]. Nếu hai đứa thành đôi thì đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng nếu không thành, dù sao cháu cũng là giảng viên tâm lý học, nếu được thì khuyên nó nhiều hơn giúp chú. Chỉ cần con bé có thêm một chút quyền luyện với thế gian này thôi thì cũng tốt rồi.”

*[1] **Phải đọc: PTSD** (rối loạn căng thẳng sau chấn thương) là một loại rối loạn lo âu xuất hiện muộn và dai dẳng xảy ra ở những người đã từng trải qua hay chứng kiến một sang chấn cực nặng, ví dụ như chiến tranh, bị cưỡng bức, tai nạn mất người thân, v.v.*

Các triệu chứng của PTSD có thể chia làm 3 nhóm chính :

– **Các triệu chứng gợi nhớ:** Bệnh nhân thường nhớ lại hoàn cảnh sang chấn một cách ngoài ý muốn. Sự nhớ lại này cũng có thể được thể hiện qua các giấc mơ (thường là ác mộng). Trong một số ít trường hợp, bệnh nhân

có những khoảng thời gian (thường là từ vài giây đến vài giờ) tách rời khỏi thực tế và cư xử như hiện đang sống trong hoàn cảnh sang chấn.

– **Các triệu chứng tránh né:** Bệnh nhân luôn cố tránh né các ý nghĩ, những hoạt động, nơi chốn, hay những cuộc nói chuyện có nội dung có thể làm họ nhớ lại hoàn cảnh sang chấn. Sự cố tình tránh né này có thể làm họ không còn nhớ nổi những điểm quan trọng về hoàn cảnh sang chấn.

– **Các triệu chứng tăng cảnh giác:** Bệnh nhân thường cảm thấy khó ngủ, dễ bộc phát những cơn giận dữ bất thành linh, khó tập trung chú ý, luôn ở trạng thái đề phòng những việc xấu có thể xảy ra và thường bị giật mình.

Trong đầu Thẩm Già Ngọc chợt hiện ra hình ảnh Kinh Mịch Ngọc bệnh nặng nhưng không chịu điều trị, sắc mặt xanh mét, môi tái nhợt, lúc chuẩn bị đối mặt với cái chết thì trên môi lại hiện ra nụ cười hạnh phúc.

Thẩm Già Ngọc đi qua đi lại, cuối cùng quyết định đến thăm cô một lát.

Chỉ có điều, anh ta không biết địa chỉ của cô.

Trong những người bạn trai cũ của Kinh Mịch Ngọc thì Thẩm Già Ngọc nói chuyện với Cung Ngọc Quán nhiều nhất. Anh ta hỏi Cung Ngọc Quán, “Cậu biết địa chỉ nhà của Kinh Mịch Ngọc không? Cô ấy đang bị bệnh, giọng nói cũng rất bất thường, tôi sợ có thể sẽ có suy nghĩ muốn tự vẫn.”

“Tại sao lại tự vẫn?” Cung Ngọc Quán không tài nào hiểu nổi.

“Đừng hỏi nữa, cho tôi địa chỉ.”

“Cậu suy đoán dựa vào kinh nghiệm của mình à?” Cung Ngọc Quán cười cười. Thẩm Già Ngọc luôn luôn cảm thấy cả thế giới đều có tâm bệnh, nhưng cậu ta lại không cảm thấy được rằng đó cũng chính là tật xấu của cậu ta.

Thẩm Già Ngọc lạnh lùng, “Không kịp giải thích, đưa địa chỉ cho tôi đi. Tôi sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện.”

Câu nói này làm cho Cung Ngọc Quán trở nên khẩn trương, “Địa chỉ thì tôi không biết, để tôi đi hỏi đã.”

Hỏi một lát thì chỉ có mỗi Tôn Nhiên từng qua nhà cô.

Tôn Nhiên đang cùng với Yến Ngọc và Trương Thăng Vinh thảo luận về quyền anh thì nhận được điện thoại của Cung Ngọc Quán. Anh ta nghĩ nghĩ

rồi trả lời, “Khu nhà trọ Thiên Hậu, nhưng tôi quên số lầu với số phòng rồi.”

Sau khi Tôn Nhiên cúp điện thoại thì anh ta lại suy nghĩ một lát, ngắt lời Trương Thăng Vinh, “Bạn gái cũ của tôi gặp phải chút việc, tôi phải đi xử lý.”

“Chuyện gì?” Yến Ngọc đang tựa người vào ghế sofa lớn, ánh nắng xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh rơi xuống mặt đất, chiếu lên nửa người anh. Nửa gương mặt chìm vào trong ánh sáng, giống như được phủ lên một lớp vàng kim vậy.

Sau khi gặp phải ác mộng ba ngày liền thì Yến Ngọc đã khôi phục lại như bình thường, đáy lòng cũng không còn sự phiền muộn, giấc mộng cuối cùng kia cũng không còn sự hiện diện của thằng bé kia nữa, chỉ mơ thấy bầu trời bắn thiu của Phục Chúc. Tuổi tác càng lớn thì thời gian khôi phục cũng càng ngắn. Đến lúc anh ở tuổi trung niên thì chắc sẽ có thể thần nhiên đổi mặt rồi.

Tôn Nhiên trả lời tin nhắn WeChat của Cung Ngọc Quán, “Tôi từng gửi đồ cho cô ấy, trên đó có địa chỉ.” Sau đó anh ta tóm tắt sơ lược mọi việc lại cho Yến Ngọc.

Yến Ngọc lập tức ngồi thẳng người, “Hai người nói tiếp đi, để tôi đi cứu cô ấy.”

Tôn Nhiên nhớ rằng Kinh Mịch Ngọc từng nói Yến Ngọc là mục tiêu mới của cô. Vậy thì để cô toại nguyện đi, “Ừm, nhờ cậu.”

Kinh Mịch Ngọc bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Cô phiền muộn lăn qua lăn lại trong chăn nhưng trốn ở góc nào cũng không trốn được. Kinh Mịch Ngọc đành tung chăn lông ngỗng dậy, tóc tai bị lăn đến rối bời như ổ quạ.

Sau khi tiếng chuông dừng lại thì cô nghe thấy thanh âm của một người đàn ông truyền ra từ phía cửa.

Mơ mơ hồ hồ, không chân thật.

Kinh Mịch Ngọc tranh thủ thời gian xuống giường, bước ra khỏi phòng ngủ, càng nghe càng cảm thấy hình như là ngay trước cửa nhà mình.

Thời sự đã từng đưa tin có mấy tên trộm chuyên môn gõ cửa, ấn chuông nhằm mục đích phán đoán xem trong phòng có người hay không để vào trộm đồ.

Kinh Mịch Ngọc mặc áo khoác, cầm lấy hai cái tạ tay nặng bốn kí lô, từ từ chậm rãi đi về phía cửa, đang định la lên một tiếng thì nghe được giọng nói của một ông cụ tuổi tác đã cao vang lên, “Mở khóa rồi đấy.”

Cô giật mình. Trộm cướp thời buổi này có thể mở khóa trắng trợn đến vậy ư?

Sau đó thì tiếng cọt kẹt vang lên, cửa chống trộm được mở ra.

Với trình độ mở khóa này thì cái khóa cửa gỗ căn bản là rất vô dụng.

Kinh Mịch Ngọc đứng cách cửa gỗ vài bước, la lớn một tiếng, “Ai đó!” Cô giơ tạ tay lên. Nếu như đối phương ló đầu vào, cô sẽ lập tức vung tay, nện cho đầu anh ta nở hoa luôn.

Tay nắm ổ khóa cửa gỗ bị vặn ra, đồng thời một giọng nói vang lên, “Mở cửa đi, tôi là Yến Tị.”

Kinh Mịch Ngọc vô cùng kinh ngạc, tay trái buông tạ tay xuống, mở khóa cửa gỗ rồi kéo cửa ra.

Người đang đứng trước cửa quả nhiên là Yến Ngọc, cùng với một người thợ bẻ khóa già, một người trẻ tuổi mặc đồng phục nhân viên quản lý vật dụng của khu nhà trọ.

Tay phải của Kinh Mịch Ngọc vẫn đang cầm tạ tay, buông thõng xuống, hỏi, “Anh bẻ khóa cửa nhà tôi làm gì?”

Người bẻ khóa giật nảy mình, “Chàng trai, đây không phải là nhà của cậu à?”

Vẻ mặt Yến Ngọc trấn định, tự nhiên, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Là cháu mướn.”

Khóe miệng của anh chàng quản lý vật dụng giật giật, “Chuyện này... Kinh tiểu thư, anh ta không phải là bạn trai cô đúng không?”

Yến Ngọc cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô, “Đi vào rồi tôi giải thích với em.”

Kinh Mịch Ngọc trừng mắt. Đó, xem đi, lúc nào gặp phải anh ta thì y như rằng không có gì tốt. Lần này thì khóa cửa trong ngoài nhà cô đều hỏng hết rồi.

Những ai không có phận sự đều rời đi.

Kinh Mịch Ngọc vừa đóng cửa một cái thì lập tức vung tay đánh về phía Yến Ngọc.

Ánh mắt của anh cũng không thèm chớp lấy một cái.

Tay của cô dừng lại ngay khoe miệng anh, “Họa thủy.”

Yến Ngọc cầm lấy tay của cô, đặt trước cửa, “Tôi sẽ xem như là em đang tán thưởng tướng mạo của tôi.”

“Nói đi, có chuyện gì?” Kinh Mịch Ngọc đưa tay lên, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo, “Đừng nói là vì anh không theo đuổi được tôi nên đã biến thành tên si tình nhé.”

“Với thái độ hung hãn này của em thì cho dù tôi có muốn si thì chỉ sợ có lòng mà không đủ sức.” Yến Ngọc trêu ghẹo, nói.

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy con người ngày thường của anh đã trở về, “Hừm? Vậy anh giải thích xem.”

Yến Ngọc chỉ vào ghế sofa trên phòng khách, “Có ngại nếu tôi ngồi lên không?”

“Không ngại.” Kinh Mịch Ngọc chân mang dép lê, ngồi trên ghế sofa ôm con gấu bông nhỏ.

Còn con gà vừa vàng vừa bụi mà Yến Ngọc tặng cô kia thì được đặt ở trên giường. Đêm nào Kinh Mịch Ngọc cũng ôm nó mấy lần, cực kỳ ấm áp.

Sau khi nghe xong ngọn nguồn của sự việc thì Kinh Mịch Ngọc thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười.

Tên giảng viên tâm lý Thẩm Già Ngọc này, đã nhiều năm trôi qua rồi vẫn vậy, vẫn chưa chữa khỏi được “bệnh” của mình, động tí là lại cảm thấy thế gian này ai ai cũng có bệnh, chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi.

Kinh Mịch Ngọc nhướng mắt, tức giận nói, “Anh báo lại với bọn họ đi. Tôi vẫn khỏe như trâu như hổ.”

Yến Ngọc nhắn tin WeChat cho Tôn Nhiên, sau đó thì giương mắt nhìn cô, “Sao lại xin nghỉ bệnh?” Sắc mặt của cô đúng là không tốt lắm.

“Tôi đau bụng, phải đi ị, ra được mấy bãi phân!” Kinh Mịch Ngọc vẫn còn cảm phần chuyện này khóa của Yến Ngọc nên cố ý nói chuyện thật buồn

nôn, chủ đích là muốn làm anh buồn nôn chết luôn.

“Ừm.” Yến Ngọc gật gật đầu, bình tĩnh như nước, “Ăn uống ngủ nghỉ, tiêu tiện, đại tiện, đánh răng là chuyện thường ngày mà.”

Kinh Mịch Ngọc hít một hơi. Vẫn là Yến Ngọc lúc mất khống chế chơi vui hơn, bởi vì khi đó cô còn có thể chế trụ được anh. Nhưng trước mắt người đàn ông không hề biết nổi giận, câu gắt này thì cô luôn luôn phải nhận phần thua.

Anh lại hỏi, “Bây giờ còn muốn đi ngoài nữa không?”

Kinh Mịch Ngọc chép miệng, đáng thương nói, “Không đi nữa. Tôi muốn đi ngủ.”

“Đi ngủ đi.” Yến Ngọc đưa tay vân vê khuôn mặt đau khổ của cô, “Em không có chuyện gì thì tốt rồi.”

Lúc nghe thấy giọng nói quan tâm đến thế này thì trong lòng Kinh Mịch Ngọc chột thấy ấm áp như lúc ôm con gà bông đi ngủ vậy. Cô kéo tay anh xuống, “Vậy anh đi đi, tôi muốn đi ngủ.”

“Em ngủ phần em.” Yến Ngọc nhìn về phía nhà bếp, diện tích tuy không lớn nhưng lại rất sạch sẽ, “Dạ dày của em không tốt, buổi tối nên ăn đồ thanh đạm. Đừng ăn đồ ở ngoài, để tôi nấu cơm cho em ăn.”

Chân Kinh Mịch Ngọc đang xếp bằng trên ghế sofa lập tức duỗi thẳng ra, “Anh còn biết nấu cơm?”

“Bây giờ cũng có ứng dụng chỉ nấu ăn mà. Hôm qua tôi có thử nghiệm một chút, không khó.”

“Anh muốn tranh cử danh hiệu đàn ông “mười tốt” hả?” Yến Ngọc lấy vợ chính là không tôn trọng đến sự thiên vị của ông trời dành cho anh. Cô thấy, chỉ có Giản Dự mới xứng đôi với anh mà thôi.

“Tôi đi ra ngoài mua đồ ăn.” Yến Ngọc đi ra đến trước cửa thì quay đầu lại nói, “Những lời tôi nói hôm trước, là do hơi nóng nảy.”

“Ừm.” Kinh Mịch Ngọc mỉm cười, “Tôi cũng không để trong lòng.”

“Ừ, vậy thì quên đi.”

Cô gật gật đầu.

Yến Ngọc nói tiếp, “Hôm nay để tôi lặp lại lần nữa.”

“...”

“Em nghỉ ngơi đi, một lát nữa tôi về.” Yến Ngọc mở cửa ra ngoài.

Kinh Mịch Ngọc về giường, tiếp tục nằm xuống nhưng không tài nào ngủ được.

Cô cầm điện thoại, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ của Thẩm Già Ngọc thì lẳng lặng bật cười một tiếng.

Thật ra Thẩm Già Ngọc cũng rất thú vị. Anh từng nghe lão Chu nói trước kia tâm lý của cô từng bị tổn thương, thế nên lúc hai người họ quen nhau, ngày nào anh cũng truyền thụ năng lượng tích cực cho cô.

Mặc dù Kinh Mịch Ngọc viết truyện “canh gà” nhưng xưa nay cô luôn không “uống.” Công việc của Kinh Mịch Ngọc đã rất bất đắc dĩ rồi, lại thêm Thẩm Già Ngọc cứ lải nhải bên tai làm cô thật sự rất đau đầu.

Đạo lý ai mà không hiểu, nhưng vấn đề là có làm được hay không mà thôi.

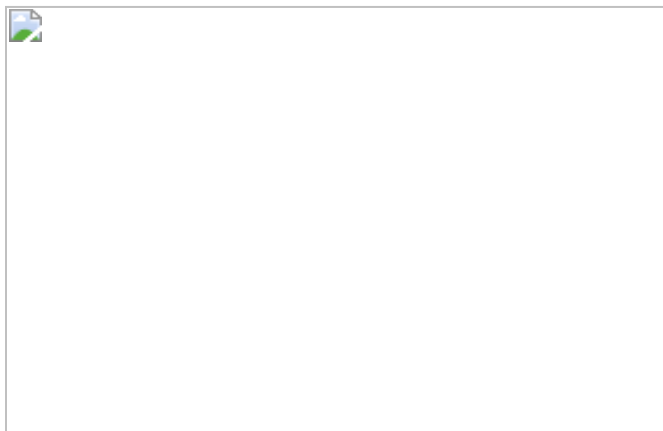
Cũng không ai quy định người mắc bệnh tâm lý thì phải mặt ủ mày chau.

Cô lúc cần ăn thì ăn, lúc cần cười thì cười. Sau khi hoàn thành nguyện vọng của bà ngoại thì có thể coi như mọi chuyện đều xong hết cả rồi.

Kinh Mịch Ngọc không ngờ, Yến Ngọc cũng có bệnh.

Anh nói, màn dạo đầu ở bãi đậu xe hôm đó quá ngắn, lời thoại thì thô, hình tượng cũng không đẹp. Cả địa điểm lẫn thời gian anh đều không hài lòng, so với hôm xảy ra nụ hôn đầu của hai người họ, trời xanh mây trắng, vạn vật sinh sôi thì kém xa.

Kinh Mịch Ngọc đang ăn món nấm kim châm chưng tỏi ớt^[2] Yến Ngọc làm. Hương vị rất ngon, nhưng câu nói của anh làm cho nấm kim châm mắc kẹt ngay cổ họng cô, phải uống hơn nửa ly nước mới nuốt xuống được.

[2]

Kinh Mịch Ngọc cảm thấy từ ngày Yến Ngọc bị đuổi nước đến nay thì trở nên rất kỳ lạ.

Cô đương nhiên không hiểu được anh. Chuyện này có đúng lúc hay không? Hay như một lời thoại, nếu nói lại mấy lần thì phải làm sao? Còn hình tượng thì thế nào gọi là đẹp, thế nào là không?

Khi ấy trong lòng Kinh Mịch Ngọc cũng rất bối rối, thuận miệng trả lời mấy câu. Bây giờ cô đã sớm quên mất mình nói gì rồi. Coi như anh muốn lấy thân báo đáp ân tình thì nói một lần cũng được rồi, quan tâm cảm giác, không gian, thời gian làm gì?

Người bị đuổi nước trên đời này chắc cũng nhiều mà. Nhưng chắc cũng không mấy ai như Yến Ngọc, chìm trong nước một lần mà nào úng luôn.

Yến Ngọc cười, “Nói lại lần nữa nhé?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, không muốn bồi anh phát điên thêm lần nữa, “Không được. Hôm nay tôi vừa thải ra mấy đồng phân, còn gì là đẹp để chứ. Chưa kể — ” Cô cường điệu, “Tôi thích nghe tôi nói hơn.”

Yến Ngọc nghe lời, gấp đồ ăn cho cô.

Gà con hay chim non đều có tập tính “nhận mẹ.” Lúc bọn chúng vừa chui khỏi vỏ, mở mắt, nhìn thấy ai đầu tiên thì người đó chính là mẹ.

Kinh Mịch Ngọc nhớ lại bộ dáng mở mắt của Yến Ngọc ở tảng đá ngầm.

... Cô không nhớ nổi.

Chỉ có điều, Kinh Mịch Ngọc bỗng trở nên nhay bén, “À đúng rồi, để tôi giới thiệu một người cho anh biết, chính là ngọn nguồn của việc phá khóa hôm nay đó. Anh ta là bạn trai thứ chín của tôi, là giảng viên tâm lý học.

Khóe môi Yến Ngọc hơi bĩu, rõ ràng là đang không vui. Anh vẫn còn đang chấp nhất việc mình bị NG.

Tuy bây giờ Yến Ngọc vẫn đang hưởng thụ niềm vui trong quá trình này, đối với kết quả với cô cũng không chờ mong gì cả. Nhưng lúc mở đầu lại tồn tại sự tiếc nuối, nên nói chung cũng có hơi so đo.

“Nghe lời tôi!” Kinh Mịch Ngọc thiếu chút nữa phải đập bàn.

“Ừ.” Yến Ngọc chỉ trả lời đơn giản như vậy.

Cô nói tiếp, “Ăn xong nhớ rửa chén.”

“Không có máy rửa chén hả?”

“Phòng ở này là tôi muốn, không thể tổ chức tiệc tùng gì ở đây thì mua máy rửa chén làm gì.” Kinh Mịch Ngọc ăn đồ ăn anh làm, lại bày ra dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Không chịu làm việc cho tốt mà còn muốn học sự si tình của người khác à? Tối nay anh nhớ sửa khóa cửa cho tôi đó.”

“Ừ.”

Yến Ngọc gọi ông thợ ban nãy đến đổi ổ khóa.

Ông ấy nhỏ giọng hỏi, “Cháu cãi nhau với bạn gái hả?”

Yến Ngọc cười cười, “Không phải ạ.”

Ông ấy thay ổ khóa, nói, “Phụ nữ ấy mà, chỉ cần dỗ dành là được thôi. Nói vài câu ngọt ngào, xuôi tai là được.”

Yến Ngọc không trả lời.

Tiền đề cho những mối quan hệ nam nữ của Yến Ngọc trong quá khứ đều xuất phát từ sự hứng thú. Anh coi trọng Uông Thành Oánh, là bởi vì cảm thấy cô tươi sáng đến ngây thơ. Quá trình theo đuổi cô cũng vừa nhẹ nhõm lại tự nhiên.

Nhưng đến Kinh Mịch Ngọc thì không hiểu sao anh lại nghĩ, nhất định phải có cảm giác nghi thức, chần chừ. Kiểu như thế này, lúc hồi tưởng lại trong tương lai, mới càng có ý nghĩa hơn.

Dù sao, cô cũng là người duy nhất từng cứu anh.

Dù sao, ba anh khi nhìn thấy anh rơi xuống nước, cũng chỉ nói ba từ không đáng một xu, “Thật xin lỗi.”

HẾT CHƯƠNG 35

Lời tác giả: Hình tượng của Yến Ngọc khúc này là tôi tham khảo từ một người bạn. Có một buổi chiều, cậu ấy liên tục lặp lại những hành vi mà người bên cạnh không thể nào hiểu nổi.

Bạn tôi bây giờ đang là nhà xuất bản độc lập.

Xoài: Mọi người nhớ đọc chú thích của mình về bệnh PTSD của chị Ngọc nhé! Như thế sẽ hiểu mạch truyện hơn đó. Sau này có triệu chứng gì nữa thì mình sẽ chú thích thêm cho đỡ rối nha. NHỚ ĐỌC NHA! Này ai lướt thì giờ lướt lại lên đọc đi nè :”>

Nếu ai muốn đọc thêm thì nhấp vào

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 36

KSCN – Chương 36

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Anh không phải là Hà Phác Ngọc

Hôm trước Ba Trí Dũng có đến Vạn Cảnh một chuyến, nhưng bởi vì là việc tư nên ông cũng không xuất trình thẻ cảnh sát.

Cũng may là thế, nếu không chắc chắn trong công ty sẽ xuất hiện lời đồn: Cảnh sát đến tận cửa để điều tra Kinh Mịch Ngọc.

Ông thấy Kinh Mịch Ngọc khá bận rộn nên đã hẹn cô vào sáng thứ bảy. Tối thứ sáu, Ba Trí Dũng gửi tin nhắn để xác nhận thời gian lại lần nữa.

Lúc đó, Kinh Mịch Ngọc đang đứng ngay cửa phòng bếp giám sát Yến Ngọc rửa chén. Đúng là mỹ nam, đến động tác rửa chén cũng đẹp mắt quá trời!

Điện thoại rung lên hai lần. Cô cầm lên xem, là tin nhắn của Ba Trí Dũng.

Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Yến Ngọc.

Tên đã rời dây cung thì không thu lại được. Có lẽ, ngay thời điểm Kinh Mịch Ngọc vì cái tên Hà Phác Ngọc mà đến Bắc Tú thì chuyện tìm ngọc này không phải cô muốn ngừng thì có thể ngừng.

Kinh Mịch Ngọc vẫn chọn OneFool làm nơi gặp mặt với Ba Trí Dũng.

Tôn Nhiên, Yến Ngọc và Trương Thăng Vinh đang bàn bạc những hạng mục hợp tác trong hợp đồng ở quán cà phê phía đối diện.

Hai quán cà phê tuy cách nhau không xa nhưng sự nhộn nhịp, đắt khách thì chênh nhau rất nhiều. Ngay cả Kinh Mịch Ngọc cũng hoài nghi liệu có phải OneFool sắp sập tiệm rồi hay không.

Ba Trí Dũng không biết nhiều về cà phê nên học theo Kinh Mịch Ngọc kêu một ly cà phê đá size L.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi thì Ba Trí Dũng ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói, “Kính tiểu thư, hôm nay tôi không đến để điều tra nên sẽ không quanh co lòng vòng. Cho hỏi vì sao cháu lại kết giao với nhiều người đàn ông trong tên có chữ Ngọc như vậy?”

Kính Mịch Ngọc bình tĩnh nhìn ông, “Tuy cảnh sát Ba nói mình không tra án nhưng khẩu khí thì vẫn nghiêm túc như thế.”

Ba Trí Dũng quệt miệng, cười cười, “Thói quen thôi, cũng coi như là bệnh nghề nghiệp. Đừng thấy lạ lắm.”

“Vậy cho cháu hỏi một câu.” Hôm nay Kính Mịch Ngọc kẻ đuôi mắt dài hơn thường ngày, đôi mắt cũng trở nên sắc sảo, lạnh lẽo hơn không ít, “Cảnh sát Ba hỏi thăm về tình trường của cháu, là vì mục đích gì?”

Ba Trí Dũng cười ha ha, chân mày cũng theo đó mà rung lên hai lần, “Không sai. Nếu đã là việc tư thì hẳn là tôi nên giải thích trước.”

Sau khi cười hai tiếng thì ánh mắt của ông cũng nhuộm một tầng hồi ức sâu bi, “Tôi đang đi tìm một người, tên là Hà Phác Ngọc, cỡ 28, 29 tuổi, trên đùi phải có một hình xăm dài, rộng hai cm hình chữ Ngọc.” Ba Trí Dũng kéo khóa kéo áo khoác, lấy từ túi trong ra tấm hình của một đứa trẻ, đặt trước mặt cô.

Đứa trẻ trên tấm hình khoảng một tuổi, đang nằm lì trên giường, mặc áo sơ mi trắng, quần đùi caro màu xanh. Trên đùi hình như có một chữ gì đó rất mờ.

Ba Trí Dũng nói, “Đứa trẻ này là con tôi.”

Con người Kính Mịch Ngọc đột nhiên co lại.

Ba Trí Dũng đã dự đoán được phản ứng của cô, cười hỏi, “Kính tiểu thư, vậy tôi xin hỏi lại. Vì sao cháu lại kết giao với nhiều người đàn ông trong tên có chữ Ngọc như thế?”

Cô nhìn ông bằng ánh mắt dò xét, “Cảnh sát Ba có thể chứng minh đây là lời nói thật không? Sẽ không thả mồi câu để phá án đó chứ?”

Ba Trí Dũng gật đầu, “Tôi đã nói không phải để phá án thì chính là buổi nói chuyện phiếm giữa những người bạn với nhau thôi. Danh dự này tôi vẫn phải có.”

Tay trái Kinh Mịch Ngọc xoa lên vành môi. Kinh Mịch Ngọc biết rõ, nếu bản thân cô thừa nhận là đang tìm Hà Phác Ngọc thì Ba Trí Dũng sẽ trao đổi tình báo với cô. Nhưng nếu như cô vẫn tiếp tục giả ngu thì ông ấy sẽ rời đi ngay lập tức.

Ánh mắt của Kinh Mịch Ngọc vô thức nhìn về phía quán cà phê đối diện một cái.

Yến Ngọc đang ngồi ở đó, chỉ có điều chỗ cô ngồi bị khuất tầm nhìn, không nhìn thấy được.

Mặt đứa trẻ trong tấm hình này có chỗ tương tự với Ba Trí Dũng. Nhưng ngũ quan và gương mặt của Yến Ngọc, không giống Ba Trí Dũng một chút nào.

Kinh Mịch Ngọc muốn cược. Cô cược Yến Ngọc không phải là Hà Phác Ngọc.

Kinh Mịch Ngọc thả lỏng tư thế, thư giãn, thành thơi dựa vào ghế, “Không nghĩ tới cảnh sát Ba cũng đang tìm anh ta.”

“Ồ?” Mắt Ba Trí Dũng nhú lại.

“Chẳng phải chú đã sớm đoán được nên mới đến tìm cháu sao?” Cô buồn cười nhìn ông, “Chú từng nói, manh mối của chú đến đâu thì gặp phải cháu ở đó. Hơn một năm trước, cái tên Hà Phác Ngọc này đã xuất hiện ở một buổi đấu giá đồ cổ ở Vu Âm, sau đó thì tới Bắc Tú, đến bây giờ thì vẫn còn ở đây. Thế nên cảnh sát Ba mới đi theo cái tên này mà tới.”

“Đúng vậy.”

“Vậy mục tiêu của chúng ta là giống nhau rồi.”

Ba Trí Dũng cười, “Tôi biết cháu đang tìm nó, nhưng vẫn không biết được nguyên nhân. Là thằng bé dùng cái tên này lừa tình cháu sao?”

Mắt Kinh Mịch Ngọc nhắm lại. Ông ta không biết nguyên nhân cô tìm kiếm Hà Phác Ngọc? Con người cô đảo một vòng, nói một câu mơ hồ, “Cũng gần giống vậy.”

Ba Trí Dũng truy vấn, “Như lời cháu nói thì là cũng gần giống như nợ tình, ý là thế nào?”

Kinh Mịch Ngọc vẫn đang suy nghĩ phải nói ra lý do gì để có thể vừa lấy được tình báo, lại vừa có thể giấu diếm được chuyện ngọc núi Kinh.

Cô chậm rãi nói, “Hai nhà Kinh, Hà từng là chỗ quen biết cũ. Về sau, Hà gia dọn đến thành phố Ngô Bồ, vẫn thường xuyên thư từ lui tới với nhà họ Kinh. Lúc biết được con trai của họ mất tích, Kinh gia vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lúc nhìn thấy tên của con trai nhỏ Hà gia thì ông cụ nhà cháu vẫn luôn kiên trì muốn tìm gốc rễ của Hà gia về. Chấp niệm của trưởng bối, người trẻ tuổi chúng cháu có thể làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn ảnh chụp ban nãy, “Chỉ có điều, anh ta mang họ Hà, còn chú là họ Ba?”

“Con trai tôi theo họ mẹ.” Ba Trí Dũng giải thích, “Hà Đại Thập là ba vợ của tôi, vợ tôi tên là Ái Ngọc. Lúc thằng bé ra đời, tôi vẫn đang làm nhiệm vụ ở nơi khác, thỉnh thoảng mới có thể nói chuyện với vợ tôi một lần. Tên thằng bé cũng là do bọn họ đặt. Lúc đầu tôi cũng rất tức giận. Tại sao họ lại không thương lượng với tôi trước? Vợ tôi nói, là do ba vợ tôi kiên trì muốn hậu duệ của dòng họ phải theo họ Hà, hơn nữa còn phải xăm chữ. Chữ này, trên đùi phải vợ tôi cũng có xăm. Tôi có hỏi thì cô ấy nói là có quan hệ với đồ cổ. Còn đồ cổ gì thì cô ấy không nói đã cúp điện thoại.”

Lúc này, nhân viên phục vụ đã bưng lên hai ly cà phê đá.

Ba Trí Dũng uống một ngụm rồi mới nói tiếp, “Khi tôi hoàn thành nhiệm vụ trở về nhà mới phát hiện bọn họ đã đi rồi. Hàng xóm nói, lúc vợ tôi đến thành phố Phục Chúc để thăm người thân đã để lạc mất con trai tôi. Ba vợ tôi và cô ấy đi nơi khác tìm thằng bé, chưa từng quay lại.”

Ông vuốt ve ảnh chụp, “Đây là địa chỉ của nơi chụp hình mà tôi tìm được trong thư tay của cô ấy rồi đến nhờ ông chủ rửa ra thêm một tấm nữa.”

Ba Trí Dũng lại uống một ngụm cà phê, cảm giác lạnh buốt thoáng làm cho tâm tình ông trở nên ôn hòa hơn, “Tôi đã đi điều tra Hà Đại Thập và Hà Ái Ngọc. Sau khi Hà Đại Thập đi tìm thằng bé không bao lâu thì đã mất, được ghi chép rõ ràng, Hà Ái Ngọc thì không biết tung tích. Còn Hà Phác Ngọc, những người tôi tìm được đều không phải nó. Thằng bé mất tích khi mới hơn một tuổi. Nếu không phải cái tên này cứ xuất hiện ở những buổi đấu giá đồ cổ thì tôi cũng không tin được là con tôi vẫn còn sống.”

Kinh Mịch Ngọc rũ mắt. Người có tên Hà Phác Ngọc rất nhiều. Nhưng lại trùng hợp liên tục dính líu tới đồ cổ thì thật sự không bình thường.

Lúc này dáng vẻ của Ba Trí Dũng giống hệt như người đi lạc trong sa mạc đã lâu, cuối cùng lại tìm thấy được một ốc đảo.

Kinh Mịch Ngọc hơi mềm lòng nên đã an ủi ông, “Anh ta đã xuất hiện, coi như đã có chút hy vọng.”

Ba Trí Dũng suy nghĩ, nói, “Lúc đó thằng bé chỉ mới hơn một tuổi, sao có thể nhớ được tên mình chứ?”

“Có lẽ vợ chú đã để lại thông tin gì đó trên quần áo của anh ta.”

“Chuyện này thì chỉ có trời mới biết được.” Ba Trí Dũng nắm chặt ly cà phê đá, “Kinh tiểu thư, cháu đã tìm lâu như vậy, có tìm được manh mối gì không?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, mượn câu nói của lão Chu để trả lời, “Tìm một người giữa biển người mênh mông thế này cũng không dễ dàng như vậy.”

“Không thể tìm được thông tin của người đầu giá của buổi đấu giá đồ cổ. Cháu không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Mấy năm này, có không ít đồ cổ có giá trị hơn trăm triệu, cũng có rất nhiều người sưu tầm lựa chọn phương án nặc danh, nhờ người phe thứ ba đại diện đấu giá. Đều là đồ quý hiếm nên sợ bị ngập nghề cũng là chuyện bình thường.”

Ba Trí Dũng đẩy ly cà phê qua một bên, khuỷu tay chống lên bàn, hơi nghiêng người, “Vậy bây giờ để tôi phỏng đoán thử xem. Biển người mênh mông, tìm một người rất khó khăn. Cháu phát hiện có người dùng cái tên Hà Phác Ngọc này ở buổi đấu giá ở Bắc Tú, thế là lại đến đây.”

Kinh Mịch Ngọc ngậm ống hút, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ánh mắt của Ba Trí Dũng thâm thúy, vô cùng sắc sảo, “Nhưng cháu lại không tìm được người đấu giá kia, thế nên liền dùng một cách phô trương khác để tìm kiếm những người đàn ông trong tên có chữ Ngọc để từ đó ra ám hiệu với Hà Phác Ngọc đúng không? Để cho thằng bé biết đến sự tồn tại của cháu.”

Từng ngậm, từng ngậm cà phê đá rót vào yết hầu của Kinh Mịch Ngọc.

“Nếu thuận theo tư duy như vậy. Tôi lại tiếp tục phỏng đoán.” Ánh mắt sáng rõ của Ba Trí Dũng nhìn cô, “Người dùng cái tên Hà Phác Ngọc để đấu giá đồ cổ, có phải cũng giống như cháu, cũng đang phát ra ám hiệu,

chờ cháu đến cửa tìm cậu ta? Hơn nữa, nếu xét theo trình tự thì người đó mới là người phát ra ám hiệu trước, còn cháu là người đến sau. Kinh tiểu thư, cháu đã từng phỏng đoán động cơ của cậu ta chưa?”

“Sao cháu có thể đoán được chứ? Đầu óc cháu kém xa một cảnh sát là chú nhiều.” Kinh Mịch Ngọc cười cười. “Tin tức thời sự quả nhiên không phải không có thật. Đứa con trai được nhận nuôi sau khi lớn lên, phát hiện ba mẹ mình không phải là ba mẹ ruột nên đã lên đường tìm lại đấng sinh thành của mình.”

Ba Trí Dũng cười khố, “Nếu thằng bé muốn tìm lại ba mẹ ruột thì sẽ không xuất hiện ở những buổi đấu giá đồ cổ, mà sẽ phải liên hệ với cảnh sát để tìm dữ liệu DNA rồi lấy máu, thử máu chứ.”

“Chuyện này... Hay có thể là sự trùng hợp? Người đó cũng vừa khéo yêu thích đồ cổ, lại vừa khéo chọn cái tên Hà Phác Ngọc làm biệt danh.”

“Kinh nghiệm của một cảnh sát hình sự nói cho tôi biết, nếu có quá nhiều điểm trùng hợp thì đa số đều không đơn giản.”

“...” Thật ra, đây cũng chính là vấn đề mà Kinh Mịch Ngọc nghĩ mãi cũng không ra. Tại sao đầu mối của việc tìm kiếm ngọc núi Kinh này lại là Hà Phác Ngọc? Anh ta giống như đang cố ý chỉ dẫn phương hướng cho cô. Nhưng sau khi dẫn dắt cô đến Bắc Tú thì tại sao cô đã ở đây lâu như vậy mà anh ta vẫn chưa tìm đến?

“Tôi còn có một phỏng đoán khác.” Ba Trí Dũng cầm ly cà phê, uống một ngụm.

“Vâng, chú nói đi.”

Ông cẩn thận nhìn cô chăm chăm, “Việc tên cả mẹ lẫn con đều dùng một chữ như nhau là cực kỳ hiếm thấy. Hà Ái Ngọc, Hà Phác Ngọc... Tên của Kinh tiểu thư cũng có chữ Ngọc. Tôi đoán là, như cháu từng nói, cả hai nhà là chỗ quen biết cũ, căn cứ vào nguyên nhân liên quan đến đồ cổ nên tên của hậu bối cả hai nhà đều có chữ Ngọc. Hà Phác Ngọc và cháu ám chỉ qua lại lẫn nhau, cũng là vì món đồ cổ đó.”

Cảnh sát quả nhiên không hề đơn giản. Kinh Mịch Ngọc thấy hơi hối hận vì đã đồng ý buổi gặp mặt hôm nay.

“Kinh tiểu thư, nếu chuyện chỉ đơn giản là bạn cũ muốn tìm kiếm cháu của bạn mình thì có phải một năm qua cháu đã đặt quá nhiều tâm trí lên việc này không?” Khả năng nhìn mặt nói chuyện của Ba Trí Dũng quả nhiên rất lợi hại. Hình như ông ta cũng đã xác nhận được suy đoán của mình là chính xác, “Chỉ có điều, cháu ngoại trừ việc liên tục thay đổi bạn trai thì những thứ khác đều bình thường, cũng không có ý đồ phạm tội.”

Kinh Mịch Ngọc không nhin được mà cười lên, “Nói một hồi lâu, ý của cảnh sát Ba vẫn là sau khi tra thêm được gì nữa thì sẽ lại đến tìm cháu phải không?”

“Tôi đã quen tìm manh mối trước rồi mới suy luận.” Ba Trí Dũng khoát tay, “Tuy Kinh tiểu thư nói mình đang tìm người, nhưng lại cho tôi một cảm giác, cháu càng quan tâm đến việc kết bạn hơn. Chưa kể những người đàn ông trong tên có chữ Ngọc bên cạnh cháu đều không phải là Hà Phác Ngọc.”

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc rất vui vẻ. Nói như vậy là Yến Ngọc cũng không phải. Cô cười, “Cảnh sát Ba, lúc trước đúng là cháu muốn tìm Hà Phác Ngọc, nhưng dạo này bỗng dưng cảm thấy lười nên không tìm nữa.” Kinh Mịch Ngọc đưa tay, mang ý chúc phúc, “Chúc chú sớm ngày tìm được người thân.”

Ba Trí Dũng bắt tay cô, “Có tiện nói cho tôi biết là đồ cổ thế nào không?”

“Cháu cũng chưa từng thấy qua. Dù sao cũng là chuyện của trường bồi hai bên. Cháu cảm thấy mệt mỏi nên không muốn tiếp tục nữa.”

“Tôi hiểu rồi.” Ba Trí Dũng gật đầu, “Kinh tiểu thư, cháu bây giờ so với ngày xưa, vui vẻ hơn rất nhiều. Tôi thật sự rất mừng cho cháu.”

“Cảm ơn chú.” Kinh Mịch Ngọc nở nụ cười chân thành, “Cảnh sát Ba, cảm ơn chú. Nếu không có chú thì cháu đã sớm chết dưới lưỡi dao của bọn lưu manh rồi.”

“Có một cuộc sống tốt cũng là chuyện rất thoải mái.”

“Vâng.” Kinh Mịch Ngọc chào ông, “Nếu như cháu có tin tức của Hà Phác Ngọc thì nhất định sẽ nói với chú. Mong hai người sớm ngày đoàn tụ.”

“Cảm ơn cháu.”

Kinh Mịch Ngọc đi qua quán cà phê ở phía đối diện. Diện mạo của nơi này sáng sủa, tươi mát hơn OneFool rất nhiều.

Kinh Mịch Ngọc vừa đẩy cửa ra thì đã nghe thấy âm thanh huyền ảo truyền đến, lẫn át cả tiếng nhạc trong tiệm. Cô vẫn là thích kiểu đóng cửa lại là thanh tĩnh kia của OneFool hơn.

Yến Ngọc và Tôn Nhiên đang ngồi ở cái bàn tròn ngay giữa. Diện mạo xuất sắc của cả hai làm cho các cô gái liên tục nhìn qua. Chỉ có hai người ngồi, không thấy ông chủ Trương Thăng Vinh của thập phương kia.

Thường khoảng cách giữa các bàn của những quán cà phê đông đúc khá hẹp, chỉ tầm một thước rưỡi.

Lưng Yến Ngọc thiếu điều muốn dán lên lưng của người phụ nữ bàn kế bên. Bỗng nhiên, người phụ nữ đó hất mái tóc dài hai lần, những sóng tóc lớn màu nâu hạ xuống trên vai Yến Ngọc.

Anh lung lay cánh tay, vậy mà tóc vẫn không rơi xuống.

Kinh Mịch Ngọc bước nhanh qua, đụng vào bả vai anh, bàn tay vô nhẹ.

Cuối cùng lọn tóc dài cũng rơi xuống.

Kinh Mịch Ngọc kéo một cái ghế từ bàn bên cạnh, ngang ngạnh chen ngay giữa hai người đàn ông, “Nè hai anh đẹp trai, nhìn từ xa hai người rất xứng đôi đó nha!”

Yến Ngọc và Tôn Nhiên đều đã quá quen thuộc với dáng vẻ làm màu này của cô nên cả hai chỉ tự mình dịch ghế sang bên một chút.

Kinh Mịch Ngọc cầm lấy đĩa, cắm vào một miếng bánh ngọt trên đĩa, “Chuyện hợp tác đã bàn ổn thỏa chưa?”

Yến Ngọc nói, “Chắc chắn là tiền lương sẽ tăng gấp đôi. Còn có thể trở mình được đến mức nào thì phải để xem năng lực của cậu ta.”

“Tôn Nhiên nhà chúng tôi từng là quán quân quyền anh đó.” Chính là giọng điệu khi gà mẹ bảo vệ gà con.

Tôn Nhiên lãnh đạm nhìn cô, “Bánh kem dính hết lên mặt cô rồi kìa.”

Yến Ngọc ngay lập tức đưa khăn giấy qua.

Kinh Mịch Ngọc lau môi, nheo mắt, tiếp tục ăn bánh. Cô nhìn ly cà phê đã uống hơn nửa của Yến Ngọc, rồi lại nhìn về phía bàn tay bị ánh nắng chiếu xạ, phản chiếu thành một cái bóng lớn dưới bàn.

Tối qua bàn tay này đã làm vỡ hai cái chén của cô, sau đó Yến Ngọc cũng đã bị cô đuổi thẳng căng ra ngoài. Kinh Mịch Ngọc giành được thắng lợi tuyệt đối.

Kinh Mịch Ngọc rút một cái ống hút ra, chọc chọc tay của anh.

Lòng bàn tay Yến Ngọc hơi ngứa, nhìn về phía cô.

Kinh Mịch Ngọc tiếp tục chọc.

Yến Ngọc hơi nhúu chân mày.

Trước kia, anh cả ngày đều như gió xuân phơi phới, ngay cả lông mày cũng không thềm chau một cái. Bây giờ cuối cùng cũng đã học được cách nhúu mày rồi. Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy đáng vẻ giận nhưng lại không dám nói gì của anh như thế này thì cười rất vui vẻ.

Thật tốt! Anh không phải là Hà Phác Ngọc.

HẾT CHƯƠNG 36

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 37

KSCN – Chương 37

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Cho em ôm, bồi em ngủ, con gà vàng của em ném đi được rồi đấy!”

Yến Ngọc dùng tay đề cái ống hút đó lại.

Kinh Mịch Ngọc không chột anh được thì trợn to hai mắt kháng nghị. Đường kẻ mắt dài càng làm đôi mắt cô trở nên yếu đuối hơn.

Yến Ngọc không để ý đến cô, quay đầu nói chuyện nghiêm chỉnh với Tôn Nhiên, “Ở chỗ ông chủ Lữ anh còn bao nhiêu trận?”

“Tính luôn tuần này là bốn.” Tôn Nhiên lắc lắc ly cà phê, uống hết ngụm cuối cùng, “Hôm nay một trận, ngày mai nghỉ ngơi. Thứ hai, hai trận, thứ tư. Đánh xong thì sẽ rời đi.”

“Tính thua hay thắng?” Yến Ngọc nói lỏng lòng bàn tay.

Cái ông hút bị đề ép kia bị Kinh Mịch Ngọc lấy về. Cô đổi thành dùng ngón trỏ để chột anh.

Tôn Nhiên nhìn thoáng qua động tác nhỏ của cô, ngây thơ đến không chịu được. “Thứ hai thì có một tên tuyển thủ đai vàng nên phải để hẵn ta thắng. Một trận còn lại chỉ là để ông chủ Lữ kiếm tiền vé vào cửa thôi, thắng thua đều được. Để tôi nhìn đối thủ. Nếu xấu thì sẽ để hẵn ta thắng.”

Kinh Mịch Ngọc ngay lập tức trừng Tôn Nhiên, “Tại sao hẵn ta xấu thì phải để hẵn thắng?”

Tôn Nhiên chỉ vào mặt mình, “Miễn để hẵn ghen ghét tôi.”

“Anh nhường bọn họ, còn bọn họ lại đánh anh bầm dập mặt mày.” Tôn Nhiên thường xuyên bị thương lúc thi đấu, cô nhìn mà đau lòng.

Tôn Nhiên bình tĩnh, ôn hòa, “Trong quyền anh, nếu đánh vào mặt thì sẽ được điểm cao.”

“Gương mặt này của anh đến bây giờ vẫn chưa méo mó đúng là do ông trời chiếu cố mà.” Kinh Mịch Ngọc tức giận nói.

Yến Ngọc bị ngón tay của Kinh Mịch Ngọc chọt ngựa ngựa nên bắt ngón trở của cô, vuốt ve hai lần, lại bị cô hất ra, “Mặc dù Trương Thăng Vinh biết anh thua nhiều trận đến vậy là do thân bất do kỷ, nhưng nếu anh mang đồng thành tích này đi ăn máng khác thì nói chung vẫn không tốt lắm. Ngoài trừ cái trận nhất định phải thua kia thì mấy trận khác anh lật ngược tình thế đi, coi như là máng lới để quảng cáo đi.”

“Sợ thắng quá đẹp thì ông chủ Lữ sẽ không thả tôi đi.” Một tay Tôn Nhiên đặt lên thành ghế trống bên cạnh. Từ trước đến nay anh ta luôn mặc quần áo rộng rãi nên dáng người bị che khuất. Động tác này đã làm áo thun bị kéo căng, phần vải vóc trước ngực cũng trở nên bó sát, để lộ dáng người săn chắc.

Người phụ nữ bên nhìn chăm chăm, cà phê trong miệng chọt bị phun ra từ xoang mũi.

Tôn Nhiên lạnh lùng đặt tay xuống.

Kinh Mịch Ngọc hỏi, “Ông ta có quyền gì mà không thả anh đi?”

Tôn Nhiên trả lời, “Tôi đoán.”

“Ông chủ Lữ đó chính là đồ keo kiệt. Còn khát nợ tiền lương anh nữa.”

Kinh Mịch Ngọc khinh thường, “Sau tuần sau thì tranh thủ bái bai ông ta luôn đi.”

Yến Ngọc nhìn thấy người phụ nữ ngồi đối lưng anh ban nãy đang buộc tóc tóc lại thành đuôi ngựa. Đuôi ngựa được cột lên rất cao, cô ta cũng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Yến Ngọc nhanh chóng đưa tay qua chắn ngay mặt Kinh Mịch Ngọc.

Tôn Nhiên cũng nhìn thấy động tác của người phụ nữ kia nhưng anh lại ngồi cách khá xa.

Người phụ nữ kia quay đầu thật mạnh, đuôi ngựa vung ngay mu bàn tay của Yến Ngọc. Cô ta bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của anh thì vội vàng di chuyển ghế ngồi sang một bên, ngồi chưa được hai giây đã đứng dậy rời đi.

Kinh Mịch Ngọc vuốt ve mặt mình.

“Có đau không?” Yến Ngọc đỡ lấy vai cô.

“Không sao.” Chỉ có điều, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, dễ chịu. Yến Ngọc càng ngày càng có phong thái của gà con.

Sau khi đoạn nhạc đệm này qua đi thì Yến Ngọc hỏi, “Hôm nay mấy giờ cậu thi đấu?”

Tôn Nhiên cầm ly cà phê trống không, “Tối nay. Chiều nay tôi về tập luyện trước.” Anh đưa ly cho nhân viên phục vụ rồi gọi thêm một ly Mocha size L.

Yến Ngọc trầm ngâm nói, “Tôi sẽ đến xem cậu thi đấu. Tương lai cậu vẫn còn cơ hội quay trở lại đấu trường. Giải nghệ ngay lúc đang ở thời kì đỉnh cao thì người xem mới có sự tiếc nuối.” Từ đó danh tiếng mới bền bỉ.

Tôn Nhiên không nóng lòng với những chuyện thế này, “Nói sau đi. Năm tôi hai mươi tuổi đã có thể có được vinh quang mà người khác có khi cả đời cũng không có được. Cuộc đời tôi như vậy cũng coi như đáng giá.”

“Nhưng bây giờ anh không có gì hết.” Kinh Mịch Ngọc không đành lòng, “Đã từng vinh quang, huy hoàng, đã từng có nhà, có xe, có người đẹp. Bây giờ lại thành trắng tay.”

Tôn Nhiên hiếm khi cười thoải mái như vậy, “Chẳng phải còn có cô sao?”

Kinh Mịch Ngọc mím môi, “Tôi lại không thể ở cùng anh cả đời.”

“Được rồi, tôi có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn cô gấp trăm lần. Đừng làm ra vẻ mặt cầu xin như vậy.” Tôn Nhiên gật đầu với Yến Ngọc, “Để tôi giữ lại cho anh một tấm vé hàng trước.”

“Em đi không?” Yến Ngọc nhìn về phía Kinh Mịch Ngọc.

“Cô ấy không đi.” Tôn Nhiên trả lời thay cô, “Cô ấy không thể xem mấy cảnh đó.”

Kinh Mịch Ngọc chỉ từng xem Tôn Nhiên thi đấu một trận. Vì trận đó anh ta cố tình nhường nên đã thua rất thảm, những khán giả ngồi gần cô người thì reo hò, người thì chửi rủa. Mà Kinh Mịch Ngọc nhìn thấy những vết máu trên mặt Tôn Nhiên cũng không có biểu cảm gì.

Từ đó về sau, Kinh Mịch Ngọc cũng không đến xem Tôn Nhiên thi đấu nữa.

Cách sống của cô và Tôn Nhiên đều là tự mình sống, đều là cá thể độc lập.

Kinh Mịch Ngọc từng nghe Tần Tu Ngọc nói Tôn Nhiên vênh váo, hung hăng, tuổi còn nhỏ đã thành danh. Nhưng mấy năm trước xảy ra một số chuyện nên anh mới không thiết tha gì danh lợi nữa. Còn sự tình cụ thể là thế nào thì Tần Tu Ngọc chỉ nói hai từ, “Đừng hỏi.”

Thật ra cách sống chung của cả hai người họ là như vậy. Không hỏi quá khứ, cũng không hỏi tương lai, nhưng lại rất quan tâm lẫn nhau. Là người mà có được một người bạn tốt như vậy, cuộc đời mới được xem là đáng giá.

Ba người họ đi ăn trưa cùng nhau.

Yến Ngọc là người trả tiền, vì sau lần thanh toán hóa đơn hôm trước thì Kinh Mịch Ngọc vẫn chưa “hồi máu” kịp.

Sau khi Tôn Nhiên ăn xong thì về trước để tập luyện.

Từ cửa sổ phòng bao nhìn ra ngoài có một cái hồ nhân tạo, mặt sóng lăn tăn.

Kinh Mịch Ngọc nhăm nháp vài miếng trái cây sau bữa ăn, “Đêm nay Tôn Nhiên nhất định sẽ thắng sao?”

“Phải xem thực lực của đối thủ đã. Nếu em muốn đi xem thì đi đi.” Yến Ngọc bóc quýt giúp cô, giống như đang phục vụ một thiếu phu nhân vậy.

“Nếu thắng thì tôi còn miễn cưỡng đi.” Cô dùng ngón tay quét qua mặt mình, “Nếu thua thì tôi sẽ không vui.”

“Vậy để tôi quay phim lại. Nếu thắng sẽ đưa em xem, thua thì xóa” Anh đưa quýt đến miệng cô.

Kinh Mịch Ngọc cắn một miếng, rất ngọt ngào, hương vị cũng thấm xuống tận đáy lòng, “Tôi phát hiện giá trị lợi dụng của anh rất cao.”

Yến Ngọc cật lực tiến cử, “Vậy em còn không tranh thủ thời gian xác định quan hệ với tôi? Cho em ôm, bồi em ngủ, con gà vàng của em ném đi được rồi đấy!”

Ánh mắt sâu kín của cô lướt từ gương mặt xuống đến chân anh.

“Em thích dáng người có cơ bắp như Tôn Nhiên sao?” Yến Ngọc lại tách một múi quýt, đưa đến miệng cô, “Em yên tâm đi. Nếu em muốn cơ bắp thì tôi cũng có, nếu không tin có thể cời cho em kiểm tra.”

Kinh Mịch Ngọc ngậm miếng quýt, nhéo nhéo vai anh, “Cũng tạm.” Kể từ khi biết anh không phải là Hà Phác Ngọc, bản thân cũng cách rất xa sự trói buộc với ngọc núi Kinh thì thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lúc nhìn Yến Ngọc, cô cũng không nhìn được mà cười đến không khép miệng.

Yến Ngọc lấy một trái chuối tiêu lớn nhất từ trong mâm đựng trái cây ra, nhét vào trong tay cô. “Em đo đi, kích thước của tôi lớn hơn trái này rất nhiều, khi bôi em ngủ chắc chắn sẽ khiến em hài lòng.”

Sắc mặt Kinh Mịch Ngọc tối sầm, thiếu chút nữa đã bóp nát trái chuối tiêu. Yến Ngọc lại giúp cô lột vỏ chuối, nở nụ cười chân thành, “Em ngậm thử xem.”

Cô hung hãn cắn một miếng đã đi hơn nửa trái.

Thái dương của Yến Ngọc như nhảy lên một cái.

Cảm xúc của Kinh Mịch Ngọc rất lạnh lẽo, cẩn thận nhai nuốt. Sau khi cô nuốt xong nửa trái chuối tiêu thì lỡ mồm bóp mặt anh hai cái, “Sao tôi lại có cảm giác, từ lúc tôi cứu anh thì anh lập tức mê tôi như điều đồ vậy?”

“Báo ân.” Một tay Yến Ngọc nắm lấy tay Kinh Mịch Ngọc, hôn lên lòng bàn tay cô.

“Muốn báo đáp trong bao lâu?” Cô ngửa đến mức muốn rút tay về ngay lập tức.

Yến Ngọc nắm chặt không buông, “Những người bạn trai trước của em, lâu nhất là bao lâu?”

“Rất rất lâu.”

“Một năm đôi chín người, lâu ở chỗ nào?”

Kinh Mịch Ngọc không dám nhớ lại, chỉ nở một nụ cười nghịch ngợm, “Anh ghen à?” Cô rất nhớ Yến Ngọc lúc vừa đuối nước lên. Khi đó anh có ý vị hơn rất nhiều.

Yến Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, tách năm ngón tay của cô ra, mười ngón tay đan xen.

Kinh Mịch Ngọc đối ghế, nhích lại gần anh, không có ý tốt hỏi, “Anh thật sự có đam mê NTR^[1] à?”

[1] NTR (Netorare: 寝取られ) là một thể loại truyện manga hoặc phim anime nói về người phụ nữ của nhân vật chính bị những nhân vật khác cướp và chiếm đoạt.

“Không có.” Yến Ngọc rất bình tĩnh, “Trong lúc chúng ta có quan hệ thì nhất định phải chung thủy. Còn những lúc khác tôi sẽ không xen vào chuyện của em.”

“Ồ?” Năm ngón tay đang nắm tay anh của Kinh Mịch Ngọc xòe ra, rồi lại nắm, rồi lại xòe, “Vậy nếu buổi tối tôi “hook up^[2]” với Tôn Nhiên thì anh cũng sẽ không tức giận đúng không?”

[2] Hook up là từ tiếng lóng, chỉ việc làm tình với ai đó, chỉ vì tình dục, không vì tình yêu (thường là người qua đường hoặc không có quan hệ bạn trai – bạn gái/ vợ – chồng). Mình vẫn chưa tìm được từ tiếng Việt nào để diễn tả chính xác.

Ánh mắt của Yến Ngọc không hề thay đổi, “Em nói lớn tiếng như vậy là hy vọng tôi sẽ có phản ứng gì?”

Lúc khoảng cách mặt giữa hai người chỉ còn 15 cm thì Kinh Mịch Ngọc dừng lại, “Kiểm tra anh một chút, xem nô tính đội nón xanh của anh có cao không.”

“Trước kia có bao nhiêu người đàn ông rót tinh dịch vào cũng không liên quan gì đến tôi. Việc này cũng không ảnh hưởng đến hứng thú của tôi với em.” Tay còn lại của Yến Ngọc đặt lên eo cô, “Chỉ có điều, bây giờ em nói ra câu như thế, đúng là làm tôi thật sự không thoải mái.” Rất không thoải mái.

Kinh Mịch Ngọc cười cười nhìn anh, “Sao lại không thoải mái?” Cô không hề hoảng sợ, dù chỉ một chút.

Yến Ngọc kéo cô vào trong ngực, trầm giọng nói, “Em đừng nghĩ tôi thân sĩ đến thế.”

Kinh Mịch Ngọc vui trong lòng ngực anh, “Từ lúc tôi quen biết anh đến nay, anh vẫn luôn không tệ.”

Yến Ngọc cười, “Lừa gạt mà em cũng tin.” Bên dưới mặt băng phẳng lì chính là dòng nước tuyết lạnh đến thấu xương. Nhưng trước khi phá được

lớp băng thì dù cô muốn nhìn trộm cũng không được.

Yến Ngọc cúi đầu nhìn vành tai nhỏ nhắn của cô, chóp mũi chạm nhẹ một cái.

Kinh Mịch Ngọc rụt rụt người.

Lại chạm thêm hai lần nữa, cộng thêm hơi thở nóng hổi phả vào tai. Tai Kinh Mịch Ngọc ngay lập tức trở nên hồng hồng, “Đoán xem, bây giờ trong lòng tôi muốn làm gì nhất?”

Kinh Mịch Ngọc ngẩng đầu, ra vẻ suy nghĩ, “Anh muốn điên cuồng làm thịt tôi?”

Yến Ngọc nở nụ cười.

Trước kia lúc Kinh Mịch Ngọc nhìn Yến Ngọc thì diện mạo của anh rất thu hút người khác. Bây giờ Yến Ngọc đang cười, nụ cười còn xen lẫn những cảm xúc khác, vừa có vẻ nguy hiểm lại vừa khắc chế. Yếu tố phía sau nhiều hơn rất nhiều. Điều này khiến Kinh Mịch Ngọc yên tâm hơn không ít.

Yến Ngọc chỉ mặt kính trong suốt trên tường phòng bao, “Nhìn thấy gì không?”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu. Nhà hàng này trang trí theo phong cách Trung Hoa, tấm kính hai mặt lúc này đang phản chiếu cảnh hồ ngoài cửa sổ, có cây, có hoa.

“Tôi muốn đè em vào đó.” Yến Ngọc nhẹ nhàng mút sụn tai cô, “Bộ đàm này của em, chỉ cần kéo khóa kéo thì sẽ rơi xuống, không thể che thân. Sau đó, từng món, từng món đồ lót của em sẽ bị tôi cởi ra. Em nhất định sẽ muốn chạy trốn, nhưng em trốn không thoát. Em chỉ có thể nhìn vào gương, trơ mắt nhìn tôi làm em mạnh mẽ đến thế nào. Em như thế chắc chắn sẽ cực kỳ đáng thương. Khuất nhục, bất lực, lớp trang điểm trên mặt cũng sẽ bị nước mắt làm cho nhòe đi.” Yến Ngọc cười khế một tiếng, “Nhưng tôi chính là không buông tha em.”

Kinh Mịch Ngọc nhìn vào đôi mắt đào hoa của anh, con người không hề chứa đựng tia ham muốn nào, “Nét mặt của anh hoàn toàn không thể hiện như thế, không tương xứng với lời nói của anh chút nào.”

Yến Ngọc xoa đầu cô, ôn nhu nói, “Bởi vì tôi sợ sẽ hù dọa đến em, nên không dám lời nói đi đôi với hành động.”

Kinh Mịch Ngọc giả vờ khóc mấy tiếng, “Tôi rất sợ, anh mau dẫn tôi đi đi.” Cô đẩy Yến Ngọc ra, đứng dậy.

“Thế nên, việc ‘hook up’ mà em nói rất nguy hiểm.” Yến Ngọc đứng lên, dẫn dắt từng bước, “Nếu em ngoan ngoãn, tôi đương nhiên sẽ cưng chiều em, cưng chiều đến khi em nguyện ý cho tôi làm.”

Kinh Mịch Ngọc hừ một tiếng, “Làm xong thì vứt tôi sang một bên ngay lập tức?”

“Làm xong một lần thì sẽ làm tiếp chứ sao? Em ăn một bữa cơm rồi thì bữa tiếp theo sẽ tự thấy no à?”

Kinh Mịch Ngọc nghiêng mắt nhìn anh, “Sớm biết thế tôi đã không cứu anh làm gì, để anh trôi nổi trên biển rồi biến thành cậu bé Pi luôn cho rồi^[3].”

[3] Cậu bé Pi là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết “Cuộc đời của Pi” của nhà văn người Canada Yann Martel. Tác phẩm kể về cậu bé Piscine Molitor Patel, sau đó, cậu tự gọi mình là Pi. Pi là con trai của một chủ vườn thú tại vùng Pondicherry của . Để tránh những biến cố chính trị, gia đình cậu chuyển toàn bộ vườn thú tới Canada trên một con tàu của có tên là Tsimtsum. Con tàu đã gặp một cơn bão lớn và chìm, còn Pi lạc mất gia đình mình, cậu sống sót trên chiếc thuyền cứu hộ cùng một con hổ Bengal có tên Richard Parker, một con linh cẩu, một con và một con ngựa vằn. Cuối cùng, chỉ còn lại con hổ và cậu lênh đênh trên biển. Sử dụng những hiểu biết về nuôi dưỡng thú hoang, Pi đã duy trì sự sống của cả cậu và Richard Parker cho tới khi cả hai dạt lên một bờ biển.

Lúc này, Kinh Mịch Ngọc nhìn ra phía cảnh vật ngoài cửa sổ.

Hồ nhân tạo nho nhỏ, trên đường đi gần cửa sổ đặt một cái ghế gỗ. Cành cây, đóa hoa, tất cả vẽ nên một khung cảnh đầy sắc màu, hòa cùng bầu không khí mát mẻ bên hồ.

Mùa xuân ở Bắc Tú, cũng có lúc đẹp đến vậy.

Kinh Mịch Ngọc cười rộ lên, “Tấm kính này phản chiếu phong cảnh thiên nhiên đẹp đến vậy. Nên anh đừng có mà suy nghĩ đầy những tư tưởng không đứng đắn ở trong đầu.”

“Vậy chuyện ‘hook up’ của em là nghiêm túc à?”

Kinh Mịch Ngọc nghẹn lời, cầm túi xách đánh về phía người anh. Yến Ngọc thuận tay kéo dây túi một cái, Kinh Mịch Ngọc cũng theo đó mà ngã nhào vào ngực anh.

Yến Ngọc ôm chặt Kinh Mịch Ngọc, tay phải nâng cằm cô, “Hôm nào tôi phải cưỡng bạo em mới được. Chỉ có điều, nếu cưỡng hôn thì hoàn cảnh này cũng xem như là phù hợp.” Anh hôn cô một cái. Chỉ kéo dài trong một giây.

Yến Ngọc kéo Kinh Mịch Ngọc, mở cửa bước ra ngoài.

Nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa khom người tiễn khách thì nghe được người đàn ông nói, “Tối nay em đi xem trận đấu với tôi đi. Đối thủ của Tôn Nhiên là người của ông chủ Lữ, không có thành tựu gì cả.”

Người phụ nữ nói, “Tôi không thể nhìn cảnh máu tươi đầm đìa.”

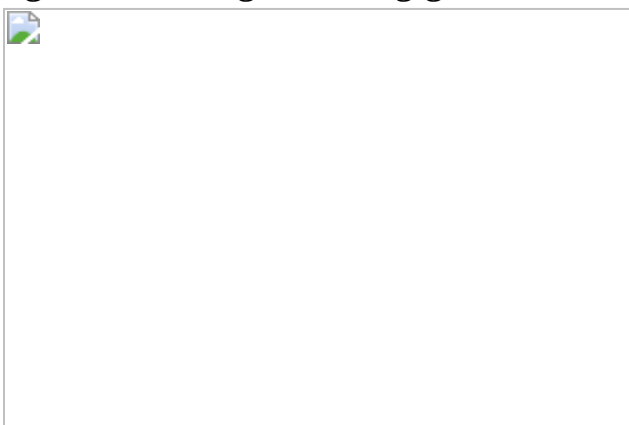
“Tôn Nhiên chỉ cần hai, ba quyền là có thể thắng anh ta rồi.”

“Thật hay giả đó? Hẳn ta yếu đến vậy à?”

“Sao em không nói, là do Tôn Nhiên quá mạnh.”

Âm thanh của hai người họ dần đi xa.

Nhân viên phục vụ bước vào phòng bao thu dọn chén đĩa, lúc đưa mắt nhìn về phía cái ghế gỗ trơ trọi ngoài cửa sổ thì bỗng thấy hai bông hoa lệ đường^[4] đậu xuống mặt băng ghế.

[4]

HẾT CHƯƠNG 37

Xoài: Mọi người hãy yêu thương mình đi =))) Mình đã edit trúng chương này ngay quán nước, giữa thanh thiên bạch nhật đó =))) Má đỏ lét như trái

táo luôn =)))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 38

KSCN – Chương 38

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

Chuông lớn gõ vang

Từ giờ đến trận đấu còn vài tiếng nữa.

Yến Ngọc muốn đi dạo một lát. Nhưng Kinh Mịch Ngọc cảm thấy bây giờ cho dù anh đề nghị việc gì thì đều làm cô nghi ngờ anh muốn chiếm tiện nghi của mình. Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, “Tôi muốn ngủ trưa.”

Hôm nay hai người họ lái xe riêng tới, đậu ở bãi đậu xe nơi lần đầu gặp và có xung đột với nhau. Nhà hàng cách nơi đó khoảng chừng 800, 900m.

Lúc bước qua mặt tiền của OneFool thì cô nói, “Sau này nếu anh muốn nói chuyện thì có thể đến quán này, cực kỳ thanh tĩnh.” Hơn nữa cũng sẽ không bị phụ nữ hất tóc.

Ban đầu cô muốn hỏi, chẳng phải hôm tết anh đã từng đến đây rồi sao? Nhưng suy nghĩ hai lần thì lại thôi.

“Được.” Yến Ngọc nhìn bảng tên màu đen quán xiêu vẹo, vẫn là hình nón bảo hiểm ngàn năm không đổi của nhân vật Stormtrooper trong Star Wars.

“Phải rồi.” Tay Kinh Mịch Ngọc bị anh nắm, bốn ngón tay cong cong, khều lòng bàn tay anh, “Trước kia tôi không dám hỏi. Chuyện xô xát giữa tôi với anh, Kỳ Ngọc Phong đã bồi thường cho anh bao nhiêu tiền?”

Khóe miệng Yến Ngọc cong lên đến là xấu xa, “Một chiếc xe mới.”

“Tôi chưa thấy anh chạy bao giờ.” Ngày nào anh cũng lái chiếc xe của Cát Tịnh Chi, chính là chiếc xe màu đỏ cột nhả, giống hệt như tâm hồn anh vậy.

“Chiếc xe thể thao đó là của ba tôi. Kỳ Ngọc Phong bồi thường một khoản tiền để nâng cấp. Tuổi ba tôi đã cao nhưng lại rất thích lái xe thể thao để tán gái.” Từ lần trước lúc Yến Ngọc nói xấu Yến Phong Hoa với Kinh Mịch

Ngọc thì bây giờ anh nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều, “Tầm thường.”

Cô mỉm cười, “Còn anh thì lại có sở thích nửa đêm trèo cửa sổ khách sạn.”

“Đó là tôi hưởng ứng lời nói của em còn gì.” Yến Ngọc cúi đầu cười, “Ban đêm lúc ra ngoài tôi còn phải đội mũ đeo kính. Nếu mẹ tôi biết tôi nhúng tay vào mấy vụ này có khi sẽ đánh tôi ấy chứ.”

“Anh đây là bịt tai trộm chuông. Nếu không muốn thì đừng đi.”

“Thành công là được rồi.”

Lúc đi ngang qua một cửa tiệm quần áo, Kinh Mịch Ngọc thấy hình bóng mình và Yến Ngọc phản chiếu thành hai cái bóng xám trên cửa kính khung đen pha lê trong suốt của cửa hàng. Không biết có phải do tâm lý hay không mà cô luôn cảm thấy ngay cả cái bóng của anh cũng đẹp hơn cô.

Khi hai người đi đến bãi đậu xe, tay Kinh Mịch Ngọc chỉ về một phía, “Tôi đậu xe ở khu D.” Lúc trước, bởi vì có sự xuất hiện của Kỳ Ngọc Phong mà cô cảm thấy cảnh đường phố nơi này rất xám xịt. Bây giờ sau khi nhìn thấy sự đông đúc, tấp nập của nơi này, cô mới biết được, thì ra khu này vẫn rất ăn nên làm ra.

“Tôi đậu ở khu A.” Yến Ngọc nắm tay cô không buông, “Em về đâu ngủ trưa?”

“Đương nhiên là về nhà tôi. Chẳng lẽ lại về nhà anh?” Nửa câu sau là Kinh Mịch Ngọc vô tình nói nối tiếp câu trước mà thôi.

“Giường nhà em hơi nhỏ. Nếu chúng ta muốn ngủ chung thì chỉ có thể ôm chặt nhau mà thôi.” Yến Ngọc nắm tay cô đi về phía khu D, “Chỉ có điều, vẫn là về nhà em đi. Ngồi xe em, còn xe tôi hôm nào tôi sẽ qua lấy sau.

Thật trùng hợp, khu D cũng chính là địa điểm hai người xảy ra xung đột ngày đó. Xe của Kinh Mịch Ngọc cũng đang đậu ngay hướng hôm ấy, chỉ cách nơi đậu cũ ba, bốn chỗ.

Kinh Mịch Ngọc bỗng nhiên giả bộ như chân bị mềm nhũn, “Thật đáng sợ. Ngày 18 tháng 2, tôi đã gặp phải ma quỷ từ địa ngục tới ở đây đó.” Lúc cô nói hai từ “ma quỷ” đã không nhin được mà nở nụ cười, khóe miệng cong cong.

“Giả tạo.” Tuy Yến Ngọc nói như thế nhưng vẫn duỗi tay vịn chặt eo Kinh Mịch Ngọc, nâng cơ thể đang giả vờ mềm nhũn của cô lên.

Chuyện này, nếu là Tôn Nhiên hay Cung Ngọc Quán thì sau khi nói cô giả tạo, bọn họ sẽ mặc kệ cô. Chỉ có Yến Ngọc mới chịu phối hợp với cô thôi. Kinh Mịch Ngọc vui như mở cờ trong bụng, véo mặt Yến Ngọc, “Vừa ngoan lại vừa nghe lời.” Cô thật sự không chống cự nổi mà thuận theo mệnh lệnh của soái ca, thiếu điều muốn ôm Yến Ngọc vào lòng rồi dùng hết sức mà nhào nặn.

Yến Ngọc cũng khá hiểu được sở thích của Kinh Mịch Ngọc nên đã ngoan ngoãn để mặc cô nắn véo, cho dù mặt bị bóp thành tùm lum hình thù kỳ lạ cũng không lên tiếng một câu.

Kinh Mịch Ngọc thỏa mãn vỗ vỗ mặt Yến Ngọc, hai ngón tay trở kéo khoe miệng anh lên thành một đường cong.

Sau đó thì buông ra.

Đúng là càng biết nghe lời thì càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Cả đường đi về đều không bị kẹt xe.

Kinh Mịch Ngọc cởi giày cao gót, mang dép lê đi về phía phòng ngủ. Cô cũng không thèm nhìn Yến Ngọc đang ở sau lưng một cái mà chỉ nói, “Anh ngủ ở ghế sofa, tôi ngủ ở phòng ngủ. Ngủ ngon.”

Kinh Mịch Ngọc ngáp một cái rồi đóng cửa một cái “phịch.”

Cánh cửa xám đóng sầm lại trước mặt Yến Ngọc. Lúc anh tính đi ra ban công thì cửa phòng lại mở.

Kinh Mịch Ngọc đã tùy ý cột mái tóc dài tán loạn của mình lên, bước đến.

Cánh tay dài của Yến Ngọc đưa ra, kéo cô vào trong ngực.

Kinh Mịch Ngọc đang mang dép lê, chỉ cao đến vai Yến Ngọc nên không thể không ngửa đầu nhìn anh.

Yến Ngọc hơi thu lại biểu cảm của mình, cúi đầu, “Hôn một cái?”

Kinh Mịch Ngọc vội vàng dùng mu bàn tay ngăn cản, “Tôi đi tẩy trang.”

Trong ấn tượng của cô, mỗi lần anh muốn hôn thì đều sẽ nói trước. Bé ngoan!

Anh hơi nhướng mày, buông cô ra.

Kinh Mịch Ngọc tẩy trang, rửa mặt xong thì bước ra khỏi nhà tắm, lúc nhìn thấy Yến Ngọc đang ngồi trên ghế salon thì trừng mắt một cái.

Anh cười cười, vừa ôn hòa lại bình tĩnh.

Kinh Mịch Ngọc đóng cửa phòng ngủ một lần nữa.

Yến Ngọc ngồi không bao lâu thì ra ngoài ban công hút thuốc.

Chỗ ở này của Kinh Mịch Ngọc rất tốt, giao thông rất thuận tiện, tiền thuê cũng khá cao. Nhìn chi phí ăn mặc bình thường của cô, tuy không thể nói là xa xỉ nhưng cũng không phải là hàng phổ thông. Còn nếu nói đến túi xách hàng hiệu thì anh đã thấy cô dùng mấy cái rồi.

Yến Ngọc dựa vào lan can, vừa nhả khói vừa nhìn về phía chỗ phơi quần áo.

Háo sắc là thiên tính của đàn ông. Anh đúng là có cảm giác với cô, không cần phải che giấu.

Kinh Mịch Ngọc thích mặc đồ lót theo bộ, cũng thường mặc váy. Chân cô thon dài, eo nhỏ không xương, dáng người từ trên thân váy đổ lên rất đẹp. Rất nhiều người bạn gái cũ của Yến Ngọc so với Kinh Mịch Ngọc đẹp hơn nhiều, dáng người cũng nóng bỏng hơn không ít, nhưng lại có một số đặc điểm không so được với cô.

Vẻ đẹp bên ngoài, chỉ cần thuận mắt là được rồi. Dung mạo của Kinh Mịch Ngọc nếu so với anh thì kém xa, nhưng đứng giữa những người qua đường thì cô lại trở thành mỹ nữ.

Yến Ngọc ngậm điếu thuốc, đưa tay móc vào chiếc áo lót màu tím nhạt trên giàn phơi đồ, lật qua phần nhãn mác.

Là cup C.

Bây giờ anh và cô chỉ cách nhau vón vện một bức tường. Nếu anh cầm thú hơn một chút thì đã có thể mở cửa vào phòng làm cô rồi. Từ khi anh tự an ủi lúc ở Vu Âm đến nay đã nửa tháng, dục vọng cũng đã kiềm nén đủ lâu rồi.

Chỉ có điều, anh luôn có tính nhẫn nại với con mồi của mình.

Yến Ngọc chậm rãi thở khói ra từ xoang mũi, nhìn về phía xa xa.

Kiến trúc cũ, mới xếp xen kẽ nhau, dòng xe cộ và người đi đường dừng rồi lại đi. Có một chiếc xe chuyên dụng đang cửa nhánh của một cái cây cảnh

lá xum xuê bên đường, kể bên là hàng cây đã bị cưa “trọc lóc.” Vỏ cây sần sùi gần như ngả màu đen và mặt cắt mới cọng trắng ngà như phô bày khoảng cách giữa các thời đại.

Yến Ngọc đã hút xong điếu thuốc. Ngọn lửa khô nóng do những món đồ lót mơ màng kia thắp lên cũng dần dần lắng xuống. Anh trở về phòng khách, đi đến bàn làm việc của Kinh Mịch Ngọc.

Bể cá đó, tối hôm qua anh đã từng hỏi thử. Cô nói là nuôi thay một người bạn.

Anh đoán là nam, bởi vì căn bản cô không có bạn nữ.

Ngăn kéo bàn làm việc có đặt vài tờ giấy, mặt giấy bị úp xuống. Nét bút vẽ xấu xí ở tờ đầu tiên hằn đến mặt sau.

Yến Ngọc rút ra xem, thiếu chút nữa đã bật cười.

Trang này là tư liệu cơ bản của anh, ảnh chụp bị vẽ đến lộn xộn. Trang kế tiếp là tình sử của anh trong quá khứ.

Nhưng thật ra cũng không có thông tin nào hữu dụng.

Thế mà cô vẫn chưa ném đi.

Yến Ngọc lướt qua vài lần rồi đặt tư liệu về chỗ cũ.

Kinh Mịch Ngọc ngủ cũng không được bao lâu, chắc tầm nửa tiếng.

Sau khi rời giường, cô áp tai vào cánh cửa lắng nghe động tĩnh trong phòng khách.

Không nghe thấy gì hết.

Cô mở cửa, nhìn thấy Yến Ngọc đang dựa người vào ghế sofa chơi, trên bàn trà có một lon Pepsi, một bịch đậu phộng, nghiêm nhiên coi mình là chủ nhà.

Kinh Mịch Ngọc cởi dép lê chân phải ra, nhấc chân lên đá anh như đá chó con, “Anh không ngủ à?”

“Không, đang chơi game với Dư Tinh Hà.” Yến Ngọc nhìn thoáng qua bàn chân ngay tầm mắt mình. Bởi vì thiết kế của giày mà ngón chân và bàn chân của cô bị phơi nắng thành hai màu khác nhau. Ngón chân tròn trịa, đáng yêu cực kỳ.

Kinh Mịch Ngọc thị uy thành công, rút chân về, mang dép, đi về phía tủ lạnh lấy nước uống.

Không có Pepsi, chỉ còn Coca Cola.

Cô mở một lon Coca Cola, uống hai hớp rồi lại đặt kế lon Pepsi của anh.

Một xanh một đỏ, khoảng cách tầm bảy, tám cm.

Kinh Mịch Ngọc nhích cái lon qua cho đến khi hai lon nước dựa sát vào nhau.

Cô cười cười.

Kinh Mịch Ngọc thích uống Coca Cola nên đã mua một thùng nhỏ. Còn Pepsi là lúc cô đi siêu thị, vì để đủ hóa đơn nên đã lấy hai lon, không ngờ hai màu này để cạnh nhau nhìn thật đẹp mắt.

Kinh Mịch Ngọc lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình chung cho hai lon cola.

Ừm... Chụp không đẹp lắm.

Thế là cô quay vòng vòng hai lon nước để tìm góc chụp đẹp. Trong lúc vô tình, cô đạp phải chân Yến Ngọc, ghét bỏ đá đá.

Anh đành phải đổi chỗ cho cô.

Kinh Mịch Ngọc chụp mấy tấm, đều không hài lòng lắm.

Cô lại dọn dẹp sạch sẽ mấy vật linh tinh xung quanh, nhưng bối cảnh vẫn rất bình thường.

Kinh Mịch Ngọc lấy một cái đèn nhỏ tới để chiếu sáng rồi chụp.

Đứng chụp lại không đẹp.

Cô lắc lắc lon Pepsi của Yến Ngọc, còn thừa cũng không nhiều, thế là vỗ vỗ anh, “Tôi ra lệnh cho anh uống sạch nó ngay lập tức.”

“Ừm.” Đôi mắt và hai tay của Yến Ngọc cũng không rời khỏi điện thoại.

Kinh Mịch Ngọc dứt ống hút đến bên miệng anh, nhìn Yến Ngọc hoàn thành mệnh lệnh của mình.

Kinh Mịch Ngọc cũng uống ực ực hết lon của mình rồi đặt hai cái lon sóng đôi với nhau. Cuối cùng cũng chụp xong một tấm hình.

Cô vui vẻ ngồi dựa vào ghế sofa, bận rộn chỉnh thêm hiệu ứng và chỉnh sửa kích thước.

Sau khi Kinh Mịch Ngọc làm xong một loạt động tác này thì Yến Ngọc vẫn còn đang chơi game.

Kinh Mịch Ngọc nhớ lúc những người đàn ông khác chơi game thì luôn la lối om sòm. Cô còn tính nếu Yến Ngọc nói một câu thô tục nào thì cô sẽ quát anh thật lớn, “Không được chửi thề!” Nhưng mà, anh lại rất yên tĩnh, không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

Kinh Mịch Ngọc giơ tay chụp anh.

Người bên cạnh đúng là có giá trị nhan sắc cao vút. Cô nhìn nửa mặt đang cúi xuống của anh. Trước đó đúng là không nghĩ tới, nhưng bây giờ bỗng nhiên có vài ký ức. Yến Ngọc, từ nội tâm đến mắt, môi, hơi giống một ai đó.

Kinh Mịch Ngọc dấm bóp đầu.

Ký ức vẫn chưa xuất hiện rõ ràng, nhưng ngược lại bọt khí Coca Cola lại làm cô nắc lên một cái.

Từ khi nói hai từ “đi ị” trước mặt Yến Ngọc thì Kinh Mịch Ngọc cũng lười giữ gìn hình tượng của mình, nhích đến bên cạnh anh. Cô không biết trò chơi này, nhìn cũng không hiểu gì, nhàm chán nên lại xoa bóp cánh tay của Yến Ngọc, bập thịch rần chắc, rồi lại bóp bóp mặt anh.

Chỉ thiếu điều chưa xem Yến Ngọc là gà bông vàng mà đùa bỡn.

Yến Ngọc đánh xong ván này thì cự tuyệt lời mời gia nhập nhóm của Dư Tinh Hà. Anh quăng di động, đưa tay ôm lấy eo Kinh Mịch Ngọc, nở nụ cười, “Đùa giỡn lưu manh với tôi?”

Kinh Mịch Ngọc nâng tay anh lên, bốn ngón tay chọt vào giữa những khe hở, “Dáng vẻ không nói lời nào của anh nhìn hết như gà bông vàng.” Siêu đáng yêu!

Yến Ngọc nghiêng đầu nhìn Kinh Mịch Ngọc, càng lúc càng kề sát cô, “Động tay động chân. Tôi nhìn em lâu rồi.” Ánh mắt của anh dừng lại trên môi cô hai giây, lại ngược mắt, dò hỏi, “Hôn mấy cái nhé?”

Kinh Mịch Ngọc không nói chuyện, chỉ mấp má môi.

Giống như đang phát tín hiệu cự tuyệt, chỉ có điều, anh vẫn cắn vào hai cánh môi của cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lúc Yến Ngọc cắn cô, giữa răng môi phát ra âm thanh “chụt chụt” mập mờ. Kinh Mịch Ngọc nghiêng đầu né anh, lưng tựa trên ghế sofa, tính co chân lại thì bị một tay Yến Ngọc ngăn trở, nửa quỳ trước mặt Kinh Mịch Ngọc. Lúc cúi người, bóng đen của anh như bao cả người cô lại.

Kinh Mịch Ngọc hơi đẩy anh ra.

Yến Ngọc trấn an cô, nói, “Tôi chỉ muốn lấy phần thưởng của mình thôi. Hôn mấy cái thì sẽ không làm em.”

“Lời nói của đàn ông không đáng tin.”

“Nhưng của gà bông vàng thì có thể tin mà.”

“...” Có người đàn ông nào chủ động thừa nhận mình là gà bông vàng không?

“Em chỉ cần giải cơn khát của tôi là được rồi. Kéo dài quá lâu, tôi sẽ không chỉ là khát, mà lại thành đói bụng. Đến lúc đó chúng ta sẽ không đến xem Tôn Nhiên thi đấu được đâu. Vừa không có thời gian, lại không có thể lực.”

“Nếu tôi muốn cự tuyệt thì có phải anh sẽ dẹp hết mấy cái ý nghĩ điên cuồng của anh không?”

“Tôi sẽ hỏi đến khi em đồng ý mới thôi.”

“...” Kinh Mịch Ngọc dựa vào bờ vai của anh.

Yến Ngọc đỡ lấy cổ và lưng Kinh Mịch Ngọc, đặt nụ hôn nóng bỏng lên trán cô, đến mắt, gương mặt, rồi chạm vào môi cô, trần trọc.

Kinh Mịch Ngọc nhẹ nhắm mắt lại, đầu óc rối bời, rất nhiều ký ức mơ hồ hiện ra, không tài nào phân rõ thật hư.

Bỗng nhiên, như có tiếng chuông lớn gõ vang. Kinh Mịch Ngọc giật mình, hoàn hồn.

Yến Ngọc vuốt môi cô, màu mắt đen như mực, “Hôn vài lần, đã xong.”

HẾT CHƯƠNG 38

Xoài: Suốt ngày ôm ôm hôn hôn 😊

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 39

KSCN – Chương 39

Giá Oản Chúc

Edit: Xoài | Beta: Lynn

“Uớp lạnh cả người cũng vô dụng. Tôi đây là lửa cháy ở trong lòng.”

Kinh Mịch Ngọc phải nói là cực kỳ bội phục khả năng kiềm chế của Yến Ngọc.

Nếu ngoài miệng thì cô nói chơi năm phút là được rồi thì đa số đều sẽ kéo dây thun đến tận mười lăm, hai chục phút.

Yến Ngọc từ trước đến nay nếu nói một thì sẽ không thành hai, dù núi Thái Sơn có sập cũng không đổi sắc, dù hươu chạy bên trái cũng không chớp mắt^[1]. Thật sự không thể khiến Kinh Mịch Ngọc không hoài nghi, nếu cứ thế mãi thì thân thể của anh liệu sẽ có vấn đề gì hay không.

[1] Hai câu này là câu nói của Trung Quốc, ý chỉ những người rất bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng bởi những yếu tố bên ngoài. Hươu, dù khá phổ biến nhưng lại được xem là sinh vật huyền thoại trong nền văn hóa Đông – Tây, là “Tứ Bất Tượng” của Trung Hoa.

Sau khi Yến Ngọc hôn xong cũng không buông Kinh Mịch Ngọc ra, ngón tay cứ vuốt ve mặt cô, “Sau này đừng thoa nhiều son môi như vậy. Không son luôn cũng được, như thế hương vị mới thích nhất.”

Cô và anh như đang tranh đoạt dưỡng khí giữa khoảng cách chỉ ngần ngừ vài cm, “Tôi không tin những cô bạn gái cũ của anh không tô son môi.”

“Tôi rất ít khi hôn môi có thoa son.”

“Vậy sau này anh đừng hôn môi nữa.”

“Sau khi em trang điểm thì mặt mày toàn phấn, bảo tôi phải hôn ở đâu khác đây?” Khóe môi trái Yến Ngọc hơi nhếch lên, “Nếu không, em cởi quần áo, mặc cho tôi lựa chọn vị trí thì thế nào?”

Kinh Mịch Ngọc đẩy ngực anh ra, “Đi ra. Tôi không muốn để ý đến anh nữa.”

Yến Ngọc nắm chặt cằm cô. Mặc dù làn da cô có vài nốt và vết mụn nhưng xúc cảm cũng coi như trơn láng, “Khó có khi em không trang điểm như này. Cơ hội tốt thế này, nếu không hôn thêm vài lần thì hơi đáng tiếc.”

Kinh Mịch Ngọc đẩy tay anh ra, “Lại hôn nữa! Anh không sợ dục hỏa đốt người à?”

Yến Ngọc gật gật đầu, “Dù sao lửa nóng này cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai.”

Lúc này, đến phiên Kinh Mịch Ngọc cười xấu xa, “Thế mà anh còn không tranh thủ lấy nước đá ướp lạnh thân thể?”

“Ướp lạnh cả người cũng vô dụng. Tôi đây là lửa cháy ở trong lòng.”

Kinh Mịch Ngọc bóp mặt anh, “Thieu chết anh đi.” Sau khi nắn véo đã quen thì động tác càng ngày càng thuận tay.

“Ảnh hưởng lẫn nhau mà thôi. Lửa của tôi cháy càng dài, đến ngày đó sẽ đốt em càng lâu.” Yến Ngọc bắt lấy bàn tay đang bóp mặt anh của cô, “Hiểu chưa? Cho tôi phóng thích sớm một chút thì cũng chỉ tốt cho em thôi. Còn nếu không thì sợ sẽ phải đại chiến mấy ngày mấy đêm, chỉ lo em chịu không nổi.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt thương hại.

Tay Kinh Mịch Ngọc trượt từ cổ anh xuống lưng, ngón trở khều khều đuôi tóc nhỏ của anh. Đuôi rùa quá ngắn, không thể quấn thành một vòng, “Anh có bao giờ nghĩ rằng, tôi không hề mong chờ tình yêu, đồng thời, cũng không muốn tình dục không?”

“Em có bóng ma ở phương diện này sao?” Dù là người bình tĩnh như Yến Ngọc, cũng không nhịn được mà kinh ngạc, “Đừng nói Tôn Nhiên cậu ta — ” Nhìn thì ngon mà lại không dùng được nha...

“Nói hươu nói vượn!”

Kinh Mịch Ngọc giựt tóc Yến Ngọc, đầu ngón tay trêu chọc cổ và lưng anh, làm Yến Ngọc không thể không đứng dậy, “Tôi thật sự phải đi ướp lạnh cả người đây.”

Yến Ngọc lấy một chai sữa chua từ trong tủ lạnh, ngồi cách xa cô, “Mang dép vào, nghiêm túc chút đi.”

Kinh Mịch Ngọc không thềm đi, ngồi xếp bằng trên anh.

Yến Ngọc chỉ vài ngụm đã uống sạch chai sữa chua, dẫn cơ tay chân, thoải mái, dễ chịu dựa vào ghế sofa, “Nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề này của em thật là. Có gì cứ nói. Nếu Tôn Nhiên thật sự không được, tôi sẽ đứng trên lập trường bạn bè mà khuyên nhủ cậu ta, nếu có bệnh thì phải tranh thủ đi điều trị.”

“Không phải Tôn Nhiên! Không có bóng ma!” Nếu như Tôn Nhiên biết anh ta bị bôi tro trét trấu như vậy, chỉ sợ sẽ giận dữ mắng cô là sao chổi.

Yến Ngọc hỏi, “Có tiện nói một ít lý do không?”

Cô lạnh giọng, “Không tiện.”

“Vậy thì quên đi.” Anh cũng không bắt buộc.

Tình yêu và tình dục, chỉ đơn giản là chuyện giữa hai người mà thôi. Anh cũng đại khái đoán được mối tình trước kia của cô không mấy vui vẻ. Là tổn thương thì không nói cũng không sao. Nếu cứ buộc phải nói ra, thì không chắc là sự an ủi, mà ngược lại lại như xát muối. Nhất là những việc cũ nghĩ lại còn thấy sợ hãi.

Hai người đi ra ngoài.

Lúc thang máy đi xuống, Kinh Mịch Ngọc nhìn nửa mặt của Yến Ngọc phản chiếu trên gương. Có những thứ, vốn ban đầu không hề để tâm đến, nhưng sau khi phát hiện ra rồi thì thị giác cũng trở nên ngày càng rõ ràng hơn.

Yến Ngọc thấy cô nhìn anh trong gương đến xuất thần thì hỏi, “Tôi quá đẹp trai hả?”

Kinh Mịch Ngọc lắc đầu, rồi lại gật đầu. Nếu xét phương diện mặt dày thì anh còn lợi hại hơn.

Hai người chạy đường tắt đến Cảnh Viên để Yến Ngọc lên trên nhà lấy đồ. Anh không nói lấy gì, cô cũng không hỏi.

Sau đó cả hai đi mua kính mắt cùng kiểu và nón. Hôm nay anh mặc một bộ đồ bóng chày, cô cũng thay một cái áo khoác thoải mái, màu sắc hai bộ gần giống, nhìn như đồ tình nhân.

Kinh Mịch Ngọc coi việc xem thi đấu quyền anh cũng như đi xem phim, nếu có đồ ăn vặt thì đương nhiên càng vui sướng hơn. Cô muốn qua rạp chiếu phim bên đường mua bắp rang, Yến Ngọc cũng không ngăn cản. Dù sao cũng không ai nói đi xem quyền anh thì không được ăn bắp rang.

Sở dĩ những trận quyền anh thế này ăn nên làm ra là vì dựa trên việc buôn bán sự kích thích của giác quan. Nam nữ xem thi đấu này, bởi vì cảm giác thống khoái khi nhìn thấy người khác đánh nhau mà hooc – môn kích thích ở thận tăng điên cuồng, mặt đỏ đến tận mang tai hết như bản thân mới là người đang thi.

Tôn Nhiên đã để sẵn vé vào cửa cho hai người, ở dãy ghế phía trước, hơi lệch về phía trái.

Kinh Mịch Ngọc cầm bắp rang ngồi xuống.

Đài thi đấu vốn là màu trắng, nhưng không phải là trắng thuần, mà mang theo sự vẫn đục, có màu đỏ, cũng có nâu. Rõ ràng là sắc màu ấm, nhưng lại chiếu rọi sự đau đớn của tuyến thủ.

Kinh Mịch Ngọc vẫn nhớ rõ trận đấu trước kia của Tôn Nhiên, máu tươi nhỏ xuống đài thi đấu, sắc đỏ kéo từ đầu đến cuối sàn. Cô luôn miệng nói mình là gà mẹ, nhưng lại không bảo vệ được anh ta.

Ánh mắt Kinh Mịch Ngọc dời vào phần bắp rang.

Ban này Yến Ngọc nói anh đi vệ sinh, không biết có phải bị táo bón hay không mà đến giờ vẫn chưa quay lại.

Trên đài thi đấu không có người.

Những người ngồi các hàng ghế sau đều hét khản giọng như đang xem một trận đấu rất kịch tính. Mọi người ai ai cũng rất hưng phấn, chỉ có cô không tài nào thấy được “bộ quần áo mới của hoàng đế^[2].”

[2] “Bộ quần áo mới của hoàng đế” là một truyện ngắn của nhà văn Hans Christian Andersen về việc hai người thợ dệt hứa với vị hoàng đế là sẽ dệt cho ông một bộ y phục mà khi ông mặc vào thì những kẻ ngu ngốc, bất tài hoặc bất xứng với địa vị của họ sẽ không thể nhìn thấy. Ý nói Kinh Mịch Ngọc không thuộc về thế giới này, nên không cảm thấy hứng thú.

Trong hoàn cảnh ồn ào thế này thì Kinh Mịch Ngọc luôn đặc biệt muốn đi vệ sinh. Cô nhắn tin WeChat cho Yến Ngọc, “Tôi cũng đi toilet đây.”

Cô vút phần bắp rang chưa ăn được bao nhiêu vào thùng rác, cảm thấy hơi đáng tiếc.

Trên đường đi cô cũng không gặp được Yến Ngọc, lúc từ phòng vệ sinh nữ đi ra cũng không thấy anh đâu. Đừng nói là bị táo bón thật nhé?

Kinh Mịch Ngọc đứng ngay hành lang, nhìn trái nhìn phải.

Bên trái hành lang là đường đến đấu trường, người tới lui khá nhiều, còn bên phải có một biển hiệu “Người không phận sự miễn vào”, nhìn sâu hun hút, trống rỗng, chỉ thấy được một lỗ đen hình chữ nhật có ánh đèn neon lập lờ. Sàn nhà và trần nhà màu sáng giao với mặt tường đá cẩm thạch màu xám thành bốn đầu dẫn vào hướng lỗ đen.

Kinh Mịch Ngọc đang muốn thu tầm mắt lại thì chợt thấy một người đàn ông đang đi ra, quẹo vào một ngã rẽ.

Bóng dáng lướt đi vội vàng của người đàn ông phản chiếu lại thành pha quay chậm trong đầu cô.

Người đàn ông đó đeo một nửa cái mặt nạ.

Mặt nạ đó, nói hiếm lạ thì không phải, cũng giống như đạo cụ trong lễ hội của đại học Vu mà thôi. Lễ hội này mười năm trước chỉ là của một học viện tổ chức, về sau quan hệ hữu nghị ngày càng bền chặt nên lại trở thành lễ hội chung của toàn trường. Ba, bốn năm đầu tiên, mặt nạ trong lễ hội đều làm bằng đồng, nhưng bây giờ đã chuyển sang dùng nhựa, sinh viên sau khi chơi xong thì ném đi ngay lập tức.

Mặt nạ trên mặt người đàn ông kia, vừa nặng nề vừa sáng bóng, màu sắc nửa vàng nửa đồng. Nhựa sẽ không mang đến cảm giác như vậy.

Cô đẩy biển báo “Người không phận sự miễn vào” ra, chạy về hướng hành lang. Người qua đường sau lưng cũng nhìn cô bằng những ánh mắt kỳ quái. Kinh Mịch Ngọc đi tới đi lui cũng không thấy được người đàn ông đeo mặt nạ kia. Cô bỗng dung ý thức được, có thể đây chỉ là mộng, thế nên đã ngừng bước chân.

Cái cửa gỗ trước mặt mở toang, một đám người bước ra.

Ai ai cũng mặc đồ tây đen, khí thế hùng hổ.

Một người đàn ông bước nhanh chân, miệng ngậm xì gà, nhìn thấy Kinh Mịch Ngọc đang đứng thất thần giữa hành lang thì dùng giọng điệu nghiêm nghị hỏi, “Ai? Dám đi loạn vào địa bàn của ông đây?”

Kinh Mịch Ngọc nhận ra ông ta, chính là ông chủ keo kiệt của Tôn Nhiên, họ Lữ. Cô điều chỉnh cảm xúc lại thật tốt, cười nhẹ một tiếng, “Thật xin lỗi, tôi đi lạc đường.” Cô chỉ về phía hướng ban đầu mình đứng, “Tôi là khán giả, đang đi tìm toilet thì đi nhầm đường, thế là không trở về được.”

Ông chủ Lữ cau mày, mở bàn tay ra, “Vé đâu?”

Kinh Mịch Ngọc sờ túi áo, “Bạn tôi giữ vé rồi.”

Ông chủ Lữ quan sát cô, “Dựa vào cái gì mà tôi phải tin cô?”

“Có phải khán giả hay không, ra ngoài tìm bạn tôi là biết.” Người bạn Kinh Mịch Ngọc nói là Yến Ngọc. Dưới tình cảnh này, cô không dám nhắc đến Tôn Nhiên, sợ sẽ biến anh thành con thiêu thân.

Ông chủ Lữ ra hiệu cho một người đàn ông tóc vàng bên trái, “Mày qua đó xem thế nào.”

Tóc vàng nhận lệnh, Kinh Mịch Ngọc và anh ta cùng trở lại khán phòng.

Cũng may là Yến Ngọc đã trở về. Ánh mắt dưới nón của anh như đang lờm tên tóc vàng một cái, sau đó lại chuyển hướng sang cô.

Tóc vàng nhìn thấy cả hai người đều đội nón lưỡi trai, đeo kính gọng to thì lòng nghi ngờ đã vơi đi hơn phân nửa. Thì ra là đồ tình nhân.

Anh ta kiểm tra vé, lại muốn xem chứng minh của Kinh Mịch Ngọc và Yến Ngọc.

Yến Ngọc không vui.

Kinh Mịch Ngọc nháy mắt với anh. Cô sợ nếu mình làm ông chủ Lữ không thoải mái thì hợp đồng của Tôn Nhiên sẽ gặp phải phiền phức.

Yến Ngọc lạnh lùng nghiêng mắt nhìn tên tóc vàng.

Lần này tóc vàng thật sự cảm thấy sợ hãi. Anh ta ho hai lần, học theo ngữ điệu của ông chủ Lữ, “Em gái à, mặc dù bây giờ là xã hội pháp trị nhưng nguy hiểm vẫn rình rập khắp nơi. Lần sau đừng chạy lung tung nữa.”

“Vâng, cảm ơn đại ca.”

Tóc vàng không dám nhìn Yến Ngọc thêm lần nào nữa, mau chóng rời đi.

Kinh Mịch Ngọc nói, “Không ngờ ông chủ Lữ này cũng dễ nói chuyện quá chứ!”

Yến Ngọc cười, “Lá gan của ông ta nhỏ, không dám làm chuyện phạm pháp đâu.”

“Anh biết ông ta à? Tôi thấy ông ta rất phô trương, nhìn chẳng khác gì xã hội đen.”

“Từng gặp hai, ba lần. Ông ta là người làm ăn nên cáo già cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa nghề nghiệp này của ông ta đặc tội với nhiều người, lúc đi ra ngoài mang theo vệ sĩ cũng là chuyện bình thường.”

Yến Ngọc vừa dứt lời thì sàn đấu như nổ tung với những tiếng reo hò.

Tôn Nhiên hất áo choàng quyền anh màu lam nhạt, thần sắc lạnh lùng. Tay phải anh nắm chặt rào chắn, xoay người nhảy lên đấu trường.

Đối thủ của anh đi ở phía sau, thân hình cường tráng hơn so với Tôn Nhiên, khoác áo choàng màu gạo và quần trắng, trên đường đi hai tay liên tục hất vạt áo choàng.

Tay phải Kinh Mịch Ngọc nắm thành quyền, giơ cao, ra sức hô thật to, “Tôn Nhiên Ngọc! Cố lên!”

Kinh Mịch Ngọc cách sàn đấu khá gần. Đương nhiên Tôn Nhiên nghe được lời cổ vũ của Kinh Mịch Ngọc, nhưng anh không để ý đến cô, cởi áo choàng ra.

Những khán giả nữ đang xem la to như điên như dại, tiếng hò hét của cánh đàn ông cũng bị át mất.

Kinh Mịch Ngọc nghe được người ngồi chếch bên trái sau mình la lên, “Tuyển thủ Tôn lộ hàng! Á á á!”

Tên quần trắng cũng lộ hai điểm trước ngực mà? Tại sao chỉ la mỗi tên Tôn Nhiên thế? Trong lòng quần trắng cũng đã tích tụ rất nhiều oán khí rồi. Ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm Tôn Nhiên có khác gì sói đâu?

Trong lòng Kinh Mịch Ngọc thầm oán giận những người khán giả nữ này. Cả đời này các cô chưa từng thấy người đẹp trai bao giờ hả?

Tình cảnh này, so với cảnh tượng fan hâm mộ đuổi theo thần tượng cũng không khác nhau bao nhiêu.

Tôn Nhiên lắc đầu trái phải, nhìn thẳng vào đối thủ, ánh mắt không hung không ác, giống như đang ăn một bữa cơm thường ngày.

Cả sàn đấu lại vang lên tiếng la hét sôi trào.

Lúc này, người chỉ vừa mới giữ vững sự tỉnh táo là Kinh Mịch Ngọc bỗng nắm chặt góc áo Yến Ngọc, chất vấn, “Tại sao bây giờ anh ấy lại đẹp trai như vậy? Trước giờ anh ấy ở trước mặt tôi có bao giờ đẹp trai đến vậy đâu?”

Yến Ngọc giật góc áo về, sắc mặt không thể nói là ôn hòa, “Vậy em muốn quay lại với cậu ta sao?”

Kinh Mịch Ngọc trốn vào vòng tay của Yến Ngọc, vành nón cũng bị nghiêng sang một bên, “Tôn Nhiên không quan tâm đến tôi. Anh ấy cự tuyệt lời cầu hôn của tôi, lại còn chạy tới chỗ này bán sặc.”

“...” Một tay Yến Ngọc ôm lấy cô, “Em thật đáng thương.”

Kinh Mịch Ngọc ra vẻ thương tâm, lúc ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy nửa gương mặt dưới của anh. Có lẽ bởi vì trước đó một số ký ức đã ulla về, nên cô mới sinh ra ảo giác như đã thấy được lớp mặt nạ đã bị lãng quên từ lâu.

Tiếng hò hét xung quanh thật sự rất ồn ào, huyên náo. Huyên náo đến chói tai.

Kinh Mịch Ngọc lẳng lẳng dựa trong ngực Yến Ngọc. Cô nghĩ, tối nay lúc về nhà nhất định phải xem lại bệnh án của mình.

Bác sĩ luôn miệng nói cô đã khỏi hẳn, có thể cười, có thể ăn.

Nhưng Kinh Mịch Ngọc không tin.

Chắc phải dựa vào toa thuốc lúc trước để mua thêm vài hộp thuốc.

Hình như, cô đã không còn cần phải dựa vào nhiệm vụ tìm kiếm ngọc núi Kinh để lấy dũng khí tiếp tục sống nữa rồi.

Kinh Mịch Ngọc ôm chặt eo Yến Ngọc, dùng trán cọ cọ cằm anh, “Tôn Nhiên đã bỏ rơi tôi, nên anh phải che chở cho tôi nhé.”

“Được.” Yến Ngọc đề nón cô, “Tôn Nhiên sắp thắng rồi.”

Kinh Mịch Ngọc lập tức nhìn qua.

Tôn Nhiên tung ra một chiêu thức tuyệt mỹ, đâm thẳng vào dưới cằm đối thủ. Răng của tên tuyển thủ quần trắng suýt nữa đã rơi xuống.

Những khán giả nữ đang xem mắt tròn tròn. Trước kia Tôn Nhiên đối chiến với quần trắng, chưa bao giờ giành được phần thắng.

Người hét lên đầu tiên chính là Kinh Mịch Ngọc. Cô nhảy dựng, xóc nón lên, hai mắt sáng lấp lánh, “Tôn Nhiên! Anh rất đẹp trai!”

Yến Ngọc không nhìn về phía sàn đấu, chỉ ngửa đầu nhìn Kinh Mịch Ngọc đang đứng bên cạnh.

Anh biết tỉ lệ thắng của Tôn Nhiên rất lớn, nhưng vẫn dặn dò ông chủ Lữ vài câu.

Chỉ đơn giản là hy vọng cô thật vui vẻ.

Mặc dù tiếng hò hét vui vẻ này của cô, lúc anh nghe vào tai cũng không cảm nhận được quá nhiều cảm xúc. Nhưng mà—

Tùy cô đi thôi.

HẾT CHƯƠNG 39

Bà Lynn có lời muốn nói: Nhiên idol của toai lộ hàng kìa á á á !!!!!!!
Vâng toai xin tuyên bố idol mới của toai là anh Nhiên nha quý vị =))))))

Xoài: Mọi người thông cảm =)))) Cả chị Lynn và mình đều là fan cuồng nhiệt của anh Tôn =))))

Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 40

Chương 40

Giá Oản Chúc

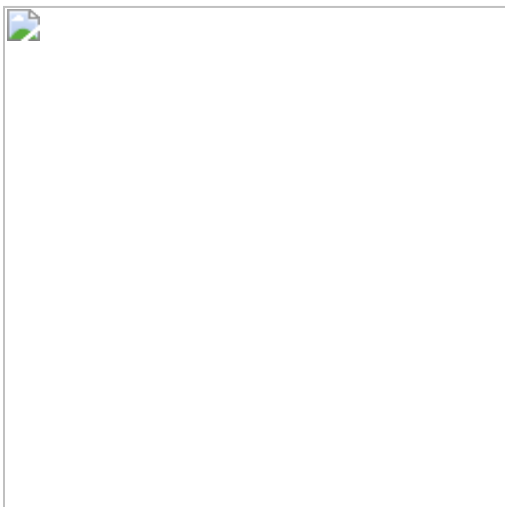
Edit: Xoài | Beta: Lynn

“NPC ẩn giấu đúng là mạnh mẽ, vừa xuất hiện đã trở thành đầu mối chính.”

Mấy ngày hôm nay đã bắt đầu vào mùa mưa của Bắc Tú, dựa theo những năm trước thì cơn mưa này sẽ kéo dài đứt quãng tầm mười ngày, nửa tháng. Đây là lần thứ hai Diêu Tranh Kha đến OneFool. Bầu trời xám xịt, mây mù khắp nơi, nước bùn đọng lại sau cơn mưa bắn lên giày anh ta.

Trong quán café vắng đến mức có thể giăng lưới bắt chim ngay trước cửa chỉ có độc một vị khách, là nam.

Anh ta đang ngồi trên băng ghế dài. Trần nhà có treo một cái đèn lồng^[1], chiếu xuống một vòng sáng hình bầu dục, ở bên mép bị ánh sáng của thủy tinh cắt qua. Ánh mắt của người đó ẩn trong những tia sáng nhỏ vụn, nhìn sang.

[1]

Diêu Tranh Kha bước đến, “Yến tiên sinh.”

Ánh sáng trong mắt Yến Ngọc lóe lên, “Ngồi đi.” Anh đẩy một ly espresso qua, “Tôi không am hiểu trà đạo như ba tôi, chỉ có thể mời cậu nếm thử thứ

văn hóa tây phương này.”

“Cảm ơn.” So với dáng vẻ lười biếng của Yến Ngọc thì tư thế ngồi của Điều Tranh Kha có thể nói là nghiêm chỉnh.

Thức uống của Yến Ngọc là một ly cafe breve^[2], “Cậu nán lại ở Bắc Tú chắc cũng đã quen rồi nhỉ?”

[2] Cafe Breve: Cà phê đen, hỗn hợp sữa và kem, bột sữa.

“Cũng tạm.” Lúc Điều Tranh Kha nhận được điện thoại của Yến Ngọc cũng đã đoán được chuyện mà hôm nay Yến Ngọc muốn nói là gì.

“Nói đi, ba tôi phải cậu làm chuyện gì?” Yến Ngọc lười phải rào trước đón sau.

“Tôi nhớ là.” Điều Tranh Kha mỉm cười, “Lúc Yến tiên sinh chơi game không thích hack, thậm chí ngay cả đánh oanh tạc hay cướp giết cũng không thèm nhìn đến, chỉ hưởng thụ quá trình một mình qua ải.”

“Ừm. Thế nhưng cậu là phần mềm hack à? Hay là cướp?” Yến Ngọc giương cằm về phía ánh đèn, có một nhúm râu khá là rậm. “Trong mắt tôi, cậu chỉ là một nhân vật NPC ẩn giấu^[3] mà thôi.”

[3] NPC là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được, có nhiệm vụ hỗ trợ người chơi cách thức và tính năng trong game. Trong những video game thì nhân vật được này được điều khiển bằng máy tính thông qua trí thông minh nhân tạo. Còn trong các trò chơi nhập vai thì chúng được điều khiển bởi những gamemaster hay trọng tài.

“Chuyện này... Có phải nên báo trước với tổng giám đốc Yến không?” Môi dưới của Điều Tranh Kha bởi vì ảm ức nên hơi mím vào.

“Lúc cậu sắp xếp tình sử của tôi thành tư liệu cũng không nghe cậu báo với tôi. Bây giờ tôi chỉ mời cậu uống ly cà phê mà còn phải đợi ba tôi phê chuẩn hay sao?” Yến Ngọc mĩa mai.

Môi dưới của Điều Tranh Kha càng mím vào hơn, lúc thấy như cả cánh môi đã thu vào trong thì liền nhả ra, “Yến tiên sinh, tiền lương mà tôi nhận là của tổng giám đốc Yến.”

“Thật vậy à? Còn tấm danh thiếp quê mùa chịu không nổi kia của cậu thì sao? Văn phòng ở đó không phát tiền lương cho cậu hả?” Tấm danh thiếp kia Kinh Mịch Ngọc đặt dưới phần tư liệu tình sử của Yến Ngọc. Nền đỏ phối xanh lá, mười phần bắt mắt.

Đieu Tranh Kha cười cười, “Sớm biết như thế đã học theo cậu, đi đến đâu cũng dùng cái tên giả Yến Tị. Là ai cũng không nhận ra cậu chính là thiếu gia của nhà họ Yến.”

“Tôi không rảnh nghe những lời nói nhảm.” Ngón trỏ của Yến Ngọc gõ bàn một cái, nói.

Đieu Tranh Kha suy tư một lát, nói, “Tới tới đi đi, thật ra tôi mới là người mơ mơ màng màng.”

Yến Ngọc nở nụ cười nhạt, “Ồ?”

Lúc này Đieu Tranh Kha mới uống ngụm cà phê thứ nhất, “Ở Bắc Tú có một người phụ nữ đang tìm kiếm những người đàn ông trong tên có chữ Ngọc khắp nơi, cũng đang để mắt đến cậu. Tên cô ta là Kinh Mịch Ngọc. Tổng giám đốc Yến muốn tôi đi điều tra thêm. Tôi cứ nghĩ việc điều tra một người cũng không có gì khó nên đã đồng ý. Kết quả, chuyện này cứ mãi không dứt.” Ly espresso này thật quá đắng, “Tôi gia nhập văn phòng của lão Chu, mới phát hiện Kinh Mịch Ngọc đang điều tra cậu. Yến tổng kêu tôi chỉ đưa những khuyết điểm của cậu ra thôi, tốt nhất là phải hù dọa được cô ấy. Tôi cũng không thể nói thẳng với cô ta là: Yến Ngọc là người âm hiểm xảo trá, người sống chớ tới gần, nên đành phải ám chỉ, con người của cậu rất đào hoa, cực kỳ đào hoa.”

Yến Ngọc bật cười.

Tay Đieu Tranh Kha cầm ly cà phê, lúc đưa lên miệng đã xuyên qua đáy ly nhìn về phía Yến Ngọc, “Chỉ có điều, lúc cô ta nhìn thấy nợ phong lưu của cậu thì không có chút bài xích nào. Nghe nói tổng giám đốc Yến cũng đã sắp xếp cho hai người tông xe nhau. Thế mà cũng không dọa cô ta chạy đi mất.”

“Ừm, gan cô ấy lớn.”

Đieu Tranh Kha cứ cảm thấy giọng điệu này của Yến Ngọc có mấy phần ý vị không rõ, “Yến tổng kêu tôi cứ tiếp tục chờ ở đây.” Đieu Tranh Kha thở

dài một hơi, “Thật ra tôi cũng rất thảm. Ngày nào cũng phải ra ngoài tróc gian, bắt đến mức chân sắp gãy luôn rồi. Văn phòng này của lão Chu, ngoài mặt nói là phần đấu vì nhân quyền, nhưng những vụ án tiếp nhận toàn là điều tra và bắt tiểu tam thôi.”

Điêu Tranh Kha còn chưa kể khổ xong đã bị Yến Ngọc cắt ngang, “Tôi không có hứng thú với những chuyện này. Nói việc chính đi.”

“Chính sự chính là, nếu Yến tổng vẫn chưa mở miệng thì tôi vẫn phải tiếp tục ở lại chỗ kia bắt kẻ thông dâm.”

“Trước kia có nhiều người phụ nữ để mắt đến tôi như vậy cũng không thấy ba tôi muốn điều tra gì. Tại sao bây giờ lại tra?”

Điêu Tranh Kha lắc đầu, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Yến Ngọc nhíu mày, “Nói đi.”

“Yến tổng không có sở thích gì đặc biệt đâu. Nghe ông ấy nói, mục đích Kinh Mịch Ngọc tiếp cận cậu là vì một món đồ cổ gì đó, những chuyện khác thì tổng giám đốc Yến không nói. Trước kia cũng từng có người ngấp nghé báu vật này nhưng cũng không thấy Yến tổng để ý đến vậy. Đối phương chỉ là một ông già và một người phụ nữ, còn có thể giành được gì của Yến gia chứ?” Điêu Tranh Kha dừng lại hai giây, “Chỉ có điều, tôi đã là người làm công, cho dù lý do của tổng giám đốc Yến có vô lý đến cỡ nào thì tôi cũng phải làm theo.”

Lúc này, trời chợt đổ mưa phùn. Yến Ngọc cười cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nghe thì có vẻ món đồ này có nội tình.”

“Hẳn là thế. Yến tổng cũng không xác định được liệu Kinh Mịch Ngọc có biết rõ nội tình không nên mới phái tôi đến gần lão Chu.”

“Vậy cậu có thu thập được tin tức gì mới không?”

Điêu Tranh Kha lắc đầu, “Lão Chu quá tinh. Ba ngày đầu tiên tôi phải dọn dẹp hết cả văn phòng, không tài nào gần máy nghe lén được, chỉ có thể nghe lén thủ công. Thế mà nghe chưa được mấy câu đã bị ông ấy sai sử chạy việc khắp nơi. Tôi nghĩ, Yến tổng không chỉ an bài mỗi một con cờ là tôi bên cạnh cô ta đâu.”

“Ừm.” Không phải còn có tên hạ thuốc mê và thẳng nhóc hắt nước ớt kia sao.

Sau khi Điều Tranh Kha đã uống mấy ngụm cà phê thì cũng thấy thoải mái hơn, “Tôi hỏi cậu một câu, quan hệ bây giờ của cậu và Kinh Mịch Ngọc là?”

“Tôi đang theo đuổi cô ấy.”

Điều Tranh Kha nhú mào, hần hai nếp nhăn, “Cô ta...”

“Có gì cứ nói.”

Điều Tranh Kha xin nhân viên phục vụ ba gói đường, “Lúc tôi đưa tư liệu của cậu cho Kinh Mịch Ngọc thì cảm giác cô ta có quyết tâm rất lớn, như muốn tìm gì đó. Nhưng không biết tại sao sau khi cô ta đi Vu Âm một chuyến thì đột nhiên lại xem như chuyện đó chẳng có gì to tát. Tôi không hiểu ở chỗ, món đồ này, nếu nói nó không quan trọng thì tại sao lúc trước bọn họ lại phải phí hết tâm tư đi tìm? Còn nếu nói quan trọng, thì tôi cảm thấy họ như kiểu, có tìm được hay không cũng không đáng quan tâm. Nhất là lão Chu, tôi chưa từng thấy ông ấy làm việc gì nghiêm chỉnh, suốt ngày chỉ toàn tìm kiếm đối tượng cho Kinh Mịch Ngọc.”

Yến Ngọc nhìn Điều Tranh Kha đổ hết ba gói đường vào ly, “Tìm đối tượng?”

“Bạn trai của Kinh Mịch Ngọc, toàn bộ là do lão Chu chọn lựa.” Điều Tranh Kha nhướng mày, “Ngoại trừ cậu. Lão Chu không thích kiểu hoa hoa thiếu gia như cậu, những người bạn trai cũ của cô ta đều là người thiết thực.”

Yến Ngọc xùy một tiếng, “Tôi cũng không thua kém bọn họ.”

“Bạn trai cũ của cô ta nhiều như vậy, cậu cũng không sợ bị cắn sừng à?”

“Số bạn gái trước của tôi còn nhiều hơn.”

Điều Tranh Kha bội phục, “Sau khi Yến tổng biết bọn họ đang không vội vàng với món đồ đó thì rõ ràng đã yên tâm hơn không ít. Nhưng ông ấy cũng không cho tôi chỉ thị gì cả. Chẳng biết tôi phải tróc gian đến khi nào nữa.”

“Ba tôi kêu cậu điều tra Kinh Mịch Ngọc, cậu tra ra được gì?”

“Nhắc tới thì lại là một chuyện kỳ lạ khác nữa.” Điều Tranh Kha khuấy đều cà phê, “Từ năm 22 đến 25 tuổi, trong hồ sơ của cô ta ghi là đi du học. Nhưng theo trực giác của tôi thì là giả. Tôi đã từng làm giả hồ sơ kiểu này,

cũng là trường đại học này luôn. Loại thủ đoạn này, tôi cũng đã quá quen thuộc rồi.”

Yến Ngọc hỏi, “Vậy ba năm trống không này, cô ấy ở đâu?”

“Không biết.” Điều Tranh Kha khoanh tay, “Tôi không phải là điều tra viên chính phủ, năng lực có hạn.”

“Cô ấy học đại học ở đâu?”

“Là đại học truyền thông Vu Âm, cùng với trường đại học Vu của cậu một đông một tây.”

Yến Ngọc gật gật đầu, “NPC ẩn giấu đúng là mạnh mẽ, vừa xuất hiện đã trở thành đầu mối chính.”

Điều Tranh Kha trở nên nghiêm túc, “Yến tiên sinh, chuyện ngày hôm nay, nhất định cậu phải giúp tôi giấu Yến tổng bên kia.”

“Biết. Suốt ngày Yến tiên sinh, Yến tiên sinh, làm cho mỗi quan hệ bạn học cấp ba của tôi và cậu hết như người xa lạ.”

“Vì miếng cơm manh áo mà có ai không phải làm chân chạy cho người đâu.”

Điều Tranh Kha rời đi.

Cà phê lạnh lẽo, không hề có hương vị ấm áp.

Yến Ngọc đặt ly xuống.

Đa số thời gian Yến Ngọc luôn hưởng thụ niềm vui thú một mình tìm ra lời giải. Trừ một số người bạn chí cốt, ai anh cũng không tin tưởng.

Không như ba anh, hở một tí là chỉ huy người này người kia.

Những dấu vết Kinh Mịch Ngọc để lại, cũng sẽ từ từ lộ ra trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của cô. Chậm rãi, cẩn thận thăm dò, anh chắc chắn sẽ có thể biết được đáp án. Chỉ có điều, bây giờ Yến Ngọc đang nôn nóng, chỉ hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống cô, nhai thành từng mảnh vụn.

Yến Ngọc ngồi yên thật lâu.

Chơi với nhiều bạn bè như vậy, nếu không nhờ vả vài lần thì giá trị của bọn họ rất nhanh sẽ thành con số không.

Anh nhắn tin WeChat cho Giản Dự, “Điều tra giúp tôi một người.”

Giản Dự, “Tên.”

“Kinh Mịch Ngọc.”

Chiều thứ hai, Kinh Mịch Ngọc xin nghỉ bệnh lần nữa.

Giám đốc cho là cô vẫn còn di chứng của cơn đau bụng mấy hôm trước nên đã đồng ý.

Cô đã xem lại bệnh án mấy năm trước. Những loại thuốc trong đó tiệm thuốc đều không có, chỉ có thể đến bệnh viện.

Kinh Mịch Ngọc cầm toa thuốc viết tay đưa cho bác sĩ, “Bác sĩ có thể kê cho cháu mấy loại thuốc này không?”

Bác sĩ xem hết tên thuốc, “Thuốc này là thuốc chống loạn thần^[4] để quản lý rối loạn tâm thần. Thân thể hiện nay của cháu chịu sự ảnh hưởng mật thiết của loại thuốc đang dùng nên không thể sử dụng đơn thuốc trước kia để thay thế cách trị liệu hiện tại được.” Bác sĩ cũng đã trên dưới bốn mươi, tóc ngắn, nhìn rất giàu kinh nghiệm, nhìn cô bằng ánh mắt hiền lành, “Gần đây cháu khó chịu ở đâu phải không?”

[4] Thuốc chống loạn thần, còn được gọi là thuốc an thần kinh hoặc thuốc an thần lớn, là một loại thuốc chủ yếu được sử dụng để quản lý rối loạn tâm thần, chủ yếu trong tâm thần phân liệt và rối loạn lưỡng cực.

“Hôm trước cháu đã bị ảo giác.”

“Thời gian kéo dài bao lâu?”

“Chắc khoảng hai giây.” Kinh Mịch Ngọc nhớ lại.

“Cháu xác định đó là ảo giác đúng không?”

Kinh Mịch Ngọc gật đầu, “Lúc đang sinh hoạt thì cháu nhìn thấy một người đàn ông đeo mặt nạ. Nếu không phải anh ta có bệnh, thì chính là cháu có bệnh.”

“Giấc ngủ thế nào? Có lo nghĩ gì không? Có bị co giật không?”

“Ngủ rất ngon, cũng không có cảm xúc gì tiêu cực.” Mỗi sáng cô tỉnh dậy thì đều ôm dính gà bông vàng không buông. Nếu sớm biết gà bông vàng thoải mái đến thế này thì cô đã tự mua cho mình một con rồi.

Bác sĩ kê cho cô một đơn thuốc an thần, “Chắc là do quá mệt nhọc. Tranh thủ nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Kinh Mịch Ngọc đang định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra ngoài miệng. Dù sao bác sĩ này cũng không phải bác sĩ phụ trách chính của cô nhiều năm trước, đương nhiên không hiểu rõ chứng bệnh của cô.

Phải nói là, những bạn học từng quen biết cô, hoặc không quen biết, đều nói cô điên rồi.

Chính Kinh Mịch Ngọc cũng biết, cô điên rồi. Nhưng ông ngoại, bà ngoại nói cô không điên. Bọn họ nói, những người chửi cô điên kia mới thật là người điên.

Thật ra, điên hay không điên thì cũng không liên quan gì.

Nếu như không phải nhớ đến ông bà ngoại thì cô cũng đã sớm không thiết sống nữa.

Kinh Mịch Ngọc nhận thuốc, đi đến băng ghế dài ngoài bệnh viện ngồi.

Ở nơi xa có mây đen cuồn cuộn, nhưng bầu trời trên đỉnh đầu bệnh viện vẫn rất trong xanh.

Tâm tình của Kinh Mịch Ngọc cũng không hề uể oải, mà trái lại còn bật cười.

Cô nhắn tin WeChat cho Yến Ngọc, “Anh có rảnh không? Hôm nay tôi xin nghỉ.”

Lúc Yến Ngọc nhìn thấy ảnh đại diện của cô đỏ lên trên WeChat thì đã bật cười, mở khung chat với cô ra, “Tại sao lại xin nghỉ?”

“Thấy không thoải mái nên đi bệnh viện.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ là buồn chán quá độ thôi.”

“Có tôi ở đây thì sẽ không chán nữa. Đang ở đâu? Tôi qua.”

Hai người hẹn xong địa điểm gặp mặt.

Kinh Mịch Ngọc bước ra khỏi bệnh viện, đón xe ở chỗ cách công viên hai cây số.

Cô tới quảng trường công viên trước Yến Ngọc, lấy khăn ướt ra lau băng ghế đá cho sạch sẽ.

Sau cơn mưa rào giữa trưa thì không khí rất trong lành, gió thổi hiu hiu.

Kinh Mịch Ngọc ngồi chờ Yến Ngọc, thuận tiện chơi mấy trò chơi nhỏ trên WeChat.

Qua bảy, tám phút sau, đôi mắt đang cúi xuống của cô thấy có một người đàn ông đang đứng bên cạnh mình, cầm theo một hộp bánh kem nhỏ, tên nhãn hiệu là tiếng anh: ZoZ.

“Woa!” Kinh Mịch Ngọc cất điện thoại, đưa tay cầm lấy hộp bánh, “Tiệm bánh này nổi tiếng trên mạng lắm nè!”

“Đây là lần đầu tiên em không nhìn tôi ngay từ ánh nhìn đầu tiên.” Yến Ngọc dùng tay sờ bằng ghế đá vài lần, ngồi xuống.

“Tôi đi ngang qua tiệm này nhiều lần rồi, muốn ăn thử một lần nhưng lúc nào cũng thấy hàng chờ dài ngoằng.”

“Ánh mắt đầu tiên của em.” Anh thật sự rất để ý.

“...” Kinh Mịch Ngọc nhìn anh bằng ánh mắt sâu xa. Đúng là mất bò mới lo làm chuồng.

Anh bình thản nhìn lại cô, “Tôi kém cái bánh kem này chỗ nào?”

Kinh Mịch Ngọc đặt hộp bánh xuống, bưng mặt anh, “Đương nhiên là hơn nhiều, đương nhiên là hơn rất nhiều. Anh ăn gì mà sao lại đẹp trai đến vậy chứ?” Cô uốn éo vuốt mông ngựa.

“Cơm.”

“Vậy tôi cũng phải ăn thật nhiều cơm.”

“Em đã qua thời kỳ phát dục rồi.”

“...” Kinh Mịch Ngọc ôm vai anh, “Xin lỗi mà! Bánh kem đó cho anh ăn ha.”

“Ngày mai tôi sẽ đập phá tiệm này.”

“Đừng giận mà. Là lỗi của tôi.”

“Hôn một cái thì tôi sẽ tha thứ cho em.” Yến Ngọc lãnh đạm nói.

Kinh Mịch Ngọc đưa tay bấm mặt anh một cái, “Dựa vào anh mà cũng dám ra lệnh cho tôi?”

Cuối cùng Yến Ngọc cũng bật cười, “Ai bảo em chỉ quan tâm tới bánh kem.”

Sau khi Kinh Mịch Ngọc biết được đây chỉ là trò đùa thì mới yên tâm mở hộp ra ăn bánh. Bánh kem của tiệm bánh này thật sự rất ngon. Không biết là do vốn đã ngon như thế, hay là bởi vì ăn ké vòng hào quang của Yến Ngọc nữa. Cô nếm miếng bánh trong miệng, ngọt đến mức răng cũng muốn

mềm ra. Khóe mắt Kinh Mịch Ngọc rũ xuống, môi cong thành hình nửa vòng cung thật lớn, “Đây là cái bánh kem ngon nhất tôi ăn trong năm nay đó!”

Yến Ngọc nắm chặt tay cô, đưa miếng bánh kem cô đã cắn một nửa vào miệng. Quá ngọt!

Đúng lúc này thì Giản Dự gọi tới.

Yến Ngọc nhận điện, “Có việc?”

Giản Dự nói, “Cái tên Kinh Mịch Ngọc này, lúc giữa trưa tôi không kịp nhớ ra được.”

Yến Ngọc cười, “Cái tên này thế nào?”

“Bạn gái của Mạnh Phiếm Ngọc, người sáu năm trước bị bệnh, tên là Kinh Mịch Ngọc.” Giản Dự không hề nói đùa. Anh ta thấy, đó chính là bệnh.

HẾT CHƯƠNG 40

Xoài: Cuối cùng cũng tới đây =)))) 6 chương này coi như là quà tạ lỗi vì mình đã lặn mất tăm một tháng trời nhé :”>

Bắt đầu từ chương sau mình sẽ đặt pass. Cách lấy pass mọi người đọc ở nhé! Để tránh mất thời gian của nhau thì mọi người đọc kỹ và làm theo yêu cầu nha ♥ Sau khi đã làm đủ yêu cầu thì mọi người inbox vào trang Đảo Xoài của mình để mình check nhé!

Cảm ơn mọi người đã kiên nhẫn theo dõi bộ truyện :”> Cảm ơn những bạn/chị vẫn luôn bình luận ủng hộ tinh thần Xoài. Cảm ơn mọi người rất nhiều

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 41

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 42

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 43

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 44

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 45

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 46

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 47

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 48

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 49

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 50

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 51

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 52

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 53

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 54

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 55

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 56

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 57

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 58

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 59

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 60

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 61

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 62

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 63

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 64

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 65

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 66

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 67

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 68

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 69

Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Ngoại truyện

Table of Contents

<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 1</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 2</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 3</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 4</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 5</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 6</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 7</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 8</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 9</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 10</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 11</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 12</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 13</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 14</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 15</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 16</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 17</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 18</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 19</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 20</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 21</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 22</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 23</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 24</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 25</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 26</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 27</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 28</u>
<u>Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 29</u>

[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 30](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 31](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 32](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 33](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 34](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 35](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 36](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 37](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 38](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 39](#)
[Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 40](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 41](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 42](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 43](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 44](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 45](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 46](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 47](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 48](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 49](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 50](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 51](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 52](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 53](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 54](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 55](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 56](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 57](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 58](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 59](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 60](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 61](#)

[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 62](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 63](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 64](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 65](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 66](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 67](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 68](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Chương 69](#)
[Bảo vệ: Kinh Sơn Chi Ngọc – Ngoại truyện](#)